

НОВО НЕЦЕНЗУРИРАНО ИЗДАНИЕ

СТИВЪН

КИНГ

PETER
SUN

ПОДШАДВАЧКАТА

СТИВЪН КИНГ ПОДПАЛВАЧКАТА

Превод: Вихра Манова

chitanka.info

Какво става, когато един зловец научен експеримент излезе извън контрол?

Какво се ражда от срещата между невинността и злото?...

ЖИВАТА ФАКЛА

Мъж и жена се подлагат на свръхсекретен правителствен експеримент, целящ създаването на необикновени психически способности. По-късно двамата се женят. Ражда им се дъщеря. Но още от първите си дни момиченцето загатва за дивата и ужасяваща сила, която расте в него. Родителите отчаяно се опитват да овладеят тази сила и да научат детето да се държи „нормално“. Правителството иска „творението“ си обратно — за своите собствени безумни цели. Иска огъня!...

НЮ ЙОРК / ОЛБЪНИ

1

— Тате, уморих се — изплака момиченцето с червеното клинче и зелената блузка. — Не може ли да спрем?

— Не още, мило.

Беше едър, широкоплещест мъж, с протритото от носене кадифено яке и кафяви дочени панталони. Хванати за ръка, те устремно крачеха по Трето Авеню в Ню Йорк и дори подтичваха. Мъжът хвърли поглед през рамо и отново видя зелената кола, която пълзеше подире им, плътно до тротоара.

— Моля те, тате. Моля те.

Той се взря в дъщеря си и забеляза колко е бледа. Под очите ѝ имаше тъмни сенки. Грабна я и я понесе на ръце, но не вярваше да издържи дълго така. И той бе уморен, а Чарли вече не беше лека.

Както обикновено в пет и половина следобед Трето Авеню бе задръстено. Вече отминаваха и последните пресечки с номера между шестдесет и седемдесет и по тях ставаше все по-тъмно и безлюдно... А тъкмо от това най-много го беше страх.

Блъснаха се в някаква жена, която буташе пълна с продукти пазарска количка.

— Що не гледате къде вървите! — възмути се тя и потъна в забързаната гълпа.

Ръката му взе да отмалява и той премести Чарли върху другата. Хвърли още един поглед назад и пак видя зелената кола, която ги следваше неотлъчно на петдесетина метра.

„Отпред са двама — помисли си той, — а отзад има трети.“

Какво да правя сега?

Не успя да си отговори. Беше изплашен и уморен и не можеше да разсъждава. Хванали го бяха в лош момент и навярно го съзнаваха. Искаше му се просто да се тръсне на мръсния тротоар и да изплаче безсилието и страха си. Но това не беше изход. Възрастният беше той и трябваше да мисли за двама им.

Какво да правим сега?

Нямаха пари. Това беше може би най-лошото след зелената кола. В Ню Йорк без пари си загубен. В Ню Йорк, който няма пари, просто изчезва, сякаш пропада вдън земя.

Той отново хвърли поглед през рамо, видя, че зелената кола е скъсила разстоянието, и потта шурна още по-бързо по гърба и раменете му. Ако, както подозираше, знаеха, че способността му да тласка е почти изчерпана, можеха още тук и сега да го хванат. Независимо от всички тези хора наоколо. В Ню Йорк, не си ли лично засегнат, развиваш някаква особена слепота. „Дали са пресметнали? — отчаяно се питаше Анди. — Ако е така, спукана ми е работата. Ако е така, то всичко им е пределно ясно: щом Анди се сдобие с някакви пари, за известно време странните неща престават. Нещата, които ги интересуват.“

Продължавай да вървиш.

Готово, шефе. Дадено, шефе. Само че накъде?

По обед беше отишъл в банката, защото вътрешният му радар бе подал сигнал за опасност — онова особено усещане, че кръгът около него се затваря. Имаше някаква сума, с която можеха да изкарат известно време, ако се наложеше. Ала колкото и да бе чудно, оказа се, че Андрю Макджий вече няма сметка в Кемикъл Алайд Банк в Ню Йорк: нито лична, нито служебна, нито какъвто и да било влог. Сякаш всичко се бе изпарило. Тогава разбра, че този път са решили наистина да го свършат. Изглеждаше невероятно, че от онзи момент са минали само пет часа и половина.

Но може и да му е останало нещичко от тласъка. Някоя мъничка трошичка. Почти седмица бе минала от последния път, от случката с отчаяния мъж, който бе дошъл на редовната сбирка в четвъртък вечер на курса по самоувереност и със зловещо хладнокръвие бе започнал да описва самоубийството на Хемингуей. На излизане, небрежно преметнал ръка през раменете на тръгналия към самоубийство мъж, Анди го бе тласнал. Сега с горчивина се надяваше да си е струвало. Защото изглеждаше много вероятно той и Чарли да платят. За малко да му пожелае да го сполети ехото...

Не, не! Отхвърли тази мисъл, ужасен и отвратен от себе си. Такова нещо не би пожелал на никого.

„Една мъничка трошичка — помоли се той. — Само това, Господи, една мъничка трошичка. Колкото да ни изкара с Чарли от

тази каша.“

О, Господи, и как ще платиш... ще бъдеш съвсем свършен за цял месец, също като радио с изгорели лампи. А може и за месец и половина. Или пък главата ти наистина ще се пръсне и безценният ти мозък ще изтече през ушите. Какво ще стане тогава с Чарли?

Приближаваха Седемдесета улица и насреща им светеше червено. Колите профучаваха през кръстовището, а на тротоара се струпваше все по-внушителна тълпа от пешеходци. И изведнъж той усети, че това е мястото, където мъжете от зелената кола ще ги хванат. Живи, ако могат, разбира се, но появят ли се усложнения... сигурно имат указания и за Чарли.

Вече дори може и да не ни искат живи. Може да са решили просто да възстановят предишното положение. Как се постъпва със сгрешено уравнение? Изтрива се от дъската.

Нож в гърба, пистолет със заглушител, не е изключено и нещо екзотично — капка рядка отрова на върха на игла. Конвулсии на ъгъла на Трето Авеню и Седемдесета улица. Полицай, този човек май получи инфаркт.

Ще се наложи да потърси тази трошичка. Просто нищо друго не му остава.

Стигнаха да чакащите на ъгъла пешеходци. Отсреща светеше непоклатимото, сякаш вечно, НЕ ПРЕМИНАВАЙ. Анди погледна назад. Зелената кола бе спряла. Вратите откъм тротоара бяха отворени и от тях излизаха двама мъже в официални костюми. Бяха млади и гладко обръснати. Изглеждаха значително по-свежи, отколкото се чувстваше Анди Макджий.

Той започна с лакти да си пробива път през навалицата и неистово затърси с очи свободно такси.

— Ей, внимавай бе, човек...

— За бога, приятел!

— Моля ви, мистър, настъпихте ми кучето...

— Извинявайте... извинявайте... — мърмореше Анди отчаяно и се оглеждаше за такси. Нямаше нито едно. По всяко друго време улицата щеше да е претъпкана с тях. Можеше да усети как мъжете от зелената кола се приближават, горящи от желание да сложат ръце върху него и Чарли, за да ги отведат Бог знае къде: в Арсенала, на някое друго проклето място или пък им готвят нещо по-лошо...

Чарли отпусна глава на рамото му и се прозя.

Анди видя свободно такси.

— Такси! Такси! — извика той и бясно замаха със свободната си ръка.

Двамата мъже зад него зарязаха всякакви преструвки и хукнаха.

Таксито спря.

— Задръжете го! — извика единият. — Полиция! Полиция!

Някаква жена сред тълпата изпищя и хората започнаха да се разпръсват.

Анди отвори задната врата на таксито, вкара Чарли вътре и се мушна след нея.

— Ла Гуардия, бързо!

— Задръжете таксито! Полиция!

Шофьорът обърна глава към гласа и Анди тласна — съвсем лекичко. Болката заби острието си право в центъра на челото му, но бързо се отдръпна, оставяйки неопределена болезнена следа като от сутрешно главоболие след прекалено дълъг сън.

— Май гонят черния младеж с карираното кепе — подхвърли той.

— Прав си — рече шофьорът и спокойно потегли на изток по Седемдесета.

Анди погледна назад. Двамата мъже стояха сами на тротоара. Останалите пешеходци не желяеха да имат нищо общо с тях. Единият започна разговор по портативна радиостанция. После се изгубиха от погледа.

— Онова черно — обади се шофьорът, — какви ли ги е забъркало? Сигурно е свило пиячка от някой магазин, а?

— Не знам — отвърна Анди, докато се опитваше да измисли как да продължи, как да изкара най-много от шофьора с най-малък тласък. Дали са видели номера на таксито? Положително. Но те не биха се обърнали нито към градската, нито към щатската полиция и поне за известно време ще загубят ориентация.

— Проклети чернилки! До един разнасят хероин и се тъпчат с него — заяви шофьорът. — Остави се! Не е за разправяне!

Чарли заспиваше. Анди свали кадифеното си яке, сгъна го и го пхна под главата ѝ. У него започваше да се прокрадва слаба надежда. Ако успее да изиграе всичко както трябва, може и да сполучи. Съдбата

му бе изпратила, както Анди (справедливо) смяташе, лесен обект. Шофьорът бе от най-податливия на тласък вид по следните причини: беше бял (неизвестно защо, азиатците бяха най-трудни); съвсем млад (старците бяха почти невъзможни) и средно интелигентен (умните бяха най-лесни, с глупавите бе по-трудно, а с бавно развиващите се — невъзможно).

— Размислих — каза Анди. — Закарай ни до Олбъни^[1], моля те.

— Докъде? — зяпна шофьорът в огледалцето. — Как мислиш, че се возят пътници до Олбъни бе, човек, ти да не си мръднал?

Анди извади портфейла си, в който се мъдреше един самотен долар. Мислено благодари на бога, че таксито не е от ония, с непроницаемата за куршуми преграда, в които с шофьора може да се общува единствено през процепа за парите. Откритият контакт улесняваше тласъка. Така и не бе разбрал дали иначе му пречи психическото затормозяване или нещо друго, но точно сега това нямаше значение.

— Ще ти дам банкнота от петстотин долара — прошепна Анди, — за да ни закараш до Олбъни. Става ли?

— Боо-же, мистър...

Анди тикна банкнотата в ръката на шофьора и щом той наведе очи към нея, тласна... при това здравата. В един ужасен миг изтръпна, че няма да подейства, че просто нищо не е останало от способността му, че я е изчерпал докрай, когато накара шофьора да види несъществуващия негър с карираното кепе.

После характерното чувство дойде — придружено както винаги от стоманеното острие на болката. В същия миг стомахът му натеза като камък, а вътрешностите му се сплетоха в болезнена, мъчителна агония. Той вдигна трепереща ръка към лицето си и се зачуди дали няма да повърне... или да умре. В този момент му се искаше да умре, както му се искаше винаги, когато прекалеше — ти си давай, но не прекалявай, болно отекуваше в съзнанието му запечатал се призив на някой отдавнашен дисководещ — каквото и да означаваше „давай“. Ако точно в този момент някой пхнеше в ръката му оръжие...

Плъзна поглед към Чарли, Чарли заспала, Чарли уверена, че той ще ги измъкне от тази каша, както от всички други досега, че ще бъде там, когато тя се събуди. Да, от всички каши, само че то си беше все

същата каша, същата проклетата каша, и както винаги отново просто бягаха. Заля го черно отчаяние.

Чувството премина... но не и главоболието. Главоболието щеше да става все по-силно и по-силно, докато го смаже с тежестта си, врязвайки в тила и главата му огненото си жило при всеки удар на сърцето. Ярката светлина ще кара очите му безпомощно да сълзят и ще ги пронизва сякаш с нажежени игли. Синусите му ще се запушат и ще трябва да диша през устата. В слепоочията му ще се забиват свредели. Слабите шумове ще се засият, обикновените ще думкат като пневматични чукове, а силните ще бъдат непоносими. Главоболието ще се влошава, докато започне да му се струва, че стягат черепа му в менгеме. И така ще продължи към шест, осем или може би десет часа. Този път не знаеше. Никога не бе използвал такъв силен тласък, когато е на ръба на изчерпването. Докато го мъчи главоболието, той ще бъде съвсем безпомощен. Ще се наложи Чарли да се грижи за него. Бог им е свидетел, че го е правила преди... но тогава обстоятелствата се бяха стекли щастливо. Колко ли пъти може да се разчита на щастливо стечение на обстоятелствата?

— Еех, мистър, не знам...

Очевидно шофьорът се боеше, че той бяга от закона.

— Внимавай само да не се изпуснеш пред дъщеричката ми — предупреди Анди. — Изкара две седмици с мен. Утре сутринта трябва да я върна на майка й.

— Разведени родители — откликна шофьорът. — Всичко ми е ясно.

— Бях длъжен да я отведа със самолета.

— До Олбъни? Вероятно до „Оузарк“^[2], познах ли?

— Позна. Работата е там, че умирам от страх в самолета. Знам колко идиотски звучи, но е така. Обикновено я откарвам с колата, но този път бившата ми жена се заяде и... какво да ти кажа...

Анди наистина не знаеше какво да му каже. Набързо бе скалъпил тази история и сега се намери в небрано лозе. И то най-вече от чисто изтощение.

— Значи хвърлям ви на олбънското летище, та маман да помисли, че сте дошли със самолета, така ли?

— Аха — главата му бучеше.

— И да не си мисли, че е имало туй-онуй, а?

— Точно. — Какво ли пък туй-онуй би могло да има? Болката се влошаваше.

— Пет стотака, за да се измъкнеш от едно пътуване със самолет — размишляваше шофьорът.

— За мен си струва. — Анди пусна една последна доза тласък, наведе се над ухото на шофьора и полугласно добави: — А би трябвало да си струва и за теб.

— Слушай — отвърна онзи мечтателно, — не съм аз човекът, дето ще се откаже от пет стотака. Искате ли питане!

— Хубаво — облегна се Анди назад на седалката. Шофьорът на таксито беше доволен. Той не умуваше над недомислената история на Анди. Не се питаше какво прави едно седемгодишно момиченце на двуседмично посещение при баща си през октомври, когато трябваше да ходи на училище. Не го изненадваше и фактът, че не носят дори и чанта с ръчен багаж. Нищо не го смущаваше, защото бе тласнат.

Сега идваше ред на Анди да плаща.

Той сложи ръка върху дълбоко заспалото дете. Бяха изкарвали на крак целия следобед — от момента, в който Анди отиде в училището и я измъкна с някакво вече забравено извинение... баба ѝ е много болна... обадиха се вкъщи... съжалявам, че трябва да я взема посред часовете. А в себе си изпита огромно, преливащо облекчение. Как се бе страхувал, като погледне в стаята на мисис Мишкин, да не види мястото на Чарли празно и учебниците ѝ спретнато прибрани под чина. Не, мистър Макджий... тя тръгна с вашите приятели преди около два часа... носеха бележка от вас... не трябваше ли? Върнаха се спомените за Вики, ненадейният ужас от празната къща в онзи ден. Лудешкото догонване на Чарли. Защото те я бяха отвличали веднъж преди, о, да.

Но Чарли се бе оказала там. Колко ли близо са били? Дали ги е изпреварил с половин час? С петнайсет минути? С по-малко? Не искаше да мисли за това. Хапнаха в един ресторант и прекараха следобеда в безцелно обикаляне — Анди вече можеше да си признае, че бе изпаднал в сляпа паника, — пътуваха с метрото, качваха се на автобуси, но най-често вървяха пеша. И сега тя беше изтощена.

Загледа се с обич в дъщеря си. Косата ѝ стигаше до раменете и бе съвършено руса. В съня си малката излъчваше спокойна красота. Приликата ѝ с Вики беше толкова голяма, че му причиняваше болка и той затвори очи.

На предната седалка, след кратко съзерцание, шофьорът на таксито прибра петстотиндоларовата банкнота в специалния джоб на колана, където държеше бакшишите си. Не му се виждаше странно, че човекът зад гърба му се бе разхождал из Ню Йорк с малко момиченце и петстотиндоларова банкнота в джоба. Не се чудеше как ще се справи с диспечера си. Мислеше си само колко ще се развълнува приятелката му Глин. Глинис все му натякваше, че карането на такси е тежка и скучна работа. На ѝ сега една тежка и скучна петстотиндоларова банкнота.

Анди седеше с отпусната на облегалката глава и затворени очи. Главоболието се засилваше, връхлиташе безмилостно, като черен кон без ездач на погребално шествие. Можеше да чуе ударите от копитата на този кон в слепоочията си: туп... туп... туп...

Бегълци. Двамата с Чарли. Той беше трийсет и четири годишен и до миналата година преподаваше английски в Харисънския щатски университет в Охайо. Харисън бе сънливо малко университетско градче. Славният Харисън, типичен за сърцето на Средна Америка. Славният Андрю Макджий, честен и почитен млад мъж. Помните ли гатанката? Защо фермерът е почитан като стълб на обществото? Защото постоянно стърчи на полето.

Туп, туп, туп, по коридорите на мозъка му се спуска черен кон без ездач, с кръвясали очи, и подкованите с желязо копита вдигат меки, сиви буци мозъчна тъкан, а вкопаните отпечатъци с форма на загадъчни полумесеци се изпълват с кръв.

Шофьорът беше лесен обект. Действително. Един простоват шофьор на такси.

Той задряма и видя лицето на Чарли. А лицето на Чарли се превърна в лицето на Вики.

Анди Макджий и неговата съпруга, хубавата Вики. Изтръгвали са ѝ ноктите, един по един. На четвъртия не е издържала и е проговорила. Така поне предполагаше той. Палец, показалец, среден, безимен. Тогава: „Спрете, ще говоря. Ще ви кажа всичко, което искате да знаете. Само престанете да ме измъчвате! Моля ви.“ Така е казала. А след това... може да е било и нещастен случай... след това жена му бе умряла. Е, някои неща са над двама ни, а други — над всички ни.

Като Арсенала например.

Туп, туп, туп, черен кон без ездач идва, идва, идва: вижте, черен кон!

Анди спеше.

И си спомняше.

---

[1] Столицата на щат Ню Йорк, която се намира на 230 км от град Ню Йорк. — Б. пр. ↑

[2] Летище край Олбъни, наречено на едноименната планина между реките Арканзас и Мисури. — Б. пр. ↑

Ръководител на експеримента беше доктор Уонлес. Затлъстял и оплешивял, той притежаваше не една идиотска привычка.

— На всеки от вас, дванайсетимата, млади дами и господа, ще направим по една инжекция — обясняваше докторът, раздробявайки цигара в пепелника пред себе си. Малките му розови пръсти изскубваха парченца от тънката хартия и златистокафявият тютюн падаше в спретнати мънички конусчета. — Шест от тези инжекции ще бъдат с вода. Шест — с воден разтвор на микроскопични количества от химическо съединение, наречено „Серия шест“. Точното естество на това съединение е тайна, но въздействието му е сънотворно и слабо халюциногенно. Ще приложим двойно слепия метод, тоест отначало нито вие, нито ние ще знаем на кого какво се е паднало. Всички ще бъдете под внимателно наблюдение четиридесет и осем часа след поставянето на инжекцията. Въпроси?

Имаше няколко, повечето свързани с точния състав на „Серия шест“ — думата „тайна“ ги бе отприщила като копои по следите на избягал каторжник. Уонлес изкусно ги заобиколи. Ала никой не зададе въпроса, който най-силно вълнуваше двайсет и две годишния Анджи Макджий. Той обмисляше дали да не вдигне ръка в тишината, паднала върху полупразната зала за лекции на общата за психолози и социолози сграда на Харисън, и да попита: „Кажете, защо е нужно да се унищожават тези прекрасни цигари?“ По-добре да не пита. По-добре да остави въображението си да литне с отпуснати юзди, докато трае тази скука. Опитва се да откаже цигарите. Хората, незадоволили инстинкта си за сукане, ги пушат, а ненадживелите бебешкия страх да се разделят с изпражненията си ги късат. (По устните на Анди плъзна усмивчица, която той прикри с ръка.) Братът на Уонлес е умрял от рак на белите дробове и докторът изразява символично протеста си към цигарената промишленост. Или може би това е просто един от онези ефектни тикове, с които университетските професори не само че не желаят да се разделят, а направо парадират с тях. Във втори курс в Харисън Анди имаше един преподавател по американска литература

(слава Богу, вече в пенсия), който четеше лекции за Уилям Дийн Хауълс и възхода на реализма със забоден във връзката си нос, душещ като същинско куче.

— Ако няма други въпроси, ще ви помоля да попълните тези формуляри и да се явите във вторник в девет часа.

Двама стажанти раздадоха фотокопия с по двайсет и пет нелепи въпроса, на които да се отговори с „да“ или „не“. „Прибягвали ли сте някога към помощта на психиатър? — №8. Вярвате ли, че сте имали случаи да се срещнете с истински парапсихически явления? — №14. Употребявали ли сте халюциногенни опиати? — №18.“ След кратко колебание Анди се спря на „не“ за последния, като си мислеше: „В тази храбра 1969-а кой не ги е употребявал?“

Мухата да дойде тук му я пусна Куинси Тремънт, неговият съквартирант. Куинси знаеше, че финансовото положение на Анди не е особено блестящо. Беше през май на последната му година в университета; дипломираше се на четирийсето място по общ успех в курс от петстотин и шест души и трети по английски. Но с това не се купуваха картофи, както бе казал на Куинси, специализирац психология. На Анди му бе отпуснато стажантско място за следващия семестър със стипендия, която едва щеше да му стига за ядене и за разходи по образованието му. Но това предстоеше през есента, а междуременно идваше лятната ваканция и най-доброто, което бе уредил досега, беше отговорната високопоставена длъжност на нощен дежурен в бензиностанция.

— Искан ли ти се от небето да ти капнат двеста долара? — попита Куинси.

Анди отметна дългите тъмни кичури от зелените си очи и се ухили.

— В коя мъжка тоалетна трябва да се продам?

— Не бе, става дума за психологически експеримент. Имай предвид, обаче, че го провежда доктор Перко.

— Кой е той?

— Самият Уонлес, дивако. Страшна медицинска клечка в психофакултета.

— Защо му викат доктор Перко?

— Защото е използвач и продажник. И бихевиорист^[1]. Бихевиористите не са от най-обичаните в днешно време.

— Оо! — възкликна Анди смутен.

— Освен това носи очила с телени рамки и стъкла като лупи и досущ прилича на оня, дето смаляваше хората в „Доктор Циклоп“. Гледал ли си този филм?

Анди, който беше страстен почитател на нощните прожекции, го бе гледал и се почувства на по-сигурна почва. Само че му се отця да участва в какъвто и да било експеримент, провеждан от професор със слава на: а) използвач и б) доктор Перко.

— Няма да има смаляване на хора, нали?

Куинси се разсмя от сърце.

— Не, с това се занимават само създателите на специфектите във второкласните филми на ужаса — каза той. — Психофакултетът провежда изследвания на група слаби халюциногени по поръчка на американското разузнаване.

— ЦРУ ли? — трепна Анди.

— Не, не е ЦРУ, нито РУО^[2], нито НУС^[3] — отвърна Куинси. — Организация с далеч по-нисък ранг. Чувал ли си някога за Арсенала?

— Може и да съм чел нещо в някоя притурка на неделните издания... Не съм сигурен.

Куинси си запали лулата.

— Подобни проучвания вървят вече навсякъде, горе-долу по един и същи начин, и при психолозите, химиците, физиците, биолозите... дори и социолозите получават част от зелените банкноти. Определени програми се субсидират от правителството. Какво ли не — от сватбения ритуал на мухата цеце до проблема за изхвърляне на отпадъците от плутониева руда. Организация като Арсенала трябва да си изхарчи целия годишен бюджет, за да поиска същата сума за следващата година.

— Такава игра с огъня никак не ми харесва — каза Анди.

— Тя не харесва на никой мислещ човек — отвърна Куинси със спокойна, невъзмутима усмивка. — Но земята продължава да се върти. За какво ли са му притрябвали на нашето разузнаване слаби халюциногени? Кой би могъл да каже? Най-малко аз. Както и ти. А по всяка вероятност и те. Но докладите звучат добре пред тайните комисии, като дойде време за подновяване на бюджета. Имат си любимци във всеки факултет. В Харисън галеничето от психофакултета е Уонлес.

— Администрацията не възразява ли?

— Не ставай наивен, момчето ми. — Куинси дръпна няколко пъти, докато лулата му се разгоря и заизпуска големи зловонни облаци дим в мизерната всекидневна на апартамента. После заговори като местно величие: провлечено, с по-плътен глас, по охайовски. — Което е добро за Уонлес, е добро и за Харисънския факултет по психология, който догодина ще си има своя собствена сграда — никакво вземане-даване с онези типове, социолозите. А което е добро за психолозите, е добро и за Харисънския щатски университет. И за Охайо. И тъй нататък, и тъй нататък... Дрън-дрън!

— Смяташ ли, че е безопасно?

— Няма да го изпробват върху студенти-доброволци, ако не е. В случай, че имат и най-слабото съмнение, го изпробват върху плъхове, а след това върху затворници. Можеш да бъдеш сигурен, че преди теб същото нещо е слагано поне на триста души, чиито реакции са били проследени внимателно.

— Не ми харесва тая работа с ЦРУ-то...

— Арсенала...

— Не виждам никаква разлика — мрачно отсече Анди и погледна към плаката на Куинси, където Ричард Никсън бе застанал пред някаква разбрицана таратайка. Ухиленият Никсън бе вдигнал юмруци с по два разтворени кебапчести пръста в знак на победа. На Анди още му беше трудно да повярва, че преди по-малко от година този човек бе избран за президент.

— Просто си помислих, че двестата долара ще ти дойдат добре.

— Защо са толкова щедри? — попита Анди с подозрение.

Куинси вдигна ръце.

— Защото държавата плаща! Не можеш ли да го проумееш? Преди две години Арсенала отпусна триста хиляди долара да се проучи възможността за серийно производство на експлодиращ велосипед — и това излезе в неделния „Таймс“. Сегашното пак трябва да е някоя виетнамска история, макар че вероятно никой не знае със сигурност. Както казва Фибър Макджий: „Идеята изглеждаше многообещаваща навремето.“ — Куинси изчука лулата си с бързи, нервни движения. — За въпросните дейци американските университети са като търговски център — тук купиш нещо, там позяпаш по витрините. Та ако не искаш...

— Хм, може и да искам. Ти ще се включиш ли?

Куинси не можа да сдържи усмивката си. Баща му притежаваше цяла верига от преуспяващи магазини за мъжко облекло в Охайо и Индиана.

— Не съм приритал за две стотачки. Пък и ненавиждам инжекциите.

— Аха.

— Виж какво, не съм тръгнал да те агитирам, за Бога, просто ми се виждаш загладнъл. А и шансът да попаднеш в контролната група е петдесет на сто. Вкарват ти малко водичка и хоп — двеста долара! При това не чешмяна, забележи, а дестилирана вода.

— Можеш ли да го уредиш?

— Ходя с една от стажантките на Уонлес — каза Куинси. — За експеримента вероятно ще се съберат петдесетина кандидатури, повечето от които на натегачи, копнеещи да печелят точки пред доктор Перко...

— Стига с този прякор, моля те!

— Добре де, Уонлес — разсмя се Куинси. — Той лично ще има грижа да изхвърли подмазвачите. Моята приятелка ще гледа молбата ти да е сред приетите. А оттам нататък, драги, каквото сабя покаже.

И така, когато на таблото с обявите във Факултета по психология се появи бележката за набиране на доброволци, той попълни молба. Седмица след предаването ѝ по телефона му се обади някаква стажантка (навярно приятелката на Куинси) и му зададе няколко въпроса. Той ѝ отговори, че родителите му са починали; че кръвната му група е 0; че за пръв път се подлага на експеримент, провеждан от този факултет; че е редовен студент в Харисън, завършил семестриално през 69-а с много над средния успех, осигуряващ му стажантско място. И да, има навършени дваисет и една години и законното право да сключва всякакъв вид договори, обществени и частни.

Седмица по-късно с университетската поща се получи писмо, което го уведомяваше, че е одобрен, и го молеше да подпише документ за освобождаване на факултета от съдебна отговорност. „Моля носете подписания документ с вас на 6 май в стая №100 на Джейсън Гирни Хол.“

И ето го тук, предал документа, изчакал цигароубиеца Уонлес да си иде (вярно, че напомня на доктора от оня циклопски филм), отговаря на въпроси за преживявания със свръхестествен характер, заедно с единайсет други абсолвенти. Страда ли от епилепсия? Не. Баща му беше починал внезапно от инфаркт, когато Анди бе на единайсет. Майка му беше загинала при автомобилна катастрофа, когато Анди бе на седемнайсет — преживя го много тежко. От близките му роднини беше останала само сестрата на майка му, леля Кора, вече в доста напреднала възраст.

Той продължи надолу по колоната от въпроси, попълвайки „не, не, не“. Само на един въпрос отговори с „да“: „Имали ли сте счупвания на кости или сериозни навяхвания и какви?“ В предвиденото пространство отбеляза, че си е счупил левия глезен при подхлъзване по време на бейзболен мач в Малката лига^[4] преди дванайсет години.

Прегледа повторно отговорите си, проследявайки ги нагоре с върха на химикалката. В този момент някой го побутна по рамото и един мелодичен, леко дрезгав женски глас попита:

— Бихте ли ми услужили с химикалката, ако сте свършили? Моят спря да пише.

— Разбира се — обърна се той да ѝ я подаде. Красавица. Висока. Светлокестенява коса, великолепна кожа. Облечена в сивосин пуловер и къса пола. Хубави крака. Без чорапи. Непреднамерена оценка на бъдещата съпруга.

Тя пое химикалката и му благодари с усмивка. Лампите хвърлиха бакърени отблясъци в небрежно прихванатата ѝ с широка бяла панделка коса, когато отново се наведе над формуляра си.

Анди отнесе своя на стажантката в предния край на залата.

— Благодаря — каза тя автоматично като работа Роби. — Седемдесета стая, събота сутрин, девет часа. Моля, бъдете точен.

— Каква е паролата? — дрезгаво прошепна Анди.

Стажантката учтиво се засмя.

Анди излезе от залата за лекции и се запъти през фойето към големите двойни врати (навън настъпващото лято бе покрило вътрешния двор с буйна зеленина, сред която хаотично сновяха студенти) и изведнъж се сети за химикалката си. Почти реши да я зареже, беше обикновен седемнайсетцентов „Бик“, а той имаше още да учи за последната сесия. Но момичето беше красиво, може би си

заслужаваше да побъбри с нея. Не си правеше илюзии, че може да я плени с външността или чара си — и двете до голяма степен трудни за характеризиране, нито пък, че тя ще е свободна (без постоянен приятел), но времето беше чудесно и той имаше настроение. Реши да чака. Най-малкото щеше да види пак хубавите ѝ крака.

Тя излезе след три-четири минути с куп тетрадки и учебници под мишница. Действително беше красива и Анди реши, че краката ѝ са си стрували чакането. Те бяха повече от хубави: направо великолепни.

— А, ето те и теб! — възкликна усмихнато тя.

— Ето ме — каза Анди Макджий. — Как ти се вижда тази работа?

— Не знам — отвърна момичето. — Моята приятелка разправя, че непрекъснато се правели такива експерименти — миналия семестър тя взе участие в един, който изследваше влиянието на водните процедури върху проявите на свръхчувствителност, и макар че ги пропусна почти всичките, изкара петдесет долара. И аз си помислих... — повдигна рамене в завършек на мисълта си и отметна назад бакърената си коса.

— И аз така — приобщи се той, докато си прибираше химикалката. — Приятелката ти в психофакултета ли е?

— Да, а и приятелят ми е в един от курсовете на доктор Уонлес, та затова не го взеха за експеримента. Противоречие на интересите или нещо от този род.

Приятел. Не беше трудно да се отгатне, че висока светлокестенява красавица като нея ще има приятел. Светът така е устроен.

— А ти? — попита тя.

— Същата история. Приятел в психофакултета. Между другото името ми е Анди. Анди Макджий.

— Аз съм Вики Томлинсън. Да си призная, тая работа малко ме смущава, Анди Макджий. Какво ще стане, ако превишат дозата или пък нещо сбъркат?

— На мен в общи линии ми звучи като безобидна история. А дори и да става дума за ЛСД^[5], е... лабораторният ЛСД не е като боклука, на който можеш да налетиш по улиците... или поне така съм чувал. Добре пречистен, със слаба концентрация и приет в спокойна

обстановка. Вероятно ще използват „Сметана“ или „Самолета Джеферсън“^[6] — ухили се Анди.

— Много ли разбираш от ЛСД? — попита тя с малко коса усмивка, която страшно му хареса.

— Съвсем малко — призна си той. — Опитвал съм два пъти... първия преди две години, а втория — преди една. В някои отношения ме накара да се почувствам по-добре. Прочисти ми главата... поне такова усещане имах. След това сякаш много от старите неприятности просто изчезнаха. Но не бих искал да го превръщам в навик. Не ми допада до такава степен, че да губя контрол над себе си. Може ли да те почерпя една кола?

— Добре — съгласи се тя и двамата се запътиха към ректората.

В крайна сметка изпиха по две коли и прекараха следобед заедно. Вечерта изпиха и няколко бири в местното барче. Оказа се, че с приятеля ѝ били пред скъсване и тя не знаела как да постъпи. Той започнал да се държи сякаш вече са женени, оплака се Вики; абсолютно ѝ забранил да се включва в експеримента на Уонлес. Точно затова тя пък решила напук да подпише документа за освобождаване на факултета от съдебна отговорност, а сега — и да се подложи на експеримента, макар че малко я било страх.

— Тоя Уонлес наистина прилича на перко — каза тя, отпечатвайки кръгове по масата с дъното на халбата.

— Как ти хареса тоя номер с цигарите?

Вики се изкикоти.

— Странен начин да ги откажеш, нали?

Той поиска разрешение да я вземе за експеримента и тя прие с благодарност.

— Хубаво ще бъде да имам наблизко приятел в такъв момент — погледна го тя с ясните си сини очи. — Наистина мъничко се страхувам. Джордж беше толкова... категоричен.

— Защо? Какво каза?

— Точно там е въпросът. Не искаше нищо да ми каже, освен че няма доверие на Уонлес. И другите му нямали доверие, но повечето подали молби да ги включи, защото бил шеф на стажантите. Освен това знаели, че са в безопасност, тъй като и без това щял да ги изхвърли от списъка.

Анди се пресегна през масата и докосна ръката ѝ.

— Сигурно и на двама ни ще се падне от дестилираната вода —
успокой я той. — Не се тревожи, моето момиче. Всичко е наред.
Но както се оказа, нищо не беше наред. Нищо.

---

[1] Бихевиоризмът е течение в психологията, което изследва поведението като механична съвкупност от реакции. — Б. пр. ↑

[2] Разузнавателно управление на отбраната. — Б. пр. ↑

[3] Национално управление за сигурност. — Б. пр. ↑

[4] Бейзболна лига, организирана с търговски цели, в която участват отбори на момчета от осем до дванайсет години. — Б. пр. ↑

[5] Силен наркотик, който предизвиква халюцинации. — Б. пр. ↑

[6] Жаргонни наименования на по-слаби разновидности на ЛСД.
— Б. пр. ↑

3

— Олбъни.

— Летище Олбъни, мистър.

— Хей, мистър, готово, пристигнахме!

Ръка, която го разтърсва. Кара главата му да клюмне напред. Ужасно главоболие... Господи! Туптене, прострелващи бодежи.

— Хей, мистър, това е летището.

Анди отвори очи и веднага ги затвори срещу бялата светлина на една неонова лампа. В ушите му писна ужасен, ставащ все по-пронизителен вой и той се сгърчи от болка, сякаш забиха в тъпанчетата му стоманени игли. Самолет. Излитащ. Започна да му се прояснява през червената пелена на болката. О, да, докторе, всичко застава на мястото си вече.

— Мистър? — зовеше го разтревожен шофьорът. — Мистър, добре ли си?

— Боли ме главата — гласът му сякаш идваше от много далече, погребан под шума от реактивния самолет, който, слава Богу, започваше да заглъхва. — Колко е часът?

— Почти полунощ. Дотук се качва вече само бавен превоз. Остави се! Не е за разправяне! Автобусите не вървят, ако такъв е бил планът ти. Сигурен ли си, че не искаш да ви закарам до вкъщи?

Анди затърси из главата си историята, която бе разказал на шофьора. Важно беше да си я спомни, въпреки чудовищното главоболие. Заради ехото. Защото всяко противоречие можеше да предизвика рикоширащ ефект в съзнанието му, който най-вероятно щеше да заглъхне, но можеше и да се развие. В такъв случай шофьорът ще се вкопчи в някоя подробност и ще се съсредоточава болезнено върху нея, докато изгуби всякакъв контрол над себе си и тя се превърне в единственото, за което е способен да мисли; накратко, в последна сметка това просто ще му взриви мозъка. Вече се беше случвало.

— Колата ми е на паркинга — измънка той. — Всичко е наред.

— Охо! — шофьорът се усмихна облекчено. — Глин направо няма да повярва, да ти кажа. Остави се! Ум да ти...

— Със сигурност ще повярва. Ти вярваш, нали?

Шофьорът широко се ухили.

— Разполагам с голямата пара за доказателство, мистър. Благодаря.

— И аз ти благодаря.

Анди се мъчеше да бъде учтив. Мъчеше се да продължава. Заради Чарли. Ако беше сам, много отдавна да е свършил със себе си. Човек не е създаден да издържа на такава болка.

— Сигурен ли си, че си в ред, мистър? Ужасно блед изглеждаш.

— Добре съм, благодаря. — Започна да бута Чарли. — Хайде, пиленце. — Внимаваше да не използва името ѝ. Вероятно нямаше значение, ала предпазливостта идваше естествено, като дишането. — Събуждай се, пристигнахме.

Чарли измърмори нещо и се опита да се търкулне по-далече.

— Хайде, кукличке. Събуди се, сладка моя.

Чарли стреснато отвори очи — ясните сини очи, които бе наследила от майка си, — седна и затърка лице.

— Тате? Къде сме?

— Олбъни, мила моя. Летището — и като се приведе към нея, тихо добави: — Още не казвай нищо.

— Добре.

Тя се усмихна на шофьора на таксито и той ѝ се усмихна в отговор. Чарли се измъкна от колата и Анди я последва, като се опитваше да не залита.

— Още веднъж благодаря, мистър! Слушай, хей. Страхотен клиент си, думи нямам!

Анди раздруса протегнатата му ръка.

— Всичко хубаво.

— И на тебе. Глин просто няма да повярва на такъв жест.

Шофьорът се прибра в таксито и то се отдели от боядисания в жълто бордюр. Друг самолет се готвеше за излитане, увеличавайки с вой оборотите на двигателите си, и Анди взе да усеща, че главата му ще се разцепи на две и ще тупне като празна катуна на тротоара. Той политна и Чарли го стисна над лакътя.

— Ох, татенце! — възкликна тя от някъде много далече.

— Вътре. Трябва да седна.

Те влязоха, малко момиченце, облечено в червено клинче и зелена блузка, едър мъж с рошава черна коса и отпуснати рамене. Един носач ги загледа и си помисли, че направо е престъпление такъв голям мъж, явно пиян като свиня, да излиза след полунощ с невръстната си дъщеря, която от часове би трябвало да си е в леглото, вместо да го развежда наоколо като куче на слепец. Такива родители трябва да ги стерилизират, помисли си носачът.

След това минаха през управляваните с фотоклетка врати и носачът ги забрави напълно за около четирийсет минути, когато отвън спря зелената кола и двамата мъже излязоха, за да говорят с него.

Десет минути след полунощ. Фоайето на летището бе предоставено на нощните пътници: военнослужещи, прибиращи се от отпуска, жени с измъчен вид, подкарали стада от капризни, изнемогващи за сън деца, бизнесмени с торбички от умора под очите, бродещи младежи с големи ботуши и дълги коси, някои от тях с раници на гръб, една двойка с тенисракети в калъфи. Високоговорителите обявяваха полети и повиквания като някакви сънувани могъщи божества.

Анди и Чарли седнаха един до друг пред масичките с телевизори. Издраскани и нацърбени, боядисани в убито черно, те напомняха на Анди зловещи, футуристични кобри. Той пусна вътре последните си две монети, за да не ги изгонят от местата. Телевизорът на Чарли излъчваше повторение на серия от „Новобранците“^[1], а пред Анди Джони Карсън^[2] клюкарстваше със Съни Боно и Бъди Хакет.

— Тате, трябва ли? — за втори път попита Чарли, готова да заплаче.

— Изтощен съм, пиленце — каза той. — Нямаме никакви пари. Не можем да останем тук.

— Лошите хора ли ще дойдат? — прошепна ужасено детето.

— Не знам. — Туп, туп, туп в мозъка му. Вече не черен кон без ездач; сега от прозорец на петия етаж хвърляха върху него чували, пълни с остри късове желязо. — Трябва да сме готови, ако дойдат.

— Откъде да намеря пари?

Той се поколеба и рече:

— Ти знаеш откъде.

Сълзите преляха и потекоха по бузите й.

— Не е хубаво. Не е хубаво да крада.

— Зная. Но и от тяхна страна не е хубаво все да ни преследват.

Аз ти го обясних, Чарли. Или поне се опитах.

— За малкото Лошо и голямото Лошо?

— Да. За по-малкото и по-голямото зло.

— Много ли те боли главата?

— Доста.

Безполезно бе да я подготвя, че след час или най-много два ще бъде толкова зле, че няма да е способен дори да мисли свързано. Каква полза да я плаши още повече? Каква полза, ако ѝ довери опасенията си, че този път няма да успеят да избягат?

— Ще се опитам — реши Чарли и се смъкна от стола си. — Бедният татко! — съжали го тя и го целуна.

Той затвори очи. Телевизорът пред него продължаваше да работи — някакъв далечен, ромолящ звук в центъра на постоянно нарастващата болка в главата му. Когато пак отвори очи, тя беше вече само една далечна фигурка, много дребна, облечена в червено и зелено, подобна на коледно украшение, която се промъква през разпръснатите из залата хора.

„Моля те, Господи, пази я — помисли си той. — Не позволявай на никого да се изпречи на пътя ѝ или още повече да я наплаши. Много ще съм ти благодарен, Господи. Става ли?“

И отново затвори очи.

---

[1] Телевизионен сериал за трима офицери от полицията. — Б. пр. ↑

[2] Комедиен актьор, водещ на телевизионната програма „Тазвечерното шоу“. — Б. пр. ↑

Малко момиченце с червено ластично клинче и зелена блузка от изкуствена коприна. Руса коса до раменете. Уморено, очевидно само. Това бе едно от малкото места, на които само малко момиченце може да мине незабелязано след полунощ. Тя постоянно се разминаваше с хора, но никой не ѝ обръщаше внимание. Ако плачеше, някой от охраната на летището щеше да се приближи да я попита дали не се е загубила, знае ли за кой полет са имали билети мама и татко и как се казват те, за да могат да ги издирят. Но тя не плачеше и имаше вид на човек, който знае къде отива.

Чарли не знаеше точно... но имаше съвсем ясна представа какво търси. Имаха нужда от пари: така бе казал татко. Лошите хора щяха да дойдат, а татко беше болен. Когато се разболяваше така, му ставаше трудно да мисли. Трябваше да легне и около него да е колкото е възможно по-тихо. Трябваше да спи, докато му мине. А лошите хора може и да дойдат... хората от Арсенала, хората, които искат да ги разкъсат на парченца, за да разберат как действат... и дали могат да ги използват за разни работи.

От едно кошче за боклук стърчеше книжна кесия и Чарли я взе. Малко по-надолу сред тълпата намери и онова, което търсеше: редица от телефонни кабинки.

Чарли стоеше загледана в тях и я беше страх. Беше я страх, защото татко много, много пъти ѝ бе казал, че не бива да върши това... от най-ранно детство то беше Лошото нещо. Тя не винаги успяваше да овладее Лошото нещо. Възможно бе да пострада тя самата или някой друг, или много хора. Навремето (о, мамо, съжалявам! Раната, превръзките, писъците... Тя пицеше! Аз накарах майка си да пици и няма вече никога... никога... защото това е Лошо нещо) в кухнята, когато беше малка... не, ужасно боли, няма да мисли за това. То е Лошо нещо, защото, оставиш ли го да тръгне, отива... навсякъде. И става страшно.

Има и други неща. Тласъкът например; така го нарича татко, тласък. Само дето тя може да тласка много по-силно от него, без да я

заболява главата. Но понякога след това... има пожари.

Думата за Лошото нещо изскочи в съзнанието ѝ, докато стоеше и нервно поглеждаше към телефонните кабинки: пирокинеза. „Няма страшно — ѝ бе казал татко още в Порт Сити, когато глупашки си мислеха, че са в безопасност. — Ти си само едно живо въгленче, пиленце, просто една много голяма запалка.“ Тогава ѝ бе станало смешно и тя се бе разкикотила, но сега не ѝ беше до смях.

Другата причина, поради която не трябваше да тласка, бе, за да не ги открият онези. Лошите хора от Арсенала. „Нямам представа какво знаят те за теб сега — ѝ бе казал татко, — но не искам да научават повече. Твоя тласък не е точно като моя, мило. Ти не можеш да караш хората да... мм... променят решенията си, нали?“

— Нее...

— Но можеш да караш предметите да се движат. И ако изведнъж започнат да се случват разни странни неща и те ги свържат с теб, ние ще се окажем в още по-голяма опасност, отколкото сме сега. А това си е кражба и кражбата също е Лошо нещо.“

Няма значение. Татко го боли главата и трябва да се доберат до някое тихо, топло място, преди да му е станало прекалено зле и да не може дори да мисли. Чарли тръгна напред.

Телефонните кабинки бяха около петнайсет, с плъзгащи се, кръгли врати. Отвътре изглеждаха като огромни капсули антибиотик, с монтирани телефони. Повечето бяха тъмни, огледа ги Чарли, разхождайки се край тях. В една беше натъпкала телеса някаква дебелана с панталони, която бърбеше като латерна и се усмихваше. А в предпоследната един войник седеше върху столчето и проснатите му крака стърчаха навън през отворената врата. И неговата уста не спираше:

— Слушай, Сали, разбирам как се чувстваш, но всичко ще ти обясня. Абсолютно. Зная... зная... но само ако ми позволиш... — той вдигна поглед, забеляза, че малкото момиченце го гледа, сви си краката и затвори кръглата врата — всичко това с едно движение като костенурка, която се прибира в черупката си. „Оправдава се пред приятелката си — помисли си Чарли. — Сигурно ѝ е вързал тенекия. Аз никога няма да позволя на мъж да ми върже тенекия.“

Ечащ високоговорител. Плъхоподобен страх гложди в дъното на съзнанието ѝ. Всички лица изглеждат чужди. Почувства се самотна и

много мъничка и все още болна от скръб по майка си. Кражба бе, но имаше ли някакво значение? Та те бяха откраднали живота на майка ѝ.

Тя се шмугна в крайната телефонна кабинка, кесията прошумоля. Чарли вдигна слушалката и се престори, че говори — „здравей, дядо, да, току-що влязохме с татко, добре сме“ — и погледна навън през стъклото, за да види дали някой проявява интерес. Никой. Единственият човек наблизо беше една негърка, която се застраховаше за полет от автомат и беше с гръб към нея.

Чарли погледна към телефона и изведнъж го тласна.

От усилието ѝ се изплъзна лек звук и тя прехапа долната си устна, като изпита приятно усещане от хлътването ѝ под зъбите. Не, нямаше никаква болка. Чувстваше се добре, като тласкаше разни неща и този факт допълнително я плашеше. Ами ако започне да харесва това опасно нещо?

Чарли отново, съвсем лекичко, побутна телефонния автомат и внезапно от отвора за връщане на монетите потече сребърен поток. Тя се опита бързо да нагласи кесията под него, но докато успее, повечето от четвъртинките, десетачетата и петачетата се изсипаха върху пода. Чарли се наведе и забележи колкото можа в кесията, като непрекъснато се озърташе навън през стъклото.

Щом събра монетите, продължи към следващата кабинка. На съседния телефон войникът още говореше. Пак бе отворил вратата и пушеше.

— Сал, честна дума, не те лъжа! Попитай брат си, ако не ми вярваш! Той ще...

Чарли затвори вратата с плъзване, за да не чува цвиленето му. Тя беше само на седем, но разбираше, когато някой льготи. Погледна към телефона и миг по-късно той си предаде монетите. Този път бе поставила идеално кесията и те нежно зазвънтяха по дъното ѝ.

Като излезе, войника го нямаше и Чарли отиде в неговата кабинка. Седалката беше още топла и въздухът противно миришеше на цигарен дим въпреки вентилатора.

Парите издрънчаха в кесията ѝ и тя продължи.

Еди Делгардо седеше върху твърдия пластмасов стол, гледаше в тавана и пушеше. Кучка, ядосваше се той. Следващия път два пъти ще си помисли, преди да вземе да стиска проклетите си крака. Еди, това и Еди, онова, и Еди, не искам повече да се виждаме, и Еди, как можеш да си толкова жесток. Но той бе променил малко решението й относно старото „не искам повече да се виждаме“. Сега разполагаше с трийсетдневна отпуска и отиваше в Ню Йорк, рая на развлеченията или както го наричаха „Голямата ябълка“, да се поразходи и наобиколи баровете за семейно необвързани. И когато отново се върне, самата Сали ще бъде като една голяма, узряла ябълка, узряла и готова да капне. Никакви глупости от рода на „не ме ли уважаваш“ не минават на Еди Делгардо от Маратон, Флорида. Сали Брадфорд ще вдигне бялото знаме, а пък ако действително е повярвала на онази дивотия, че си е правил вазектомия^[1], това си е неин проблем. Нека търчи при оня селски даскал, брат си, ако желае. Еди Делгардо ще си кара военния товарен камион из Западен Берлин и ще...

Внезапно унесът, в който бе изпаднал, предвкусвайки сладкото отмъщение, бе прекъснат от странно усещане за топлина, идващо откъм краката му — сякаш изведнъж температурата на пода се покачи с десет градуса, — придружено от странна, но не съвсем непозната миризма... не на горено, а... май на пърлено?

Той отвори очи и първото нещо, което видя, беше малкото момиченце, дете се мотаеше около телефонните кабинки. Седем-осем годишно момиченце с истински разгневен вид. Сега то носеше голяма книжна кесия, като я държеше за дъното, сякаш бе пълна с продукти или нещо такова.

Но стъпалата му, ето кое беше важното!

Вече не бяха топли. Бяха горещи.

Еди Делгардо погледна надолу и изкрещя:

— Всемогъщи Боже!

Обувките му горяха.

Той скочи на крака. Обърнаха се глави. Някаква жена видя какво става и тревожно извика. Две ченгета от охраната, които се занасяха с една регистраторка от „Алегени Еърлайнс“, се запътиха да видят какво има.

Еди вече пет пари не даваше за нищо около себе си. Сали Брадфорд и планираното отмъщение бяха последното, което го вълнуваше. Войнишките му обувки жизнерадостно горяха. Маншетите на зелените му панталони прихващаха огъня. Той се затича през тълпата, оставящ следа от пушек, като изстрелян от катапулт. Дамската тоалетна беше по-близо и Еди, чието чувство за самосъхранение бе особено силно развито, блъсна вратата с протегнатите си ръце и влетя вътре без миг колебание.

От една клетка излизаше млада жена с надиплена около кръста пола и си оправяше чорапогащника. Тя видя Еди, човешката факла, и нададе писък, който екна многократно усилен от облицованите стени на тоалетната. От няколкото други заети клетки се надигна врява: „Какво беше това?“ и „Какво става?“ Еди хвана автоматичната врата, преди да е успяла да се затвори напълно и да се заключи, сграбчи двата горни края на клетката, вдигна се на мускули и топна крака в чинията. Чу се съскащ звук и изригна огромен облак пара.

Двамата полицаи от охраната се втурнаха вътре.

— Стой, ти там! — изкрещя единият с извадено оръжие. — Излез навън с ръце на тила!

— Имаш ли нещо против да почакаш, докато си извадя краката? — изръмжа Еди Делгардо.

---

[1] Проста хирургическа операция за стерилизиране на мъжа. — Б. пр. ↑

Чарли се бе върнала. И пак плачеше.

— Какво стана, бебчо?

— Взех парите, но... то отново ми се изплъзна, тате... имаше един мъж... войник... не можах да се спра...

Анди усети как по тялото му полазват тръпки. Болката в главата и тила го заглушаваше, но страхът си оставаше.

— Стигна ли се... стигна ли се до пожар, Чарли?

Тя не можеше да говори, но кимна. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— О, Господи — прошепна Анди и се насили да се изправи.

Това напълно довърши Чарли. Тя скри лице в ръцете си и безпомощно захлипа, олюлявайки се напред-назад.

Около входа на дамската тоалетна се бе събрала групичка хора. Вратата зееше отворена, но Анди не виждаше... и изведнъж видя. Двете ченгета от охраната, дотичали там, извеждаха младеж във войнишка униформа с вид на хулиган към служебното си помещение. Младежът протестираше шумно, главно посредством ругатни. От коленете надолу униформата му бе унищожена, а в ръката му имаше две капеци, почернели неща, които някога може да са били обувки. След това групичката се скри в офиса, като затръшна вратата. Над залата се понесе развълнувана глъчка.

Анди седна отново и обгърна Чарли с ръка. Вече му беше много трудно да мисли: мислите му бяха мънички сребърни рибки, които плуваха из огромно черно море от пулсираща болка. Но трябваше да положи всички усилия. Имаше нужда от Чарли, ако искаше да се измъкнат.

— Той е добре, Чарли. Всичко е наред. Те само го отведоха в офиса на охраната. Каж ми сега, какво се случи?

През секващи сълзи Чарли му разказа. Дочула разговора на войника по телефона. Минали ѝ няколко бегли мисли за него, имала чувството, че се опитва да изиграе номер на момичето, с което говори.

— А после, като тръгнах да се връщам при теб, го видях... и преди да успея да го спра... то се случи. Просто избяга. Можеше и да

го нараня, тате. Можеше сериозно да го нараня. Та аз го подпалих!

— Говори по-тихо — напомни ѝ той. — Искам да ме изслушаш, Чарли. Смятам, че това е най-окуражителното нещо, което се случва от известно време насам.

— Така ли? — тя го погледна с искрено учудване.

— Сторило ти се е, че е избягало от теб — с усилие изрече Анди. — Вярно. Но не както преди. То е избягало само мъничко. Случилото се е било опасно, мило, но... можеше да подпалиш и косата му. Или лицето му.

Тя потрепера ужасена. Анди нежно обърна главата ѝ към себе си.

— Това нещо е подсъзнателно и винаги се изсипва върху някого, когото не харесваш. Но... ти не си наранила истински този човек, Чарли. Ти... — мисълта му се загуби и остана само болката. Още ли говореше? За момент не знаеше дори това.

Онова нещо, Лошото нещо, продължаваше да препуска из главата на Чарли и да иска отново да излезе навън, да направи нова пакост. То беше като малко, злонравно и доста глупаво зверче. Трябва да го пуснеш от клетката му, за да свърши нещо, като изваждането на парите от телефоните... но може да свърши и още нещо, нещо наистина лошо,

(като мама в кухнята о мамо съжалявам)

преди да успееш пак да го прибереш. Но сега това беше без значение. Тя няма да мисли за него, няма да мисли за

(превръзките които мама трябваше да носи превръзки защото аз я нараних)

нищо такова. В момента най-важен беше баща ѝ. Той бе хлътнал в стола си пред телевизора, с отпечатана върху лицето му болка. Беше бял като платно. Очите му бяха кръвясали.

„О, татко — помисли си тя, — как бих се сменила с теб, ако можех. Ти имаш нещо, което ти причинява болка, но никога не бяга от клетката си. А аз притежавам нещо голямо, което не ми причинява никаква болка, но, о, как ме плаши понякога...“

— Взех парите — проговори Чарли. — Не минах през всички телефони, защото пликът натежа и се уплаших да не се скъса — тя го погледна загрижено. — Къде можем да отидем, тате? Ти трябва да си легнеш.

Анди бръкна в плика и започна бавно да прехвърля с шепи монетите по джобовете на кадифеното си яке. Чудеше се дали тази нощ някога ще свърши. Искеше вече нищо да не прави, само да хванат някое такси, да отидат в града и да спрат в първия срещнат хотел или мотел... но се страхуваше да го направи. Таксито може да бъде проследено. А той изпитваше силно чувство, че мъжете от зелената кола все още са близо зад тях.

Направи опит да си припомни какво знаеше за олбънското летище. Преди всичко то бе за окръга и се намираше не в Олбъни, а в градчето Колони. Седалище на квакери... не беше ли разправял дядо му веднъж, че тук е седалище на квакерите? Или вече всички квакери са измрели? А свързано ли е с магистрали? С шосета? Отговорът бавно изплуваше. Имаше някакво шосе... някаква магистрала, Северния или Южния път...

Отвори очи и погледна към Чарли.

— Ще можеш ли да повървиш, детето ми? Два-три километра може би?

— Да — тя бе поспала и се чувстваше сравнително свежа. — А ти ще можеш ли?

Там беше въпросът. Той не знаеше.

— Ще се помъча. Трябва да излезем на главния път и да се опитаме да спрем някоя кола, пиленце.

— На автостоп ли?

Анди кимна.

— Да се проследи стопаджия е доста трудно, Чарли. Ако ни провърви, ще спрем човек, който да бъде в Бъфало на сутринта.

„А ако не, още ще си стоим с вдигнати палци край шосето, когато пристигне онази зелена кола.“

— Щом така смяташ... — каза неубедено Чарли.

— Хайде — подкани я той. — Помогни ми.

Болката го срази с гигантска мълния, докато се изправяше. Той се олюля и затвори очи, после отново ги отвори. Хората изглеждаха нереални. Цветовете — прекалено ярки. Някаква жена на високи токчета зачатка по плочките в залата, сякаш затръшваше една подир друга многобройни врати на гробници.

— Тате, сигурен ли си, че имаш сили? — прошепна уплашено детето.

Чарли. Само Чарли изглеждаше както трябва.

— Надявам се. Хайде.

Излязоха през друга врата. Носачът, който ги бе забелязал, като слизаха от таксито, сега разтоварваше куфари от багажника на една кола и не ги видя.

— Накъде, тате? — попита Чарли.

Анди се огледа в двете посоки и видя Северния път да се извива далече надолу, вдясно от сградата на летището. Въпросът беше как да стигнат дотам през този лабиринт от пасарелки, подлези и знаци: ЗАБРАНЕН ДЕСЕН ЗАВОЙ, СТОП ПРИ СИГНАЛ, САМО НАЛЯВО, ЗАБРАНЕНО ПАРКИРАНЕТО. В чернотата на ранната утрин като неспокойни духове проблясваха светофари.

— Насам, мисля — поведе я той покрай сградата, по шосето за служебни цели, означено с табели: САМО ТОВАРЕНЕ И РАЗТОВАРВАНЕ. В края на сградата свършваше и тротоарът. Край тях равнодушно проплува голям сребърен мерцедес и отразеният в повърхността му блясък на неоновите лампи накара Анди да потръпне.

Чарли го гледаше въпросително.

Той кимна.

— Върви колкото се може по встрани от пътя. Студено ли ти е?

— Не, тате.

— Слава богу, че нощта е топла. Майка ти щеше...

Той бързо затвори уста.

Двамата се отдалечиха в тъмнината, големият мъж с отпуснатите рамене и малкото момиченце с червеното клинче и зелената блузка, хванало ръката му, сякаш го водеше.

Зелената кола се появи след около петнайсет минути и паркира до жълтия бордюр. От нея излязоха двама мъже, същите двама, които бяха преследвали Анди и Чарли в Манхатън. Шофьорът остана зад волана.

Един полицай бавно се приближи.

— Не можете да паркирате тука, сър. Ако обичате, преместете се...

— Разбира се, че мога — отвърна шофьорът и показа картата си на полицая. Той я погледна, сетне вдигна очи към шофьора и отново ги сведе към снимката на картата.

— Оо! Извинявайте, сър. Нещо, за което трябва да знаем ли е?

— Не, не е свързано със сигурността на летището, но е възможно да сте в състояние да ни помогнете. Виждали ли сте някой от тези двама души тук?

Той подаде на полицая снимка на Анди, а след това и една на Чарли. Образът на момиченцето беше размазан и косата ѝ бе по-дълга, хваната на миши опашки. Тогава майка ѝ беше още жива.

— Момиченцето е с около година по-голямо сега — обясни шофьорът. — Косата ѝ е малко по-къса. Горедолу до раменете.

Полицаят внимателно изучаваше снимките, като ги прехвърляше една върху друга.

— Знаете ли, струва ми се, че наистина забелязах такова малко момиченце — каза той. — Русо е, нали? От снимката е малко трудно да се каже.

— Русо, точно така.

— Мъжът баща ли ѝ е?

— Не ме питайте и няма да ви лъжа.

Полицаят усети вълна от неприязън към младия мъж с безизразно лице зад волана на безличната зелена кола. Той и преди бе имал контакти с ФБР, ЦРУ и групировката на име Арсенала. Всичките им агенти бяха един дол дренки, безизразно арогантни и покровителствени. Те се обръщаха към всеки в синя униформа като

към дете полицай. Но когато преди пет години тук стана отвличането на самолет, не някой друг, а децата полицаи свалиха тъпкания с гранати мъж и той се намираше под арест при „истинските“ ченгета, когато се самоуби, като си разкъса сънната артерия със собствените си нокти. Приятна смърт, няма що, момчета.

— Вижте... сър. Попитах дали мъжът ѝ е баща, за да се опитам да открия някаква семейна прилика. От тези снимки е малко трудно да се каже.

— Приличат си малко. Различни на цвят коси.

„Дотолкова мога да видя и сам, тъпанар такъв“ — помисли си полицаят.

— Видях ги и двамата — заяви накрая той. — Мъжът е едър, поедър, отколкото изглежда на тази снимка. Имаше вид на болен или нещо такова.

— Наистина ли? — шофьорът изглеждаше доволен.

— Общо взето, изкарахме бурна нощ тук. Някакъв глупак бе успял да подпали собствените си обувки.

Шофьорът подскочи зад волана.

— Какво?

Полицаят кимна, щастлив, че е разчупил отегчената му фасада. Нямахше да е толкова щастлив обаче, ако шофьорът му бе разкрил, че току-що си е спечелил един разпит в манхатънските служби на Арсенала. А Еди Делгардо вероятно би го счупил от бой, защото, вместо да обикаля баровете за необвързани, салоните за масаж и порнографските магазинчета на Таймс Скуеър покрай хапката от „Голямата ябълка“ през отпуската си, щеше да я пропилее, като под влиянието на наркотици безброй пъти отзивчиво описва какво се бе случило преди и точно след като обувките му запариха.

Другите двама мъже от зелената кола говореха с персонала на летището. Единият откри носача, който бе забелязал Анди и Чарли да излизат от таксито и да влизат в сградата.

— Видях ги и още как. Помислих си, че е срамота толкоз къркан мъж, да извежда таквоз малко момиченце толкоз късно навън.

— Може да са се качили на някой самолет — предположи единият от мъжете.

— Може — съгласи се носачът. — Чудя се кво ли си мисли майката на туй дете. Чудя се дали тя знае кво става.

— Не ми се вярва — каза мъжът в тъмносин костюм „Ботани 500“. Той говореше съвсем откровено. — Не ги ли видяхте да си тръгват?

— Не, сър. Предполагам, че са все още някъде наоколо... освен ако не са извикали полета им, разбира се.

Двамата мъже профучаха бързо през общата зала и гишетата за проверка на билетите, като държаха картите си вдигнати в шепа, за да ги виждат полицаите от охраната. Срегнаха се близо до гишето за билети на „Юнайтед Еърлайнс“.

— Чисто — каза първият.

— Смяташ ли, че са взели самолет? — попита вторият. Той беше мъжът с хубавия син „Ботани 500“.

— Смятам, че онова копеле е имало не повече от петдесет долара в джоба си... а може да са били и много по-малко.

— Най-добре да проверим.

— Да. Но бързо.

„Юнайтед Еърлайнс“. „Алегени“. „Америкън“. „Браниф“. Авиолиниите, предлагащи ежедневно пътуване с абонаментна карта. Никакъв широкоплещест мъж с вид на болен не бе купувал билети. Приемащият багажа на „Олбъни Еърлайнс“ обаче заяви, че е видял малко момиченце с червено клинче и зелена блузка. С хубава руса коса до раменете.

Двамата се срегнаха отново близо до столовете с телевизорите, където доскоро бяха седели Анди и Чарли.

— Какво ще кажеш? — попита първият.

Агентът в „Ботани 500“ изглеждаше развълнуван.

— Смятам, че трябва да претърсим околността. Сигурно са тръгнали пеша.

Те забързаха, подтичвайки обратно към зелената кола.

Анди и Чарли продължаваха да вървят в мрака по мекия банкет на шосето за служебно ползване край летището. Профуча някаква кола. Наближаваше един часът. На километър и половина зад тях, на летището, двамата мъже се бяха върнали при третия си партньор в зелената кола. Анди и Чарли вече се движеха успоредно на Северния път, който се намираше в ниското вдясно, осветен от разсеяния блясък на неоновите лампи. Можеха да се смъкнат по насипа и да опитат в най-дясното платно да спрат някоя кола, но ако минеше полицаи, щяха да изгубят и минималната възможност, която все още имаха, да избягат. Анди се чудеше колко ли далече трябва да отидат, за да стигнат някоя рампа. Всяка стъпка пораждаше тътен, който болно отекуваше в главата му.

— Тате? Добре ли си?

— Засега се държа — похвали се той, но не се държеше чак толкова. Себе си не можеше да заблуди, а се съмняваше, че заблуждава и Чарли.

— Колко още остава дотам?

— Започваш да се уморяваш ли?

— Не... но, тате...

Той спря и сериозно се вгледа в нея.

— Какво има, Чарли?

— Имам чувството, че онези лоши хора отново са наоколо — прошепна тя.

— Добре. Хайде тогава да минем направо, мило. Ще можеш ли да се спуснеш по този склон, без да паднеш?

Тя погледна към насипа, покрит с мъртва октомврийска трева, и отговори неуверено:

— Предполагам, че да.

Анди прекрачи предпазните вериги, а след това помогна и на Чарли. Както се случваше понякога в моменти на изключително силна болка и стрес, съзнанието му се опитваше да отплува в миналото, да избяга. Бяха изкарвали и няколко добри години, преди да започне да се

спуска сянката — отначало само над него и Вики, а по-късно и над трима им, — малко по малко заличаваща щастието им, неумолимо, като лунно затъмнение. Бяха...

— Тате! — извика Чарли с внезапна тревога.

Стъпила бе накриво. Сухата трева беше хлъзгава, коварна. Анди посегна към търсецата ѝ опора ръка, не успя да я хване и той самият загуби равновесие. Тупването при сблъсъка със земята му причини такава болка в главата, че от гърдите му се изтръгна силен вик. После и двамата се затъркаляха и захлъзгаха надолу по насипа към Северния път, където фучаха колите — прекалено бързо, за да могат да спрат, ако някой от тях — той или Чарли — се стовареше на платното.

Стажантът завърза парче гумен шнур около ръката на Анди, точно над свивката, и каза:

— Стиснете си юмрука, моля.

Анди го стисна. Вената услужливо изскочи. Той се извърна с неприятно чувство. Двеста долара или не, не гореше от желание да наблюдава вкарването на иглата.

Вики Томлинсън беше на съседната кушетка, облечена в бяла блузка без ръкави и гълъбовосиви бермуди. Тя му се усмихна напрегнато. Той отново си помисли колко красива кестенява коса има и как добре ѝ стои на ясните сини очи... в този момент усети болезнено бодване, последвано от бавно затопляне на ръката.

— Свърши вече — каза успокоително стажантът.

— Ти си свършил — отвърна Анди, без да се почувства успокоен.

Намираха се в стая №70 на Джейсън Гирни Хол, на горния етаж, където бяха докарали дванайсет кушетки, любезно предоставени от университетската болница. Дванайсетте доброволци лежах облежнати на антиалергични, дунапренови възглавници и си отработваха парите. Доктор Уонлес не извърши лично нито една от манипулациите, но обикаляше нагоре-надолу между кушетките, с дума и хладна усмивка за всекиго. „Ей сега ще започнем да се смаляваме“ — помисли си Анди ужасено.

В началото, когато се събраха всички, Уонлес им изнесе кратка реч, свеждаща се в общи линии до: „Не се страхувайте. Вие сте в топлите прегръдки на съвременната наука.“ Анди нямаше много вяра в съвременната наука, дала на света водородната бомба, напалма и лазерните оръжия, наред с ваксината срещу детски паралич.

Стажантът сега включваше банката към системата.

Банката съдържаше петпроцентов воден разтвор гликоза, както обясни Уонлес, наричайки го Д5А. От тръбичката под нея стърчеше малко разклонение. Ако Анди попадне сред подопитните за „Серия шест“, ще му добавят наркотика със спринцовка през разклонението.

Окажеше ли се обаче в контролната група, ще получи нормален физиологичен разтвор. Ези или тура.

Той пак извърна очи към Вики.

— Как се чувстваш, моето момиче?

— Добре.

Пристигна Уонлес, застана между тях и погледна първо Вики, а после и Анди.

— Чувствате лека болка, да?

Нямаше никакъв акцент и дори сянка от местен американски диалект, но от постройката на изреченията му Анди реши, че английският не му е матерен език.

— Тежест — уточни Вики. — Лека тежест.

— Да? Това ще премине.

Той хвърли благосклонна усмивка към Анди. В бялата лабораторна престилка изглеждаше много висок, а очилата му — много дребни. Дребните и високият.

Анди го попита:

— Кога ще започнем да се смяляваме?

Уонлес продължи да се усмихва.

— Чувство имаш, че ще се смалиш?

— Ссссмяляваммм — ухили се глупаво Анди. Нещо ставаше с него. Господи, обземаше го опиянение.

— Всичко ще бъде наред — усмихна се по-широко Уонлес и отмина.

Отминавай, коннико, помисли си замаяно Анди. Отново хвърли поглед към Вики. Колко бе ярка косата й! По някаква налудничава логика тя му напомни за медната жица върху бобината на чисто нов мотор... генератор... алтернатор... клюкатор...

Разсмя се с глас.

Леко усмихнат, сякаш споделяше шегата, стажантът защита тръбичката под банката, впръска още малко от съдържанието на спринцовката във вените му и пак се отдалечи. Сега Анди можеше да наблюдава цялата система, макар че тя не го вълнуваше. „Аз съм бор — помисли си той. — Вижте красивите ми игли.“ Отново се разсмя.

Вики му се усмихваше. Господи, колко е красива! Искаше му се да й го каже, да й обясни, че косата й прилича на пламнал бакър...

— Благодаря — обади се тя. — Какъв приятен комплимент!

Действително ли я чу, или си го въобразява? Вкопчен в последните остатъци от съзнанието си, той отбеляза:

— Май не улучих дестилираната вода, Вики.

Тя невъзмутимо отговори:

— И аз.

— Приятно е, нали?

— Приятно е — съгласи се унесено тя.

Някъде някой плачеше. Пелтечеше истерично. Звукът се усилваше и спадеше в интересен ритъм. Стори му се, че мина цяла ера на размишление, докато обърне глава да види какво става. Интересно беше. Всичко бе интересно. Всичко се развиваше със забавени движения. Каданс, както винаги го пишеха в университетската авангардна филмова критика. „В този филм, както и в други, Антониони постига някои от своите най-грандиозни ефекти посредством използването на каданс.“ Каква интересна, наистина умна дума; изплъзва се съскащо от езика, като змия от хладилник: каданс.

Неколцина стажанти тичаха в каданс към една от кушетките близо до черната дъска в стая № 70. Младият човек върху нея, изглежда, правеше нещо на очите си. Да, той определено правеше нещо на очите си, защото бе забил нокти в орбитите им и май изтръгваше очните си ябълки. Пръстите му бяха извити като куки и от очите му бликаше кръв. Тя бликаше в каданс. Иглата се откъсна от ръката му в каданс. Уонлес тичаше в каданс. Очите на момчето върху кушетката се бяха сбръчкали като изстинали яйца на очи, отбеляза с лекарско безстрастие Анди. Да, да, същински изстинали яйца на очи.

След това всички бели престилки се скупчиха около кушетката и закриха момчето. Точно зад него висеше схема на различните дялове на човешкия мозък. За известно време Анди я разглеждаше с голям интерес. „Мммного ин-де-рресно“ — както казва Арт Джонсън в „Посмейте се с нас“.

Над струпаните бели престилки се протегна с отчаянието на удавник окървавена ръка. По пръстите имаше тъмни съсиреци, от които висяха късчета тъкан. Ръката плесна таблото и остави ален отпечатък с формата на голяма запетая. Хартията шумно заплющя и се нави на руло.

После кушетката беше вдигната (момчето, което си бе извадило очите, си остана закрито) и изнесена бързо от стаята.

Няколко минути (часове? дни? години?) по-късно един от стажантите се приближи до кушетката на Анди, огледа системата и инжектира още малко „Серия шест“ в организма му.

— Как се чувстваш, момко? — попита стажантът, само че той, както и всички останали, не беше никакъв стажант, нито пък студент. Първо, този мъж изглеждаше на около трийсет и пет, а това бе много за завършващ университета. Второ, той работеше за Арсенала. Анди изведнъж го разбра. Невероятно, но факт — просто го разбра. А името му бе...

Порови из съзнанието си и го откри. Името му беше Ралф Бакстър.

Анди се усмихна. Ралф Бакстър. Страшен съм.

— Екстра се чувствам — похвали се той. — А как е онзи приятел?

— Какъв приятел, Анди?

— Онзи, дето си извади очите — отвърна ведро Анди.

Ралф Бакстър се усмихна и потупа Анди по ръката.

— Ама че халюцинации имаш, момко.

— Не е халюцинация — намеси се Вики. — И аз го видях.

— Мислите си, че сте го видели — възрази стажантът, който не беше стажант. — И двамата сте получили една и съща халюцинация. До дъската лежеше младеж, на когото се схвана мускул... И помен не е имало от извадени очи или кръв.

Той пак си тръгна.

Анди подвикна подире му:

— Мой човек, не е възможно двама души да получат една и съща халюцинация без предварителна уговорка.

Чувстваше се извънредно умен. Логиката му бе неоспорима. Беше хванал чичо ти Ралф Бакстър по долни гащи.

Ралф му се усмихна в отговор, без да трепне.

— С този опиат е напълно възможно. Ще намина след малко, бива ли?

— Бива, Ралф — отвърна Анди.

Ралф спря и се върна до кушетката на Анди. Върна се в каданс. Замислено се вгледа в легналия младеж. Той му се ухили до уши — глупаво, по пиянски. Пипнах ли те, Ралф, стари дяволе. Пипнах ли те право по прословутите ти долни гащи. Изведнъж го заляха тонове

информация за Ралф Бакстър: възраст — трийсет и пет години, работи от шест години в Арсенала, преди това е бил във ФБР, уб...

Убил е четири души през кариерата си, трима мъже и една жена. И е изнасилвил жената след смъртта ѝ. Тя била кореспондент в Асошиейтед Прес и знаела за...

Тази част не беше ясна. А и нямаше значение. Изведнъж на Анди му се отщя да научава повече. Усмивката се стопи на устните му. Ралф Бакстър още го наблюдаваше и Анди потъна в черната параноя, която помнеше от двата си предишни опита с ЛСД... но тази бе по-дълбока и много по-страшна. Нямаше представа как би могъл да знае всички тези неща за Ралф Бакстър — или как бе научил името му дори, — но ако се издадеше, че ги знае, ужасно се страхуваше да не изчезне от стая №70 на Джейсън Гирни Хол със същата бързина като момчето с извадените очи. Или действително всичко е било само халюцинация: сега вече то изобщо не изглеждаше реално.

Ралф продължаваше да се вглежда в него и малко по малко Анди започна да се усмихва.

— Виждаш ли? — откликна Ралф. — Със „Серия шест“ стават какви ли не страшни работи.

И си тръгна. Анди въздъхна с облекчение. Хвърли поглед към Вики — тя се бе вторачила в него с широко отворени и изплашени очи.

„Улавя емоциите ти — помисли си той — като радио. Успокой я. Не забравяй, че е под влиянието на наркотик, независимо какво още са натъпкали в тази помия!“

Анди ѝ се усмихна и след миг по устните на Вики също трепна несигурна усмивка. Тя го попита какво има. Той я излъга, че сигурно нищо.

(но ние не говорим — устните ѝ не помръдват)

(така ли?)

(Вики? ти ли си?)

(това телепатия ли е, Анди? а?)

Кой знае. Нищо чудно. Остави клепачите си бавно да се затворят.

Онези наистина ли са стажанти? — попита разтревожено тя. — Не изглеждат същите. От наркотика ли е, Анди? — Не знам — каза той все още със затворени очи. — Не знам какви са. Какво стана с момчето, дето го отведоха? — Отново отвори очи и я погледна, но Вики поклати глава. Тя не си спомняше. Анди с удивление и смайване

откри, че и той едва си спомня. Сякаш се бе случило преди години. Схвана му се мускул, нали? Обикновен мускулен спазъм. Момчето...

Си извади очите.

Но има ли някакво значение всъщност?

Ръка, която се протяга с отчаянието на удавник над струпаните бели престилки.

Ала това беше много отдавна. Май през дванайсети век.

Окървавена ръка. Плясва по схемата, която шумно заплющява и се навива на руло.

По-добре да поспи. Вики пак изглежда разтревожена.

Изведнъж от високоговорителите на тавана заструи музика и тя беше приятна... много по-приятна от мислите за мускулното схващане и изтичащите очи. Музиката беше тиха и все пак величествена. Много по-късно Анди реши (след обсъждане с Вики), че е била от Рахманинов. Оттогава музиката на Рахманинов неизменно го връщаше към блуждаещите сънни спомени от онова безкрайно, във времето време в стая №70 на Джейсън Гирни Хол.

Каква част от него е била реалност и каква — халюцинации? Дванайсет години размишления по въпроса не бяха стигнали на Анди Макджий, за да си отговори. По едно време му се бе сторило, че из стаята летят предмети, сякаш духани от невидим вятър — картонени чашки, хавлиени кърпи, маншет от апарат за кръвно, смъртоносен град от моливи и писалки. После, малко по-късно (а може би — по-рано? Просто нямаше никаква линейна последователност във времето), един от подопитните обекти бе получил гърч, последван от спиране на сърдечната дейност — или така поне бе изглеждало. Положили бяха неистови усилия да го спасят с изкуствено дишане, инжекция право в гръдния кош и накрая с някаква машина, която издаваше силен вой и имаше две черни купички, прикрепени към дебели проводници. Анди си спомняше смътно как единият от „стажантите“ крещеше: „Пускай тока! Удряй! О, дайте на мен, тъпаци такива!“

По друго време беше спал, по-скоро дремал със замъглено съзнание. Разговаряха с Вики и си разказваха неща от личния си живот. Анди й каза за катастрофата, отнела живота на майка му, и за последвалата година, която бе прекарал при леля си почти обезумял от скръб. Тя му разказа как един малолетен приходящ детегледач й се нахвърлил, когато била седемгодишна, и сега ужасно се страхувала от

секса, а и се опасявала да не е фригидна: най-вече за това не можели да се разберат с приятеля ѝ. Той бил прекалено настоятелен.

Разказаха си неща, каквито мъж и жена не споделят, без да се познават от години... неща, каквито мъж и жена обикновено не споделят изобщо, дори и на обгърнатото в тъма брачно ложе след десетилетия, прекарани заедно.

Но дали говориха?

Това Анди така и не разбра.

Времето беше спряло, но все пак някак си минаваше.

Малко по малко той изплуваше от дрямката. Рахманинов го нямаше... ако изобщо го бе имало. Вики спеше спокойно на кушетката до него, със събрани върху гърдите ръце, чистите ръце на дете, заспало по време на вечерната си молитва. Анди я гледаше и осъзнаваше, че по някое време се бе влюбил в нея. Чувството му беше дълбоко и завършено, извън всякакво съмнение.

След малко се огледа. Част от кушетките бяха празни. В стаята бяха останали към петима доброволци. Някои спяха. Един седеше изправен на кушетката и някакъв стажант — съвършено нормален стажант на около двайсет и пет — му задаваше въпроси и си водеше бележки. Подопитният обект очевидно каза нещо забавно, защото и двамата се разсмяха — тихо и деликатно, както се прави, когато другите наоколо спят.

Анди се надигна и се вслуша в себе си. Чувстваше се добре. Пробва една усмивка и установи, че се получава идеално. Мускулите му мирно си взаимодействаха. Чувстваше се възторжен и свеж, с изострени и някак невинни възприятия. Спомни си, че се чувстваше по този начин като дете в събота сутрин, когато се събуждаше със съзнанието, че колелото му е на стойката си в гаража и двата почивни дни се простират пред него, подобно на приказен панаир с безплатни забавления.

Един от стажантите се приближи и каза:

— Как се чувстваш, Анди?

Анди го погледна. Беше същото момче, което му беше поставило системата... кога? Преди година? Той потърка с ръка бузата си и усети стърженето на наболата си брада.

— Като Рип Ван Уинкъл^[1].

Стажантът се засмя.

— Минали са само четирийсет и осем часа, а не двайсет години. Кажи сега честно, как се чувстваш?

— Добре.

— Нормално?

— Да, нормално, каквото и да означава тази дума. Къде е Ралф?

— Ралф ли? — вдигна вежди стажантът.

— Да, Ралф Бакстър. На около трийсет и пет. Едър мъж. С пясъчноруса коса.

Стажантът се засмя.

— Фантазии.

Анди го погледна неуверено.

— Какво, какво?

— Фантазии. Халюцинации. Доколкото знам, единственият Ралф, който взема участие в опитите със „Серия шест“, е един дърт развратник, фармацевт, на име Ралф Стайнъм. А той е някъде към петдесет и пет.

Анди се взря продължително в стажанта. Ралф илюзия? Добре, може и така да е. Действително всички параноидни елементи на наркотичния сън бяха налице; Анди си спомни как в съзнанието му се бе промъкнало убеждението, че Ралф е таен агент, унищожил разни хора. Той леко се усмихна. Стажантът му се усмихна в отговор... с малко прекалена готовност, помисли си Анди. Или и това е параноя? Сигурно.

Момчето, което разговаряше седнало, когато Анди се събуди, сега си отиваше, придружено от стажанти, отпивайки портокалов сок от картонена чашка.

Анди попита предпазливо:

— Никой не е пострадал, нали?

— Пострадал ли?

— Ами... никой не е имал конвулсии или...

Стажантът се приведе напред с обезпокоен вид.

— Слушай, Анди, надявам се, че няма да тръгнеш да разпространяваш такива истории из университета, нали? Подобно нещо може да направи на пух и прах изследователската програма на доктор Уонлес. През следващия семестър ни предстоят опити със серии Седем и Осем...

— Стана ли нещо?

— Едно момче получи мускулен спазъм, съвсем лек, но много болезнен — отговори стажантът. — Премина за по-малко от петнайсет минути, без никакви последствия. Но наоколо вече са се настроили за лов на вещици. Искат да се прекрати мобилизацията, да се забрани

ККЗО^[2]-то, да се спре набирането на работници за „Дау кемикъл“, защото произвеждали напалм... Положението е много сериозно, а аз смятам, че това изследване е страшно важно.

— Кое беше момчето?

— Сам разбираш, че не мога да ти отговоря. Просто не забравяй, че си бил под въздействието на слаб халюциноген. Не обърквай фантазиите си, предизвикани от него, с действителността, и не ги разпространявай.

— Бихте ли ме оставили, ако започна? — попита Анди.

Стажантът го изгледа озадачено.

— Не виждам как бихме могли да те спрем. Доброволците са свободни да говорят каквото пожелаят за всеки университетски експеримент. Едва ли можем да очакваме от вас срещу някакви си въшливи двеста долара да ни подписвате клетва за вярност, нали?

Анди почувства облекчение. Ако този човек лъжеше, то го правеше майсторски. Всичко е било само халюцинации. А на съседната кушетка Вики се размърда.

— Е? — попита стажантът усмихнат. — Ако нямаш нищо напротив, аз съм този, който трябва да задава въпросите.

И той си ги зададе. Когато Анди приключи с отговорите, Вики беше напълно будна, с отпочинал вид, спокойна, сияеща и усмихната. Въпросите бяха изчерпателни. Много от тях би задал и Анди.

Защо тогава имаше чувството, че служат само за прикритие?

---

[1] Известен герой на американския писател Уошингтън Ървинг (1783 — 1859), който при едно от своите невероятни приключения се напил и се събудил след двайсет години. — Б. пр. ↑

[2] Корпус за квалификация на запасни офицери. — Б. пр. ↑

Седнали върху дивана в едно от по-малките салончета на ректората същата вечер, Анди и Вики сравняваха халюцинациите си.

Тя нямаше спомен за онова, което най-силно го тревожеше: окървавената ръка, която безпомощно маха над струпаните бели престилки, удря таблото и изчезва. Анди пък нямаше спомен за най-живата за нея сцена: мъж с дълга руса коса поставя до кушетката ѝ сгъваема масичка, точно на нивото на очите ѝ, нарежда отгоре ѝ в редичка големи плочки домино и казва: „Събори ги, Вики. Всичките ги събори.“ Тя вдига услужливо ръка, за да ги бутне, мъжът обаче внимателно, но твърдо я притисва обратно. „Нямаш нужда от ръцете си, Вики. Просто ги събори.“ И така, тя поглежда към плочките и те се прекатурват една след друга. Някъде към десетина.

— Това ме накара да се почувствам много уморена — обясни Вики и на устните ѝ трепна нейната леко коса усмивка. — И тъй като бях останала с впечатлението, че разговаряме за Виетнам, измънках нещо от рода: „Да, така е, ако Южен Виетнам отиде, всичко отива.“ А той се усмихна и ме потупа по ръцете. „Защо не поспиш малко, Вики? Сигурно си уморена.“ И аз заспах — тя поклати глава. — Но сега това въобще не изглежда реално. Струва ми се, че изцяло съм си го измислила или съм развила халюцинация покрай някой съвсем нормален опит. Ти не помниш да си го виждал, нали? Висок мъж, с дълга до раменете руса коса и малък белег върху брадичката.

Анди поклати глава и рече:

— И все пак не разбирам как е възможно изобщо да споделяме едни и същи фантазии, освен ако са разработили наркотик, който да е и телепатичен, и халюциногенен. Знаем, че се говореше за нещо от този род през последните няколко години... май идеята беше, че ако халюциногените могат да усилят възприятията... — той вдигна рамене и се ухили. — „Къде си, Карлос Кастанеда, когато имаме нужда от тебе?“

— Не е ли по-вероятно просто да сме обсъждали едни и същи фантазии, а после да сме забравили? — предположи Вики.

Той се съгласи, че е напълно възможно, но продължаваше да изпитва безпокойство. Преживяването се бе оказало така нареченото „лошо пътуване“.

Анди се претраши и призна:

— Единственото, в което съм напълно сигурен, е, че се влюбвам в теб, Вики.

Тя се усмихна нервно и целуна ъгълчето на устата му.

— Това е чудесно, Анди, но...

— Но ти малко се страхуваш от мен. От мъжете изобщо вероятно.

— Вероятно.

— Моля те само за едно — да ми дадеш възможност.

— Ще я имаш. Аз те харесвам, Анди. Много. Но, моля те, не забравяй, че се страхувам. Понякога просто... се страхувам.

Тя се опита да повдигне леко рамене, но излезе нещо като потръпване.

— Няма да забравям — обеща той, притегли я към себе си и я целуна. Тя за миг се поколеба, а след това му върна целувката, стиснала здраво ръцете му в своите.

— Тате! — изпищя Чарли.

Светът се завъртя бясно пред очите на Анди. Неоновите лампи край Северния път се озоваха отдолу, а земята отгоре и той политна. После се стовари седнал и се пързулна по насипа като дете на шейна. Чарли беше пред него и безпомощно се премяташе ли, премяташе.

О, не! Тя се търкаля право към колите...

— Чарли! — извика той дрезгаво, наранявайки гърлото и главата си. — Внимавай!

В следния миг тя бе долу, свита върху лентата за спиране, обляна от безчувствената светлина на минаваща кола, разплакана. Той се изтърси до нея след секунди и болката го простреля като снаряд през целия гръбнак до главата. Пред очите му всичко се раздвои и разтрои, след което постепенно започна да се успокоява.

Чарли седеше свита, заровила в шепи лице.

— Чарли — докосна я той по ръката. — Всичко е наред, мило.

— Искан ми се наистина да бях паднала сред колите! — извика тя със звънък и изпълнен със самоотвращение глас, който накара сърцето на Анди да се преобърне в гърдите му. — Заслужавам си го, задето подпалих онзи човек!

— Шшт. Не бива да мислиш повече за това, Чарли.

Той я прегърна. Край тях профучаваха коли. Всяка една можеше да бъде полицейска и да сложи край на бягството им. В този момент щяха да почувстват едва ли не облекчение.

Риданията на детето постепенно утихнаха. Състоянието им, съзнаваше бащата, се дължи донякъде на чиста умора. Същата умора, която бе влошила главоболието му до точката на пищене и му носеше този нежелан поток от спомени. Само да можеха да се доберат до някакъв подслон и да легнат...

— Можеш ли да се изправиш, Чарли?

Тя бавно стана на крака и избърса последните си сълзи. Лицето ѝ светеше като бледа месечинка в мрака. Загледан в нея, той усети да го пронизва остро чувство за вина. Сега тя трябваше да си е в леглото и

да спи добре завита в някоя къща с намаляващ заем за изплащане, гушнала плюшено мече, готова на следващата сутрин да се върне в училище и да води битка за Бог, родина и втори клас. А вместо това стоеше като беглец край някакво шосе в горната част на щата Ню Йорк, в един и петнайсет след полунощ и се чувстваше виновна заради нещо, наследено от майка ѝ и баща ѝ — нещо, в което тя самата нямаше повече участие, отколкото в избора на ясносиния цвят на очите си. Как може да се обясни на едно седемгодишно момиченце, че веднъж, преди години, мама и татко имали нужда от по двеста долара и хората, с които говорили, ги излъгали, че всичко ще бъде наред?

— Ще се опитаме да спрем нещо — каза Анди, без да е сигурен дали обгърна с ръка раменете ѝ, за да я подкрепи морално или за да се подпре самият той. — Ще стигнем до някой хотел или мотел и ще се наспим. След това ще мислим какво да правим по-нататък. Става ли?

Чарли равнодушно кимна.

— Добре.

Той вдигна палец. Шофьорите профучаваха, без да му обръщат внимание, а на по-малко от три километра зелената кола отново бе поела пътя си. Анди не подозираше нищо: измъченият му мозък се бе върнал отново към онази вечер с Вики, в ректората. Стояха пред една от общите спални; той я бе изпратил дотам, вкусвайки отново устните ѝ на стъпалото пред големите двойни врати, а тя колебливо бе обвила ръце около врата му; това момиче, което все още бе девствено. Бяха млади тогава, Господи, млади бяха.

Колите фучаха край тях, косата на Чарли се вдигаше и падаше всеки път от течението и той си спомни останалото, случило се през онази вечер преди дванайсет години.

След като изпрати Вики до общата спалня, Анди тръгна през университетския двор към магистралата — смяташе да хване кола на стоп до града. Макар да го чувстваше само като полъх върху лицето си, майският вятър силно брулеше брястовете край алеята, сякаш точно над него във въздуха течеше невидима река, от която той долавяше играта само на най-слабите, далечни вълни.

Джейсън Гирни Хол беше на пътя му и той спря пред тъмната грамада на сградата. Премени с нова шума, дърветата наоколо кръшно танцуваха сред невидимото течение на реката от вятър. По гръбнака на Анди пропълзя студена тръпка и се настани в стомаха му с ледена тежест. Той потрепера, въпреки че вечерта беше топла. Луната като голям сребърен долар препускаше между нарастващите облачни салове — позлатени ладии, литнали пред вятъра по тъмната въздушна река. Лунната светлина се отразяваше в прозорците и те блестяха като неприятни, безучастни очи.

„Там вътре стана нещо — помисли си той. — Нещо повече от това, което ни казаха и убедиха да приемем. Какво беше то?“

Мислено пак видя онази давецка се, окървавена ръка... само че този път я видя как плясва схемата, оставя ален отпечатък с формата на запетая, хартията шумно заплющява и се навива на руло.

Той се запъти към сградата. Ама че безумие. Няма начин да те пуснат в залата за лекции след десет часа вечерта. А и...

И ме е страх.

Да, страх ме е. Струпаха се твърде много тревожни полуспомени. Твърде лесно е да се самоубежда, че са били само фантазии: Вики вече е на път да го стори. Подопитен обект изважда очите си. Момиче креци, че предпочита да умре, че смъртта би била по-добра, дори ако трябва да отиде в ада и да гори там цяла вечност. На друг пък му спира сърцето, след което го скриват от погледа със смразяващ професионализъм. Защото, признай си, Анди, не мисълта за телепатия те плаши. Плаши те мисълта, че някое от тези неща може да се е случило.

Като потракваше с токове, той се изкачи до големите двойни врати и се опита да ги отвори. Бяха заключени. Зад тях се мержелееше празното фоайе. Анди почука и щом видя, че от тъмното излиза някой, едва не побягна. Едва не побягна, защото лицето, което щеше да се появи от тези плуващи сенки, щеше да е на Ралф Бакстър или на висок мъж, с дълга до раменете руса коса и белег на брадичката.

Но не беше нито единият, нито другият: мъжът, който излезе да отключи и подаде през вратите киселата си физиономия, бе типичен университетски пазач — около шейсет и две годишен, със сбръчкани бузи и чело и бдителни сини очи, които сълзяха от прекалено честите срещи с бутилката. На колана му имаше защипан голям часовник.

— Сградата е затворена! — отсече той.

— Зная — не се предаде Анди, — но аз участвах в един експеримент горе, в стая №70, който приключи тази сутрин, и...

— Няма значение. Сградата се затваря в девет през седмицата! Почакай до утре!

— ...и мисля, че съм си забравил там часовника. — Анди не притежаваше часовник. — Нали няма да ми откажете? Ще хвърля само един бърз поглед.

— Никого не мога да пусна — отговори нощният пазач, но изведнъж в гласа му се прокрадна някаква странна неувереност.

Без изобщо да се замисля, Анди зашепна:

— Сигурно можете. Просто ще хвърля един поглед и след това ще си тръгна. Няма да си спомняте дори, че съм идвал, нали?

Внезапно изпита странно усещане в главата: сякаш се протегна и тласна възрастния нощен пазач, само че с мисъл вместо с ръце. И пазачът взе, че отстъпи несигурно две-три крачки и освободи вратата.

Анди влезе леко разтревожен. Остра болка прониза мозъка му, но бързо премина в слабо туптене и след половин час изчезна съвсем.

— Да не ви стана зле? — попита той пазача.

— Ъ? Не, нищо ми няма, всичко е наред — подозрителността на пазача бе изчезнала: той се усмихна на Анди съвсем приятелски. — Върви горе и си потърси часовника, щом искаш. И не се притеснявай. Аз сигурно ще забравя, че си тук.

Старецът потътри крака към стаичката си.

Анди го изгледа втрещен, после разтърка разсеяно челото си, сякаш да прогони леката болка. Какво, за Бога, бе направил на този

изкуфял дядка? Нещо, без съмнение.

Той се обърна, отиде до стълбите и започна да се изкачва. В горния коридор, тесен и потънал в мрак, тягостният страх от затворено пространство го стегна като с невидим нашийник и взе да го задушават. На тази височина сградата се потапяше сред реката от вятър и въздухът бръснеше пискливо стрехите. Стая № 70 имаше две двойни врати с прозорци от матирано зърнисто стъкло в горните си части. Анди стоеше пред тях, заслушан в глухото потракване на вятъра по ръждясалото мъртвило на старите улуци. Сърцето му думкаше тежко в гърдите.

Замалко да си тръгне, изведнъж му се видя по-лесно да си остане в неведение, да забрави. После се пресегна, стисна топката на бравата и се опита да се успокои с мисълта, че проклетата стая ще се окаже заключена и това ще реши въпроса.

Само че не беше. Бравата се завъртя. Вратата се отвори.

Стаята беше празна, осветена единствено от потрепващата лунна светлина, промъкнала се през люлеещите се клони на старите брястове отвън. Но и това бе достатъчно да се види, че кушетките са изнесени. Черната дъска беше изтрита и измита. Схемата бе навита на руло, от което висеше само пръстенът за дърпане. Анди пристъпи, пресегна се с потрепваща ръка и го дръпна.

Мозъчните дялове: човешкият мозък, накълцан и надписан като в касапница. Самата гледка го накара отново да изпадне в наркотичен унес, пронизван от светкавични видения. Започна да му се повдига и от гърлото му се изплъзна деликатно като сребърна паяжинна нишка, жалостиво стенание.

Кървавата следа стоеше като черна запетая сред неясната лунна светлина. Отпечатаният надпис, който несъмнено бе гласял: CORPUS CALLOSUM преди експеримента тази неделя, сега гласеше: COR OSUM, разкъсан от извилото се като запетая петно.

Такава дребна подробност.

Такава съществена подробност.

Изправен в тъмнината, загледан в схемата, Анди се разтрепери целият. Какво от виденията сега се превръщаше в истина? Малка част? Повечето? Всичко? Нищо?

Стори му се, че зад гърба му крадливо проскърца обувка.

Ужасен размаха ръце и удари с едната схемата. Хартията издаде същия кошмарен звук и се нави на руло, плющейки страховито в черната като преизподня стая.

По обления с лунна светлина далечен прозорец внезапно се почука — вероятно клонче или може би пръстите на мъртвец, с полепнали съсиреци и парченца тъкан по тях: пуснете ме вътре аз оставих там вътре очите си о пуснете ме вътре пуснете ме...

Главата му се замая, унесе го видение със забавени движения, видение в каданс, беше сигурен до прималяване, че зад прозореца е онова момче, един дух в бяла роба, с капещи черни дупки вместо очи. Сърцето подскачаше в гърлото му.

Зад прозореца няма никой. Там няма нищо.

Но нервите му бяха обтегнати и когато клончето отново зачука неумолимо, той побягна, без да си прави труд да затваря вратата зад себе си. Хукна по тесния коридор и изведнъж наистина го подгониха стъпки, ехо от собствения му тропот. Слезе по стълбите, скачаше през две стъпала и стигна до фойето задъхан, с блъскаща в слепоочията му кръв. Дъхът бодеше в гърлото му като слама.

Пазача го нямаше. Анди излезе, затвори едната от големите остъклени врати на фойето и тръгна по алеята през двора, прокрадвайки се като беглец, какъвто щеше да стане.

Пет дни по-късно Анди се пребори с нежеланието на Вики Томлинсън и я завлече до Джейсън Гирни Хол. Тя бе решила никога повече да не мисли за експеримента. Взела си беше чека от факултета по психология и го бе осребрила, а сега се стараеше да забрави откъде са дошли парите.

Той я придума да тръгне с красноречие, каквото не бе подозирал, че притежава. Използваха междучасието от три без десет: камбаните в Харисънската църква изпълняваха нежна мелодия в дремещия майски въздух.

— Нищо не може да ни се случи посред бял ден — увещаваше я той, като смутено отказваше дори пред себе си да признае от какво точно се страхува. — И пред десетки свидетели.

— Просто не ми се ходи, Анди — протестираше тя, но все пак тръгна.

От залата за лекции излизаха неколцина студенти с учебници под мишница. Слънцето оцветяваше прозорците в по-прозаични нюанси от диамантения прах на лунната светлина, който Анди си спомняше. Двамата с Вики влязоха заедно с няколко от студентите на път за семинара по биология от три часа. Един от тях заговори тихо и сериозно на други двама за предстоящата демонстрация срещу ККЗО в края на седмицата. Никой не обръщаше внимание на Анди и Вики.

— Добре — изхриптя нервно Анди. — Да видим ти какво ще кажеш.

Той дръпна схемата за пръстена. Пред погледите им се откри човешкото тяло без кожа, с надписани органи. Мускулите приличаха на пресукани гранки от червена прежда. Някакъв шегобиец го бе кръстил Оскар Велики.

— Господи! — възкликна Анди.

Вики сграбчи ръката му над лакътя с влажна от напрежението длан.

— Моля те, Анди, да си вървим! Преди да ни е познал някой.

Да, той беше готов да си тръгне. Фактът, че са подменили схемата, някак си го изплаши повече от всичко друго. Рязко дръпна шнура и го пусна. Хартията се нави със същото плющение.

Друга схема. Същият звук. Дванайсет години по-късно Анди все още го чуваше... когато го отпуснеха болките в главата. Кракът му повече не стъпи в стая № 70 на Джейсън Гирни Хол, но споменът за онзи звук си остана.

Чуваше го постоянно в сънищата си... и виждаше онази търсеца, давеца се, окървавена ръка.

Зелената кола изпъпли от шосето за служебно ползване край летището върху рампата, която се вливаше в Северния път. Норвил Бейтс стискаше здраво волана в позиция „десет и десет“. От радиото се носеше класическа музика в приглушен, равен поток. Сега косата му беше още по-къса и сресана назад, но малкият полукръгъл белег на брадичката му бе непроменен — на това място се бе порязал с назъбено парче от бутилка кока-кола като дете. Ако беше още жива, Вики щеше да го познае.

— По пътя има наш човек — каза мъжът с костюма „Ботани 500“. Неговото име бе Джон Мейо. — Кореспондент. Освен за нас, работи и за РУО.

— Значи просто курва — заключи третият и всички се разсмяха, но някак нервно и насила. Знаеха, че са близо, можеха почти да надушат следата. Името на третия беше Орвил Джеймисън, но той предпочиташе да му викат О. Дж. или още по-добре — Скоросмъртницата. Всичките си служебни писма подписваше с О. Дж. Едно бе подписал Скоросмъртницата и оня тиквеник Кап го беше наказал с мъмрене. Не само устно, а и писмено, в досието.

— Мислиш, че са на Северния път, а? — попита О. Дж.

Норвил Бейтс вдигна рамене.

— Или са на Северния път, или са тръгнали към Олбъни. Хотелите в града ги оставих на местния селяндур, защото това си е неговият град, нали така?

— Точно така — подкрепи го Джон Мейо.

Той и Норвил се разбираха добре. Бяха минали заедно дълъг път. Целият път от стая № 70 на Джейсън Гирни Хол до днес, а там, приятел, ако някой някога те попита, там беше напечено. Джон не би искал никога повече да преживява нещо толкова напечено. Той беше човекът, който бе подложил на електрошок хлапака с инфаркта. В началото на войната във Виетнам бе служил като лекар и поне на теория знаеше как да се оправи с дефибрилатора. На практика обаче не бе потръгнало чак толкова гладко и бяха изтървали момчето.

Дванайсет хлапета получиха „Серия шест“ тогава. Две от тях умряха — онова с инфаркта и едно момиче, което шест дни по-късно бе починало в общата спалня очевидно от внезапна мозъчна емболия. Други две бяха полудели безнадеждно — момчето, което си бе извадило очите, и едно момиче, получило по-късно пълна парализа от врата надолу. Уонлес твърдеше, че е на психологична основа, но кой, по дяволите, можеше да е сигурен? Хубава работа бяха свършили за един ден, да.

— Местният селяндур ще води и жена си със себе си — не спираше Норвил. — Уж да търси внучката си. Синът ѝ избягал с малкото момиченце. Неприятна бракоразводна история и така нататък. Не ѝ се иска да уведомява полицията, ако не се наложи, но се страхува, че синът ѝ може да полудява. Ако го изиграе както трябва, няма нощен администратор в града, който би ги укрил, ако са се регистрирали.

— Ако го изиграе както трябва обаче — промърмори О. Дж. — С такива помощници човек никога не може да бъде сигурен.

Джон попита:

— Отиваме до най-близката включваща се рампа, нали?

— Да — отговори Норвил. — След три-четири минути сме там.

— Дали са имали достатъчно време да слязат?

— Имали са, ако са си размърдали задниците. Може да ги спипаме, както си чакат за автостоп до рампата. А може да са минали и направо и да са се прехвърлили отсреща, върху платното за спиране. И в двата случая трябва само да обикаляме наоколо, докато се натъкнем на тях.

— Накъдето и да си се запътил, приятелче, скачай тук — разсмя се Скоросмъртницата. Под лявата му мишница, в раменен кобур, се намираше един „Магнум 375“. Той му викаше Самохвалкото.

— Ако вече са спрели нещо, значи страхотно не ни върви, Норв — отбеляза Джон.

Норвил вдигна рамене.

— Въпрос на шанс. Сега е един и четвърт. При тия ограничения на бензина движението е по-слабо от всякога. Какво ли ще си помисли мистър Бизнесмен, като види голям мъж и малко момиченце да чакат за автостоп?

— Ще си помисли, че тука нещо не е наред — отвърна Джон.

— И ще бъде дяволски прав.

Скоросмъртницата отново се разсмя. Високо пред тях в тъмнината блестеше мигащата светлина, която сочеше рампата към Северния път. О. Дж. сложи ръка върху ореховата дръжка на Самохвалкото. Просто за всеки случай.

Пикапът ги отмина, лъхна ги хладен въздух... и изведнъж стоповете му блеснаха по-ярко и той сви в платното за спиране на трийсетина метра от тях.

— Слава Богу — прошепна Анди. — Остави ме аз да водя разговора, Чарли.

— Добре, тате.

Гласът ѝ прозвуча апатично. Под очите ѝ пак се бяха появили тъмните кръгове. Пикапът даде на заден, докато те вървяха към него. Анди усещаше главата си като бавно издуващ се оловен балон.

Пред очите му изплува видение от „Хиляда и една нощ“ и се изрисува отстрани на пикапа — халифи, девойки под газени воали, тайнствено плуващ във въздуха килим. Килимът явно трябваше да е яркочервен, но в светлината на неоновите лампи беше добил ръждивия оттенък на съсирена кръв.

Анди отвори вратата, качи Чарли и я последва.

— Благодаря, мистър — каза той. — Спасихте ни живота.

— Радвам се — отговори шофьорът. — Здравей, малка пътешественичке.

— Здравей — отвърна Чарли отпаднало.

Шофьорът погледна в страничното огледалце, набра скорост по платното за спиране и премина в съседното. Като хвърли поглед покрай приведената глава на Чарли, Анди усети лека вина: шофьорът беше тъкмо от онези младежи, които Анди винаги отминаваше, ако му вдигнеха ръка за стоп от банкета. Висок, но мършав, той имаше буйна черна брада, разляла се в къдри по гърдите му, и голяма филцова шапка с вид на реквизит от филм за вендета на кентъкски планинци. В ъгълчето на устата му бе забучена цигара, която изглеждаше ръчно завита, и от нея се виеше дим. Просто цигара според миризмата, без сладникавия дъх на марихуаната.

— Закъде сте се запътили, мой човек? — попита шофьорът.

— Два града по-нататък — каза Анди.

— Хейстнгс Глен?

— Точно така.

Шофьорът кимна.

— Бягате от някого, предполагам.

Чарли се напрегна и Анди успокоително сложи ръка на гърба ѝ и нежно я потърка, докато отново се отпусна. В тона на шофьора нямаше заплаха.

— Щяха да ми връчат призовка на летището — обясни той.

Шофьорът се ухили — почти невидимо под буйната си брада, — извади цигарата от устата си и деликатно я подложи на вятъра, който смучеше точно покрай полутвореното му триъгълно прозорче. Въздушната струя я погълна.

— Заради малката пътешественичка, нали?

— Не сте далече от истината — отвърна Анди.

Шофьорът се умълча. Анди се облегна назад и се опита да надвие главоболието си. То сякаш бе достигнало максимално високата си степен. Бил ли е някога толкова зле преди? Не може да определи. Всеки път, когато прекалеше, му се струваше, че е по-зле от всякога. Нямаше да посмее отново да използва тласъка преди по-малко от месец. Знаеше, че два града по-нататък съвсем не е достатъчно далече, но не би могъл да издържи повече тази нощ. Беше изцеден. Хейстингс Глен трябваше да свърши работа.

— Ти за кого си, приятел? — питаше шофьорът.

— Ъ?

— Групите. „Падретата“ от Сан Диего в групите за световното — как ги виждаш?

— Никакви ги няма — съгласи се Анди. Гласът му дойде от много далече, една погребална подводна камбана.

— Добре ли си, приятел? Блед изглеждаш.

— Главоболие — измънка Анди. — Мигрена.

— От напрежение е — констатира шофьорът. — Представям си какво е. В хотел ли ще отседнете? Имате ли нужда от пари? Мога да ви отпусна петарка. Искате ли да ви дам повече, но съм на път за Калифорния и трябва да съм пестелив. Точно като Джоудови в „Гроздовете на гнева“.

Анди признателно се усмихна.

— Няма страшно.

— Хубаво. — Погледна към Чарли, която беше задрямала. —
Чудесно малко момиченце, мой човек. Отваряш ли си очите за нея?
— Старая се колкото мога.
— Само така! — одобри шофьорът. — Както се пее в песента.

Хейстингс Глен беше съвсем малък — няколко къщи край пътя; по това време всички светофари бяха превключени на мигащо жълто. Братият шофьор с планинарската шапка ги бе прекарал през спящото градче и нататък, по шосе 40, до мотел „Слъмбърланд“ — място, оградено със секвои, скелетни останки от ожънато царевично поле отзад и розовочервен неонов надпис отпред, който се запъваше на небивалицата СВО О НО в тъмнината. Потъвайки във все по-дълбок сън, Чарли се бе накланяла постепенно наляво и главата ѝ беше легнала върху крака в сини дънки на шофьора. Анди предложи да я премести, но той поклати глава.

— Не я закачай, приятел. Остави я да спи.

— Имате ли нещо против да ни свалите малко по-нататък? — попита Анди. Трудно му беше да мисли, но тази предпазна мярка му хрумна почти несъзнателно.

— Не искаш нощният администратор да разбере, че нямате кола, а? — шофьорът се усмихна. — Естествено, приятел. Но на място като това пет пари не дават, дори да пристигнеш на циркаджийски велосипед.

Гумите на пикапа захрущяха по чакъления банкет.

— Сигурен ли си, че една петарка няма да ти свърши работа?

— Предполагам, че ще ми свърши — неохотно се съгласи Анди.

— Би ли ми написал адреса си? Ще ти ги върна по пощата.

Усмивката на шофьора пак се появи.

— Адресът ми е: „на път“ — той извади портфейла си. — Но може пак да видите някъде ухилената ми физиономия, нали? Кой знае. Всичко става, приятел.

Той подаде на Анди петте долара и изведнъж Анди се разплака — не силно, но плачеше.

— Недей, приятел — каза сърдечно шофьорът и леко докосна Анди по рамото. — Животът е кратък, а мъките — много. Всички сме на тази земя, за да си помагаме един на друг. Комиксната философия

на Джим Полсън — с две думи. Грижи се добре за малката пътешественичка.

— Непременно — избърса Анди очи и прибра петдоларовата банкнота в джоба на кадифеното си яке. — Чарли? Скъпа? Събуди се. Съвсем мъничко остана вече.

Три минути по-късно Чарли сънливо се облягаше на него, докато той наблюдаваше как Джим Полсън изкачи алеята към един затворен ресторант, обърна пикапа и се насочи обратно покрай тях към междуцатския път. Анди махна. Полсън също. Стар пикап форд, с нарисувани отстрани джинове, велики везири и един тайнствен летящ килим от „Хиляда и една нощ“. „Надявам се Калифорния да е добра към теб, момко“ — помисли си Анди и двамата с Чарли закрачиха към мотел „Слъмбърланд“.

— Искам да ме чакаш скрита отвън — поръча Анди. — Разбра ли?

— Разбрах, тате — много сънливо.

Той я остави край вечнозелените храсти, продължи към администрацията и позвъни на нощния звънец. След около две минути се появи мъж на средна възраст, по хавлия, който си лъскаше очилата. Той отвори вратата и безмълвно пусна Анди вътре.

— Дали ще може да получи крайния номер в лявото крило? — подхвана Анди. — Там паркирах.

— По това време на годината можете да получите цялото западно крило, ако пожелаете — ухили се нощният администратор и в устата му грейнаха златни коронки. Той подаде на Анди бланка и химикалка с търговска реклама. Отвън мина кола — мълчаливи фарове, които блеснаха и изчезнаха.

Анди подписа бланката Брус Розъл. Брус караше вега, 1978-а, нюйоркска регистрация ЛМС 240. Той се вгледа за миг в графата за месторабота и тогава, в проблясък на вдъхновение (доколкото позволяваше болната му глава), написа „Обединена американска компания за автомати“. И под формата на заплащане отбеляза: „в брой“. Отвън мина друга кола.

Администраторът парафира бланката и я прибра.

— Седемнайсет долара и петдесет цента.

— Имате ли нещо против да ви платя с дребни? — попита Анди. — Не успях да ги сменя и разнасям десет кила метал. Така да ги мразя

тези обиколки из провинцията.

— Нямам нищо против. И те се харчат толкова лесно.

— Благодаря.

Анди бръкна в джоба на якето си, избута с пръсти встрани петдоларовата банкнота и извади пълна шепа четвъртинки, десетачета и петачета. Преброи четиринайсет долара, извади още малко монети и допълни остатъка. Чиновникът ги подреждаше в спретнати купчинки и ги помиташе към съответните отделения в касата.

— Слушай! — затвори чекмеджето той и с надежда погледна към Анди. — Ще ти отбия пет долара от сметката за стаята, ако можеш да ми оправиш автомата за цигари. От една седмица не работи.

Анди отиде до автомата в ъгъла, престори се, че го оглежда, и се върна обратно.

— Не е от нашите марки — извини се той.

— Пфу, жалко. Добре. Лека нощ, приятелю. Ще намериш допълнително одеяло на рафта в гардероба, ако ти потрябва.

— Добре.

Той излезе навън. Ушите му забучаха от хрущенето на чакъла под краката му, сякаш дъвчеше каменно жито. Стигна до вечнозелените храсти, където бе оставил Чарли, но не я намери.

— Чарли?

Никакъв отговор. Той прехвърли ключа за стаята от едната ръка в другата. Дланите му внезапно се бяха изпотили.

— Чарли?

Все още никакъв отговор. Той се замисли и взе да му се струва, че колата, която мина, докато попълваше регистрационната бланка, бе намалила скорост. Може да е била зелената кола.

Ударите на сърцето му зачестиха, запращайки болезнени трусове към черепа му. Опита се да помисли какво ще прави, ако Чарли е изчезнала, но главоболието не му позволи. Той...

Откъм дълбините на храсталака долетя тихо, мъркащо похъркване. Звук, който Анди много добре познаваше. Той се хвърли към него, изпод обувките му изхвърча чакъл. Острите клонки на вечнозелените храсти одраскаха краката му и закачиха кадифеното му яке.

Чарли лежеше на една страна, до самата морава на мотела, със свити до брадичката колене и ръце между тях. Спеше дълбоко. Анди

остана за миг със затворени очи, а след това я разтърси, за да я събуди, както се надяваше, за последен път тази нощ. Тази дълга, безкрайна нощ.

Клепачите ѝ затрептяха и тя погледна към него.

— Тате? — изломоти неясно, все още полузаспала. — Аз се скрих, както ми поръча.

— Зная, миличка, зная. Хайде. Отиваме да си легнем.

Двайсет минути по-късно и двамата се намираха в двойното легло на номер 16 — Чарли, дълбоко заспала, дишаше равномерно, Анди, на път да заспи, го държеше буден само постоянното думкане в главата му. И въпросите.

Бягаха от около година. Почти не беше за вярване, може би защото не бе изглеждало толкова като бягство, например в Порт Сити, Пенсилвания, където водеше курс за отслабване. Чарли бе тръгнала на училище в Порт Сити, а какъв беглец си, ако имаш работа и дъщеря ти е първокласничка? За малко щяха да ги хванат в Порт Сити, и то не защото бяха особено добри (макар че бяха ужасно упорити и това много плашеше Анди), а защото той бе допуснал фатална грешка — позволил си бе временно да забрави, че бягат.

Вече нямаше такава опасност.

Колко ли са близо? Все още в Ню Йорк? Ех, ако можеше да е така — да не са взели номера на таксито и все още да търсят следите им. По-вероятно беше да са в Олбъни и да се ровят из летището, като червеи в купчина месни отпадъци. Хейстингс Глен? Може би на сутринта. А може би не. Хейстингс Глен се намирал на петнайсет километра от летището. Не си струваше да оставя параноята да погълне здравия му разум.

Заслужавам си го! Заслужавам да падна между колите, задето подпалих онзи човек!

И собственият му глас отговаря: Можеше да бъде и по-зле. Можеше да бъде лицето му.

Гласове в обитавана от духове стая.

Хрумна му нещо друго. Беше излъгал, че е пристигнал с вега. Когато на сутринта нощният администратор не видеше паркирана вега, дали щеше просто да предположи, че неговият човек от „Обединената американска компания за автомати“ си е тръгнал? Или щеше да провери? По този въпрос вече нищо не можеше да се направи. Той беше изтощен докрай.

Помислих си, че има нещо съмнително в него. Изглеждаше блед, болен. И плати сметката си с дребни. Каза, че работи в компания за автомати, но не можа да поправи автомата във фойето.

Гласове в обитавана от духове стая.

Той се обърна настрани и се вслуша в дълбокото равномерно дишане на Чарли. Беше помислил, че са я хванали, а тя само се била пъхнала навътре в храстите. Скрита от погледа. Чарлин Робърта Мақджий, Чарли, откакто... е, открай време. Ако те хванат, Чарли, не зная какво ще правя.

Един последен глас, гласът на съквартиранта му Куинси, отпреди шест години.

Чарли тогава беше на годинка и, разбира се, те знаеха, че не е като всички. Знаеха го от първата ѝ седмица, когато Вики я пренесе в тяхното легло, защото, като я оставила в детското креватче, възглавничката започнала да... да тлее. Онази нощ, в която изхвърлиха завинаги детското креватче. без да промълвят думица от уплаха, защото тя бе твърде голяма и странна, за да бъде изказана. Възглавничката се бе нагорещила достатъчно, за да направи мехур на бузката ѝ. През по-голямата част на нощта тя бе пищяла въпреки мехлема против изгаряния, който Анди бе намерил в аптечката. Каква лудница бе тази първа година, никакъв сън, безкраен страх. Пламъци в кошчетата за боклук, когато млякото ѝ закъсняваше; веднъж бяха избухнали в пламъци завесите и ако Вики не се бе оказала в стаята...

Това, което го подтикна да се обади на Куинси, беше падането ѝ по стълбите. Тя пълзеше тогава и се справяше много добре с изкачването и слизането по тях на четири крака. Този ден я гледаше Анди: Вики бе отишла на пазар с една приятелка. Тя се колебаеше дали да ходи и Анди почти насила я изхвърли навън. Напоследък видът ѝ беше прекалено изтощен, прекалено уморен. Погледът ѝ бе станал някак втрещен и го караше да си спомня онези истории за нервни разстройства от много преживени битки, които човек чува по време на война.

Той четеше във всекидневната, близо до стълбите. Чарли се качваше и слизаше. На едно от стъпалата имаше плюшено мече. Той трябваше да го премести, разбира се, но при всяко качване детето го заобикаляше и Анди се бе успокоил — до голяма степен, както се бе успокоил в Порт Сити от привидно нормалния им живот.

Като слизаше за трети път, крачето на Чарли се закачи за мечето и тя падна с трополене чак додолу, хленчеца от ярост и страх. Стълбите бяха покрити с килим и тя дори не се одраска — Бог се грижи за пияните и малките деца, по израза на Куинси, който го наведе

на първата съзнателна мисъл за него този ден, — но Анди се втурна към нея, грабна я, гушна я и гальовно ѝ наприказва сума ти глупости, докато набързо я оглеждаше за кръв, неправилно увиснал крайник или признаци за сътресение на мозъка. И...

И я усети да минава покрай него — невидимата, невероятна смъртоносна мълния от мозъка на дъщеря му. Почувства я като обратната ударна вълна топъл въздух от профучал в метрото влак през лятото, ако застанеш твърде близко до линията. Беззвучна вълна от топъл въздух... и плюшеното мече пламна. Мечо бе причинил болка на Чарли: Чарли ще причини болка на Мечо. Огънят се разгоря и за момент, докато мечето се овъгляваше, Анди се втренчи в топчестите му черни очи през стена от пламъци, която плъзна и по килима върху стълбите.

Анди остави детето на земята и се втурна към пожарогасителя на стената близо до телевизора. С Вики не говореха за това, което можеше да прави дъщеря им — имаше моменти, в които на Анди му се искаше, но Вики не желаше и да чуе за такова нещо: тя избягваше темата с истерична упоритост, като твърдеше, че с Чарли всичко е наред, всичко е наред, — но тихомълком се бяха появили пожарогасители, без обсъждане, почти така крадешком, както се появяват глухарчетата между пролетта и лятото. Те не говореха за онова, което можеше да прави Чарли, но из цялата къща имаше пожарогасители.

Той грабна най-близкия, задушаван от тежката миризма на тлеещ килим, втурна се към стълбите... и в този миг си спомни един разказ, който бе чел като дете: „Хубав живот“ от някой си Джеръм Биксби, за малко дете, тероризиращо родителите си с ужаса за хиляди възможни смърти, държащо ги в постоянно очакване на... непредсказуемата детска ярост...

Чарли ревеше, седнала до най-долното стъпало.

Анди пушна пожарогасителя и почна яростно да залива с пяна разпространяващия се огън. Вдигна Мечо, димящ и покрит с големи късове пяна, и го занесе долу.

Като се ненавиждаше и все пак съзнаваше, че е длъжен да ѝ втълпи какво може и какво — не, той тикна мечето право в пищящото, изплашено, обляно в сълзи лице на Чарли. Ах, ти, гадино мръсна, помисли си отчаяно, защо просто не отидеш в кухнята да вземеш един нож и да ѝ резнеш по една черта на всяка буза? Та да я бележиш по

този начин? Съзнанието му се вкопчи в идеята за белезите. Да. Ето какво трябва да направи. Да бележи детето си. Да прогори белег в душата му.

— Харесва ли ти Мечо така? — изрева той. Мечето беше опърлено, почерняло и все още пареше в ръцете му подобно на гаснеща жаравя. — Харесва ли ти Мечо да е целият изгорен и да не можеш повече да си играеш с него, Чарли?

Тя плачеше със силни сърцераздирателни писъци, по кожата ѝ бяха избили трескави червени и смъртнобели петна, очите ѝ се бяха подули.

— Ааааа! Мечо! Мечо!

— Да, Мечо — натърти неумолимо той. — Мечо целият е изгорен, Чарли. Ти изгори Мечо. А щом гориш Мечо, може да изгориш и мама, и татко. Затова... не прави повече така! — той се наклони по-близко към нея, все още без да я вдига, без да я докосва. — Не прави повече така, защото е Лошо!

— Ааааааа...

Спря дотук — не можеше повече да издържа да я наранява, да ѝ насажда ужас и страх. Вдигна я и започна да я носи напред-назад, докато много по-късно риданията ѝ преминаха в неравномерни хлипания и подсмърчания. Когато я погледна, тя беше заспала, подпряла буза върху рамото му.

Анди я сложи на дивана, отиде до телефона в кухнята и се обади на Куинси.

Куинси не желаше да говори. През въпросната 1975-а година той работеше за една голяма самолетна корпорация и в няколкото реда към коледната картичка до семейство Макджий се представяше като заместник-началник по четкането. Когато на хората, дето правят самолетите, започне да им куца самочувствието, те тичат при Куинси. Той веднага им помага да намерят собственото си аз, да преодолеят чувството си на отчуждение или усещането, че работата им ги лишава от човешкото в тях — та като се върнат отново на конвейера да не сложат някоя джунджурийка, където не трябва, самолетите да не падат и демокрацията да бъде спасена за света. Куинси си докарваше по трийсет и две хиляди долара на година, със седемнайсет хиляди повече от Анди. „И нямам никакви угризения — пишеше той. — Смятам, че

напълно съм заслужил тази дребна награда за тежкия труд почти без всякаква помощ да опазвам крилете на Америка.“

Типичният язвително-забавен стил на Куинси. Само дето не беше забавен в онзи ден, когато Анди му се обади от Охайо, със спящата си на дивана дъщеря и с миризмата на изгорено мече и опърлен килим в ноздрите си.

— Чух някои работи — призна накрая Куинси, след като се убеди, че Анди няма намерение да го остави на мира, без да разбере нещо. — Но понякога разни хора подслушват по телефона, стари приятелю. Ерата на Уотъргейт е.

— Страхувам се — настоя Анди. — Вики се страхува. И Чарли също. Какво си чул, Куинси?

— Имаше едно време един експеримент, в който взеха участие дванайсет души — започна Куинси. — Преди около шест години. Спомняш ли си го?

— Спомням си го — мрачно отговори Анди.

— Не са останали много от тези дванайсет души. Последното, което чух, е, че са четирима. И двама от тях са се оженили.

— Да — измънка Анди и усети как в него се надига ужас. Само четирима са останали ли? За какво говореше Куинси?

— Чувам, че единият можел да превърта ключове и да затваря врати, без дори да ги докосва — гласът на Куинси минаваше през хиляди километри телефонен кабел, през телефонни централи, през контакти на релета, през съединителни кутии в Невада, Айдахо, Колорадо, Айова. Милиони места, удобни за подслушване.

— Да? — насили се Анди да запази спокоен гласа си. И помисли за Вики, която можеше понякога да включи радиото или да изключи телевизора, без да се доближи до тях и без дори да съзнава какво върши.

— О, да, няма лъжа — говореше Куинси. — Той е... как да го нарека... документиран случай. Заболява го глава, ако прави тези неща прекалено често, но може да ги прави. Държат го в една малка стаичка с врата, която не може да отвори, и ключалка, която не може да отключи. Правят опити с него. Върти ключове. Затваря врати. И, изглежда, не е съвсем със всичкия си.

— О... Боже... Господи — простена немощно Анди.

— Той е част от борбата за мир, така че полудяването му е оправдано — продължи Куинси. — Той полудява за свободата и сигурността на двеста и двама милиона американци. Разбираш ли?

— Да — прошепна Анди.

— А какво става с двамата, които са се оженили? Нищо. Поне доколкото на тях им е известно. Живеят си тихо и мирно в някой тих средноамерикански щат като Охайо. Може би веднъж годишно ги проверяват. Просто за да видят дали не правят неща от рода на превъртане на ключове или затваряне на врати от разстояние, или разни фокусчета за болни с мускулна дистрофия. Хубаво е, че тези хора не правят такива неща, нали, Анди?

Анди затвори очи и му замириса на изгорен плат. Понякога Чарли отваряше вратата на хладилника, надникваше вътре и почваше пак да пълзи. И ако Вики гладеше, само хвърляше поглед към вратата на хладилника и тя отново се затваряше — при това не ѝ минаваше през ума, че върши нещо странно. Така ставаше понякога. Друг път, изглежда, не се получаваше и тя оставяше гладенето и сама затваряше вратата на хладилника (или изключваше радиото, или включваше телевизора). Вики не можеше да превърта ключове или да чете мисли, или да лети, или да пали, или да предсказва бъдещето. Тя можеше от време на време да затвори вратата от разстояние и горе-долу това беше максимумът. Понякога, след няколко такива действия, се оплакваше от главоболие или тежест в стомаха и Анди не знаеше дали това беше физическа реакция или някакво неясно, подсъзнателно предупреждение. Способността ѝ да върши тези неща сякаш се усиливаше леко около месечния ѝ цикъл. Тези случки обаче бяха така дребни и ставаха толкова рядко, че той бе започнал да ги смята за нормални. Анди пък можеше... да тласка хора. Как всъщност трябваше да се нарече умението му: може би „автохипноза“ е най-близо до истината. Освен това се налагаше да го ограничава, защото му причиняваше главоболия. През по-голямата част от времето можеше напълно да забрави, че не е съвсем нормален, че след онзи ден в стая № 70 на Джейсън Гирни Хол никога вече няма да бъде съвсем нормален.

Той затвори очи и върху тъмното поле зад клепачите му се отпечата запетаята на кървавото петно и безмислицата COR OSUM.

— Да, хубаво е — продължи Куинси, сякаш Анди се бе съгласил. — Иначе може да ги сложат в две малки стаички, за да поработят пълноценно за свободата и сигурността на двеста и дваайсет милиона американци.

— Хубаво е — потвърди Анди.

— На онези дванайсетте — добави Куинси — може да са им дали опиат, който не е добре проучен. Може някой — като доктор Перко — преднамерено да ги е заблудил. А може да си е мислел, че ги заблуждава, а други преднамерено да са го поощрявали. Това няма значение.

— Да.

— Та този опиат може би лекичко е променил хромозомите им. А може и много да ги е променил. Кой знае. И може двама от тях да са се оженили и да са решили да имат дете, и може би детето е взело нещо повече от нейните очи и неговата уста. Дали те не биха се заинтересували от такова дете?

— Обзалагам се, че биха — Анди вече бе изплашен до такава степен, че му беше трудно да говори. Решил бе да не казва на Вики за разговора с Куинси.

— Все едно да си хапнеш лимон, което е приятно, или пък печени целувки, което също е приятно, но ако ги смесиш, се получава... съвсем ново вкусово усещане. Обзалагам се, че те ще искат да проверят на какво е способно това дете. Ще го вземат и ще го поставят в една малка стаичка, за да видят дали то няма да спаси демокрацията в света. Нямам какво повече да ти кажа, стари приятелю, освен... пази се.

Гласове в обитавана от духове стая.

Пази се.

Той обърна глава върху мотелската възглавница и погледна към Чарли, която спеше дълбоко. Чарли, детето ми, какво да правим? Къде да се денем, та да ни оставят на мира? Как ще свърши всичко това?

Не можеше да отговори на нито един от тези въпроси.

Най-после заспа, а недалеч една зелена кола кръстосваше мрака, все още с надеждата да открие едър, широкоплещест мъж с кадифено яке и малко русо момиченце с червено клинче и зелена блузка.

ЛОНГМЪНТ, ВИРДЖИНИЯ: АРСЕНАЛА

Две красиви южняшки плантаторски къщи се издигаха една срещу друга от двете страни на просторна неравна морава, опасана с грациозно виещи се велосипедни пътечки и двупосочна чакълена алея, водеща към главния път отгатык хълма. Отстрани на едната къща се намираще голям хамбар, боядисан в ярко червено с безупречни бели шарки. Близо до другата имаше дълга конюшня, също оцветена в красиво червено с бели шарки. Тук се отглеждаха някои от най-добрите коне на Юга. Между хамбара и конюшната широко плитко езерце с патици спокойно отразяваше небето.

Първоначалните притежатели на тези две къщи намерили смъртта си в Гражданската война през 1861-а, а после всички оцелели представители и на двата рода постепенно измрели. През 1954-а именията били обединени в един парцел на правителствена собственост. Това беше главната квартира на Арсенала.

В девет и десет в слънчевото октомврийско утро на другия ден, след като Анди и Чарли потеглиха с такси от Ню Йорк към Олбъни, възрастен мъж, с добродушни, искрящи очи и вълнено английско шофьорско кепе на главата, караше велосипед към едната от къщите. Беше минал през пропуска зад предното хълмче, където компютърна система одобри отпечатъка от палеца му. Пропускът се помещаваше между две огради с бодлива тел. По външната, по-висока от човешки бой, на всеки дващсет метра бяха окачени табели с надпис: **ВНИМАНИЕ! ПРАВИТЕЛСТВЕНА СОБСТВЕНОСТ! ПРЕЗ ТАЗИ МРЕЖА МИНАВА СЛАБ ЕЛЕКТРИЧЕСКИ ТОК!** През деня токът наистина беше слаб. Но през нощта местният генератор го повишаваше до смъртоносен волтаж и всяка сутрин група от петима пазачи обикаляше с малки електрически колички и събираше препечените зайци, къртици, мармоти, тук-там по някой скунк сред вонлива локва и дори елен. А на два пъти и човешки същества, сготвени по същия начин. Вътрешната и външната мрежа от бодлива тел ограждаха коридор от три метра. Ден и нощ по него сновяха кучета. Те бяха добермани, тренирани да се пазят от

електрифицираните жици. По всички ъгли на съоръжението стърчаха дъсчени наблюдателници, също боядисани в яркочервено с бели шарки. Обитаваше ги персонал, специализиран в употребата на най-разнообразните представители на смъртоносната железария. Целият район се наблюдаваше с телевизионни камери, контролирани от компютър. Лонгмънтската служба се охраняваше надеждно.

Възрастният мъж на колелото продължаваше да кара и да се усмихва на хората, покрай които минаваше. Един плешив старец с бейзболно кепе разхождаше тънкоглежена кобила. Той вдигна ръка и извика:

— Здравей, Кап! Гледай какво чудесно временце е.

— Направо бомба! — съгласи се мъжът на колелото. — Приятен ден, Хенри.

Той стигна до по-северната от двете къщи, слезе от колелото и го изправи на стойката му. Вдъхна дълбоко от лекия утринен въздух, после пъргаво заприпка нагоре, по широките стъпала на верандата, между големите дорийски колони.

Отвори вратата и пристъпи в просторното преддверие. Млада червенокоса жена седеше зад бюро над книга по статистически анализ. Едната ѝ ръка отбелязваше мястото в книгата, а другата лежеше в чекмеджето на бюрото и леко докосваше един „Смит и Уесън“, калибър 38.

— Добро утро, Джоузи — поздрави възрастният джентълмен.

— Здравей, Кап. Малко закъсняваш, а?

Подобни забележки се приемаха от хубавите момичета; виж, ако Дуейн беше дежурен, нямаше да си го позволи. Кап не бе радетел на женските свободи.

— Веригата ми заяжда, скъпа — той пъхна палец в определеното място, нещо тежко издумка и върху таблото на Джоузи затрептя зелена светлинка, която след миг замръзна. — Бъди добра сега.

— Добре, ще внимавам — изчурулика тя дяволито и кръстоса крака.

Кап се разсмя и закрочи през предверието. Тя го проследи с поглед, като се зачуди за момент дали не трябваше да му съобщи, че онзи отвратителен старец Уонлес го чака от около двацет минути. И без това ще го научи съвсем скоро, реши тя и въздъхна. Ама че идиотщина — да трябва от сутринта да отровиш такъв прекрасен ден,

като приемеш за разговор този вехт призрак. Но очевидно човек с поста на Кап трябва да приема горчивото наред със сладкото.

Кабинетът на Кап се намираше в дъното на къщата. Голям еркереен прозорец предлагаше великолепен изглед към задната морава, хамбара и езерцето с патиците, засенчено отчасти с елши. Рич Маккъон беше на средата на моравата, възседнал тракторчесенокосачка. Кап се позагледа в него, кръстосал ръце зад гърба си, после отиде до каната с кафе в ъгъла. Наля във военноморската си чашка, добави мляко, седна и натисна копчето на секретарската уредба.

— Здравей, Рейчъл.

— Здравей, Кап. Доктор Уонлес е...

— Знаех си — прекъсна я Кап. — Знаех си. Подуших този дърт мръсник в минутата, в която влязох.

— Да му кажа ли, че си много зает днес?

— В никакъв случай! — отсече Кап. — Просто го остави да си седи там в жълтото преддверие през цялата проклета сутрин. Ако издържи и не си тръгне, ще го приема преди обед.

— Добре, сър.

Проблемът е разрешен — поне за Рейчъл, помисли Кап с нотка на негодувание. Всъщност Уонлес изобщо не беше неин проблем. Но което си е истина, започваше да става неудобен. Отдавна вече не бе нито полезен, нито влиятелен. Е, винаги можеха да го тикнат в Мауи. А можеха да прибегнат и до услугите на Рейнбърд.

Кап потрепна вътрешно... а той не беше човек, който лесно се разтреперва.

Отново натисна копчето на секретарската уредба.

— Пак ще ми трябва пълното досие на Мақджий, Рейчъл. И в десет и половина искам да видя Ал Стайнович. Ако Уонлес е още тук, като свърша с Ал, може да ми го изпратиш.

— Добре, Кап.

Той се облегна назад, събра пръсти и погледна към снимката на Джордж Пейтън^[1] на стената. Пейтън бе възседнал горния люк на един танк и вероятно се мислеше за Дюк Уейн^[2] или нещо подобно.

— Трудно се живее без отстъпки — обясни Кап на Пейтън и отпи от кафето си.

---

[1] Генерал от Втората световна война. — Б. пр. ↑

[2] Киноартист, изпълнител на каубойски роли. — Б. пр. ↑

3

Десет минути по-късно Рейчъл докара досието върху библиотечна количка с безшумни колелца. Имаше шест папки с документи и рапорти и четири — със снимки. Имаше също и записи на телефонни разговори. Телефонът на семейство Макджий се подслушваше от 1978-а.

— Благодаря, Рейчъл.

— Моля. Мистър Стайнович ще бъде тук в десет и половина.

— Разбира се, че ще бъде. Уонлес още ли не е умрял?

— Страхувам се, че не — усмихна се тя. — Седи си и гледа как Хенри разхожда конете.

— И дробни проклетите си цигари, нали?

Рейчъл покри устата си като ученичка, изкикоти се и кимна.

— Вече е преполовил един пакет.

Кап изсумтя. Рейчъл излезе и той се обърна към досието. Колко ли пъти го бе преглеждал през последните единайсет месеца? Десет пъти? Двайсет? Знаеше същината почти наизуст. И ако Ал беше прав, до края на седмицата щеше да разполага с двамата живи представители на семейството. Мисълта предизвика вълнуващо парване в стомаха му.

Кап запрелиства досието на Макджий, като измъкваше напосоки по някой документ или прочиташе по някой откъс. По този начин се потапяше отново в обстановката. Съзнанието му не се включваше, но подсъзнанието работеше на високи обороти. Сега му трябваша не детайли, а поглед върху цялото. Както казват футболистите — да загрее. Тук имаше резюме от самия Уонлес, един по-млад Уонлес (ех, те всички бяха по-млади тогава!), с дата дванайсети септември 1968-а. Кап зачете от средата на един абзац:

...с огромна важност за продължаване изучаването на контролируемите парапсихически феномени. По-нататъшните опити с животни биха били антипродуктивни (вж. обратната страна на лист 1) и както наблегнах на срещата на групата това лято, опити върху затворници или някакви други девиантни личности^[1] могат да доведат

до съвсем реални проблеми, ако „Серия шест“ е дори отчасти толкова мощна, колкото подозираме (вж. обратната страна на лист 2). Следователно аз продължавам да препоръчвам...

Ти продължи да препоръчваш да я инжектираме на контролни групи от студенти въпреки всички изтъкнати възможности за провал, помисли си Кап. В онези дни Уонлес не дрънкаше празни приказки. Никакви празни приказки. Мотото му в онези дни беше: пълен напред и да вървят по дяволите изоставащите. На опита бяха подложени дванайсет души. Двама от тях умряха, единият по време на експеримента, а другият — малко след това. Двама безнадеждно полудяха и осакатяха — ослепяване и парализа — и бяха затворени във филиала в Мауи да чакат края на нещастния си живот. И така, тогава останаха осем. Един загина през 1972-а при автомобилна катастрофа, която почти със сигурност не беше никаква катастрофа, а чисто самоубийство. Друг скочи от покрива на кливландската пощенска станция през 1973-а и при него нямаше никакво съмнение: оставил бе бележка с обяснение, че повече не може да издържа на тези видения. Кливландската полиция постави диагноза: самоубийствена депресия и параноя. Кап и Арсенала поставиха диагноза: смъртоносна последица от „Серия шест“. И така, останаха шестима.

Още трима извършиха самоубийства между 1974-а и 1977-а, с което броят им нарасна на пет, от които четири доказани Горе-долу половината участници. И четиримата от явните самоубийци изглеждали съвършено нормални до самия миг, преди да използват пистолета, въжето или да скочат от високото. Но кой би могъл да знае през какво са минали? Знаеше ли някой наистина?

И така, оттогава останаха трима. От 1977-а, когато отдавна замрелият проект „Серия шест“ изведнъж отново се нажежи до червено, един човек на име Джеймс Ричардсън, понастоящем жител на Лос Анджелес, беше под постоянно тайно наблюдение. През 69-а той бе взел участие в експеримента със „Серия шест“ и по време на въздействието на наркотика бе демонстрирал същата изненадваща поредица от таланти като останалите: телекинеза, предаване на мисли и — може би най-интересния откъм специализираната гледна точка на Арсенала — хипнотично внушение.

Но както и при другите доброволци, способностите на Джеймс Ричардсън, породени от наркотика, изглежда, напълно изчезнаха с

преминаването на въздействието му. Последвалите проверки през 1971, 1972 и 1975 не показаха нищо. Наложиха се дори Уонлес да го признае, а той беше фанатик по въпросите на „Серия шест“. В редовните компютърни заключения въз основа на случайно подбрани моменти (а те ставаха все по-неслучайни, откакто започнаха историите с Макджий) не се откриха признаци за каквито и да било парапсихически прояви, били те съзнателни или несъзнателни. Ричардсън завърши образованието си през 1971-а, устреми се на запад през серия от ниски управленчески длъжности — без никакво хипнотично внушение — и сега работеше за Телемин корпорейшън.

Отгоре на всичкото той беше един жалък педераст.

Кап въздъхна.

Те продължаваха да държат под око Ричардсън, но лично Кап бе на мнение, че този човек е отрепка. И така, оставаха двама, Анди Макджий и жена му. Щастливата случайност на женитбата им не остана незабелязана от Арсенала или Уонлес, който бомбардира кабинета му с писма, предлагащи да се обърне внимание на всички деца от този брак — рибата още в морето, а той слага тигана, — и не един път Кап се бе изкушавал да му затвори устата със слуха, че Анди Макджий си е направил вазектомия. Уонлес бе получил един удар и не ставаше за нищо, освен да досажда.

Направиха само един експеримент със „Серия шест“. Резултатът беше толкова пагубен, че прикриването му се оказа дълга, тежка и... скъпа работа. Отгоре пристигна заповед да се прекратят опитите за неограничено време. Имаше за какво да надига вой Уонлес, помисли си Кап... и той го бе правил. Но тъй като никоя световна сила не се заинтересува от развитието на парапсихически способности посредством наркотици, върховното командване заключи, че въпреки някои положителни резултати „Серия шест“ е стигнала до задънена улица. Позовавайки се на дългосрочното развитие, един от учените в програмата сравни опита с поставянето на реактивен двигател в стар форд. Той върви страхотно наистина... докато се сблъска с първото препятствие. „Дайте ни още десет хиляди години еволюция — заяви той — и пак ще го изпробваме.“

Част от проблема беше, че когато предизвиканите от наркотика способности ставаха най-силни, подопитните обекти се измъкнаха от черепните си кутии. Не беше възможен никакъв контрол. А погледнато

от друга страна, върховното командване направо напълни гащите от страх. Да се замаже смъртта на агент или дори на свидетел на някоя операция, е едно. Но да се замаже смъртта на студент, който е получил инфаркт, изчезването на двама други и остатъчните следи от истерия и параноя в повечето останали, е съвсем друго нещо. Всички те имаха приятели и състуденти, въпреки че едно от изискванията при подбирането на доброволците беше липсата на близки роднини. Разходите и рисковете бяха огромни. Похарчиха почти седемстотин хиляди долара за подкупи и за ликвидирането поне на един човек — кръстника на момчето, което си бе извадило очите. Кръстникът просто не искаше да ги остави на мира. Беше се зарекъл да стигне до дъното на тази история. Но стана така, че единственото дъно, до което стигна, бе това на Балтиморския канал, където сигурно лежи и досега, с два циментови блока, завързани около каквото е останало от краката му.

И въпреки всичко до голяма степен — дяволски голяма степен — просто им бе провървяло.

И така, проектът „Серия шест“ мина в архива, с известен годишен бюджетен дял. Парите се използваша, за да продължават да поддържат безсистемен контрол над оцелелите, в случай че изскочи нещо... нещо по-особено.

И най-после то изскочи.

Кап разрови една папка и извади снимка на момиченце. Лъскава, черно-бяла, с формат осем на десет, тя бе отпреди три години, когато малката беше на четири и посещаваше безплатната детска градина в Харисън. Направен с телеобектив през задното стъкло на един фургон, кадърът с много играещи момичета и момчета бе увеличен и подрязан, за да се превърне в портрет на усмихнато малко момиченце, с литнали миши опашчици, стиснало здраво в ръце дръжките на въже за скачане.

Кап се загледа в снимката разчувстван. В резултат на удара си Уонлес беше станал страхлив. Сега той смяташе, че малкото момиченце трябва да бъде ликвидирано. И макар на Уонлес да не му се чуваше думата напоследък, имаше такива, които бяха на неговото мнение и на които думата се чуваше. Кап страшно силно се надяваше да не се стигне дотам. Той самият имаше три внучета и две от тях бяха точно около възрастта на Чарли Макджий.

Разбира се, ще се наложи да разделят момиченцето от баща му. Вероятно завинаги. И почти със сигурност ще се наложи той да бъде

ликвидиран... след като изпълни предназначението си, разбира се.

Беше десет и четвърт. Кап звънна на Рейчъл.

— Албърт Стайнович тук ли е вече?

— Току-що пристигна, сър.

— Чудесно. Прати ми го, ако обичаш.

---

[1] Различни от нормалното според моралните и социални стандарти. — Б. пр. ↑

— Искам от теб лично да поемеш командването в последната фаза, Ал.

— Слушам, Кап.

Албърт Стайнович беше дребен, с жълтеникав тен и много черна коса; в по-ранните му години понякога го бяха бъркали с актьора Виктор Джори. Кап бе работил със Стайнович почти осем години с прекъсвания — всъщност те заедно се бяха уволнили от флота — и Ал винаги му бе изглеждал на път да влезе в болницата като безнадежден случай. Той пушеше без прекъсване, с изключение на тук вътре, където беше забранено. Движеше се с бавна, величествена походка, която му придаваше някакво странно достойнство, а непробиваемото достойнство е рядко ценен атрибут за всеки мъж. Кап, който беше чел лекарските заключения за агентите от Първа секция, знаеше, че достойният вървеж на Албърт е измама: той страдаше ужасно от хемороиди и на два пъти се беше оперирал. Отказал се бе от трета операция заради опасността да ходи с колостомна торбичка през останалата част от живота си. Достойната му походка винаги напомняше на Кап приказката за русалката, пожелала да се превърне в жена, и цената, която платила за краката си. Кап си мислеше, че нейната походка също трябва да е била много достойна.

— След колко време можеш да бъдеш в Олбъни? — попита той Ал.

— Един час след излизането ми оттук.

— Добре. Няма да те задържа дълго. Какво е положението там?

Албърт скръсти малките си жълтеникави ръце в скута си.

— Щатската полиция сътрудничи добре. Всички шосета, които извеждат от Олбъни, са блокирани. Блокадите са разположени в концентрични кръгове, с център олбънското окръжно летище. Радиус — петдесет километра.

— Смятате, че не са хванали кола на стоп?

— Налага ни се. Ако са спрели кола, която да ги откара на повече от триста километра, ще трябва, разбира се, да почнем всичко

отначало. Но аз се обзалагам, че са в този кръг.

— Охо! Защо, Албърт?

Кап се приведе напред. Албърт Стайнович несъмнено беше най-добрият агент в Арсенала, с изключение може би на Рейнбърд. Той притежаваше ум и интуиция... и ставаше безмилостен, когато работата го изискваше.

— Отчасти усет — каза Албърт. — И отчасти заради материала, който получихме от компютъра, след като го захранихме с цялата си информация за последните три години от живота на Андрю Макджий. Възложихме му да извади всички странности, които биха могли да имат нещо общо с тази негова предполагаема способност.

— Той действително я притежава, Ал — отбеляза меко Кап. — И точно това прави тази операция толкова дяволски деликатна.

— Добре, нека я притежава. Но заключението на компютъра е, че възможностите му да я използва са крайно ограничени. Ако прекали с употребата ѝ, става му зле.

— Правилно. На това и разчитаме.

— В Ню Йорк той беше организирал едни курсове в духа на Дейл Карнеги.

Кап кимна. Курсовете по самоувереност, предназначени за плахи служители. Достатъчно доходни да осигурят на него и момиченцето хляб, мляко и месо, но нищо повече.

— Разпитахме последната му група — продължи Албърт Стайнович. — Те са шестнайсет души и всеки е платил таксата си за обучение на части — сто долара при записването и още сто по средата, ако усеща, че курсът му помага. Разбира се, всички са усетили.

Кап кимна. Талантът на Макджий възхитително подхождаше за вдъхване на увереност. Той буквално тласваше хората в нея.

— Заложихме в компютъра техните отговори на няколко възлови въпроса. Въпросите бяха: Чувствахте ли се по-добре в определени моменти по време на курса за самоувереност? Можете ли да си припомните дни в службата, след сбирката в курса, когато сте се чувствали като тигър? Имали ли сте...

— Да се чувстват като тигри ли? — попита Кап. — Господи, ти си ги питал дали са се чувствали като тигри?

— Компютърът предлага формулировката.

— Добре, продължавай.

— Третият възлов въпрос беше: Имали ли сте някакъв определен успех в службата след завършването на курса по самоувереност? На този въпрос всички откликваха с най-голяма обективност и достоверност, защото хората имат склонност да помнят деня, в който са получили повишение или някое потупване по рамото от шефа. Те горяха от желание да говорят. Това ми се видя малко плашещо, Кап. Той явно е изпълнил каквото е обещал. От шестнайсетимата единайсет са получили повишения — единайсет! От останалите петима трима са на длъжности, при които повишения се правят само през определени периоди от време.

— Никой вече не оспорва способността на Мақджий.

— Добре. Да се върнем към това, което ни вълнува в момента. Курсът е бил шестседмичен. Като използва отговорите на възловите въпроси, компютърът излезе с четири конкретни дати... тоест дните, в които вероятно Мақджий е съпроводил цялото обичайно „ураа, можеш да го направиш, ако се опиташ“ с един хубав, як тласък. Датите, с които разполагаме, са: 17 август, 1 септември, 19 септември и... 4 октомври.

— Което доказва?

— Ами снощи той е тласнал шофьора на таксито. Тласнал го е здравата. Онзи хахо още не може да си намери място. Смятаме, че Анди Мақджий е съсипан. Болен. Може би парализиран — Албърт погледна сериозно към Кап. — Компютърът ни даде двацет и шест процентова вероятност да е мъртъв.

— Какво?!

— Той и преди е прехвърлял мярката и си е лекувал раните на легло. Нещо му става на мозъка... Господ знае какво. Може би микроскопични кръвоизливчета. Може и да е нещо прогресивно. Компютърът пресметна, че възможността да е мъртъв — или от инфаркт, или по-вероятно от инсулт — е по-голяма от едно към четири.

— Наложило му се е да го използва, преди да се е възстановил — обясни си Кап.

Албърт кимна и извади нещо от джоба си. То беше запечатано в прозрачно найлоново пликче. Той го подаде на Кап, който го погледна и му го върна.

— Какво трябва да означава това? — попита Кап.

— Нищо особено — отвърна Ал, съзерцателно загледан в найлоновото пликче. — Просто банкнотата, с която Макджий е платил сметката си в таксито.

— Пътувал е от Ню Йорк до Олбъни срещу еднодоларова банкнота?! — Кап я взе пак и я загледа с възобновен интерес. — Сметката трябва да... какво, по дяволите!

Той изпусна пликчето с банкнотата върху бюрото си, сякаш пареше, и се облегна назад, премигвайки.

— И ти ли го видя? — попита Ал.

— Господи, нямам думи! — възкликна Кап и се пресегна към керамичната кутийка, в която държеше хапчетата си против киселини. — За секунда това не приличаше на еднодоларова банкнота.

— Но сега прилича, нали?

Кап се взря в банкнотата.

— Да, определено. Това е Джордж, цял-целе... Господи!

Този път той така буйно се дръпна назад, че за малко не удари тила си в тъмната дъбова ламперия зад бюрото. Вдигна поглед към Ал.

— Лицето... сякаш за секунда се промени. Все едно изникнаха очила на носа му. Това някакъв номер ли е?

— О, дяволски добър номер — Ал пак взе банкнотата. — Аз също го видях, макар че вече не го виждам. Предполагам, че съм се приспособил... но проклет да съм, ако знам как. То не е там, разбира се. Просто се получава някаква налудничава халюцинация. Но аз дори познах лицето. То е на Бен Франклин.

— От шофьора на таксито ли я взехте? — Кап гледаше омаяно банкнотата в очакване на нова промяна. Но там си оставаше само Джордж Вашингтон.

Ал се засмя.

— Да. Взехме банкнотата и му дадохме чек за петстотин долара. Той направи добра сделка наистина.

— Защо?

— Бен Франклин не е на петстотинте, а на стоте. Очевидно Макджий не е знаел.

— Дай пак да я видя.

Ал подаде еднодоларовата банкнота на Кап и той я гледа съсредоточено почти цели две минути. Точно когато щеше да я върне, образът отново просветна... неустойчиво. Но този път Кап поне

почувства, че промяната определено е в мозъка му, а не в банкнотата или върху нея, или където и да било другаде.

— Има още нещо — отбеляза Кап. — Не съм сигурен, но ми се струва, че Франклин е без очила на банкнотите. Иначе е... — той се запъна, търсейки с какво да завърши изречението си. Наум му идваше само проклетото „свръхестествено“, което не му трябваше.

— Мда — проточи замислено Ал. — Каквато и да е природата на ефекта, той се разсейва. Тази сутрин показах банкнотата на около шест души. Двама от тях видяха нещо, но не колкото онзи шофьор на такси и момичето, с което живее.

— Затова ли смяташ, че е тласнал прекалено силно?

— Да. Съмнявам се, че е в състояние да се държи на крака. Възможно е да са преспали сред дърветата или в някой извънградски мотел. Може да са се вмъкнали и в някоя вила из околността. Но аз смятам, че са наоколо и ще успеем да ги спипаме без кой знае какви проблеми.

— От колко души имате нужда, за да свършите работата?

— Разполагаме с колкото е необходимо. Като броим и щатската полиция, в това малко забавленийце участват повече от седемстотин души. Ползваме първостепенно предимство. Вървят от врата на врата и от къща на къща. Вече сме проверили всички хотели и мотели непосредствено около Олбъни — повече от четирийсет парчета. Сега се разпростираме към съседните градове. Мъж и малко момиченце... това се набива в очи. Ще го хванем. Или поне детето, ако той е мъртъв. — Албърт се изправи. — И смятам, че трябва лично да се включа. Искам да съм там при падането на завесата.

— Разбира се, Ал. Доведи ми ги.

— Ще ти ги доведе — Албърт се запъти към вратата.

— Албърт?

Той се обърна — дребен мъж с нездрав, жълт тен.

— Кой е на петстотинте? Провери ли?

Албърт Стайнович се усмихна.

— Маккинли. Бил е убит.

Ал излезе, като тихо затвори вратата след себе си и остави Кап на размишленията му.

Десет минути по-късно Кап отново натисна бутона на секретарската уредба.

— Рейнбърд върна ли се от Венеция, Рейчъл?

— Вчера — отвърна тя и на Кап му се стори, че долавя антипатия дори в нейните внимателно култивирани тонове на шефска секретарка.

— Тук ли е или в Санибел?

Арсенала поддържаше една почивна база на остров Санибел, Флорида.

Последва пауза, докато Рейчъл проверяваше с компютъра.

— Лонгмънт, Кап. От осемнайсет часа, вчера. Вероятно си отспива умората от часовата разлика.

— Имай грижа някой да го събуди — нареди Кап. — Бих искал да го видя, след като си тръгне Уонлес... ако, разбира се, Уонлес е още тук.

— Беше, допреди петнайсет минути.

— Добре... Рейнбърд, да кажем... по обяд.

— Да, сър.

— Ти си добро момиче, Рейчъл.

— Благодаря, сър — прозвуча трогнато. Кап я харесваше, много я харесваше.

— Изпрати ми доктор Уонлес, ако обичаш, Рейчъл.

Той се отпусна назад, събра пред себе си длани и мислено се помоли: „За греховете ми.“

Доктор Джоузеф Уонлес получи удар в същия ден, в който Ричард Никсън обяви оттеглянето си от президентския пост — 8 август 1974. Мозъчният кръвоизлив бе със средна сила и остави необратими физически последици. Както и умствени, според Кап. Едва след удара интересът на Уонлес към експеримента със „Серия шест“ и резултатите от него беше станал постоянен и маниакален.

Той влезе в стаята, подпирайки се на бастун, а светлината от еркерния прозорец се отрази в кръглите му очилца и те блеснаха безизразно. Пръстите на лявата му ръка бяха свити като нокти на орел. Лявата страна на лицето му бе изкривена в неизменно ледено презрение.

Рейчъл съчувствено погледна Кап над рамото на Уонлес и той ѝ кимна, че може да си върви. Тя излезе и тихо затвори вратата.

— Добрият доктор — посрещна го Кап без настроение.

— Има ли новини около експеримента? — попита Уонлес и седна, като изсумтя.

— Нали знаеш, че са секретни, Джо. Какво мога да направя за теб днес?

— Забелязах оживление тук — пренебрегна въпроса Уонлес. — Какво друго можех да правя, докато си убивах времето цяла сутрин?

— Като идваш без уговорка...

— Ти пък си мислиш, че са ти в ръцете, щом викаш онзи професионален убиец Стайнович. Е, може и да успееш. Може. Но ти си го мислил и преди, нали?

— Какво искаш, Джо? — Кап не обичаше да му се напомня за минали провали. Те действително бяха разполагали за малко с момиченцето. Мъжете, взели участие в залавянето му, все още не бяха годни за работа и може би никога нямаше да бъдат.

— Каквото искам винаги! — натърти Уонлес, изгърбил се над бастуна. О, Господи, помисли си Кап, дъртият глупак възнамерява да държи реч. — Защо продължавам да живея? За да те убедя да ги ликвидираш и двамата. Да ликвидираш и Джеймс Ричардсън. И онези

в Мауи. Ликвидирай ги веднъж завинаги, капитан Холистър. Заличи ги. Изтрий ги от лицето на земята.

Кап въздъхна.

Уонлес махна със сгърчената си ръка към библиотечната количка.

— Гледам, пак си прелиствал досието.

— Знам го почти наизуст — леко се усмихна Кап. От много месеци насам предъвкваше все „Серия шест“: постоянна точка в дневния ред на всички срещи от две години. Така че може би Уонлес не беше единственият маниак на тази тема в околността.

Разликата е, че на мен за това ми плащат. А при Уонлес е хоби. Едно опасно хоби.

— Четеш го, но не извличаш поука — упрекна го Уонлес. — Позволи ми още веднъж да се опитам да ти отворя очите за истината, капитан Холистър.

Кап започна да протестира, след което се сети за Рейнбърд и обедната им среща, и лицето му се изглади. То стана спокойно, дори съчувствено.

— Добре. Стреляй, щом си готов, Гридли.

— Ти още смяташ, че съм смахнат, нали? Откачен?

— Ти го казваш, не аз.

— Хубаво ще е да си припомниш, че аз бях първият, който предложи програма за опити с лизергиновата киселина.

— Има дни, в които ми се иска да не го беше правил — отговори Кап. Ако затвореше очи, още можеше да види първия доклад на Уонлес, проучване от двеста страници, за един наркотик, известен отначало като ДЛТ, по-късно между участващите лаборанти като „подсилваща киселина“ и накрая — като „Серия шест“. Предшественикът на Кап му бе дал ход; този джентълмен беше погребан в Арлингтън с всички военни почести преди шест години.

— Само подсецам, че мнението ми би трябвало да има някаква тежест — Уонлес изглеждаше уморен тази сутрин; изричаше думите си бавно и с фъфлене. Презрително свитата лява страна на устата му не се движеше, докато говореше.

— Слушам те — въздъхна примирено Кап.

— Доколкото знам, аз съм единственият психолог и въобще лекар, когото все още изслушваш. Хората ти са заслепени само от

едно: какво биха могли да означават този мъж и това момиченце за сигурността на Америка... и дори за бъдещото равновесие на силите. Съдейки по действията на Макджий, той е един великодушен Распутин, който...

Уонлес продължи да дърдори, но Кап временно спря да го слуша. Великодушен Распутин, помисли си той. Тази цветиста фраза доста му хареса. Зачуди се как ли би реагирал Уонлес, ако му съобщеше, че компютърът е дал вероятност едно към четири Макджий да се е самоликвидирал при напускането на Ню Йорк. Навярно щеше да се зарадва много. А ако му покажеше онази странна банкнота? Сигурно ще получи още един удар, помисли си Кап и прикри с ръка усмивката си.

— Тревожи ме преди всичко момиченцето — натякна Уонлес за двайсети, трийсети, петдесети път. — Женитбата на Макджий и Томлинсън... шанс едно на хиляда. Трябваше да бъде предотвратена на всяка цена. Но кой можеше да предвиди...

— Ти беше изцяло „за“ навремето — напомни му Кап и сухо добави: — Сигурен съм, че щеше лично да заведеш булката, ако те бяха помолили.

— Никой от нас не съзнаваше — промърмори Уонлес. — Трябваше да получа удар, за да прогледна. „Серия шест“ е само синтетично копие на един екстракт от хипофизата в края на краищата... един невероятно мощен обезболяващ халюциноген, който не разбрахме и продължаваме да не разбираме. Знаем... или сме поне деветдесет и девет процента сигурни, че естествената субстанция по някакъв начин е отговорна за случайните проблясъци на парапсихическите способности, които почти всички човешки същества проявяват от време на време. Те включват удивително разнообразни явления: предсказване на бъдещето, телекинеза, хипнотично внушение, изблици на свръхчовешка сила, временен контрол над вегетативната нервна система. Знаеш ли, че хипофизната жлеза показва неочаквано повишена активност едва ли не при всички биологически изследвания, реализиращи обратна връзка?

Кап знаеше. Уонлес бе повтарял изводите си безброй пъти. Но не беше нужно да отговаря; риториката на Уонлес беше в пълна сила, проповедта — добре подготвена. А Кап бе разположен да слуша... този

единствен, последен път. Нека старецът на свой ред да получи главната роля. За Уонлес това беше смисълът на живота му.

— Да, така е — сам си отговори той. — Тя се активизира при обратна връзка и при сънища. Хора с увредена хипофиза рядко сънуват нормално. Хора с увредена хипофиза имат огромна склонност към тумор в мозъка и левкемия. Хипофизата, капитан Холистър, на езика на еволюцията, е най-старата жлеза с вътрешна секреция в човешкото тяло. По време на ранното юношество тя многократно изхвърля равни на собственото си тегло секрети в кръвния поток. Тя е една ужасно важна, ужасно тайнствена жлеза. Ако вярвах в човешката душа, капитан Холистър, щях да кажа, че тя обитава хипофизната жлеза.

Кап изсумтя.

— Тези неща са ни известни — продължи Уонлес, както ни е известно, че „Серия шест“ по някакъв начин е променила химическия състав на хипофизните жлези в подложилите се на експеримента. Дори и на твоя така наречен „тих“ Джеймс Ричардсън. И най-важното, от момиченцето можем да заключим, че е променила и структурите на хромозомите... и че промяната в хипофизната жлеза може да доведе до истинска мутация.

— Факторът „Х“ е бил наследен.

— Не — възрази Уонлес. — Това е едно от многото неща, които ти така и не успя да схванеш, капитан Холистър. Андрю Макджий стана фактор „Х“ след експеримента. Виктория Томлинсън стана фактор „У“ — също засегната, но не по същия начин, както съпруга ѝ. Жената запази телекинетична сила в ниска степен. Мъжът запази способност за хипнотично внушение на средно равнище. Малкото момиченце обаче... малкото момиченце, капитан Холистър... то какво е? На практика не знаем. То е фактор „Z“.

— Възнамеряваме да научим — подхвърли Кап.

Сега и двата края на устата на Уонлес се изкривиха презрително.

— Възнамерявате да научите... Да, с упорство може и да успеете... слепи, вманиачени глупаци такива.

Той затвори очи за миг и сложи длан върху тях. Кап спокойно го наблюдаваше.

Уонлес заговори отново:

— Едно нещо вече знаете. Тя може да пали.

— Да.

— Допускате, че е наследила телекинетичната способност на майка си. Всъщност силно подозирате това.

— Да.

— Като малко дете тя не е можела да контролира тези... да ги наречем тези таланти, поради липса на по-подходяща дума...

— Малкото дете е неспособно да контролира червата си и цапа гащичките си — приведе Кап един от примерите, заложи по-нататък в речта. — Но с порастването...

— Да, да, запознат съм с аналогията. Но и на по-голямото дете може да му се случи понякога.

Усмехнат, Кап отговори:

— Ще я държим в огнеупорна стая.

— Клетка.

Все още усмихнат, Кап се съгласи:

— Щом така предпочиташ.

— Хайде да поразсъждаваме — предложи Уонлес. — Тя не обича да използва способността, която притежава. Страхува се от нея и този страх ѝ е бил внушен съвсем съзнателно. Ще ти дам подобен пример. С детето на брат ми. В къщата имаше кибрит. Фред искаше да си играе с клечките. Да ги пали и след това да ги хвърля. „Хубаво, хубаво“, радваше се той. И така, брат ми се зае да му създаде комплекс. Да го наплаши така, че никога повече да не си играе с кибрит. Той каза на Фреди, че главичките на клечките са отровни и от тях зъбките му ще изгният и изпадат, че ако гледа в пламъка, ще ослепее. И накрая му стисна ръчичката за миг и го опари.

— Твоят брат — промърмори Кап — трябва да е голям цар.

— По-добре малко червено петънце върху ръчичката, отколкото детето да стигне до болница, с мокри компреси и изгаряния от трета степен върху шейсет процента от тялото — заяви мрачно Уонлес.

— Още по-добре е да се сложи кибритът там, където детето няма да може да го стигне.

— Можеш ли да сложиш на такова място кибрита на Чарли Макджий? — попита Уонлес.

Кап бавно поклати глава.

Имаш известно основание, но...

— Задай си следния въпрос, капитан Холистър: как трябва да са се чувствали Андрю и Виктория Макджий, когато това дете е било

бебе? След като са започнали да си правят необходимите изводи? Шишето с млякото се бави. Бебето плаче. В същото време някое от плюшените животни до него в люлката избухва в димящ пламък. Пелените са изцапани. Бебето плаче. Миг по-късно прането в коша започва да гори. Имаш сведения, капитан Холистър, знаеш какво е било в онази къща. Пожарогасител и детектор за дим във всяка стая. А веднъж това е станало с косата й, капитан Холистър; когато пристигнали в стаята, я намерили да пици права в креватчето си, а косата й била в пламъци.

— Да — откликна Кап. — Тази гледка сигурно дяволски ги е изнервила.

— И така, те провели с нея тоалетно... и пожарно обучение.

— Пожарно обучение ли? — учудено погледна Кап.

— Което означава просто, че, както брат ми със сина му, са й създали комплекс. Ти цитира аналогията с тоалетното обучение, капитан Холистър, затова нека се спрем на нея. Какво е тоалетното обучение? Създаване на комплекс, ясен и прост — и внезапно, изненадващо старецът извиси глас и закръпка пискливо като жена, която се кара на бебе. Кап го наблюдаваше отвратен и смаян. — Ах ти, лошо бебче! — викаше Уонлес. — Виж какво си направило! Това е отвратително, бебчо, виж колко е отвратително. Отвратително е да си цапаш гащите! Големите цапат ли си гащите? Прави го в гърнето, бебчо, в гърнето.

— Моля те — простена Кап.

— Така се създава комплекс. Тоалетното обучение се провежда чрез съсредоточаване вниманието на детето върху собствения му отделителен процес по начин, който бихме оценили като вреден, ако обект на фиксацията беше нещо друго. Интересува ли те колко е силен вътълпеният на детето комплекс? Ричард Деймън от Вашингтонския университет си задал този въпрос и провел един експеримент, за да си отговори. Набрал петдесет студенти доброволци. Наливал ги с вода, сода и мляко, докато всички взели да изпитват ужасна нужда да уринират. След като минало известно, установено предварително време, той им казал, че могат да се облекчат... в гащите си.

— Отвратително! — възкликна Кап погнусен. Това не беше експеримент, а упражнение по дегенериране.

— Забележи колко здраво се е загнездил комплекса в психиката ти — продължи тихо Уонлес. — Не си го смятал за толкова отвратително, когато си бил на година и половина. Тогава, щом ти се е наложило, си го правел. Правел си го и в скута на баща си, ако си се намирал там. Повечето от участниците в експеримента на Деймън, капитан Холистър, обаче не могли. Разбирали, че обичайните норми на поведение са премахнати, поне докато трае експериментът; всеки бил сам в отделение, не по-малко уединено от обикновена тоалетна... но цели осемдесет и осем процента от тях просто не могли. Независимо от силата на физическата необходимост комплексът, насаден от родителите им, бил по-силен.

— Това е само едно безсмислено отклонение — отрязва сърдито Кап.

— Не, не е. Искам от теб да вземеш под внимание паралелите между тоалетното и пожарното обучение... с единствена значителна разлика — скокът в неотложността от извършване на първото и второто. Ако детето възприема бавно тоалетното обучение, какви са последиците? Дребни неприятности. Стаята му мирише, ако не се проветрява постоянно. Мама е прикована към пералнята. Може да се наложи да се изпере мокетът, след като всичко свърши. В най-лошия случай бебето има постоянен обрив под пелените и то само ако кожата му е много чувствителна или майката е немарлива с поддържане на чистотата му. Но последиците при дете, което може да създава огън...

Очите му заблестяха. Лявата страна на устата му бе свита подигравателно.

— Моята оценка за Макджий и Томлинсън като родители е много висока. Те някак си са я превели през това. Предполагам, че са започнали работа много преди обичайната възраст, в която родителите се заемат с тоалетното обучение; може би дори преди да е можела да пълзи. „Бebчо, не бива! Бebчо ще се нараниш! Не, не, не! Лошо момиче! Лошо момиче! Лошо момиче!“

Но твоя собствен компютър предполага в заключението си, че тя преодолява комплекса си, капитан Холистър. Тя е в състояние да го направи. Млада е и комплексът не е имал възможност да се вдълбае в дългогодишно русло и да стане твърд като цимент. Освен това тя разполага с баща си до себе си! Осъзнаваш ли значимостта на този прост факт? Не, не я осъзнаваш. Бащата е авторитетна фигура. Той

държи психологическите юзди на всяка фиксация в детето от женски пол. Зад всяка, като сянката на фигура, скрита зад завеса, стои авторитетната фигура на бащата. За малката дъщеря той е Мойсей: всички закони са неговите закони, независимо откъде са дошли, и правото да ги налага е негово. Той може би е единственият човек на земята, който може да вдигне блокадите. Нашите комплекси, капитан Холистър, винаги ни причиняват най-силни мъки и терзания, когато онези, които са ги насадили, умират и вече няма възможност за оспорване... и опрощение.

Кап си погледна часовника и видя, че Уонлес е тук от около четирийсет минути. Струваха му се часове.

— Свършваш ли? Имам и друга среща...

— Когато комплексите се разчупват, те са като язовир, отприщен след поройни дъждове — тихо каза Уонлес. — Знам една деветнайсетгодишна негърка, която вече е имала треста любовници. Тялото ѝ ври от полови инфекции, сякаш е четирийсетгодишна проститутка. Но до седемнайсетата си година тя беше девствена. Баща ѝ бе свещеник, който още от малка непрекъснато ѝ повтарял, че сексът по време на брака е необходимо зло, но извън брака е ад и проклятие, ябълката на първоначалния грях. Когато един такъв комплекс поддаде, все едно се отприщва язовир. Първо се появяват дребни пукнатини, процеждат се мънички струйки вода, толкова мънички, че убягват от вниманието. Според данните от твоя компютър ние сме точно на този стадий с момиченцето. Предполагаме, че то е използвало способността си, за да помогне на баща си, по негово настояване. После стената рухва изведнъж. Милиони литри вода изригват навън, разрушават и издавят всичко по пътя си и променят околността завинаги!

Уонлес беше изоставил тихия си тон и бе заграчил като креслив старец — по-скоро жалък в раздражението си, отколкото величествен.

— Слушай — натърти той. — Поне веднъж ме изслушай. Махни капациите от очите си. Мъжът сам по себе си не е опасен. Силата му е незначителна и той го знае. Не е успял да я използва, за да спечели един милион долара. Не е завладял хора и нации. Използвал я е да помага на дебели жени да отслабват и на плахи чиновници да добият увереност. Той не е способен да използва силата си често и добре... някакъв вътрешен физиологичен фактор го ограничава. Но момиченцето е невероятно опасно. То бяга с баща си, за да си спаси

живота. То е ужасно изплашено. И той е изплашен, което го прави опасен. Не заради него самия, а защото го принуждават да превъзпитава дъщеря си. Принуждават го да променя отношението ѝ към силата вътре в нея. Принуждават го да я принуждава да я използва.

Уонлес дишаше тежко.

Като играеше по сценария — сега вече краят се виждаше, — Кап спокойно попита:

— И какво предлагаш?

— Мъжът трябва да бъде убит. Незабавно. Преди да е успял да разруши комплекса, изграден от него и жена му в малкото момиченце. А и то трябва да бъде убито, убеден съм. Тъй като вредата може да е вече нанесена.

— В края на краищата тя е само едно малко момиченце, Уонлес. Може да пали, да. Пирокинеза, както го наричаме. Но в твоите уста това звучи като Армагедон.

— Не е изключено да се стигне дотам. Не трябва да я оставяте да порасне, нито да се подлъгвате по размерите ѝ и да забравяте за фактора „Z“... а вие точно това правите, разбира се. Представи си, че способността да пали е само върхът на айсберга, че талантът расте. Тя е на седем. Когато Джон Милтън е бил на седем, той вероятно е бил само едно малко момченце, което се е мъчело да напише с парче въглен собственото си име и буквите му са били разбираеми единствено за майка му и баща му. Бил е бебе. Но Джон Милтън порасна и написа „Изгубеният рай“.

— Не разбирам за какво, по дяволите, говориш — обади се равнодушно Кап.

— За потенциала на разрушение. За един талант, неразделно свързан с хипофизата — жлеза, която е почти бездейна в дете на възрастта на Чарли Макджий. Какво ще стане в пубертета, когато тази жлеза се пробуди и за два месеца стане най-мощната сила в организма ѝ, ръководеща всичко, от бурното съзряване на първостепенните и второстепенни полови характеристики до качествени изменения в ретината на окото? Представи си, че имаш дете, способно да предизвика атомна експлозия само със силата на своята воля?

— Това е най-смахнатото нещо, което съм чувал някога.

— Така ли? Тогава позволи ми да стигна до върха на лудостта, капитан Холистър. Представи си, че някъде из страната сега броди едно малко момиченце, което носи в себе си временно спяща сила някой ден да разцепи на две самата планета като порцеланова чинийка на стрелбище.

Те се гледаха един друг мълчаливо. И изведнъж секретарската уредба изжува.

След мигновено забавяне Кап се надигна и натисна бутона.

— Да, Рейчъл?

Проклятие, за малко старецът да го накара да повярва. Тази ужасна прокобна врана — още една причина да не го обича. Самият Кап бе предприемчив човек и ако имаше нещо, което да не може да понася, то беше песимизмът.

— Търсят те на шифровия телефон — съобщи Рейчъл. — От оперативната зона.

— Добре, скъпа. Благодаря. Задръж го за минутка, ако обичаш.

— Да, сър.

Той пак се отпусна на стола.

— Трябва да приключваме, Уонлес. Можеш да бъдеш сигурен, че много внимателно ще обмисля този разговор.

— Дали? — попита Уонлес. Неподвижната страна на устата му сякаш се кривеше цинично.

— Да.

Уонлес отново настоя:

— Момиченцето... Макджий... и този Ричардсън... те са последните три отговора на едно мъртво уравнение, капитан Холистър. Изтрий ги. Опомни се. Детето е много опасно.

— Ще обмисля всичко, което каза.

— Направи го.

Най-после Уонлес започна с усилие да се изправя на крака, като си помагаше с бастуна. Това му отне дълго време. Накрая стана.

— Идва зимата — извини се той на Кап. — Старите ми кокали се боят от нея.

— В Лонгмънт ли ще останеш тази вечер?

— Не, във Вашингтон.

Кап се поколеба.

— Отседни в Мейфлауър. Може да поискам да вляза във връзка с теб.

Нещо се мярна в очите на стареца... признателност...? Да, почти със сигурност.

— Добре, капитан Холистър — той закрета обратно към вратата, подпирайки се на бастуна си — старецът, който някога бе отворил кутията на Пандора и сега искаше да застреля всичко, излязло от нея, вместо да го впрегне в работа.

Щом вратата се затвори зад него, Кап въздъхна с облекчение и вдигна слушалката на шифровия телефон.

— С кого разговарям?

— Орв Джеймисън, сър.

— Хванахте ли ги, Джеймисън?

— Не още, сър, но на летището открихме нещо интересно.

— Какво е то?

— Всички телефонни апарати са празни. Намерихме няколко монети върху пода на една от кабинките.

— Разбити ли са?

— Не, сър. Затова и се обаждам. Не са разбити, просто са празни.

От телефонната компания ще откачат.

— Добре, Джеймисън.

— Това ни улеснява. Според нас мъжът може да е скрил момиченцето някъде отвън и да се е регистрирал сам. Но във всички случаи смятаме вече да търсим човек, който се е разплащал с купища монети.

— Ако са в мотел, а не в бунгало на някой летен курорт.

— Да, сър.

— Продължавайте търсенето, О. Дж.

— Да, сър. Благодаря ви.

В гласа му прозвуча абсурдно задоволство, че прякорът му е бил запомнен.

Кап остави слушалката. Поседя пет минути с притворени очи, замислен. Меката есенна светлина падаше през еркерния прозорец и осветяваше кабинета, затопляше го. Кап се приведе и пак се свърза с Рейчъл.

— Джон Рейнбърд там ли е?

— Да, Кап.

— След пет минути ми го прати. Междувременно искам да говоря с Норвил Бейтс от оперативната зона. Той е тарторът, докато Ал стигне там.

— Да, сър — Рейчъл се поколеба. — Ще се наложи да използваме връзка с портативна радиостанция. Не е много...

— Няма значение — нетърпеливо я прекъсна той.

Свързането отне две минути. Бейтс се чуваше слабо и с прашене. Той беше добър агент — не много изобретателен, но упорит. Кап искаше точно такъв човек да удържа фронта до пристигането на Албърт Стайнович. Най-после Норвил се обади и докладва, че са се пръснали из околните градчета — Оуквил, Тремънт, Месалонсет, Хейстингс Глен, Лутън.

— Чудесно, Норвил — одобри Кап.

Той си помисли за думите на Уонлес: „Вие го принуждавате да превъзпитава дъщеря си.“ Спомни си и съобщението на Джеймисън, че всички телефони са били изпразнени. Макджий не го е направил. Детето го е направило. А след това, все още възбудено, е подпалило обувките на онзи войник, вероятно случайно. Уонлес щеше да се зарадва, ако разбереше, че Кап смята все пак да послуша петдесет процента от съвета му — дъртата гнида беше удивително красноречива тази сутрин.

— Нещата се промениха — каза Кап. — Ще се наложи да отстраним бащата. Крайни мерки. Ясно ли е?

— Крайни мерки — равнодушно повтори Норвил. — Да, сър.

— Отлично, Норвил — приключи с тих глас Кап, остави слушалката и зачака влизането на Джон Рейнбърд.

Миг по-късно вратата се отвори и той се изправи на прага, в целия си невъобразим ръст и още по-невъобразимата си грозота. Той бе половин чероки и стъпваше така безшумно, че ако човек се е навел над бюрото да чете или да отговаря на писма, изобщо няма да разбере, че някой е влязъл. Кап знаеше колко рядка е тази дарба. Повечето хора усещат присъствието на друг човек в стаята: Уонлес веднъж нарече тази способност не шесто чувство, а чувство от самия предел на възможностите, едно знание, породено от безкрайно слабите сигнали на петте нормални сетива. Но с Рейнбърд то не работеше. Нито една от тънките като котешки мустачки жички на сетивните капани дори не трепваше при неговата поява. Ал Стайнович бе намерил сполучливо описание над чаша портвайн във всекидневната на Кап: „Не съм срещал друго човешко същество, освен Рейнбърд, което да не тласка въздуха пред себе си, като се движи.“ И Кап се радваше, че Рейнбърд е на тяхна страна, защото от своя страна не бе срещал друго човешко същество, което да го изпълва с такъв ужас.

Рейнбърд беше огромен като великан — висок почти два и десет, и носеше лъскавата си коса прибрана в стегната конска опашка. Преди десет години, при второто си отиване във Виетнам, се бе натъкнал на противопехотна мина, която се беше взривила почти под носа му и бе обезобразила лицето му. Лявото му око липсваше. На мястото му зееше само една дупка. Той се бе отказал от пластична операция и изкуствено око, за да може, по неговите думи, да покаже бойните си белези, като отиде в Щастливите ловни полета. Човек не знаеше да вярва ли, или не на такива приказки — не беше ясно сериозен ли е, или се занася по някакви си свои причини.

С годините Рейнбърд се бе оказал учудващо добър агент — отчасти защото последното, на което приличаше, бе агент, а най-вече защото зад физическата маска се криеше жив, жесток и невероятно остър интелект. Той говореше свободно четири езика и разбираше още три. Учеше руски по съвния метод. Гласът му бе плътен, а говорът — мелодичен, културен.

— Приятен следобед, Кап.

— Следобед ли е вече? — попита Кап учуден.

Рейнбърд се усмихна и показа голям набор от свършено бели зъби — зъби на акула, помисли си Кап.

— От четиринайсет минути — отговори той. — От черния пазар във Венеция си взех електронен ръчен часовник „Сейко“. Не мога да откъсна очи от него. Малки черни цифрички, които постоянно се менят. Често си мисля, Кап, че водихме война във Виетнам, за да постигнем не победа, а технически прогрес. Бихме се, за да създадем евтиния електронен часовник, домашната игра на пинг-понг, която се включва в телевизора, джобния калкулатор. Гледам новия си ръчен часовник в мрака на нощта. Той ми казва, че се приближавам към смъртта с всяка изминала секунда. Това е добра новина.

— Седни, стари приятелю — покани го Кап. Както винаги, когато разговаряше с Рейнбърд, устата му бе пресъхнала и трябваше да възпира ръцете си, които искаха да се вкопчат една в друга върху полираната повърхност на бюрото. При това вярваше, че Рейнбърд го харесва — ако изобщо харесваше някого.

Той седна. Беше облечен със стари дънки и избеляла кенарена риза.

— Какво става с Венеция? — попита Кап.

— Потъва — отвърна Рейнбърд.

— Имам една работа за теб, ако я искаш. Дребна е, но може да доведе до нещо значително по-интересно.

— Казвай.

— Съвсем доброволна е — упорстваше Кап. — Ти си още в отпуска.

— Казвай — повтори меко Рейнбърд и Кап му каза. Прекара с него само петнайсет минути, но те му се видяха като час. Когато големият индианец излезе, Кап дълбоко си пое дъх. Среща и с Уонлес, и с Рейнбърд в една сутрин можеше на всеки да отрови деня. Но сутринта вече мина, много неща бяха свършени, а не се знае какво можеше да му донесе следобедът. Той звънна на Рейчъл.

— Да, Кап?

— Ще хапна тук, мила. Би ли ми взела нещо от барчето? Няма значение какво. Благодаря ти, Рейчъл.

Най-после остана сам. Шифровият телефон лежеше мълчалив върху дебелината си основа от интегрални схеми, микрочипове и Бог знае още какво. Когато звънне пак, сигурно ще се обажда Албърт или Норвил, за да му съобщи, че момиченцето е хванато, а баща му е мъртъв. Това щеше да е добра новина.

Кап отново затвори очи. В съзнанието му лениво се понесоха като големи хвърчила откъслечни мисли и фрази. Хипнотично внушение. Теоретиците твърдяха, че възможностите са огромни. Представи си някой като Макджий да проникне до Кастро или до Аятола Хомейни. Представи си как се приближава до онзи левичар Тед Кенеди и с авторитетния шепот на непоклатимото убеждение му подсказва, че самоубийството е най-добрият изход. Представи си как се прикрепя по един такъв човек към водачите на различните въстанически групировки. Жалко, че се налагаше да го загубят. Но... това, което е предизвикано веднъж, може да бъде предизвикано отново.

Малкото момиченце. Думите на Уонлес: „...силата някой ден да разцепи на две самата планета като порцеланова чинийка на стрелбище...“ — нелепо, разбира се. Уонлес беше откачил като момченцето от разказа на Д. Х. Лорънс, което можело да избира победителите на хиподрума. „Серия шест“ бе подействала като киселина на Уонлес, прояждайки няколко големи дупки в здравия му разум. Ставаше дума за едно малко момиченце, а не за оръдие на

Страшния съд. И те не трябваше да го изпускат, поне докато не проучат какво представлява и какви възможности крие. Само това щеше да е достатъчно, за да се възобнови програмата за опити със „Серия шест“. А ако успееш да го убедят да използва силите си за доброто на страната, толкова по-добре.

Толкова по-добре, помисли си Кап.

Внезапно шифровият телефон нададе дългия си дрезгав вик.

Сърцето на Кап подскочи и той грабна слушалката.

ПРОИЗШЕСТВИЕ ВЪВ ФЕРМАТА МАНДЪРС

Докато Кап разискваше бъдещето ѝ с Ал Стайнович в Лонгмънт, Чарли Макджий седеше на ръба на мотелското легло в номер шестнайсет на „Слъмбърланд“, прозяваше се и се протягаше. През прозореца струеше ярка утринна светлина от безоблачното, бездънно синьо есенно небе. Всичко изглеждаше толкова по-хубаво на добрата дневна светлина!

Тя погледна към баща си — една неподвижна издупина под одеялата. Навън стърчеше само кичур черна коса. Чарли се усмихна. Той бе много грижовен баща. Ако и двамата огладнееха, а имаха една-единствена ябълка, той си отхапваше само веднъж и я караше да изяде останалото. Когато е буден, той е много грижовен.

Но когато спи, задига всички одеяла.

Тя отиде в банята, съблече се и пусна душа. Изчака да дойде по-топла вода, влезе под струята, затвори очи и се усмихна. Няма нищо по-приятно на света от първите една-две минути под горещ душ.

(ти беше лоша снощи)

В челото ѝ се вряза бръчка.

(Не. Татко каза, че не.)

(подпали обувките на онзи човек, лошо момиче, много лошо, харесва ли ти мечо такъв очернен?)

Бръчката се задълбочи. Сега тревогата доби отенък на страх и срам. Мисълта за плюшеното мече не проникна в съзнанието ѝ; тя бе подсъзнателна и както често се случва, чувството за вина я завладя под формата на миризма — миризма на изгорено и овъглено, на тлеещ плюш и пълнеж. И тази миризма извика мъглявите образи на майка ѝ и баща ѝ, надвесени над нея, огромни като великани. Изплашени, сърдити, те викаха и гласовете им гърмяха като свличащи се планински канари във филм.

(лошо момиче! много лошо! не бива Чарли! никога! никога! никога!)

На колко ли години е била? На три? На две? Откога най-рано човек може да има спомени? Веднъж попита татко, но той не знаеше.

Спомнял си как един път го ужилила пчела, а майка му твърдяла, че тогава е бил на годинка и три месеца.

Нейният първи спомен бе от гигантските лица, надвесени над нея, гласовете, гърмящи като свличащи се планински канари и миризма на изгорени вафли. Миризмата идваше от косата ѝ. Тя беше подпалила собствената си коса и я бе изгорила почти до корен. След този случай татко бе заговорил за „помощ“, а мама бе започнала да се държи странно, първо се смя, после плака, пак се смя, толкова кресливо и неестествено, че татко ѝ удари плесница. Запомни го, защото дотогава не беше виждала баща си да прави подобно нещо на майка ѝ. „Може би трябва да потърсим «помощ» за нея“ — така каза татко. Намираха се в банята и главата ѝ беше мокра, защото той я бе пъхнал под душа. „О, да — отговори майка ѝ, — хайде да отидем при доктор Уонлес, той ще ни осигури много «помощ», както едно време...“ После смехът, плачът, още смях и плесницата.

(ти беше толкова ЛОША снощи)

— Не — промърмори тя под барабаниящата струя. — Татко каза, че не, че е можело да отиде... в лицето му.

(ТИ БЕШЕ МНОГО ЛОША СНОЩИ)

Но те имаха нужда от монетите в автоматите. Татко я накара.

(МНОГО ЛОША)

Отново се замисли за мама и за времето малко преди да навърши шест години. Не обичаше тези спомени, но те вече бяха дошли и тя не можеше да ги прогони. Случи се точно преди да дойдат лошите хора и да наранят мама.

(да я убият, е думата, те я убиха)

Да, добре, преди да я убият и да отвлекат Чарли. Татко я взе в скута си, за да ѝ прочете приказка преди лягане, но вместо към обичайните книжки за Пух и Тигъра, и Жабока, и Големия стъклен асансьор на Уили Уонка, посегна към куп дебели книги без никакви картинки. Тя сбърчи носле с отвращение и помоли за Пух.

— Не, Чарли — отказа ѝ той. — Искам да ти прочета нещо друго и трябва да ме слушаш. Вече си голямо момиче, ето и мама да ти каже. Макар че може мъничко да се изплашиш, важно е да чуеш тези истории, защото са истински.

Спомняше си имената на книгите, защото наистина я изплашиха. Имаше една, наречена „Внимание!“, от някой си Чарлс Форт. Друга,

със заглавие „По-странно от наука“, бе от Франк Едуардс. Трета се казваше „Нощна истина“. А имаше още една, със заглавие „Пирокинеза: истински случаи“, но мама не позволи на татко да чете от нея. „Не сега! — настоя мама. — Нека да порасне, Анди.“ И книгата изчезна оттогава. За радост на Чарли.

Историите бяха наистина ужасни! В едната се разправяше за някакъв мъж, който се подпалил в парка. В друга за жена, която изгоряла наред всекидневната на своя дом ремарке, без нещо друго да бъде засегнато, освен малка част от стола, на който седяла и гледала телевизия. Имаше твърде сложни и неразбираеми за нея места, но в главата ѝ се запечатаха думите на полицая: „Не можем да си обясним тази смърт. От жертвата са останали единствено зъбите и няколко овъглени парчета кости. За да бъде изгорен така човек, е необходима цяла кладя, а наоколо нямаше дори следи от опърлено. Не можем да си обясним защо пожарът не е избухнал в цялата къща.“

Третата история беше за едно голямо момче — на единайсет или дванайсет години, — което пламнало на плажа. Баща му го потопил във водата, сам изгаряйки се жестоко, но огънят не угаснал и момчето изгоряло цялото. Едно малко по-голямо момиче пък се запалило, докато изповядвало греховете си пред свещеника. Чарли знаеше всичко за католическата изповед от приятелката си Дийни. Тя ѝ бе обяснила, че трябва да признаеш на свещеника всичко лошо, което си направил през седмицата. Дийни още не ходеше, защото не бе получила първо причастие, но брат ѝ Карл ходеше. Карл бе в четвърти клас и трябваше да си казва всичко, дори как веднъж тайно влязъл в стаята на майка си и си взел от шоколадовите бонбони за рождения ѝ ден. Защото, ако не кажеш на свещеника, няма да бъдеш измит в КРЪВТА НА ХРИСТОС и ще отидеш на ГОРЕЩОТО МЯСТО.

Смисълът на всички тези истории не убягна на Чарли. Тя толкова се изплаши от онази за момчето в изповедалнята, че сълзите ѝ рукнаха. „И аз ли ще се изгоря сама? — плачеше тя. — Както, когато бях малка и подпалих косата си ли? И аз ли ще се превърна в пепел?“

Татко и мама се разстроиха. Мама побледня и взе да хапе устни, но татко я прегърна и успокои: „Не, мило. Няма, ако не забравяш да внимаваш и да не мислиш за това... нещо. За нещото, което понякога правиш, когато си ядосана или изплашена.“

„Какво е то? — изхлипа Чарли. — Какво е то, кажете ми какво е, аз дори не знам, няма да го правя никога, обещавам!“

Мама отговори: „Доколкото знаем, миличка, то се нарича пирокинеза. Означават да можеш понякога да палиш огън само като си помислиш за това. Обикновено се случва, когато хората са разстроени. Някои хора, изглежда, имат тази... тази сила през целия си живот, без дори да подозират за нея. А други... други силата ги обзема в един миг и те...“ Езикът ѝ не се обръщаше да го изрече.

„Те се самоизгарят — довърши татко. — Както ти, когато беше малка и си подпали косата, да. Но ти можеш да контролираш тази сила, Чарли. Трябва. И Господ знае, че вината не е твоя.“ Те срещнаха очи с мама за миг и сякаш нещо мина между тях.

Стиснал я в прегръдката си, татко продължи: „Понякога не можеш да го спреш, зная. То става случайно, както като беше малка се заиграваше и забравяше да отидеш до тоалетната навреме. Наричахме го на шега «произшествие» — помниш ли?“

„Вече не го правя.“

„Да, разбира се. Скоро ще започнеш да контролираш и другото по съвсем същия начин. Но засега, Чарли, трябва да обещаеш, че ще се стараеш никога, никога, никога да не се разстройваш така. Така, че да палиш. А ако се случи, ако не можеш да се овладееш, изтласкай го далече от себе си. В кофата за боклук или в пепелника. Гледай да го изкараш навън, да го потопиш във вода, ако има някъде наоколо.“

„Но никога не го насочвай към човек — подхвана мама, със застинало, бледо и сериозно лице. — Това е много опасно, Чарли. Направиш ли го, ще си много лоша. Защото може... — тя се насили да стигне докрай — може да убиеш човек.“

Тогав Чарли се разрева истерично, от ужас и разкаяние, защото двете ръце на мама бяха превързани и тя се досети защо татко ѝ прочете всички тези страшни истории. Защото предния ден, когато мама не я пусна да отиде на гости на Дийни, задето не си е разтребила стаята, Чарли много се ядоса и изведнъж огненото нещо подаде глава както винаги — отнякъде, като някакво зло дяволче от кутийка, и тя в яда си го избути към майка си и ръцете на мама пламнаха. И това не беше прекалено лошо,

(можеше да бъде и по-лошо, можеше да бъде лицето ѝ)

защото мивката бе пълна със сапунена вода за чиниите, не беше прекалено лошо, но беше МНОГО ЛОШО и тя бе обещала на двамата никога, никога, никога...

Топлата вода барабанеше по лицето, по гърдите, по раменете ѝ, обвиваше я в топъл пашкул, разсейваше спомените и тревогите. Татко каза, че всичко е наред. А щом татко казва, значи е така. Той е най-умният човек на света.

Мислите ѝ се пренесоха от миналото към настоящето и тя се сети за мъжете, които ги преследваха. Те са от правителството, обясни татко, но не от добрата му част. Работят за правителството в отдела, наречен Арсенала. Те ги преследваха непрестанно. Навсякъде, където отиде, след известно време се появяваха и мъжете от Арсенала.

Чудя се как би им харесало, ако ги подпаля? — студено се запита нещо в нея и тя стисна очи, виновна и ужасена. Не бива да мисли така. Лошо е.

Чарли се пресегна и рязко затвори крана за топлата вода. Следващите две минути стоя разтреперана, сгушила слабото си телце под леденостудените игли на струята, преодолявайки силното си желание да излезе.

Когато имаш лоши мисли, трябва да платиш за тях.

Дийни ѝ бе казала така.

Лека-полека Анди се събуждаше, смътно долавящ барабаненето на душа. Отначало то се бе включило в съня му: Анди се видя като осемгодишен как седи с дядо си край езерото Ташмор и се мъчи да наниже един гърчещ се дъждовен червей на кукичката, без да я забие в палеца си. Сънят беше невероятно жив. Можеше да види опърпаното плетено рибарско сакче на носа на лодката, червеникавите лепенки за гуми върху старите зелени ботуши на деди Макджий, първата му намачкана ръкавица за бейзбол, която му напомни, че на другия ден го чака тренировка с отбора на Малката лига на игрището „Рузвелт“. Но денят не бе свършил още, последната светлина и падащият мрак пазеха съвършено равновесие върху ръба на здрача, а езерото бе толкова спокойно, че можеха да се видят малките облачета от мушички и комари, които се плъзгаха над повърхността му, блеснала като хром. Святкаше, без да гърми, на пресекулки... а може и да бяха истински гръмотевици, защото заваля. Първите капки оставиха върху овехтялото бяло дъно на дядовата лодка големи като петаци тъмни петна. Сетне езерото засъска тихо и тайнствено под дъжда като...

...като шум от...

...душ, Чарли трябва да е под душа.

Той отвори очи и видя някакъв непознат таван с греди. Къде сме?

Постепенно всичко си дойде на мястото, но имаше един ужасяващ миг, в който сякаш почвата под краката му изчезна след толкова много местене, измъкване на косъм и напрежение през последната година. Доця му се пак да се върне в хубавия си сън, при деди Макджий, който беше мъртъв вече от двайсет години.

Хейстингс Глен. Той беше в Хейстингс Глен. Те бяха в Хейстингс Глен.

Анди съсредоточи внимание върху главата си. Болеше го, но не като снощи, когато онзи брадат момък ги отърва. Болката беше поутихнала, чувстваше само леко туптене. Ако всичко вървеше както преди, до вечерта то щеше да се превърне в тежест и до утре да изчезне напълно.

Душът спря да тече.

Той седна в леглото и си погледна часовника. Единайсет без петнайсет.

— Чарли?

Тя влезе в спалнята, като се търкаше яростно с хавлиената кърпа.

— Добро утро, тате.

— Добро утро. Как си?

— Гладна съм. — Отиде до стола, върху който бе оставила дрешките си, и вдигна зелената блуза. Подуши я. Направи гримаса. — Трябва да си сменя дрехите.

— Изтърпи още малко с тези, мъничката ми. Днес ще ти купим други.

— Дано да не трябва да чакаме дотогава и за яденето.

— Ще хванем кола на автостоп и ще спрем при първото кафене по пътя.

— Но, тате, нали когато тръгнах на училище, ти ми каза никога да не се качвам в чужди коли?

Вече по гащички и зелената си блузка, тя го гледаше с любопитство.

Анди стана от леглото, отиде до нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Не винаги непознатият дявол е по-черен от познатия. Разбираш ли ме, детето ми?

Тя се замисли. Сигурно познатият дявол са мъжете от Арсенала. Онези, които вчера ги преследваха по улиците на Ню Йорк. А непознатият...

— Искаш да кажеш, че повечето хора, които карат коли, не работят за Арсенала ли?

Той ѝ се усмихна в отговор.

— Точно така. И това, което ти обяснявах преди, Чарли, все още важи: когато попаднеш в беда, понякога се налага да вършиш неща, които никога не би направила, ако работите вървяха добре.

Усмивката на Чарли се стопи. Лицето ѝ стана сериозно, бдително.

— Като да караш парите да излизат от телефоните ли?

— Да — каза той.

— И това не беше ли лошо?

— При създадените обстоятелства не беше.

— Защото, когато попадне в беда, човек прави каквото се налага, за да се измъкне от нея ли?

— С някои изключения, да.

— Какви изключения, тате?

Той разчорли косата й.

— Няма значение сега, Чарли. Отпусни се.

Но тя не можеше.

— Аз нямах намерение да подпалвам обувките на онзи човек, тате. Не го направих нарочно.

— Разбира се.

Едва тогава тя наистина се отпусна; усмивката й, толкова подобна на Викината, грейна.

— Как ти е главата тази сутрин, тате?

— Много по-добре, благодаря.

— Радвам се — Чарли го погледна по-внимателно. — Окото ти изглежда особено.

— Кое око?

Тя посочи лявото.

— Ей това.

— Така ли?

Анди отиде в банята и изчисти малко място върху изпотеното огледало.

Дълго разглежда очите си и доброто му настроение започна да се изпарява. Дясното си изглеждаше както винаги, сивозелено — цветът на океана в облачен, пролетен ден. Левият ирис също беше сивозелен, но бялото бе ужасно кръвясало и зеницата изглеждаше по-малка от дясната. А клепачът беше клюмнал особено, както не го бе виждал никога преди.

Внезапно в съзнанието му звънна гласът на Вики. Толкова ясно, сякаш бе застанала до него. „Главоболията ме плашат, Анди. Ти причиняваш нещо и на себе си, също както и на другите хора, когато използваш тласъка или както щеш го наречи.“

Мисълта беше последвана от образа на балон, който се надува... надува... надува... и накрая експлодира със силен гръм.

Той се зае внимателно да опипва с пръстите на дясната си ръка лявата страна на лицето си. Приличаше на човек от телевизионна реклама, който се диви на безупречното си избръсване. Откри три

безчувствени места — едно под лявото око, едно на лявата скула и едно точно под лявото слепоочие. Страхът се плъзна по тялото му като безшумна мъгла привечер. Страх не толкова за него самия, колкото за Чарли, за това какво ще стане с нея, ако остане сама.

Сякаш извикана, тя се появи зад него в огледалото.

— Тате? — имаше малко разтревожен вид. — Добре ли си?

— Добре съм — гласът му звучеше както трябва. Не трепереше и не беше прекалено самоуверен, фалшиво гръмлив. — Просто си мисля колко голяма нужда имам да се обръсна.

Тя се засмя в шепа.

— Дращиш като четка за дъски. Гъста и твърда.

Той я подгони към спалнята и потърка бодлите си в гладката й бузка. Чарли се разкикоти и зарита.

Докато Анди гъделичкаше дъщеря си с наболата си брада, Орвил Джеймисън, или О. Дж., или Скоросмъртницата, и още един агент от Арсенала на име Брус Кук, излизаха от светлосин шевролет пред ресторанчето в Хейстингс Глен.

О. Дж. поспря за миг и огледа главната улица, със стръмния ѝ паркинг, магазина за електроуреди, бакалията, двете бензиностанции, аптеката и дървената общинска сграда, с паметна плоча за някакво историческо събитие, за което никой пет пари не даваше. Главната улица беше същевременно и Шосе 40 и двамата Макджий се намираха едва на пет-шест километра от О. Дж. и Брус Кук.

— Гледай какво се вика провинция — възкликна с отвращение О. Дж. — Аз съм израснал наблизко, в подобно градче на име Лоувил. Чувал ли се някога за Лоувил, щат Нью Йорк?

Брус Кук поклати глава.

— Близко е до Ютика. Там правят бирата „Ютика Клъб“. Никога през живота си не съм бил толкова щастлив, колкото когато се магнах от Лоувил. — О. Дж. бръкна под якето си и намести Самохвалкото в кобура му.

— Ето ги Том и Стив — посочи Брус.

Отсреща паркираше светлокафяв пейсър на мястото, току-що освободено от един фермерски камион. От пейсѐра излязоха двама мъже в тъмни костюми. Приличаха на банкери. По-надолу, при светофара, още двама души от Арсенала разговаряха с бабишкерата, която превеждаше учениците през улицата на обяд. Те ѝ показваха снимката, а тя клатеше глава. Тук, в Хейстингс Глен, имаше десетима агенти на Арсенала, ръководени от Норвил Бейтс, който очакваше в Олбъни дясната ръка на Кап, А. Стайнович.

— Даа, Лоувил — въздъхна О. Дж. — Надявам се до обяд да хванем двамата нещастници. И дано следващата ми задача да бъде в Карачи. Или в Исландия. Където и да е, стига да не е в горната част на щата Нью Йорк. Прекалено близо сме до Лоувил. Прекалено близо, за да се чувствам добре.

— Смяташ ли, че ще ги хванем до обяд? — попита Брус.

О. Дж. вдигна рамене.

— До довечера ще сме ги пипнали. Можеш да се обзаложиш за това.

Те влязоха в ресторанта, седнаха на бара и поръчаха кафе. Донесе им го млада сервитьорка с хубава фигура.

— От колко си тук, сестро? — попита я О. Дж.

— Ако имаш сестра, направо я съжалявам — ухапа го тя. — Дори съвсем мъничко да прилича на тебе.

— Недей така, сестро — О. Дж. ѝ показа картата си. Тя дълго я разглежда. Зад нея някакъв застаряващ малолетен престъпник с мотоциклетно яке щракаше копчетата на един „Сийбърг“.

— Тук съм от седем — рече момичето. — Както всяка сутрин. Вие явно искате да говорите с Майк. Той е собственикът.

Тя понечи да се извърне, но О. Дж. я стисна за китката. Той не обичаше жени, които се подиграват с външността му. И без това повечето жени са мръсници, едно от малкото неща, в които майка му бе права. Тя положително щеше да знае какво да мисли за високогърда кучка като тази.

— Да съм казал, че искам да говоря със собственика, сестро?

Страхът започна да я хваща и това бе добре дошло за О. Дж.

— Нне.

— Правилно. Защото аз искам да говоря с теб, а не с някой си, който цяла сутрин е бъркал яйца и е пекъл сандвичи в кухнята. — Той извади снимката на Анди и Чарли от джоба си и я подаде на сервитьорката, без да пуска китката ѝ. — Познаваш ли ги, сестро? Може тази сутрин да си им сервирала закуската?

— Пусни ме. Боли!

Единствената червенина, останала по лицето ѝ, бе курвенският руж, с който се бе намазала. Вероятно е била първа сред викачките, поддържащи училищните спортисти. От онези момичета, които се подиграваха с Орвил Джеймисън, когато им определяше срещи, задето бил председател на шахклуба, вместо да е полузащитник във футболния отбор. Евтини лоувилски курви. Господи, как мразеше този щат! Дори градът Ню Йорк му беше прекалено близо.

— Ти ми кажи дали си им сервирала. След това ще те пусна. Сестро.

Тя хвърли поглед към снимката.

— Не! Не съм. Сега ме...

— Не така бързо, сестро. Вгледай се по-добре.

Тя погледна отново снимката.

— Не! Не! Никога не съм ги виждала! Пусни ме сега, а?

Застаряващият малолетен престъпник с преоцененото кожено яке небрежно се приближи, подрънквайки с множеството си ципове и забучил палци в джобовете на панталоните си.

— Досажда те на дамата — процеди той.

Брус Кук го изгледа с открито, смазващо презрение.

— Гледай да не решим да подосаждаме и на тебе, лъоло!

— Така ли?! — измънка остарялото дете с коженото яке и бързешком излезе, очевидно припомнило си, че има належаща работа навън.

Две възрастни дами от едно сепаре нервно наблюдаваха сцената край бара. Едър мъж със сравнително чисти дрехи на готвач — вероятно собственикът Майк — стоеше на входа към кухнята и също наблюдаваше. В едната си ръка държеше касапски нож, но без особен авторитет.

— Какво искате, момчета? — попита той.

— От правителството са — обади се нервно сервитьорката. —

Те...

— Не си ли им сервирали? Сигурна ли си? — настоя О. Дж. — Сестро?

— Сигурна съм — отговори тя, готова да заплаче.

— Добре ще е да си. Една грешка може да ти докара пет години в затвора, сестро.

— Сигурна съм — прошепна тя. Една сълза преля през долния клепач и се търкулна по бузата ѝ. — Моля ви, пуснете ме. Не ме мъчете.

За един кратък миг О. Дж. стисна по-силно, като се наслаждаваше на усещането как малките кости се движат в дланта му и на мисълта, че би могъл да стисне още по-силно и да ги прекърши... а после я пусна. Ресторантът беше утихнал, ако се изключат уверенията на Стиви Уондър от „Сийбърг“-а към изплашените постоянни клиенти, че могат да изживеят всичко отначало. После двете възрастни дами станаха и бързо излязоха.

О. Дж. вдигна чашата си кафе, наведе се през бара, изсипа течността на пода и пусна чашата, която се счупи. Дебели порцеланови шрапнели се пръснаха на няколко страни. Сервитьорката вече открито плачеше.

— Лайняна отвара — изруга О. Дж.

Собственикът направи нерешително движение с ножа и лицето на О. Дж. просветна.

— Хайде, мой човек — подкани го той с лека усмивка. — Хайде, давай.

Майк остави ножа до скарата и внезапно закрещя от срам и безсилие:

— Аз съм се бил във Виетнам! И брат ми се е бил във Виетнам! Ще пиша за това в Конгреса! Почакайте и ще видите.

О. Дж. го погледна. След малко Майк сведе очи, изплашен.

Двамата агенти излязоха.

Сервитьорката клекна и започна да събира парченцата от счупената чаша за кафе, хлипайки.

Отвън Брус попита:

— Колко мотела?

— Три мотела, шест къмпинга с бунгала — отговори О. Дж., загледан като хипнотизиран в мигащата светлина. Когато бе млад, в Лоувил също имаше ресторантче. Над двойните котлони „Сайлъкс“ там имаше надпис, който гласеше: НА КОГОТО НЕ МУ ХАРЕСВА ТОЗИ ГРАД, ДА СИ ВЪРВИ. Колко пъти бе копнял да изтръгне този надпис от стената и да го натика в нечие гърло.

— Вече ги проверяват — добави той по пътя към светлосиния шевролет — един от многото служебни автомобили, купени с парите на данъкоплатците. — Скоро всичко ще е ясно.

Джон Мейо беше с един агент на име Рей Ноулс. Пътуваха по Шосе 40 към мотел „Слъмбърланд“. Караха жълтокафяв нов форд и тъкмо изкачваха последния хълм, след който щяха да получат пряка видимост към мотела, когато спукаха гума.

— Ех, че гадост! — ядоса се Джон, когато колата се задруса нагоре-надолу и затегли надясно. — Скапано правителствено снабдяване. Скапани регенерати.

Той спря върху мекия банкет и включи аварийните мигачи.

— Ти продължавай. Аз ще сменя проклетата гума.

— Ще ти помогна — предложи Рей. — Няма да ни отнеме повече от пет минути.

— Не, продължавай. Мотелът е точно зад този хълм, трябва да е там.

— Сигурен ли си?

— Да. Аз ще те настигна. Освен ако и резервната е спукана. Не бих се учудил.

Покрай тях мина пърпорещ фермерски камион. Същият, който О. Дж. и Брус Кук видяха пред хейстингския ресторант.

Рей се ухили.

— Дано да не е. Иначе ще трябва да пишеш искане в четири екземпляра, за да получиш нова.

Джон не отговори на усмивката.

— Като че ли не го знам — свъси се той.

Отидоха до багажника и Рей го отключи. Резервната беше в добро състояние.

— Добре — подкани Джон. — Тръгвай.

— Наистина няма да ни отнеме повече от пет минути да сменим това чудо.

— Вярно е. И онези двамата сигурно не са в този мотел. Но трябва да действаме по правилата. В края на краищата те трябва да са някъде.

— Добре.

Джон извади крика и резервната гума от багажника. Рей Ноулс го погледа за миг и тръгна по банкета към мотел „Слъмбърланд“.

Точно след мотела, върху банкета на Шосе 40, стояха Анди и Чарли Макджий. Опасенията на Анди, че някой може да забележи липсата на колата им, се оказаха напразни: жената на рецепцията не се интересуваше от нищо друго, освен от малкото телевизорче „Хитачи“ на бара. Един миниатюрен Фил Донахю^[1] бе пленен вътре и тя го гледаше жадно. Анди ѝ подаде ключа и без дори да откъсне поглед от екранчето, администраторката го пусна в малък прорез с дежурната фраза:

— Надявам се, че сте доволен от престоя си тук? — трудеше се над кутия шоколадови сладкиши с кокосово брашно и беше я преполовила.

— Определено — отвърна Анди и излезе.

Чарли го чакаше отвън. Жената му бе дала квитанция и той я натъпка в страничния джоб на кадифеното си яке, докато слизаше по стълбите. Монетите от олбънските телефони приглушено подрънкваха.

— Всичко наред ли е, тате? — попита Чарли, когато тръгнаха към шосето.

— Изглежда — той я прегърна през раменете.

Вдясно от тях, зад хълма, Рей Ноулс и Джон Мейо тъкмо бяха спугали гумата.

— Къде отиваме, тате?

— Не знам.

— Не ми харесва това. Страх ме е.

— Смятам, че доста сме ги изпреварили — излъга той. — Не се тревожи. Сигурно още търсят шофьора на таксито, който ни откара до Олбъни.

Но Анди се преструваше на безгрижен и си го знаеше, а вероятно и Чарли го знаеше. Самото стоене тук, край пътя, го караше да се чувства биещ на очи като избягал затворник в раиран костюм от карикатура. Престани, заповяда си той. Скоро ще започнеш да си въобразяваш, че са навсякъде — по един зад всяко дърво и храст и цяла глутница зад следващия хълм.

— Чарли... — запъна се той.

— Хайде да отидем до къщата на деди.

Той я погледна сепнат. Сънят пак се втурна в съзнанието му, сънят за риболова в дъжда, дъждът, който се бе превърнал в шума от душа на Чарли.

— Как се сети за там?

Деди бе умрял много преди Чарли да се роди. През целия си живот беше живял в Ташмор, Върмонт, едно градче съвсем малко на запад от границата с щата Ню Хемпшир. Когато деди умря, къщата край езерото бе наследена от майката на Анди, а когато умря и тя — от самия Анди. Имотът отдавна щеше да е отишъл за погасяване на данъци, ако деди не бе оставил известна сума под попечителство за тази цел.

Анди и Вики ходеха там веднъж годишно през летните ваканции, преди да се роди Чарли. Мястото се намираще на трийсет километра от най-близкия двупосочен път, в гориста, рядко населена местност. През лятото около езерото Ташмор се събираха най-различни хора. От другата страна бе градчето Бранфорд от съседния щат, Ню Хемпшир. Но по това време на годината къмпингите щяха да бъдат празни. Анди не вярваше дори пътят да е разчистен от снега през зимата.

— Не знам — каза Чарли. — Просто... ми хрумна. Изведнъж.

От другата страна на хълма Джон Мейо отваряше багажника на форда и оглеждаше резервната гума.

— Сънувах деди тази сутрин — промълви унесено Анди. — Не бях си го спомнял от година и повече. Та и на мене, изглежда, просто ми хрумна за него.

— Хубав сън ли беше, тате?

— Да — леко се усмихна той. — Хубав беше.

— Е, ще идем ли?

— Идеята е страхотна. Може да отидем и да поостанем, за да обмислим какво да правим. Как да се справим. Може би ако разкажем всичко пред някой вестник и хората разберат за нас, на онези ще им се наложи да ни оставят на мира.

Към тях пърпореше стар фермерски камион и Анди вдигна палец. Оттатък хълма Рей Ноулс се изкачваше по мекия банкет на пътя.

Фермерският камион спря и един човек с бейзболна шапка погледна навън.

— О, какво хубаво момиченце — засмя се той. — Как се казваш, госпожичке?

— Робърта — изстреля бързо Чарли. Робърта беше второто ѝ име.

— Е, Боби, накъде си се запътила тази сутрин? — попита шофьорът.

— Към Върмонт — обади се Анди. — Сейнт Джонсбъри. Жена ми е там, при сестра си, и ѝ се яви малък проблем.

— Така значи — не прояви любопитство фермерът, но изпитателно стрелна Анди изпод око.

— Раждане — уточни Анди и измайстори широка усмивка. — Тя се сдоби с братче. В един и четирийсет и една тази сутрин.

— Казва се Анди — добави Чарли. — Хубаво име, нали?

— Направо забележително — съгласи се фермерът. — Скачайте вътре и ще ви закарам поне на петнайсет километра по-близо до Сейнт Джонсбъри.

Те се качиха. Фермерският камион отново затрака и заръмжа по пътя, в посока към яркото утринно слънце. В същото време Рей Ноулс прехвърли хълма. Той видя празното шосе до мотел „Слъмбърланд“. Отвъд мотела фермерският камион, който бе минал край колата им преди няколко минути, тъкмо изчезваше от погледа.

Нямаше причини да бърза.

---

[1] Известен американски журналист, водещ на едночасова програма по телевизията, с интервюта и дискусии на интересни за жени теми. — Б. пр. ↑

Името на фермера беше Мандърс — Ърв Мандърс. Бе карал тикви в градчето, където имал договор със собственика на селскостопанския магазин. Обикновено търгувал с Първа национална, но техният човек направо нищо не разбираше от тикви. Според Ърв Мандърс, той бил един издигнал се касапин и нищо повече. Затова пък управителят на селскостопанския бил чудо. Жената на Ърв въртяла нещо като сезонно магазинче за туристите през лятото, а той отварял крайпътна сергия с продукти и двамата печелели добре.

— Знаем, че няма да ви е приятно да си пъхам носа във вашите работи — обърна се фермерът към Анди, — но ти и твоето фъстъче не би трябвало да пътувате на стоп. Господи, не бива. Знаете какви хора кръстосват пътищата в днешно време. Пред аптеката в Хейстингс Глен има автобусна спирка на „Грейхаунд“. Трябваше да хванете някой рейс.

— Мм... — не можа да измисли нищо Анди, но Чарли ловко запълни пролуката.

— Татко остана без работа — каза тя ведро. — Затова мама отиде при леля Ем да роди бебето. Леля Ем не обича татко и ние си останахме въщи. Но сега отиваме да видим мама. Нали, тате?

— Такива неща не се разправят, Боби — смъмри я смутено Анди. Той действително изпитваше смущение. В историята на Чарли имаше хиляди дупки.

— Не казвайте нито дума повече — спря ги Ърв. — Знаем какво значи семейни неприятности. Понякога може да ти стане много криво. И знам какво значи да си закъсал. Няма нищо срамно в това.

Анди се изкашля, но замълча. Не му идваше нищо наум. Известно време пътуваха без да говорят.

— Слушайте, защо не дойдете въщи да обядвате с мен и жената? — внезапно предложи Ърв.

— О, не, няма да можем...

— Много ще се радваме — намеси се Чарли. — Нали, тате?

Той знаеше, че интуицията на Чарли обикновено работи добре, а и беше прекалено изтощен и умствено, и физически, за да се опълчва срещу нея сега. Тя бе хладнокръвно и агресивно момиченце и неведнъж Анди се бе питал кой от двамата всъщност командва парада.

— Ако сте сигурен, че има достатъчно... — измънка той.

— Винаги е достатъчно — отговори Ърв Мандърс, като превключи на трета. Те пърпореха край есенно ярки дървета: кленове, брястове, тополи. — Ще се радвам, ако дойдете.

— Много ви благодарим — изчурулика Чарли.

— За мен е удоволствие, фъстъче — рече Ърв. — А ще бъде и за жена ми, щом те зърне.

Чарли се засмя.

Анди потърка слепоочията си. Пръстите на лявата му ръка напипаха едно от местата, където изглежда кожните рецептори бяха загинали. Не се чувстваше никак добре. Усещането, че кръгът около тях се затяга, не го напускаше.

Администраторката в мотел „Слъмбърланд“, с която Анди се бе разплатил преди по-малко от двайсет минути, започваше да се изнервя. Фил Донахю беше напълно забравен.

— Сигурна ли сте, че мъжът беше този? — попита Рей Ноулс за трети път. Не й харесваше този дребен, докаран и някак непроницаем мъж. Може и да работеше за правителството, но от това на Лина Кънингам не й ставаше по-топло. Не й харесваше тясното му лице, бръчиците около студените сини очи, а най-вече упоритостта, с която продължаваше да тика снимката под носа ѝ.

— Да, той беше — отново потвърди тя. — Но с него нямаше никакво момиченце. Честно, мистър. Питайте и мъжа ми. Той работи на нощната смяна. Не ни остава време да се видим, освен на вечеря. Питайте го...

Влезе вторият агент, който за ужас на Лина носеше портативна радиостанция в едната си ръка и огромен пистолет в другата.

— Те са били! — Джон Мейо беше на ръба на истерията от гняв и разочарование. — В онова легло са спали двама души. По едната възглавница има руси косми, а по другата — черни. Проклета да е тая спукана гума! Всичко да се продъни в ада дано! В банята висят влажни кърпи! Скапаният душ още капе! Изпуснали сме ги може би за пет минути, Рей!

Той натика пистолета в кобура под мишницата си.

— Да извикам ли мъжа си? — плахо предложи Лина.

— Няма нужда — отговори Рей. Той хвана над лакътя Джон, който още ругаеше спуканата гума, и го поведе навън. — Зарежи тая гума, Джон. Говори ли с О. Дж. в градчето?

— Говорих, а той се свърза с Норвил. Норвил е тръгнал от Олбъни и води Ал Стайнович, който се е приземил преди десетина минути.

— Е, добре. Слушай, помисли малко, Джони. Те трябва да са пътували на автостоп.

— Да, сигурно. Освен ако не са задигнали някоя кола.

— Човекът е преподавател по английски. Не би могъл да задигне и бонбон от бюфета в дом за слепи. Пътували са на стоп, ясно. Пристигнаха на стоп от Олбъни снощи. Продължили са на стоп и тази сутрин. Мога да се обзаложа на целогодишната си заплата, че са стояли край пътя с вдигнати палци, докато аз се изкачвах по този хълм.

— Ако не беше се спукала тая гума... — Джон гледаше отчаяно зад телените си очила. Пред очите му с бавни, мързеливи движения размаха криле едно повишение и му се изплъзна.

— Стига с тая гума! — махна Рей. — Какво ни подмина? Какво ни подмина, след като спряхме?

Джон се замисли над този въпрос, докато закачаше минирадиостанцията обратно на колана си.

— Фермерски камион — каза той.

— И аз си го спомням. — Рей се огледа и забеляза кръглото като месечина лице на Лина Кънингам как наднича през прозорчето на рецепцията. Като разбра, че са я видели, тя спусна завесата.

— Доста разбрицан камион — отбеляза Рей. — Ако не се отклонят от главния път, можем да ги настигнем.

— Да вървим тогава — не се стърпя Джон. — Ще държим връзка с Ал и Норвил чрез О. Дж.

Те хукнаха към колата и влязоха вътре. Миг по-късно жълтокафявият форд изфуча от паркинга, като хвърляше бял чакъл със задните си колела. Лина Кънингам си отдъхна с облекчение. Да държиш мотел вече не беше тъй просто, както е било едно време.

Тя отиде да събуди съпруга си.

Докато фордът с Рей Ноулс на волана и Джон Мейо, готов за стрелба, ръмжеше по Шосе 40 със сто и двайсет километра в час (а керван от десет или единайсет подобни безлични нови коли се насочваше към Хейстингс Глен), Ърв Мандърс даде знак с ръка и зави наляво в един немаркиран лош път, който водеше горе-долу на североизток. Камионът запърпори и затрака нанатък. По молба на фермера Чарли бе изпяла по-голямата част от деветпесенния си репертоар, който включваше такива златни хитове като „Честит рожден ден“, „Този стар човек“, „Исус ме обича“ и „Кемптаунски надбягвания“. И Ърв, и Анди пригласяха на последния.

Пътят се виеше и се провираше край серия от обрасли с дървета хребети, сетне се спускаше към обработваема равнина, чиято реколта бе вече прибрана. По едно време иззад прикритие от златник и сено вляво на пътя изскочи яребица и Ърв извика:

— Дръж я, Боби!

Чарли се прицели с пръстче: „Бум-бум-БУМ!“ и буйно се разкикоти.

Няколко минути по-късно Ърв зави по един черен път и след километър и половина стигнаха до очукана пощенска кутия, боядисана в червено, бяло и синьо и надписана с името МАНДЪРС. Ърв свърна по алеята с коловози, дълга почти километър.

— Сигурно ви излиза скъпичко разчистването на снега през зимата — подхвърли съчувствено Анди.

— Сам си я чистя — отвърна Ърв.

Приблжиха се до голяма бяла паянтова фермерска къща на три етажа, украсена с ментовозелено. Анди реши, че е от онези къщи, които в началото са съвсем обикновени и постепенно с годините стават все по-ексцентрични. Отзад се накланяха разкривени два навеса — единият насам, другият натам. От южната страна беше добавено парниково крило, а от северната стърчеше голяма сенчеста веранда, подобна на колосан нагръдник.

Зад къщата се намираше черен, вече доста овехтял хамбар, а между него и къщата се простираше, както го наричат в Нова Англия, заден двор — равна площадка от гола земя, по която пиукаха и се перчеха дружина пиленца. Когато камионът затрещя към тях, те се разбягаха с писукане и безполезно пляскане на крилца покрай един дръвник със забита в него брадва.

Ърв вкара камиона в хамбара, ухаещ сладко на сено, което напомни на Анди за летата му във Вермонт. Щом Ърв угаси мотора, до ушите му долетя приятният звук на приглушено мучене някъде от сенчестите дълбини на хамбара.

— Имате крава — възкликна Чарли и по лицето ѝ се изписа възторг. — Чувам я.

— Имаме три — похвали се Ърв. — В момента мучи Шефи... много оригинално име, нали, фъстъче? Тя смята, че трябва да я доят по три пъти на ден. После ще ти я покажа, ако татко ти разреши.

— Може ли, тате?

— Защо не — съгласи се Анди и вътрешно се отказа да се съпротивлява повече. Бяха тръгнали да пътуват на автостоп, а вместо това се оказаха отвлечени.

— Елате вътре да се запознаете с жената.

Те бавно минаха през задния двор, като изчакаха Чарли да разгледа всички пиленца, до които успя да се приближи. Задната врата се отвори и една жена на около четирийсет и пет излезе на стъпалата. Тя заслони очи и извика:

— Хей, Ърв! Кого си ми довел?

Ърв се усмихна.

— Туй фъстъче се казва Робърта. А това е баща ѝ. Все още не съм чул името му, та не знам дали не сме роднини.

Анди пристъпи напред.

— Казвам се Франк Бъртън, госпожо. Вашият съпруг ни покани с Боби на обяд, ако е удобно. Приятно ни е да се запознаем с вас.

— И на мен — присъедини се Чарли, все още по-заинтригувана от пиленцата, отколкото от жената — поне за момента.

— Аз съм Норма Мандърс — представи се тя. — Влезте. Добре сте дошли.

Но Анди забеляза озадачения поглед, който хвърли на съпруга си.

Всички влязоха вътре през антре, отрупано почти до тавана с подпалки, в голямата кухня с внушителна чугунена печка и дълга маса, покрита с мушама на червени и бели карета. Из въздуха се носеше неуловима миризма на плодове и парафин. Миризма на консервиране, помисли си Анди.

— Франк и неговото фъстъче пътуват за Върмонт — обясни Ърв. — Реших, че ще им се отрази добре да хапнат нещо топло.

— Разбира се — съгласи се тя. — Къде ви е колата, мистър Бъртън?

— Ами... — Анди погледна към Чарли, но тя нямаше намерение да се притече на помощ: ситнеше насам-натам из кухнята и разглеждаше всичко с открито детско любопитство.

— Франк има малко неприятности — обади се Ърв, като изгледа жена си. — Но по-добре да не говорим за това. Поне не сега.

— Добре. — Норма имаше мило и открито лице — хубава жена, свикнала на тежък труд. Ръцете ѝ бяха червени и напукани. — Имам пиле и мога да направя салата. Има и много мляко. Обичаш ли мляко, Робърта?

Чарли не се обърна. Не реагира на името, помисли си Анди. О, Боже, съвсем я оплескахме.

— Боби! — извика той.

Тя се сепна и се усмихна малко пресилено.

— Разбира се, че обичам.

Анди видя как Ърв предупреди с поглед жена си: „Никакви въпроси, не сега.“ Усети, че го обзема смазващо отчаяние. И последните остатъци от измислената им история бяха пометени като от ураган. Нищо не можеше да се направи, оставаше да седне на масата и да чака да разбере какво си е наумил Ърв Мандърс.

— Колко километра изминахме от мотела? — попита Джон Мейо.

Рей погледна километража.

— Трийсетина — каза той и удари спирачки. — Предостатъчно.

— Но може да...

— Не, ако бяха на пътя, досега щяхме да сме ги настигнали. Ще се върнем при другите.

Джон удари по таблото.

— Свили са някъде. Проклет да е онзи спукан галош! От самото начало не ни върви, Рей. Толкова време да не можем да хванем едно даскалче и едно момиченце.

— Смятай, че сме ги хванали — заяви Рей и извади радиостанцията. Издърпа антената и я показа през прозореца. — За половин час целият район ще бъде обкръжен. И бас държа, че най-много до десетата къща, в която попитаме, някой ще познае този камион. От края на шейсетте, тъмнозелен интернационал — жътварка, със снегориначка отпред и дървени прегради отстрани за носене на висок товар. Няма начин да не ги хванем, преди да се стъмни.

Миг по-късно той говореше с Ал Стайнович, който приближаваше мотел „Слъмбърланд“. Ал на свой ред разпита агентите си. Брус Кук си спомни фермерския камион от градчето, О. Дж. също. Бил паркиран пред селскостопанския.

Ал ги изпрати обратно в града и след половин час всички знаеха, че камионът, който почти със сигурност беше качил двамата бегълци, принадлежи на Ървинг Мандърс, Бейлингс Роуд №5, Хейстингс Глен, щат Ню Йорк.

Беше точно дванайсет и половина на обяд.

Обядът беше много хубав. Чарли яде като хала — три пъти допълнително от пилето със сос, две от топлите питки на Норма Мандърс, отделно чиния със салата и три порции от домашните й туршии с копър. Завършиха с ябълков пай, гарниран с резенчета сирене чедър и изказването на Ърв, че:

— Ябълков пай без парче сирене е като целувка без чувство.

Това му докара един нежен лакът в ребрата от жена му. Ърв обърна очи и Чарли се разсмя. Анди беше удивен от апетита си. Чарли се оригна и виновно покри уста.

Ърв й се усмихна.

— Отвън има повече място, отколкото вътре, фъстъче.

— Ако хапна още нещо, ще се пръсна! — възкликна Чарли. — Както казваше... хм, както казва мама.

Анди уморено се усмихна.

— Норма — изправи се Ърв, — защо не излезете с Боби да нахраните пиленцата?

— Нали трябва да разтребя кухнята.

— Аз ще я разтребя. Трябва да си поговорим с Франк.

— Искаш ли да нахраниш пиленцата, мила? — обърна се Норма към Чарли.

— С удоволствие — очите й блестяха.

— Е, хайде тогава. Имаш ли яке? Малко позахладня.

— Тъ... — Чарли погледна към Анди.

— Облечи един от моите пуловери — предложи Норма. Двамата с Ърв отново се спогледаха. — Навий малко ръкавите и ще ти стане.

— Добре.

Норма взе старото и избеляло яке от антрето и протрит бял пуловер, в който Чарли се губеше дори с три-четири пъти навити ръкави.

— Кълват ли? — попита малко неспокойно Чарли.

— Само храната си, мила.

Те излязоха и затвориха вратата. Чарли продължаваше да бърби. Анди погледна към Ърв Мандърс, който спокойно отвърна на погледа му.

— Ще пийнеш ли една бира, Франк?

— Не съм Франк. Предполагам, че се досещаш.

— Има такова нещо. Каква ти е фирмата?

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре за теб.

— Добре тогава. Ще ти викам Франк.

Отдалече се чу как Чарли изписка от възторг. Норма каза нещо и Чарли се съгласи.

— Няма да се откажа от една бира — реши Анди.

— Добре.

Ърв извади две „Ютика Клъб“ от хладилника, отвори ги и остави едната за Анди на масата, а другата — до себе си на плота. От куката до мивката свали престилка и си я сложи. Престилката беше на червени и жълти шарки, с къдрички на подгъва, но въпреки всичко той не изглеждаше смешен в нея.

— Мога ли да ти помогна? — попита Анди.

— Не, аз знам къде стои всичко. Всъщност почти всичко. Тя променя местата на някои неща от седмица на седмица. Никоя жена не желае мъжът да се чувства напълно у дома си в нейната кухня. Обичат да им се помогне, но се чувстват по-добре, ако трябва да ги питаеш къде да сложиш супника или къде стои препаратът за почистване на загоряло.

Анди си спомни своите собствени дни като помагач в кухнята на Вики, усмихна се и кимна.

— Не ме бива много да се бъркам в чужди работи — поде Ърв, докато пълнеше с вода мивката и добавяше прах. — Аз съм фермер и, както ти казах, жена ми държи малко магазинче за сувенири в края на нашата улица, до Олбънската магистрала. Скоро ще станат двайсет години, откак сме тук — той се извърна към Анди. — Но щом ви видях двамата на пътя, веднага ми стана ясно, че нещо не е наред. Възрастен мъж и малко момиченце са странна двойка за автостоп. Разбираш ме, нали?

Анди кимна и отпи от бирата си.

— Освен това ми се стори, че току-що сте излезли от „Слъмбърланд“, а нямахте дори ръчен багаж. Затова реших да ви

отмина. После спрях. Защото... защото има разлика между това да се бъркаш в чуждите работи и да се престориш на сляп пред нещо, което изглежда дяволски зле.

— Така ли изглеждаме? Дяволски зле?

— Така изглеждахте тогава. Не сега — Ърв старателно измиваше старите, разнородни съдове и ги трупаше върху сушилнята. — Сега вече не знам какво да мисля за вас. Първото, което ми мина през ума, беше, че сигурно вас търсят ченгетата.

Той забеляза как Анди изведнъж посърна и рязко остави кутията с бира.

— Значи съм познал — прошепна Ърв. — Надявах се, че не съм.

— какви ченгета? — дрезгаво попита Анди.

— Блокирали са всички главни пътища, свързани с Олбъни — отговори Ърв. — Ако бяхме изминали още десет километра по Шосе 40, щяхме да налетим право на една от тези блокади, точно на пресечката с Шосе 9.

— Добре, защо просто не продължи нататък? За тебе всичко щеше да приключи. Щеше да излезеш от играта.

Ърв, който бе стигнал до тенджерите, спря и затърси из шкафовете над мивката.

— Ето на! Не мога да намеря въпросния препарат за загоряло... А, тука бил... Защо просто не ви откарах при ченгетата ли? Да речем, че исках да задоволя собственото си естествено любопитство.

— Имаш някакви въпроси, така ли?

— Колкото искаш. Голям мъж и малко момиченце на автостоп. Нямаат никакъв багаж и ченгетата ги преследват. Хрумна ми едно обяснение. Не е чак толкова невероятно. Бащата е искал да получи родителските права над своето фъстъче, но не са му ги дали. Затова го е отвлякъл.

— Звучи ми доста неправдоподобно.

— Случва се непрекъснато, Франк. Майката пък не се е зарадвала особено и се е оплакала в съда. Ето ти причина за блокадите по пътищата — така работят само при голям обир... или при отвличане на дете.

— Тя действително ми е дъщеря, но не майка й е пратила полицията след нас. Майка й е мъртва от една година.

— Мене вече беше взело да ме съмнява. И без набитото око на детектив можеш да забележиш, че двамата сте в най-мили отношения — явно не я водиш против волята ѝ.

Анди мълчеше.

— Та да си дойдем на думата. Качих ви, защото си мислех, че малката може да има нужда от помощ. Не знам обаче в какво се забърквам. Ти нямаш вид на разбойник. И все пак двамата с дъщеря ти пътувате под фалшиви имена, разправяте ги едни плитки, плитки, та чак прозрачни, а и ти изглеждаш болен, Франк. Личи си, че едва се държиш на крака. Та това са ми въпросите. Ще бъде добре, ако ми отговориш на който и да е от тях.

— Пристигнахме в Олбъни от Ню Йорк и пътувахме на стоп до Хейстингс Глен рано тази сутрин. Неприятно ми е да чуя, че полицията е тук, но го очаквах. Мисля, че и Чарли го подозира.

Сбърка, че изтърва името на Чарли, но на този етап, изглежда, вече нямаше значение.

— За какво ви търсят, Франк?

Анди дълго мисли, а после среща прямите сиви очи на Ърв.

— Ти дойде откъм градчето, нали? Забеляза ли някакви странни мъже там? Мъже от големия град. Докарани със строги официални костюми, които забравяш почти веднага, щом мъжете, облечени в тях, се скриват от погледа ти. Каращи нови коли, които сякаш се сливат с околността.

Беше ред на Ърв да се замисли.

— Имаше двама такива в селскостопанския. Говореха с Хелга. Тя е едната от касиерките. Май ѝ показваха нещо.

— Вероятно снимката ни — поясни Анди. — Те са агенти на правителството. Работят съвместно с полицията, Ърв. По-точно полицията работи за тях. Ченгетата не знаят защо ни търсят.

— За коя правителствена агенция става дума? За ФБР ли?

— Не. За Арсенала.

— Какво? Това подразделение на ЦРУ? — Ърв имаше искрено невярващ вид.

— Те нямат нищо общо с ЦРУ. Арсенала е към Министерството за научно разузнаване. Преди около три години прочетох в една статия, че някакъв шегаджия им лепнал прякора „Арсенала“ в началото на шейсетте, след излизането на научнофантастичен разказ, наречен

„Арсеналът на Ищар“. От Ван Воут, ако не се лъжа. Занимават се с наши научни проекти, които могат да имат настоящо или бъдещо приложение във връзка с националната сигурност. Тази дефиниция е от техния правилник, а за обществото са организация, която субсидира и контролира енергийните изследвания, най-вече на електромагнетизма и термоядрената енергия. Всъщност се занимават с много повече работи. Чарли и аз сме част от един експеримент, извършен много отдавна. Преди Чарли да се роди. Майка ѝ също участваше. Тя бе убита. От Арсенала.

Ърв замълча, източи водата от мивката, избърса си ръцете, сетне се приближи и започна да бърше мушамата върху масата. Анди вдигна бирената си кутия.

— Засега няма да кажа, че не ти вярвам — въздъхна Ърв накрая. — Знаем какви работи са ставали тихомълком в тази държава, а после са излизали наяве — служители на ЦРУ, даващи на хора питиета, смесени с ЛСД, агент на ФБР обвинен, че е убивал хора по време на демонстрации за граждански права, пачки пари в книжни кесии... Затова не мога да кажа, че не ти вярвам. Просто още не си ме убедил.

— Имам чувството, че вече са загубили интерес към мен. Макар че преди им трябвах. Но сега са сменили мишената. Сега им е необходима Чарли.

— Нима правителството се е хванало да преследва една ученичка от първи или втори клас в защита на националната сигурност?!

— Чарли не е обикновена второкласничка. Двамата с майка ѝ бяхме инжектирани с един наркотик под кодовото наименование „Серия шест“. И до ден-днешен не зная какъв точно е бил. Най-вероятно някакъв изкуствен жлезист секрет, който е променил както моите, така и нейните хромозоми. Ние сме прехвърлили тези хромозоми на Чарли и те са се смесили по съвършено нов начин. Ако тя успее да ги предаде на своите деца, биха я нарекли мутант, предполагам. Ако по някаква причина не може или промяната я е направила стерилна, сигурно биха я нарекли мутация или хибрид. Във всеки случай те я искат. Искат да я изучават, да видят дали биха могли да проумеят на какво се дължи нейната необикновена способност. Нещо повече, мисля, че я искат и като експонат. Искат да я използват, за да активизират отново програмата със „Серия шест“.

— Какво е това необикновено нещо, което тя може да прави? — попита Ърв.

През кухненския прозорец се виждаше как Норма и Чарли излизат от хамбара. Белият пуловер се въртеше и полюляваше около телцето на Чарли, а долният му край стигаше до прасците ѝ. По бузите ѝ беше избила червенина и тя говореше на Норма, която се усмихваше и кимаше.

Анди промълви;

— Може да пали.

— Е, това го мога и аз — Ърв пак седна и загледа Анди с подчертана предпазливост. Както се гледа човек, подозиран в лудост.

— Но тя го прави само с мисълта си. Техническото му наименование е пирокинеза. То е парапсихически талант като телепатията, телекинезата или предчувствията — между другото Чарли притежава по малко и от някои от тях, — но пирокинезата се среща много по-рядко... и е много по-опасна. Детето е ужасно изплашено, и то с основание. Не винаги може да се контролира. Би могло да изгори къщата, хамбара и двора, ако реши. Или би могло да ти запали лулата — усмихна се Анди уморено. — Само дето, докато ти пали лулата, може също да изгори къщата, хамбара и двора.

Ърв си допи бирата.

— Смятам, че трябва да повикаш полицията и да се предадеш, Франк. Ти имаш нужда от помощ.

— Предполагам, че звучи доста налудничаво, нали?

— Да — потвърди мрачно Ърв. — Звучи по-налудничаво от всичко, което съм чувал досега.

Той седеше като на тръни, готов всеки момент да скочи, и Анди си помисли: „Очаква да направя нещо смахнато при първа възможност.“

— Вече е безсмислено — въздъхна Анди. — Те са по петите ни. Май полицията действително щеше да бъде по-доброто. Поне не загубваш самоличността си веднага щом сложи ръка върху теб.

Ърв понечи да отговори и вратата се отвори. Норма и Чарли влязоха. Лицето на момиченцето светеше, очите му блестяха.

— Тате! — извика Чарли. — Тате, аз храних...

Гласът ѝ пресекна. Част от руменината по бузите ѝ изчезна, погледът ѝ се впи изпитателно в Ърв Мандърс, после в баща ѝ и

отново в Ърв. Удоволствието, изписано по лицето ѝ, се стопи и на негово място се появи опустошително отчаяние. „Така изглеждаше и снощи — помисли си Анди. — Така изглеждаше и вчера, когато я измъкнах от училище. Тази история продължава ли, продължава, а къде е щастливият край за нея?“

— Ти си казал — пророни тя. — О, тате, защо си казал?

Норма пристъпи напред и покровителствено обгърна раменете на Чарли.

— Ърв, какво става тук?

— Не знам — отвърна Ърв. — Какво мислиш, че може да е казал, Боби?

— Това не е моето име — в очите ѝ се бяха появили сълзи. — Вие знаете, че това не е моето име.

— Чарли — опита се да я успокои Анди, — мистър Мандърс знаеше, че нещо не е наред. Аз му казах истината, но той не ми повярва. Като се замислиш, ще разбереш защо.

— Нищо не разби... — изви гласче Чарли, но неочаквано млъкна. Кривна глава, сякаш се вслушваше, макар на другите да им се струваше, че няма в какво. И пред очите им руменината се дръпна от детското личице, както се излива от кана малиново вино.

— Какво има, мила? — попита Норма и хвърли разтревожен поглед към Ърв.

— Те идват, тате — прошепна Чарли, с кръгли от страх очи. — Те идват да ни хванат.

Срещнаха се на пресечката на Шосе 40 с неномерирания лош път, в който Ърв беше свил, обозначен на картите на Хейстингс Глен като Олд Бейлингс Роуд. Ал Стайнович най-последно се присъедини към тях и поведе хората си бързо и решително. Бяха шестнайсет души в пет коли. Устремени в колона към фермата на Ърв Мандърс, те приличаха на бързо движеща се погребална процесия.

Норвил Бейтс предаде ръководството — и отговорността — на Ал с неподправено облекчение и поиска инструкции относно местната и щатската полиция, призовани за операцията.

— Ще ги държим в неведение засега — нареди Ал. — Ако хванем бегълците, ще се разпоредим да вдигнат блокадите по пътищата. Ако не, ще затегнем кордона. Но между нас да си остане, не се ли справим с шестнайсет човека, няма да се справим изобщо, Норв.

Норвил усети лекия упрек и замълча. Знаеше, че най-добре би било да ги хванат без външна намеса, защото Андрю Макджий го очакваше нещастен случай, веднага щом го хванеха. Фатален случай. И ако наоколо не се мотаеха разни сини куртки, щеше да е много по-лесно.

Пред него и Ал блеснаха за миг стоповете на колата на О. Дж. и тя зави по един черен път. Другите го последваха.

— Нищо не разбирам — заяви Норма. — Боби... Чарли... опитай да се успокоиш.

— Не можете да разберете — изстена задавено Чарли. Ърв се стресна от вида ѝ. Лицето ѝ бе като на заек, хванат в примка. Тя се измъкна от прегръдката на Норма и изтича към баща си, който сложи ръце върху раменете ѝ. — Те се канят да те убият, татко!

— Какво?

— Ще те убият — повтори тя, вторачила невиждащи, замъглени от паниката очи. Устните ѝ неистово потрепераха. — Трябва да бягаме. Трябва да...

Горещо. Прекалено горещо е тук.

Той погледна наляво. На стената между печката и мивката беше закачен стаен термометър, какъвто може да се купи по поръчка от каталог по пощата. В долния му край се хилеше пластмасово червено дяволче с вила, което бършеше потта от челото си. Под разцепените му копитца се мъдреше въпрос: „НЕ ТИ ЛИ Е ГОРЕЩО?“

Живакът в термометъра бавно се покачваше, един обвиняващ червен пръст.

— Да, точно това искат — нареждаше детето. — Да те убият, да те убият, както убиха мама, да бягаме, няма, няма да позволя това да се повтори, няма да позволя...

Гласът ѝ се покачваше все по-нависоко. Покачваше се като живак в термометър.

— Чарли! Внимавай какво правиш!

Очите ѝ леко е проясниха. Ърв и жена му застанаха един до друг.

— Ърв... какво...

Но Ърв, който забеляза погледа на Анди към термометъра, изведнъж повярва. Вътре вече беше горещо. Достатъчно горещо, за да се изпотиш. Живакът в термометъра беше стигнал до трийсет и три градуса.

— Господи Боже мой! — възкликна той дрезгаво. — Тя ли направи това, Франк?

Анди не му обърна внимание. Все още с ръце върху раменете на Чарли, той се взря в очите ѝ.

— Чарли... смяташ ли, че е прекалено късно? Как ти се струва?

— Да. — По лицето на детето не бе останала капчица кръв. — Вече се качват по черния път. О, тате, страх ме е.

— Ти можеш да ги спреш, Чарли — прошепна бащата.

Тя погледна към него.

— Можеш — потвърди той.

— Но, тате... това е лошо. Зная, че е лошо. Може да ги убия.

— Да — съгласи се той. — Убиваш, за да не те убият. Може да се стигне дотам.

— Тогава не е ли лошо? — едва доловимо изрече тя.

— Лошо е — отсече Анди. — Не се самозалъгвай, че някога може да не е лошо. И не го прави, ако не можеш да го управляваш, Чарли. Дори и заради мен.

Те се гледаха, склучили погледи, Анди с уморени, кръвясали, изплашени очи, Чарли вторачена като хипнотизирана.

— Ако направя... нещо... пак ли ще ме обичаш?

Въпросът увисна помежду им, поклащайки се лениво.

— Чарли — увери я той. — Аз винаги ще те обичам. Каквото и да стане.

Ърв се приближи от прозореца към тях.

— Дълга ви едно голямо извинение. Цяла колона автомобили се изкачва по пътя. Ще се бия с вас, ако искате. Взех си пушката за елени.

Но той изглеждаше изплашен до смърт.

— Няма нужда от пушка — заяви Чарли, освободи се от ръцете на баща си и се запъти към задната врата. Сякаш допълнително смалено в плетения бял пуловер на Норма Мандърс, детето излезе навън.

След миг Анди се окопоти и тръгна след дъщеря си. Стомахът му се беше вледенил, все едно бе изгълтал огромна порция сладолед на три хапки. Домакините останаха назад. Анди хвърли един последен поглед върху обърканото и изплашено лице на Ърв и в съзнанието му проблесна светкавична мисъл: „Друг път да знаеш да не качваш стопаджии!“

Двамата с Чарли стояха на верандата и гледаха как първата кола завива по дългата алея. Кокошките кудкудякаха и пляскаха с криле. В

хамбара Шефи отново измуча командата си да дойде някой да я издои. Слабото октомврийско слънце огряваше залесените хребети и есеннокафявите поля на този малък градец в горната част на щата Ню Йорк. Бягаха от близо една година и Анди с учудване изпита странно чувство на облекчение заедно със слепия ужас. Той бе чувал, че при безизходица дори заекът понякога се обръща да посрещне лице в лице кучетата, възвърнал си някаква предишна, не толкова хрисима природа в мига, преди да бъде разкъсан на парчета.

Най-малкото бе прекрасно да не бягаш. Той стоеше до Чарли и слънчевата светлина се топеше върху русата ѝ коса.

— О, татко — простена тя. — Краката ми треперят.

Той я прегърна през раменете и я притисна по-близо до себе си. Първата кола спря до дворната порта и двама мъже слязоха.

— Здравей, Анди — усмихна се Ал Стайнович. — Здравей, Чарли.

Ръцете му бяха празни, но сакото му бе разкопчано. Зад него другият мъж стоеше нащрек до колата, с ръце на хълбоците. Втората кола спря зад първата и от нея се изсипаха още четирима мъже. Всички коли спираха, всички мъже излизаха. Анди преброи дванайсет, след което престана да брои.

— Махайте се — изписка немощно Чарли в хладния ранен следобед.

— Голяма гоненица падна — подхвърли Ал на Анди и се обърна към Чарли: — Мила, недей...

— Махайте се! — кресна тя.

Ал вдигна рамене и обезоръжаващо се усмихна.

— Страхувам се, че не можем, мила. Изпълняваме заповеди. Няма да направим нищо лошо нито на теб, нито на татко ти.

— Лъжец такъв! Имаш заповед да го убиеш, зная!

Анди заговори и за негово учудване гласът му не трепна.

— Съветвам ви да послушате дъщеря ми. Сигурно ви е известно защо искат да я хванат. Разбрали сте за войника на летището.

О. Дж. и Норвил Бейтс се спогледаха с тревога.

— Елате в колата и всичко ще обсъдим — предложи Ал. — Честна дума, няма да стане нищо, освен...

— Знаем какво ще стане — прекъсна го Анди.

Мъжете от последните две-три коли бяха образували кордон и с привидно нехайни стъпки напредваха към верандата.

— Моля ви — вдигна очи Чарли към мъжа с удивително жълтото лице. — Не ме карайте да правя нищо.

— Няма смисъл, Чарли — спря я Анди.

Ърв Мандърс излезе на верандата.

— Нямата право да влизате тук — заяви той. — Веднага напуснете моята собственост.

Трима от агентите на Арсенала се бяха приближили до предните стъпала на верандата и се намираха на осем-девет метра вляво от Анди и дъщеря му. Чарли им хвърли предупредителен, отчаян поглед и те спряха — за момента.

— Ние сме правителствени агенти, сър — обясни Ал Стайнович учтиво. — Тези двамата трябва да бъдат разпитани, нищо повече.

— Все ми е едно, ако ще дори да са убили президента — изкрещя на пресекулки Ърв. — Покажете ми заповед за арест или се махайте, за Бога, от моята собственост.

— Ние нямаме нужда от заповед — каза Ал. Гласът му вече бе поръбен със стомана.

— Имате нужда, освен ако тази сутрин съм се събудил в Съветския съюз — извика Ърв. — Изчезвайте, и то бързо. Това е последната ми дума.

— Ърв, прибери се! — проплака Норма.

Анди долови появата на нещо странно във въздуха около Чарли, нещо подобно на електрически заряд. Космите по ръцете му внезапно започнаха да се изправят и да мърдат като водорасли в невидим прилив. Взря се в лицето на дъщеря си и забеляза странната промяна в израза ѝ. „То идва — помисли си безпомощно. — То идва, Господи, идва!“

— Изчезвайте! — изкрещя той на Ал. — Не разбирате ли какво ще направи? Не можете ли да го усетите? Не ставайте глупак, човече!

— Моля ви — Ал се извърна към тримата мъже в другия край на верандата и недоловимо им кимна. После върна поглед към Анди. — Само да обсъдим...

— Внимавай, Франк! — викна Ърв Мандърс.

Тримата мъже в края на верандата се втурнаха неочаквано към тях, изваждайки оръжието си в движение.

— Стойте! Стойте! — дереше се единият. — Не мърдайте! Ръцете на...

Чарли се обърна към тях. И тутакси още шестима, между които Джон Мейо и Рей Ноулс, се хвърлиха с извадено оръжие към стъпалата на верандата.

Очите на Чарли леко се разшириха и Анди усети как нещо парливо, обгърнато от загрял въздух, мина покрай него.

Тримата мъже бяха изминали половината път, когато косите им пламнаха.

Прогърмя изстрел, оглушително силен, който откърти към двайсетсантиметрова треска от подпорния стълб на верандата. Норма Мандърс писна, а Анди се сви. Но Чарли сякаш не забеляза. Лицето ѝ беше замечтано и замислено. Едва загатната усмивка, тип Мона Лиза, трептеше на устните ѝ.

„Прави ѝ удоволствие — помисли си Анди ужасен. — Затова ли толкова се страхува от него? Защо ѝ е приятно?“

Чарли се обърна отново към Ал Стайнович. Тримата мъже, които бе изпратил да нападнат Анди и Чарли, бяха забравили дълга си към Бога, родината и Арсенала. Те се мъчеха да угасят пламъците върху главите си и стенеха. Задущливата миризма на горена коса изпълни околността.

Прозвуча нов изстрел. Един прозорец се разби.

— Не по детето! — извика Ал. — Не по детето!

Анди беше сграбчен грубо. Верандата закипя от суетящи се мъже. Издърпаха го в суматохата до перилата. После някой се опита да го повлече другаде. Чувстваше се като въже, теглено от два отбора в противоположни посоки.

— Пуснете го! — реवेशе гръмогласно Ърв Мандърс. — Пуснете...

Гръмна друг пистолет и Норма отново запищя, зовейки непрестанно името на мъжа си.

Чарли погледна Ал Стайнович и изведнъж студеният, самоуверен израз изчезна от лицето му и то се разкриви от ужас. Жълтият му цвят се насити и стана направо кашкавален.

— Не, недей... — промълви той с почти разговорен тон. — Недей...

Невъзможно бе да се определи откъде тръгна огънят. Панталонът и спортното му сако лумнаха едновременно. Косата му щръкна като запален храст. Той отстъпи с писък, блъсна се в колата си и се завъртя към Норма Бейтс с протегнати напред ръце.

Анди отново почувства милувката на загрегия, раздвижен въздух, сякаш покрай носа му прелетя с космическа скорост нажежен патрон.

Лицето на Ал Стайнович пламна.

За миг той замръзна в безгласен писък под прозрачната огнена обвивка, а после чертите му се сляха и потекоха като топяща се лой. Норвил рязко се дръпна от него. Ал Стайнович се превърна в горящо плашило. Препъвайки се, той затича слепешком по алеята, размахал ръце, а после рухна по очи до третата кола. Изобщо не личеше, че е човек: изглеждаше като горящ вързоп парцали.

Замръзнали по местата си, мъжете на верандата наблюдаваха втрещено неочакваната огнена сцена. И тримата с подпалените коси бяха успели да се изгасят. Безспорно щяха да изглеждат странно в бъдеще (колкото и кратко да беше то): късо подстриганите им според правилника прически се бяха превърнали в шапки от почернели, заплетени фъндъци пепел.

— Махайте се! — изграчи Анди дрезгаво. — Бързо се махайте. Тя не е вършила подобно нещо досега и не знам дали може да спре.

— Аз съм добре, тате — обади се Чарли спокойно, със странно безразличие. — Всичко е наред.

И тогава загърмяха колите.

Експлозиите започваха откъм задната част: по-късно, когато си припомняше произшествието във фермата на Мандърс, Анди беше сигурен в това. Всичките гръмваха откъм задната част, където бяха резервоарите с бензин.

Светлозеленият плимут на Ал избухна пръв с приглушен тътнеж. От задната му част се издигна ослепително ярка топка от пламъци. Задният прозорец се пръсна към вътрешността на купето. Фордът, с който бяха дошли Джон и Рей, го последва няма и две секунди по-късно. Остри парчета метал се разхвърчаха из въздуха и затракаха по покрива.

— Чарли! — извика Анди. — Чарли, спри!

Ала със същия спокоен тон тя съобщи:

— Не мога.

Третата кола хвъркна във въздуха.

Някой се затича. Друг го последва. Мъжете на верандата започнаха да отстъпват. Дръпнаха отново Анди, ала той се запъна и внезапно го пуснаха. Изведнъж те всички побягнаха, с побелели лица и невиждащи очи. Единият от мъжете с овъглените коси се опита да прескочи перилата, закачи си крака и падна с главата напред в малката градинка, където преди време Норма бе садила фасул. Коловете, около

които се бе увивал фасулът, още си стояха там и един от тях се заби в гърлото му и излезе от другата страна със зловещо изклокочване, което Анди запомни за цял живот. Нещастникът се замята из градинката като пъстърва на сухо, с фасуления прът, забит като стрела във врата, хъхрейки и обливайки с кръв предницата на ризата си.

Една подир друга и останалите коли хвъркнаха във въздуха като оглушителен наниз фишеци. Двама от бягащите мъже бяха изхвърлени като парцалени кукли от взривната вълна, единият пламнал от кръста надолу, другият посипан с парченца армирано стъкло.

Във въздуха се издигаше тъмен, мазен пушек. Отвъд алеята далечните поля и хълмове се извиваха и гърчеха през топлинната завеса, сякаш трепереха от ужас. Навсякъде, с неспирно писукане, тичаха обезумели пиленца. Изведнъж три от тях избухнаха в пламъци и се втурнаха сляпо — бягащи топчици огън, — за да паднат от другата страна на двора.

— Чарли, спри веднага! Спри!

Огнена диря хукна по диагонал през двора — гореше пръстта под права линия, сякаш бе посипана с барут. Пламъкът достигна до дръвника, със забитата брадва на Търв, направи ефирен кръг около него и изведнъж скочи вътре. Дръвникът лумна в пламъци.

— ЧАРЛИ, ЗА БОГА!

Пистолетът на някой от агентите на Арсенала лежеше в края на поляната между верандата и пламтящата редица коли на алеята. Изведнъж патроните в него започнаха да гърмят в серия от остри, пукащи експлозии. Пистолетът заподскача зловещо из тревата.

Анди зашлеви с всички сили дъщеря си.

Главата ѝ се люшна назад, сините ѝ очи гледаха зареяно. После тя се взря в него учудена, обидена и замаяна и той изведнъж се почувства затворен в капсула от бързо нарастваща топлина. Пое въздух, който му се стори като течено стъкло. Космите в носа му сякаш се накъдриха.

„Самозапалване — помисли си Анди. — Хвърквам във въздуха от самозапалване...“

После капсулата изчезна.

Чарли се олюля и вдигна ръце към лицето си. И тогава през пръстите ѝ се изви един пронизителен писък на такъв ужас и мъка, че Анди се изплаши да не е загубила разсъдъка си.

— ТАААААТЕЕЕЕЕЕ...

Той я прегърна, притисна я.

— Шшшт. О, Чарли, мила, шшшт.

Чарли млъкна и се отпусна. Беше припаднала.

Анди я вдигна на ръце и главата ѝ клюмна на гърдите му. Въздухът пареше и вонеше на горящ бензин. Пламъците вече бяха изпъзтели през моравата до бръшлянените подпори: огнени пръсти започваха да се катерят по тях с бързината на среднощен любовник. Пожарът обхващаше къщата.

Ърв Мандърс се бе свлякъл и седеше облегнат на мрежестата кухненска врата. Норма коленичи до него. Той беше прострелян над лакътя и ръкавът на синята му работна риза бе яркочервен. Норма отпра дълга лента от подгъва на роклята си и се опита да вдигне ръкава на ризата му, за да може да превърже раната. Очите на Ърв бяха отворени. Лицето му беше пепелявосиво, устните — бледосини, и той дишаше учестено.

Анди направи стъпка към тях и Норма Мандърс се дръпна, като в същото време прикри с тяло съпруга си. Тя вдигна поглед към Анди с блеснали, неумолими очи.

— Махай се — просъска Норма. — Взимай си чудовището и се махай.

О. Дж. тичаше.

Самохвалкото подскачаше нагоре-надолу под мишницата му. Той тичаше, без да гледа къде стъпва. Тичаше през полето. Падна, стана и пак хукна. Изкълчи си глезена в някаква дупка и се просна, надавайки вик от болка. Но пак стана и хукна. От време на време му се струваше, че тича сам, а понякога и че някой тича с него. Това беше без значение. Единственото, което имаше значение, бе да се махне колкото може подалече от ярко пламтящия вързоп парцали, останал от Ал Стайнович, от горящата върволица коли, от Брус Кук, лежащ в една малка градинка със забит в гърлото кол. Далече, далече, далече. Самохвалкото се изсипа от кобура си, цапна го по коляното и изчезна забравен в буренака. О. Дж. се озова в някаква горичка. Препъна се в едно повалено дърво и пак се просна в цял ръст. Този път остана да лежи, дишащ на пресекулки, притиснал ръка към далака си, където усещаше болезнен бодеж. Лежеше, плачеше от нерви и страх и се кълнеше: „Никакви задачи повече в Ню Йорк. Никога. Край на залаганията. Кракът ми няма повече да стъпи в Ню Йорк, дори да доживея до двеста години.“

След малко О. Дж. стана и закуцука към пътя.

— Трябва да го пренесем на верандата. — Анди беше оставил Чарли на тревата в двора. Едната страна на къщата вече гореше и по верандата се сипеха искри като големи, мудни светулки.

— Махай се! — сопна се Норма. — Не го докосвай.

— Къщата гори. Позволете ми да ви помогна.

— Вървете си! Направихте достатъчно!

— Стига, Норма — обади се Ърв. — Той няма никаква вина за станалото. Затваряй си устата.

Тя го погледна с вид на човек, който има страшно много неща за казване, но стисна зъби.

— Вдигнете ме — помоли Ърв. — Краката ми са като гумени. Струва ми се, че съм се подмокрил. Не бих се учудил. Едно от онези говеда ме простреля. Не знам кое. Дай една ръка, Франк.

— Анди — поправи го той и го подхвана под мишниците. Малко по малко Ърв се изправи. — Жена ти е права. Трябваше да ни подминеш тази сутрин.

— Ако пак ми е случи, ще постъпя по съвсем същия начин! Да влизат тия гадове в имота ми с пистолети! Проклети копелета, долни правителствени сутеньори... оооу-ооох, Господи!

— Ърв? — изплака Норма.

— Тихо, жено. Вече не боли толкова. Хайде, Франк или Анди, или както щеш. Става горещо.

Така беше. Вятърът довя рояк искри върху верандата, докато Анди смъкваше Ърв по стъпалата към задния двор. Дръвникът се бе превърнал в почернял пън. Нищо не беше останало от пиленцата, подпалени от Чарли, освен няколко овъглени костички и купчинки странна, слепнала пепел — навярно перушина. Те не бяха опечени, бяха изпепелени.

— Остави ме до хамбара — изпъшка Ърв. — Искам да поговорим.

— Имаш нужда от лекар.

— Да. Ще го извикам. Как е дъщеря ти?

— Припадна. — Анди сложи Ърв на земята и подпря гърба му на вратата на хамбара. Ърв го гледаше. Част от цвета на лицето му се бе върнал и синкавият отенък изчезваше от устните му. Той се потеше. Зад тях голямата бяла фермерска къща, издигаща се на Бейлингс Роуд от 1868-а, се разгаряше в пламъци.

— Нито едно човешко същество не бива да има такава способност — каза Ърв.

— Така е — отвърна Анди и премести поглед от Ърв право към каменното, непроставашо лице на Норма Мандърс. — Но тогава нито едно човешко същество не бива да има и церебрална парализа, или мускулна дистрофия, или левкемия. Но това се случва. Случва се и на деца.

— Никой не я е питал — кимна Ърв. — Прав си.

Все още спрял поглед върху Норма, Анди рече:

— Тя не е по-голямо чудовище от дете с апарат за изкуствено дишане или в дом за бавноразвиващи се.

— Съжалявам за тези думи — сведе очи Норма. — Водих я да нахрани пиленцата. Гледах я как гали кравата. Но, мистър, къщата ми гори и има убити хора.

— Съжалявам.

— Къщата е застрахована, Норма — Ърв стисна със здравата си ръка дланта на жена си.

— Това няма да ми върне сервизите на мама, които тя е получила от своята майка. Нито пък хубавото бюро или картините, които си купихме миналия юли на художествената изложба в Скънектъди — една сълза се търкулна от окото ѝ и тя я изтри с ръкав. — Или писмата, които ми писа от армията.

— Твоето фъстъче ще се оправи ли? — попита Ърв.

— Не зная.

— Виж какво. Имам един стар джип уилис зад хамбара...

— Ърв, недей! Не се забърквай още повече в тази история!

Той обърна към нея пепелявото си, набръчкано и потно лице. Зад тях домът им гореше. Керемидите пукаха като кестени в коледен огън.

— Онези нахълтаха тук без заповед за арестуване или каквото и да било друго и се опитваха да ги отведат. Гостите, които бях поканил в дома си, както се прави в цивилизована страна с прилични закони. Един ме рани, а друг се опита да застреля Анди. Не улучи главата му

за половин сантиметър. — Анди си спомни първия оглушителен изстрел, треската, която бе отскочила от подпорния стълб на верандата, и потръпна. — Те нахълтаха тук и се развилняха. Какво искаш от мене Норма? Да чакам и да предам гостите си на тайната полиция, ако се пристраши да се върне? Като истински нацист?

— Не — отговори пресипнало тя. — Разбира се, че не.

— Не си длъжен... — започна Анди.

— Длъжен съм — прекъсна го Ърв. — А като се върнат... те ще се върнат, нали, Анди?

— О, да. Ще се върнат. Ти току-що си купи акция за една разрастваща се индустрия, Ърв.

Ърв опита да се размее и изсвистя задавено.

— Какво по-хубаво от това?! А когато се появят, ще им кажа, че си взел моя уилис. Нищо повече няма да знам. И ти желая успех.

— Благодаря — отвърна Анди тихо.

— Трябва да побързаме — подкани Ърв. — До града е далече, но сигурно вече са забелязали пушека. Ще дойде пожарната. Наистина ли сте тръгнали с фъстъчето към Върмонт?

— Да.

Отляво се чу стон.

— Тате...

Чарли бе седнала. Червеното клинче и зелената блузка бяха изцапани с прах. Лицето ѝ беше бледо, очите — ужасно объркани.

— Тате, какво гори? Мирише ми на огън. Аз ли съм го запалила? Какво гори?!

Анди отиде до нея и я прегърна.

— Всичко е наред — увери я той и се зачуди защо трябва да се лъжат децата, дори когато те чудесно знаят, както и ти, истината. — Всичко е наред. Как се чувстваш, мило?

Чарли огледа през рамото му горящата редица коли, сгърченото тяло в градинката и къщата на Мандърсови, окичена с огнена корона. Верандата също беше обвита в пламъци. Вятърът отнасяше пушека и топлината далече от тях, но миризмата на бензин и напечени керемиди бе силна.

— Аз съм го направила — едва доловимо прошепна Чарли. Лицето ѝ започна да потръпва и се гърчи.

— Фъстъче! — смъмри я Ърв.

Тя впери невиждащи очи в него и простена:

— Аз.

— Сложи я до мен — помоли Ърв. — Искам да поговоря с нея.

Анди занесе и сложи Чарли до Ърв, който седеше подпрян на вратата на хамбара.

— Слушай ме сега, фъстъче — поде Ърв. — Онези мъже искаха да убият твоя татко. Ти го разбра преди мен, може би и преди него, макар че, проклет да съм, ако зная как. Прав ли съм?

— Да — погледът на Чарли още беше далечен и нещастен. — Но как да ви обясня. То беше като с войника, само че по-лошо. Не можех... не можех повече да го задържам и то тръгна навсякъде. Изгорих няколко от вашите пиленца и... и почти изгорих баща си.

Плувналите ѝ в сълзи очи преляха и тя безпомощно захлипа.

— На татко ти му няма нищо — успокои я Ърв.

Анди си замълча. Той си спомни внезапно, задушавачо усещане от вътрешността на топлинната капсула.

— Никога вече няма да го правя — заяви Чарли. — Никога.

— Добре — Анди сложи ръка върху рамото ѝ. — Добре, Чарли.

— Никога — натърти тихо тя.

— Не се заричай, фъстъче — вдигна поглед Ърв към нея. — Не се насилвай. Ще правиш онова, което трябва. Ще правиш най-доброто, на което си способна. И толкоз. Защото Господ най-много обича да предизвиква хората, които казват „никога“. Разбираш ли?

— Не — прошепна Чарли.

— Един ден ще разбереш — и я изгледа с такова дълбоко състрадание, че Анди усети как гърлото му се свива от мъка и страх. След това Ърв кимна на жена си. — Подай ми онази пръчка до крака ти, Норма.

Тя постави пръчката в ръката му и отново настоя, че не бива да се преуморява, че трябва да почива. И затова само Анди чу как Чарли пак каза „никога“ почти недоловимо, като таен обет.

— Ето, Анди — Ърв нарисова права линия в прахоляка. — Това е черният път, по който дойдохме. Бейлингс Роуд. След четиристотин метра на север ще стигнеш до един горски път вдясно. За лека кола е непроходим, но уилисът ще се справи, ако поддържаш оборотите и използваш умело съединителя. На няколко места ще ти се стори, че пътят изведнъж свършва, но ти не спирай и пак ще го намериш. Не е означен на нито една карта, разбираш ли? На нито една.

Анди кимна, загледан в чертаещата пръчка.

— Ще изминеш двайсет километра на изток и ако не затънеш или не се загубиш, ще излезеш на Шосе 152, близо до Хоуг Корнърс. Завиваш наляво — на север — и след километър-два ще стигнеш до друг горски път. Там е ниско, земята е мека и блатиста. Уилисът може и да мине, може и да затъне. Не съм бил там горе-долу от пет години. Това е единственият път на изток към Върмонт, който няма да бъде блокиран. Вторият горски път ще те изведе на Магистрала 22, северно от Чери Плейн и южно от върмонтската граница. Там вече няма да е толкова опасно, макар че сигурно имената и снимките ви ще бъдат изпратени. Но ние ви желаем всичко най-хубаво. Нали, Норма?

— Да — въздъхна тя и погледна към Чарли. — Ти спаси живота на баща си, момиченце. Това е важното.

— Така ли? — измънка Чарли така безучастно, че Норма Мандърс се смути и изплаши. После Чарли опита една колеблива усмивка и Норма ѝ се усмихна с облекчение.

— Ключовете са в уилиса и... — той наклони глава на една страна. — Чувате ли?

Неравномерният вой на сирени, долитащ отдалеч, явно се приближаваше.

— Пожарната — реши Ърв. — Тръгвайте, ако ще тръгвате.

— Хайде, Чарли — подкани Анди. Тя дойде при него, със зачервени от сълзите очи. Трепналата на устните ѝ усмивка бе изчезнала като колеблив слънчев лъч зад облак, но той беше благодарен, че изобщо се бе появила. По лицето ѝ бяха изписани

ужасът и мъката на човек, преживял природно бедствие. В този момент на Анди му се искаше да притежава нейната сила: той знаеше как и върху кого да я използва.

— Благодаря, Ърв — сбогува се Анди.

— Извинявайте — добави виновно Чарли. — За къщата, за пиленцата и... за всичко останало.

— Не беше по твоя вина, фъстъче — успокои я Ърв. — Те сами си го изпросиха. Ти се грижи за татко си.

— Добре.

Анди я хвана за ръка и я поведе към мястото зад хамбара, където под разнебитен навес от пръти беше паркиран уилисът.

Докато го запали и подкара през ливадите към пътя, пожарната почти пристигна. Къщата пламтеше като в ада и Чарли избягваше да я гледа. В огледалцето на покрития с брезент джип Анди мярна за последен път семейство Мандърс: Ърв, облегнат на хамбара, с окървавеното парче бяла рокля върху раната, прегърнал със здравата си ръка седящата до него Норма. Анди махна и Ърв леко помръдна в отговор ранената си ръка. Норма не махна, замислена навярно за майчиния си сервиз, за бюрото, за любовните писма... за всичко, от което застраховката не се интересува и никога не е възвръщала.

Намериха първия горски път точно където Ърв Мандърс бе обяснил. Анди включи и предното предаване на джипа и зави.

— Дръж се, Чарли. Ще се подрусаме.

Чарли се хвана. Лицето ѝ беше бледо и равнодушно и Анди се притесняваше, като я гледаше. „Къщата — помисли си той. — Къщата на деди Макджий край езерото Ташмор. Дано успеем да стигнем дотам и да си починем. Тя ще се оправи и тогава ще помислим какво да предприемем.“

Утре ще помислим за това. Както казва Скарлет, и утре е ден.

Уилисън ръмжеше и подскачаше по пътя, който представляваше просто два коловоза, обрасли отстрани с храсти и тук-там недоразвити борчета. Дърветата са били изсечени вероятно преди десетина години и надали оттогава някой е идвал насам, освен случаен ловец. На десетия километър пътят наистина изведнъж свърши и на два пъти се наложи Анди да спре, за да отмести съборени от вятъра дървета. Втория път той вдигна очи, като се напрягаше с пръскащи се сърце и глава, и срещна замисления поглед на една голяма кошута. Тя постоя още миг и изчезна сред дърветата с леко махване на бялата си опашка. Анди се извърна към Чарли, която наблюдаваше отдалечаването на сърната с нещо като удивление... и той отново изпита благодарност. Малко по-нататък пак намериха коловозите и към три часа излязоха върху просналата се асфалтова ивица на Шосе 152.

Орвил Джеймисън, издран, кален и почти куц с изкълчения си крак, седеше край Бейлингс Роуд, на около километър от фермата Мандърс, и говореше по радиостанцията си. Съобщението му се приемаше от временния команден пункт в един фургон, паркиран на главната улица в Хейстингс Глен. Фургонът имаше вградено шифроващо устройство и мощен радиопредавател. Шифрованият рапорт продължаваше към Ню Йорк, откъдето междинна станция го препращаше до Лонгмънт, Вирджиния. Кап седеше в кабинета си и го слушаше.

Лицето на Кап вече не беше весело и жизнерадостно както сутринта, когато пристигаше с колело към службата си. Рапортът на О. Дж. направо не беше за вярване: те знаеха, че детето има някаква сила, но тази история за кървав разгром беше (поне за Кап) като гръм от ясно небе. Между четири и шест убити, останалите хукнали презглава сред дърветата, пет коли в пламъци, къща, изгоряла до основи, ранен цивилен, готов да разправя на всеки, който би си направил труда да го слуша, как банда неонацисти се изтърсила на прага му без заповед за арест и се опитала да отвлече мъжа и малкото момиченце, поканени в дома му на обяд.

Когато рапортът завърши (всъщност това не стана, а О. Дж. взе полуистерично да се повтаря), Кап затвори, отпусна се в дълбокия въртящ се стол и се опита да мисли. Мина му през ума, че никоя тайна операция не е вървяла така грандиозно зле от Залива на прасетата насам... а тази беше на американска земя.

В кабинета се смрачаваше и лягаха плътни сенки, след като слънцето се бе извъртяло от другата страна на сградата, но Кап не запали лампите. Рейчъл му звънна по секретарската уредба, но той отсече, че не желае да разговаря с никого, с абсолютно никого.

Чувстваше се стар.

Чу думите на Уонлес: „Говоря за потенциала на разрушение. Е, вече не беше въпрос само на потенциал, нали?“ „Но ние ще я хванем — закани се той, зареял поглед. — О, да, ще я хванем.“

Кап натисна копчето за Рейчъл.

— Орвил Джеймисън да влезе при мен веднага щом го докарат със самолета. Искам да разговарям и с генерал Бракман във Вашингтон по въпрос от първостепенна важност. Застрашени сме от провал в щата Ню Йорк, за което ще го уведомиш без заобикалки.

— Да, сър — каза Рейчъл почтително.

— Повикай на среща и шестимата заместник-директори в деветнайсет часа. Също от първостепенна важност. Свържи ме и с шефа на щатската полиция в Ню Йорк.

Те бяха взели участие в търсенето и Кап възнамеряваше да им обърне внимание върху това. Ако се стигне до замеряне с кал, той може да запази за тях цяла кофа. Но от друга страна, ако се обединят, ще се измъкнат всички със сравнително достоен вид.

След кратко колебание Кап добави:

— И като звънне Джон Рейнбърд, предай му да дойде. Имам още една работа за него.

— Да, сър.

Кап изключи секретарската уредба. Облегна се на стола си и започна да изучава сенките.

— Нищо непоправимо не се е случило — заяви той на сенките. Цял живот бе вярвал в този девиз — не избродиран и окачен в рамка, нито релефно гравирани върху медна плочка на бюрото му, а отпечатана в сърцето му истина.

Нищо не е непоправимо. До тази вечер, до рапорта на О. Дж., той бе вярвал в тази философия, която го бе издигнала от дете на беден пенсилвански миньор до такъв висок пост. Макар и моментно разколебана, вярата му си оставаше. Мандърс и жена му сигурно имаха множество роднини от Нова Англия до Калифорния и всеки един от тях би могъл да послужи като средство за упражняване на натиск. Имаше достатъчно свръхсекретни досиета тук, в Лонгмънт, за да се запуши устата на всеки, който би пожелал да се оплаче в Конгреса от методите на Арсенала... Колите и дори агентите бяха само „техника“, макар че ще му трябва много време да свикне с мисълта, че Ал Стайнович го няма. Кой може да му замести Ал? Тази малка хлапачка и баща ѝ ще платят за стореното на Ал, ако не за друго. Той ще се погрижи за това.

Но момиченцето? Как ще хванат момиченцето?

Има си начин. Има методи за обезопасяване.

Досието на Макджий още лежеше върху библиотечната количка. Той стана, отиде до него и се зае да го прелиства неуморно. Изведнъж се почуди къде ли е Джон Рейнбърд в този момент.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

1

В момента, в който Кап Холистър се сети за него, Джон Рейнбърд седеше в стаята си в хотел „Мейфлауър“ и гледаше телевизионното състезание „Остроумниците“. Беше гол. Седеше във фотьойла с чинно прибрани боси крака и гледаше програмата. Чакаше да се стъмни. След като се стъмнеше, щеше да зачака да стане късно. Щом станеше късно, щеше да зачака да превали полунощ. Щом превалеше полунощ и пулсът на хотела навлезеше в най-бавния си ритъм, щеше да престане да чака, да се качи до стая 1217 и да убие доктор Уонлес. После щеше да слезе тук долу, за да поразмишлява над предсмъртните думи на Уонлес, и по някое време след изгрев слънце щеше малко да поспи.

Джон Рейнбърд живееше в мир, в мир с почти всичко — Кап, Арсенала, Съединените Щати. В мир с Бога, сатаната и вселената. Ако все още не бе в пълен мир със себе си, то беше само защото земният му път не бе завършен. Той имаше много победи, много доблестни белези. Нямаше значение, че хората се извърщаха от него със страх и отвращение. Нямаше значение, че бе изгубил окото си във Виетнам. Нямаше значение какво му плащат. Той взимаше парите и използваше по-голямата им част да си купува обувки. Изпитваше голяма любов към обувките. Имаше къща във Флагстаф и макар да я посещаваше рядко, поръчваше да изпращат там всичките му обувки. Когато му се удадеше възможност, прескачаше до къщата си и се любуваше на колекцията от „Гучи“, „Бали“, „Бас“, „Адидас“, „Ван Донън“. Обувки. Къщата му се бе превърнала в цяла гора: навсякъде растяха обувкови дървета и той вървеше от стая в стая и се захласваше по плодовете им. Но когато бе сам, ходеше бос. Баща му, чистокръвен индианец чероки, беше погребан бос. Някой бе откраднал погребалните му мокасини.

Освен от обувки, Джон Рейнбърд се интересува само от две неща. Едното беше смъртта. Неговата собствена смърт, разбира се; той се подготвяше за това неизбежно събитие от двайсет и повече години. Работата му винаги бе включвала вземане-даване със смъртта — а той никога не бе учил друг занаят. С напредването на възрастта интересът

му към смъртта се задълбочаваше, както художникът вниква все по-надълбоко в светлинните ефекти, както писателят прониква в психиката на героите си подобно на слепец, четящ по специалната система чрез допир. Най-силно го вълнуваше моментът на предаването на духа... на отделянето му от тялото, от познатия на човешките същества живот и преминаването в нещо друго. Как ли се чувстваш, когато си тръгваш от този свят? Дали си мислиш, че е сън, от който ще се събудиш? Очаква ли те християнският дявол с вилата си, готов да я забучи в трептящата ти душа и да я отнесе в ада като парче месо за шиш кебап? Има ли радост там? Съзнаваш ли, че умираш? Какво виждат очите на умиращия?

Рейнбърд се надяваше да има възможност да разбере. В неговия занаят смъртта често идваше бързо и неочаквано, докато мигнеш. Той се надяваше, че когато удари неговият час, ще има време да се приготви и да почувства всичко. Напоследък все по-често се взираше в лицата на жертвите си и се опитваше да открие тайната в очите им.

Смъртта го интересуваше.

Интересуваше го също и малкото момиченце, което бе подлудило всички. Тази Чарли Макджий. Кап се заблуждаваше като смяташе, че Джон Рейнбърд има само най-бегла представа за случая Макджий и съвсем никаква за „Серия шест“. В действителност Рейнбърд знаеше почти колкото самия Кап — нещо, което със сигурност щеше да му осигури крайната мярка, ако се разбереше. Те подозираха, че момиченцето притежава някаква голяма или потенциално голяма сила — ако не и цяла група от сили. Искаше му се да се срещне с това момиченце и да види какви са му силите. Той знаеше, че и Анди Макджий обладава, както я нарича Кап, потенциална способност за хипнотично внушение, но това не засягаше Джон Рейнбърд. Той все още не беше срещал човек, който да е в състояние да му внуши нещо.

Телевизионното състезание свърши. Започнаха новините. Нямаше нито една хубава. Джон Рейнбърд седеше, без да яде, без да пие, без да пуши, чист, празен, непокрит и чакаше да настъпи часът на убийците.

Предния ден Кап бе потръпнал при мисълта колко тихо стъпва Рейнбърд. Доктор Уонлес изобщо не го чу. Той се събуди от дълбок съм. Събуди се, защото нечий пръст го гъделичкаше точно под носа. Събуди се и видя, че над леглото му се е надвесило някакво кошмарно чудовище. Едно-единствено око проблясваше на слабата светлина на банята, светлината, която докторът винаги оставяше запалена на чуждо място. Там, където трябваше да е другото око, имаше само един празен кратер.

Уонлес отвори уста да изпищи, но Джон Рейнбърд защита ноздрите му с пръстите на едната си ръка и покри устата му с другата. Уонлес се замая.

— Шшшт, тихо! — Рейнбърд говореше гальовно, като майка на бебето си, когато му сменя пеленките.

Уонлес започна да се бори по-силно.

— Ако искаш да живееш, стой мирно и не вдигай шум — рече Рейнбърд.

Уонлес вдигна поглед към него, изви се веднъж и след това се отпусна неподвижно.

— Няма ли да вдигаш шум? — попита Рейнбърд.

Уонлес кимна. Лицето му бе станало алено.

Рейнбърд свали ръцете си и Уонлес задиша шумно, на пресекулки. От едната му ноздра се процеди слаба струйка кръв.

— Кой... си ти... Кап ли... те изпрати?

— Рейнбърд — отговори той мрачно. — Кап ме изпрати, да.

Уонлес го гледаше с огромни очи в мрака. Езикът му се стрелна и облиза устните му. Както лежеше в леглото, с изритани около кокалестите му глезени чаршафи, той приличаше на най-старото дете в света.

— Аз имам пари — прошепна той в скоропоговорка. — Сметка в швейцарска банка. Много пари. Всичките са твои. Никога няма да си отворя устата. Кълна се пред Бога.

— Не ми трябва парите ти, доктор Уонлес — каза Рейнбърд.

Уонлес се взря в него, лявата страна на устата му се хилеше налудничаво, а левият клепач беше клюмнал и треперещ.

— Ако искаш да бъдеш жив, като изгрее слънцето, ще ми говориш, доктор Уонлес. Ще ми изнесеш лекция. Аз ще представлявам курс от един човек. Ще бъда внимателен като отличник. И ще те възнаградя с живота ти, който да изживееш далече от погледа на Кап и Арсенала. Разбираш ли ме?

— Да — изхриптя Уонлес.

— Съгласен ли си?

— Да... но какво?...

Рейнбърд допря два пръста до устните му и доктор Уонлес моментално млъкна. Мършавите му гърди бързо се вдигаха и падаха.

— Ще ти дам заглавие от две думи и започваш лекцията. Тя трябва да включва всичките ти знания, подозрения и теории по въпроса. Готов ли си за тези две думи, доктор Уонлес?

— Да.

— Чарлин Макджий — произнесе Рейнбърд и Уонлес започна да говори. Отначало думите му идваха бавно, а после започнаха да набират скорост. Той говореше. Даде на Рейнбърд пълно описание на опитите със „Серия шест“ и на фаталния експеримент. Много от казаното Рейнбърд вече го знаеше, но Уонлес запълни и известно количество бели петна. Професорът премина през цялата проповед, която бе изнесъл сутринта на Кап, и сега тя попадна на добра почва. Рейнбърд слушаше внимателно, мръщеше се тук и там, леко изръкопляска и се закиска на метафората с тоалетното обучение. Това поощри Уонлес да заговори още по-бързо и щом започна да се повтаря, както правят старците, Рейнбърд отново се пресегна, защипа носа му с една ръка и покри устата му с другата.

— Съжалявам.

Уонлес зарита и се замята под теглото на Рейнбърд. Той приложи още натиск и когато съпротивата на Уонлес взе да намалява, внезапно пусна ноздрите му. Дъхът на Добрия доктор изсвистя като въздух от пробита гума. Очите му се въртяха диво в орбитите си като на полудял от страх кон... но все още твърде трудно се виждаха.

Рейнбърд стисна яката на пижамата му и го издърпа напреко на леглото, така че студената бяла светлина от банята да пада право върху лицето му.

Тогава отново защита ноздрите му.

Един мъж може понякога да издържи над девет минути без въздух и да не получи доживотно увреждане на мозъка, ако остане напълно неподвижен; една жена, с малко по-голям капацитет на белите дробове и малко по-ефикасна система за отделяне на въглероден двуокис, може да преживее и десет или дванайсет минути. Разбира се, съпротивата и ужасът допълнително скъсяват времето на оцеляване.

Доктор Уонлес се бори енергично четирийсет секунди, след което силите взеха да го напускат. Ръцете му удряха едва-едва разкривеното, гранитно лице на Рейнбърд. Петите му приглушено барабанияха в затихващ ритъм по мокета. Изпод мазолестата длан на Рейнбърд потече лига.

Сега беше моментът.

Рейнбърд се наведе към Уонлес и взе да изучава очите му с детско любопитство.

Но пак беше същото, все същото. Очите загубиха страха си и на негово място се изписа недоумение. Не учудване, нито проумяване, осъзнаване или страхопочитание, а недоумение. За миг тези две недоумяващи очи се втренчиха в едното на Джон Рейнбърд и той усети, че го виждат. Вероятно размазано и все по-бледо, докато докторът напускаше тялото си, но го видяха. После се изцъклиха и всичко свърши. Доктор Джоузеф Уонлес не пребиваваше повече в хотел „Мейфлауър“; Рейнбърд седеше на леглото му с една кукла в естествена големина.

Той продължи да стиска устата и ноздрите на куклата. Ще постои така за по-сигурно още десет минути.

Замисли се над разказа на Уонлес за Чарлин Макджий. Възможно ли е едно малко дете да владее такава сила? Навярно е възможно. В Калкута бе видял как един мъж забива ножове в тялото си — в краката, в корема, в гърдите, във врата си — и после ги изважда, без да останат никакви рани. Вероятно е възможно. И сигурно е... интересно.

Увлечен в тези разсъждения, изведнъж се улови, че се чуди какво ли би било да убиеш дете. Никога не беше правил такава нещо съзнателно (макар че веднъж бе поставил бомба в един самолет, която избухна и уби до един шейсет и седемте пътници на борда, а между тях сигурно е имало и деца, но то не бе същото, не бе така лично). В

неговата работа не се налагаше често да се убиват деца. В края на краищата той не работеше за някоя терористична организация, въпреки че на някои — като страхопъзльовците в Конгреса например — много им се щеше да я изкарат такава. В края на краищата това бе една научна организация.

Може би с детето ще бъде различно. Може би накрая ще види друго изражение в очите му, а не само недоумението, което го караше да се чувства толкова празен и толкова... да, наистина толкова тъжен.

Може да открие част от това, което имаше нужда да научи в смъртта на едно дете.

Дете като Чарли Макджий.

— Моят живот прилича на правите пътища в пустинята — прошепна Джон Рейнбърд и се вгледа съсредоточено в мътносините топчета, които доскоро бяха очите на доктор Уонлес. — Но твоят живот изобщо не е никакъв път, приятелю... мой добри приятелю.

Той целуна Уонлес първо по едната, а после и по другата буза. След това го издърпа обратно върху леглото и хвърли отгоре му един чаршаф. Той кацна като парашут и очерта щръкналия и вече ненужен нос на Уонлес сред бялата си морава.

Рейнбърд излезе от стаята.

Тази нощ той се отдаде на размишления за момиченцето, което можеше да пали с мисълта си. Посвети му много време. Чудеше се къде е, какво си мисли, какво сънува. Чувстваше се изпълнен с нежност към него, с желание да го покровителства.

И когато се унесе, малко след шест сутринта, вече беше сигурен: момиченцето ще бъде негово.

ТАШМОР, ВЪРМОНТ

Анди и Чарли Макджий пристигнаха в къщата край езерото Ташмор два дни след пожара във фермата Мандърс. От самото начало уилисът не беше в много добра форма и пътешествието през калта на горските пътища, по които ги бе насочил Ърв, не му бе помогнало особено.

Когато падна здрачът на безкрайния ден, започнал в Хейстингс Глен, те се намираха на петнайсетина метра от края на втория — и по-лошия — от двата пътя. Пред тях, скрито от гъстия храсталак, беше Шосе 22. Макар и да не можеха да го видят, те чуваха изсвистяването и воя на преминаващите от време на време коли и камиони. Тази нощ спаха в уилиса, притиснати един до друг, за да се топлят. На следващата сутрин — вчера — пак тръгнаха в пет часа, когато на изток едва започваше да просветлява.

Чарли изглеждаше бледа, апатична и изтощена. Не попита какво ще стане с тях, ако пътят се окаже блокиран и по на изток. И по-добре, защото, ако пътят се окажеше блокиран, щяха да ги хванат, и толкова. И дума не можеше да става да зарежат уилиса: Чарли не беше в състояние да върви, а и той също.

Затова Анди излезе от магистралата и през целия този октомврийски ден се друсаха и тътриха по второстепенни пътища под побелялото небе, което обещавахе дъжд, но не пушна нито капка. Чарли спа много, а Анди се тревожеше за нея — тревожеше се, че използва съня по нездрав начин, използва го, за да избяга от случилото се, вместо да се опита да се примири.

На два пъти той спира пред крайпътни ресторанти да купи сандвичи и пържени картофи. Втория път плати с петдоларовата банкнота, дадена му от шофьора на пикапа, Джим Полсън. Телефонните монети бяха привършили. Остатъкът сигурно бе изпаднал от джобовете му по време на суматохата във фермата, без да усети. И още нещо бе изчезнало: онези плашещи безчувствени места по лицето му се бяха стопили по някое време през нощта. Срещу тази

загуба той не възразяваше. Чарли не хапна почти нищо от сандвичите и картофите си.

Снощи бяха стигнали до едно място за почивка около час след мръкване. Наоколо беше пусто. На неодялана дъска бе пирографиран надпис: КЪМПИРАНЕТО ЗАБРАНЕНО, ЗАБРАНЕНО ПАЛЕНЕТО НА ОГЪН, СЛОЖЕТЕ КАИШКА НА КУЧЕТО СИ, ПАЗЕТЕ ЧИСТОТА — ГЛОБА 500 ДОЛАРА.

— Ама че симпатяги — промърмори Анди и продължи по склона, докато отмина чакъления паркинг. После се мушна с уилиса в един шубрак до малко бърливо поточе. Излязоха с Чарли и безмълвно отидоха до водата. Макар че си оставаше облачно, времето бе меко; не се виждаха никакви звезди и нощта изглеждаше необикновено тъмна. Те седнаха и се заслушаха в ромоленето на ручея. Анди хвана ръката на Чарли и тогава тя избухна в силни, разтърсващи ридания, които сякаш се опитваха да я разкъсат.

Той я вдигна, залюля я и зашепна:

— Чарли... Чарли, Чарли, недей. Не плачи.

— Моля те, не ме карай пак да правя това, тате — изхлипа тя. — Защото, ако ти кажеш, ще го направя и тогава сигурно ще се самоубия, затова, моля те... моля те... никога...

— Обичам те. Успокой се и престани да говориш за самоубийство. Това са глупости.

— Не. Не са. Обещай ми, тате.

Той дълго мисли и накрая изрече отчетливо:

— Не мога да се закълна, Чарли. Но ти обещавам, че ще се постарая. Това достатъчно ли е?

Напрегнатото й мълчание беше очевиден отговор.

— Аз също се изплаших — призна той. — Татковците също се страхуват. По-добре е да го знаеш.

И тази нощ те прекараха в уилиса. Към шест сутринта отново тръгнаха. Облаците се разкъсаха и към десет настъпи един безукорен ден от циганското лято. Малко след като пресякоха границата на щата Върмонт, видяха мъже, възседнали стълби като мачти да тръскаат ябълковите дървета и спрели сред овощните градини камиони, пълни с кошове плод.

В единайсет и половина свиха от Шосе 34 в един тесен, черен път с коловози, означен с табела: „Частна собственост“, и нещо в

гърдите на Анди се отпусна. Добраха се до мястото на деди Макджий. Успяха.

Потеглиха внимателно към езерото, до което имаше два-три километра. Октомврийски листа, червени и златни, се въртяха над пътя пред тъпата муцуна на джипа. Точно когато през дърветата започнаха да прозират водни отблясъци, се появи разклонение. Напряко на потесния път висеше тежка, стоманена верига, с окачена на нея жълта табела, осеяна с ръждиви петна: **ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО ПО НАРЕЖДАНЕ НА ОБЛАСТНИЯ ШЕРИФ**. Най-много ръждиви петна се бяха образували около шест, седем вдлъбнатини в метала и Анди предположи, че някое от хлапетата на летовниците е убивало скуката си, като е стреляло по табелата с флоберка. Но оттогава са минали години.

Той излезе от уилиса и извади връзката с ключове от джоба си. Ключодържателят му представляваше кожена пластинка с неговите инициали, А. М., вече почти изтрити. Вики му го беше подарила веднъж за Коледа — Коледата, преди да се роди Чарли.

Анди застана за момент до веригата, загледан в ключодържателя, а след това и в самите ключове. Те бяха над двайсет. Странно нещо са ключовете, цял един живот може да се проследи по това, което се е събрало на връзката. Той предполагаше, че има хора несъмнено много по-организирани от него, които просто изхвърлят старите си ключове поради същото чувство за ред, което ги кара да си прочистват портфейлите горе-долу на всеки шест месеца. Анди никога не бе правил нито едното, нито другото.

Ето го ключа за източното крило на Принс Хол в Харисън, където навремето се намирал кабинетът му. Ключът за самия кабинет. За кабинета в Английския факултет. Тук беше и ключът от къщата им в Харисън, която не бе виждал от деня, в който Арсенала уби жена му и отвлече дъщеря му. Други два-три не му говореха нищо. Странно нещо са ключовете наистина.

Погледът му се замъгли. Изведнъж му домъчня за Вики и той усети така остро липсата ѝ, както през онези първи, страшни седмици на бягството им с Чарли. Беше безкрайно изморен, изплашен и разгневен. В този момент, ако пред него по алеята на деди се строяха всички наемници на Арсенала и някой му дадеше една карабина „Томпсън“...

— Тате? — обади се загрижено Чарли. — Не можеш ли да намериш ключа?

— А, намерих го — отвърна той.

Беше малко ключе „Йейл“, върху което Анди бе надраскал първата буква на езерото Ташмор с върха на ножчето си. За последен път бяха идвали тук през годината, в която се роди Чарли, и се наложи да поразвърти ключето, за да прочисти клеясалата ключалка. После катинарът се отвори и той пусна веригата върху килима от окапала шума.

Прекара уилиса и отново сложи катинара на веригата. Пътят бе в лошо състояние за радост на Анди. Когато идваха редовно всяко лято, прекарваха тук към месец и той винаги намираше ден-два да поработи по него — да вземе чакъл от шахтата на Сам Мур и да го насипе в най-дълбоките коловози, да изсече храсталака и да убеди самия Сам да слезе със старата си брана да го подравни. По-широкото отклонение пък водеше към къмпинга с двайсетината бунгала и вилички, нанизани край бреговата ивица, и онези хора си имаха Пътна асоциация, годишен данък, делова среща през август и т.н. (макар всъщност деловата среща да беше само едно извинение хубавичко да се натръскат, преди настъпването на Деня на труда^[1] да е сложило край на едно лято), но деди бе сам на своя път, защото беше купил на безценица всичката земя по време на голямата депресия.

Едно време бяха притежавали фургон форд. Анди се съмняваше, че старият фургон би успял да мине оттук сега, и дори уилисът, с високите си оси, един-два пъти си одра шасито. Но той нямаше нищо против. Това означаваше, че никой не е идвал насам.

— Дали ще има ток, тате? — попита Чарли.

— Не, както и телефон. Няма да смеем да пуснем тока, детето ми. Ще бъде все едно, че сме размахали лозунг: „ЕТО НИ!“ Но има керосинови лампи и два бидона светилен газ. Ако не са ги задигнали, разбира се.

Тази мисъл малко го тревожеше. От последното им идване тук светилният газ бе поскъпнал достатъчно, за да има смисъл да се краде.

— А дали ще ни... — започна Чарли.

— Дявол да го вземе! — изруга Анди и скочи върху спирачките. Отпред напъряко на пътя бе паднало дърво, една голяма стара бреза,

съборена от някоя зимна буря. — Предлагам да продължим пеша. Няма да е повече от километър и половина.

По-късно ще се върне с бичкията на деди и ще нареже дървото. Не искаше да оставя уилиса на Ърл паркиран тук. Беше прекалено открито.

Той разроши косата на дъщеря си:

— Хайде.

Излязоха от уилиса и Чарли без усилие мина под брезата, докато Анди внимателно се покатери отгоре ѝ, пазейки се да не се контузи. Листата приятно шумоляха под краката им и дърветата ухаеха на есен. Една катеричка внимателно ги наблюдаваше от високото. Вече започваха отново да се виждат ярки сини просеки между дърветата.

— Какво искаше да попиташ, когато ни се изпречи дървото?

— Дали ще ни стигне газта, ако решим да останем през зимата.

— Не, но на първо време ще стигне. Ще насека и много дърва. И ти ще насъбереш доста съчки.

След десетина минути пътят излезе на една поляна край брега на езерото Ташмор и те пристигнаха. И двамата застинаха за миг неподвижни. Анди не знаеше какво чувства Чарли, но пороят от спомени, който го заля, не можеше да бъде наречен с такава слаба дума като „носталгия“. Истинските спомени се преплитаха със съня отпреди три сутрини: лодката, гърчещият се дъждовен червей, дори лепенките за гуми по ботушите на деди.

Къщата имаше пет стаи и беше построена от дърво върху каменна основа. Към езерото се издаваше пристан и в самата вода стърчеше каменен кей. Като се изключат наносите от листа и повалените от три зими дървета, мястото не се бе изменило ни най-малко. Той очакваше едва ли не и деди нехайно да излезе от къщата, облечен в някоя от ризите си на зелени и черни карета, да му махне, да се затича и да го попита дали вече си е взел риболовен билет, защото кафявата пъстърва още кълве добре на здрачаване.

Мястото беше хубаво, безопасно. Далеч отвъд езерото Ташмор боровете блестяха сивозелени на слънцето. „Глупави дървета — присмя се веднъж деди, — не правят разлика дори между лято и зима.“ Единственият признак на цивилизацията върху отсрещната страна си оставаше кеят на градчето Брадфорд. Никой не бе създал търговски център или увеселителен парк. Тук вятърът все още шушнеше между

дърветата. Зелените шинди все още имаха мъхнат горски вид и по ъглите на покрива и в чашата на дървения водосток все още се събираха борови иглички. Анди беше идвал тук като момче и деди му бе показвал как да закача стръв на въдицата. Беше разполагал със своя собствена спалня с ламперия от хубав клен, бе сънувал момчешки сънища в едно тясно легло и се бе будил от шума на плискащата се в кея вода. Идвал бе тук и като мъж и беше любил жена си върху двойното легло; принадлежало някога на деди и неговата жена — мълчаливата и сурова жена, член на Американската общност на атеистите, която, стига да искате, би ви обяснила „Трийсетте най-големи противоречия в Библията на крал Джеймс“ или, ако предпочитате, „Смехотворната заблуда на теорията за подобие на вселената с часовникова пружина“ с тъпата, непоклатима логика на посветен проповедник.

— Мъчно ти е за мама, нали? — тъжно попита Чарли.

— Да. Липсва ми.

— И на мен. Било ви е хубаво тук, нали?

— Да. Хайде, Чарли.

Тя задържа погледа си върху него.

— Тате, ще можем ли някога пак да си живеем както преди? Ще мога ли да ходя на училище?

Той понечи да излъже, но после реши, че не бива.

— Не знам — опита да се усмихне, но нищо не излезе: не можа дори да разтегне устни убедително. — Не знам, Чарли.

---

[1] Първият понеделник от септември. — Б. пр. ↑

Инструментите на деди още стояха, спретнато подредени, в отделението си под навеса за лодки и Анди откри и допълнителна награда, на която се беше надявал, но се бе старал да не разчита на нея — около седем кубика дърва, нацепени и скрити от капризите на времето в ъгъла на навеса. Повечето ги беше цепил сам и те все още се намираха под раздърпаното мръсно платнище, което бе хвърлил отгоре им. Със седем кубика нямаше да изкарат зимата, но щяха да им стигнат, докато нареже повалените дървета край къщата и брезата долу на пътя.

Върна се с бичкията при нея и я разряза, колкото да прекара уилиса. Почти се стъмни, докато свърши, и той се умори и огладня. Никой не си беше правил труда да разбива добре натъпкания килер: ако през последните шест зими бяха минавали вандали или крадци на снегомобили, те се бяха придържали към по-заселения южен край на езерото. Имаше пет рафта консервени кутии с доматиена супа, сардини, телешко задушено и всякакви видове зеленчуци. Освен това имаше и половин касетка с храна за кучета на пода — наследство от доброто старо куче на деди, Бимбо, но Анди не смяташе, че ще се стигне чак дотам.

Докато Чарли разглеждаше книгите по полиците в голямата всекидневна, Анди отиде до малкото вкопано мазенце на три стъпала под килера, драсна клечка кибрит по подпорната греда, пъхна си пръста в дупката от чеп на една от дъските по стените на малкото помещение с пръстен под и дръпна. Дъската излезе и Анди погледна вътре. След миг се усмихна. В замрежения с паяжини малък тайник имаше четири големи стъквени шишета, пълни с прозрачна, гъста като олио течност, която беше стопроцентово домашно уиски — от онова, което деди наричаше „татковия катърски ритник“.

Клечката обгори пръстите му. Анди я изгаси и запали нова. Подобно на суровите новоанглийски проповедници от едно време (на които тя беше пряк потомък) Хълда Макджий не бе харесвала, разбираше и търпяла простите и леко глупави мъжки удоволствия. Тя

бе пуритан атеист и деди си беше имал тази малка тайна, която бе споделил с Анди в годината, преди да умре.

Освен чистото уиски имаше и кутийка от чай с чипове за покер. Анди я извади и бръкна вътре през цепката на капака. Чу се шумолене и той измъкна тънко снопче банкноти — няколко по десет, пет и един долара. Общо може би към осемдесет. Деди имаше слабост към покера със седем карти и това бяха неговите, както той ги наричаше, „пари за перчене“.

И втората клечка опари пръстите му и Анди я изгаси. Прибра чиповете за покер и парите на тъмно. Хубаво беше да знае, че са там. Постави дъската на мястото ѝ и мина обратно през килера.

— Доматена супа, нали? — попита той Чарли.

Чудо на чудесата. Тя бе намерила на една полица всичките книжки за Мечо Пух и се бе пренесла някъде из горичката при Пух и Йори.

— Аха — кимна тя, без да вдига поглед.

Той приготви голяма купа с доматиена супа и отвори по консерва сардина за всеки. Запали една от газените лампи, след като внимателно дръпна пердетата, и я сложи по средата на масата. Седнаха и ядоха, без да разговарят много. После Анди изпуши една цигара, като я запали над гърлото на лампата. Чарли откри чекмеджето с картите в уелския гардероб на баба: вътре имаше осем или девет колоди, като от всяка липсваше по някой жокер, двойка или нещо друго, и тя прекара остатъка от вечерта да ги сортира и играе с тях, докато Анди обикаляше наоколо.

По-късно, когато я завиваше в леглото, той я попита как се чувства.

— В безопасност — заяви тя без никакво колебание. — Лека нощ, тате.

Щом тук бе добре за Чарли, то беше добре и за него. Той поседя малко при нея, но тя бързо потъна в спокоен сън и Анди излезе, като остави вратата отворена, за да я чуе, ако има нужда от него през нощта.

Преди да си легне, Анди се върна до вкопаното мазенце, взе едното шише уиски, сипа си малко в чаша за сок и излезе през плъзгащата се врата на пристана. Седна в един шезлонг (с миризма на плесен; мимоходом се почуди дали може да се направи нещо по този въпрос) и се загледа в тъмната, неспокойна шир на езерото. Беше малко мразовито, но една-две глътчици от „катърския ритник“ на деди великолепно се справиха със студа. За първи път след онова ужасно преследване по Трето Авеню той също се чувстваше спокоен и в безопасност.

Пушеше и рееше поглед над езерото Ташмор.

За първи път спокоен и в безопасност, но не от Ню Йорк насам. За първи път от връщането на Арсенала в техния живот през онзи кошмарен августовски ден преди четиринайсет месеца. Оттогава или бягаха, или се криеха, а и в двата случая нямаха никакво спокойствие.

Спомни си телефонния разговор с Куинси, когато миризмата на опърлено го блъскаше в ноздрите. Той — в Охайо, Куинси някъде в Калифорния, която в малкото си писма винаги наричаше Вълшебното земеръсно кралство. „Да, хубаво е — беше казал Куинси. — Иначе може да ги сложат в две малки стаички, за да поработят пълноценно за свободата и сигурността на двеста и двайсет милиона американци... Обзалагам се, че ще искат да вземат това дете и да го поставят в една малка стаичка, за да видят дали то няма да спаси демокрацията в света. Нямам какво повече да ти кажа, стари приятелю, освен... пази се.“

Той се беше мислил тогава за изплашен. Не бе знаел какво значи да си изплашен. Да си изплашен, означава да се прибереш вкъщи и да намериш жена си мъртва, с изтръгнати нокти. Те бяха изтръгнали ноктите ѝ, за да им каже къде е Чарли. Чарли бе на гости за два дни и две нощи при приятелката си Тери Дуган. Канеха се след около месец да поканят Тери у тях за същото време. Вики наричаше мероприятияето „Великата трампа на 1980-а“.

Сега, както си седеше на пристана и пушеше, Анди си представяше случилото се, макар тогава съзнанието му да бе замъглено

от безумна скръб, паника и ярост: бе имал невероятен късмет (или може би нещо повече от късмет), че ги беше догонил.

Държали са ги под наблюдение, цялото семейство. Сигурно от доста време. И когато в сряда следобед Чарли не се прибра от летния целодневен лагер и не се появи в четвъртък нито сутринта, нито вечерта, сигурно са решили, че Анди и Вики са се досетили за наблюдението. И вместо да открият, че Чарли просто е на гости при приятелка на някакви си три километра от тях, са ги заподозрели, че са взели дъщеря си и са минали в нелегалност.

Грешката беше идиотски глупава, но не и първата такава от страна на Арсенала — според една статия, която Анди бе чел в „Ролинг Стоун“, Арсенала беше изиграл водеща роля в акцията, довела до кървава баня при отвличането на самолет от терористи от Червените бригади (отвличането било предотвратено — с цената на шейсет живота), в продажбата на хероин на Организацията срещу информация за най-безобидни кубинско-американски групировки в Маями и в комунистическия преврат на един карибски остров, известен дотогава с крайбрежните си мултимиллионерски хотели и занимаващо се с вуду население.

С такава серия от колосални гафове зад гърба им ставаше полесно разбираемо как агентите на Арсенала, наети да наблюдават семейство Макджий, са могли да сбъркат две денонощия гостуване на едно дете в къщата на приятелка с бягство. Както би казал Куинси (а може и да го е казвал), ако най-способните от хилядата или повече наемници на Арсенала трябваше да постъпят на работа в частния сектор, щяха да теглят от помощите за безработни още преди да е изтекъл пробният им период.

Ала и двете страни бяха допуснали идиотски грешки, разсъждаваше Анди — и ако с течение на времето бодлите на тази мисъл се бяха попритъпили, то навремето те се забиваха до кръв и всеки бе намазан с курарето на вината. Той се бе изплашил от намеците на Куинси по телефона в деня, когато Чарли се спъна и падна по стълбите, но очевидно не колкото е трябвало. Защото иначе те щяха да минат в нелегалност.

Твърде късно откри, че съзнанието се парализира, когато животът на човек или на цяло семейство престане да се развива нормално и премине в кръга на най-невероятната фантастика,

приемлива единствено за телевизионните сериали и местните кинопрожекции.

След разговора с Куинси постепенно беше изпаднал в някакво странно състояние на пиянско безгрижие. Подслушвателно устройство на телефона му? Хора, които ги наблюдават? Вероятност да ги затворят и тримата в мазето на някой правителствен комплекс? Вместо да се стресне, той се хилеше глуповато пред надвисналата опасност, отнасяше се със снизхождението на цивилизован човек към собствените си инстинкти...

Над езерото Ташмор се вдигна тъмна сянка — ято патици полетя на запад. Изгряващият лунен сърп хвърли сребърна светлина върху крилата им. Анди запали нова цигара. Пушеше прекалено много, но не след дълго щеше да ги откаже: бяха му останали само четири или пет.

Да, още тогава подозираше, че телефонът им се подслушва. Понякога се чуваше странно двойно изщракване, след като го вдигнеше и кажеше „ало“. Един-два пъти, докато разговаряше със студент, молещ за консултация, или с колега, връзката най-неочаквано прекъсваше. Подозираше, че из къщата може да има микрофони, но нито веднъж не я обърна нагоре с краката, за да я претърси (дали не се опасяваше, че може и да ги намери?). И на няколко пъти му се стори — не, почти бе убеден, — че ги следят.

Къщата им се намираше в едно от предградията на Харисън — Лейкланд, където животът представляваше върха на провинциализма. В пиянска нощ човек можеше с часове да кръжи из пет-шест улички, без да отличи собствената си къща. Съседите им или работеха в завода на Ай Би Ем извън града, или в завода за полупроводници „Охайо“ в града, или преподаваха в университета. Ако се теглят две прави линии за средния годишен доход от осемнайсет и половина до трийсет хиляди долара, почти всички семейства в Лейкланд щяха да попаднат между тях.

Човек опознава хората. Кима на улицата на мисис Бейкън, която, откак загуби съпруга си, се омъжи за алкохола с неизбежните последици върху вида ѝ — меденият месец с този джентълмен превръщаше лицето и фигурата ѝ в кошмар. Прави знак за победа на двете момичета с белия ягуар, които живееха под наем в къщата на ъгъла на Джасмин Стрийт и Лейкланд Авеню — и се чуди какво ли би било да прекара нощта с тях. Говори за бейзбол на Лоръл Лейн с

мистър Хамънд, който неуморно подрязва живия си плет. Мистър Хамънд работеше в Ай Би Ем (съкратено от „Аз бях махнат“, както обичаше да повтаря до безкрайност, жужейки и щракайки с електрическите ножици), идваше от Атланта и беше запален привърженик на „Атлантските смелчаци“. Той ненавиждаше синсинатската „Голяма червена машина“, с което определено не печелеше симпатиите на съседите си. Ала на Хамънд не му пукаше. И без това чакаше Ай Би Ем да му връчи поредната заповед за уволнение.

Но не в мистър Хамънд, мисис Бейкън или двете сладурани с белия ягуар с очуканата около фаровете боя беше въпросът, а в това, че след време човек си изгражда представа за хората, които могат да живеят в Лейкленд.

Месеци преди да убият Вики и да отвлекат Чарли, наоколо се появиха хора, които не влизаха в тази категория. Анди се правеше, че не ги забелязва, защото смяташе, че е глупаво да тревожи Вики заради параноята, обзела го след разговора му с Куинси.

Хората със светлосивия фургон. Рижавият мъж, когото веднъж видя в камионетката на една фирма, около две седмици по-късно — в кола на друга фирма, а след още десетина дни и в сивия фургон. Прекалено много търговски пътници взеха да звънят на вратата им. Някои вечери, когато се връщаха от разходка или от филмчета на Дисни, му се струваше, че някой е влизал в къщата и е поразместил предметите.

Чувството, че ги следят, не го напускаше.

Но той вярваше, че няма да има нищо повече. Това беше неговата идиотска грешка. Така и не можа да се убеди докрай, че ги е подгонила паника. Не бе изключено и без това да са се канели да ги заловят с Чарли и да убият Вики — на кого ли е притрябвал един посредствен медиум, чийто голям номер за седмицата е да затвори вратата на хладилника от два метра разстояние?

И все пак безразсъдните им, прибързани действия го навеждаха на мисълта, че изненадващото изчезване на Чарли е ускорило развоя на събитията. Може би щяха да изчакат, ако беше изчезнал Анди. Ала изчезна Чарли, а тя бе единствената, която наистина ги интересуваше. Анди вече беше сигурен в това.

Той стана и се протегна, заслушан в пукането на гръбнака си. Време е да си ляга и да престане да предъква тези стари, болезнени спомени. Нямаше намерение да прекара остатъка от живота си в самообвинения за смъртта на Вики. В края на краищата той само неволно ги бе улеснил. А и остатъкът от собствения му живот можеше да не е кой знае колко дълъг. След акцията на верандата на Ърв Мандърс Анди Макджий се увери, че искат да го унищожат. Вече не им трябваше никой друг освен Чарли.

Той си легна и скоро заспа. Сънищата му не бяха спокойни. Отново видя как огнената бразда се плъзва през утъпканата пръст на задния двор, как завърта самодивски пръстен около дръвника, как пиленцата избухват като живи запалителни бомби. И усети как около него се затваря топлинната капсула.

Тя каза, че никога повече няма да пали.

И може би така беше най-добре.

Отвън студената октомврийска луна осветяваше езерото Ташмор край Брадфорд, Ню Хампшир, а от другата страна на водата — и останалата част от Нова Англия. На юг тя осветяваше Лонгмънт, Вирджиния.

Понякога, след експеримента в Джейсън Карнеги Хол, Анди Макджий имаше усещания... предчувствия с необикновена живост. Не знаеше дали са проява на ясновидство, или не, но се беше научил да им се доверява.

Около обяд на онзи августовски ден в 1980-а той усети, че става нещо лошо.

Предчувствието го прониза, докато обядваше в Чимширената стая на факултетската приемна, на последния етаж на ректората. Дори можеше съвсем точно да определи момента. Обядваше пиле с ориз и сметана заедно с Ив О'Брайън, Бил Уолъс и Дон Габровски, и тримата от Факултета по английска филология. Все добри приятели. И както обикновено някой разказваше виц. Всички се смееха, когато в съзнанието на Анди едно много спокойно гласче прошепна:

(нещо вкъщи не е наред)

Само толкова. Но то бе достатъчно. Започна да расте почти по същия начин, по който се разрастваха главоболията му, когато прекалеше с използването на тласъка и стигнеше до дъното. Ала в случая не беше засегната единствено главата: сякаш всичките му емоции се сплитаха лениво от някоя злонравна котка, пусната сред мрежата на нервната му система да си играе като с прежда.

Прилоша му. Пилето със сметана загуби всякаква привлекателност. Стомахът му започна да се бунтува и сърцето му бързо заби, като при силно стряскане. Пръстите на дясната му ръка започнаха да туптят, сякаш ги бе прищипал с врата.

Той стана внезапно от масата. По челото му се стичаше студена пот.

— Нещо не ми е добре. Можеш ли да вземеш моя час от един, Бил?

— С онези, кандидат-поетите ли? Лесна работа. Какво ти е?

— Не зная. Може да е от храната.

— Изглеждаш малко блед — каза Дон Габровски. — Трябва да наминеш към амбулаторията, Анди.

— Ще намина — отговори той.

Анди си тръгна, но без каквото и да било намерение да ходи до амбулаторията. Беше дванайсет и петнайсет и университетският двор дремеше в тази последна седмица от лятната сесия. Той махна на Ив, Бил и Дон и забърза към изхода. Оттогава не ги беше виждал.

Спря на долния етаж на ректората, влезе в една телефонна кабина и позвъни вкъщи. Никой не вдигна. Нямаше нищо странно: Чарли бе при Дуганови, а Вики можеше да е излязла на пазар, на фризьор, на гости на Тами Ъпмор или дори на обяд с Айлийн Бейкън. Въпреки всичко в нервите му се завърза още един възел и ги опъна до скъсване.

Най-сетне стигна до изхода и се втурна, подтичвайки към комбито си на паркинга на Принс Хол. Подкара през града към Лейкланд. Шофираше нервно и лошо. Пропускаше светофари, занасяше и едва не събори едно хипи от десетскоростната му „Олимпия“. Хипито му направи неприличен знак. Анди едва го забеляза. Сърцето му вече блъскаше като хидравличен чук. Чувстваше се като натъпкан със силна доза наркотик.

Живееха на Конифър Плейс. В обедната августовска горещина тя му се видя съмнително пуста. Това само усили чувството му, че се е случило нещо лошо. Улицата изглеждаше по-широка от обикновено заради малкото коли, останали паркирани до тротоарите. Дори няколкото деца, които играеха тук-там, не можеха да разсеят странното усещане за пустота; повечето обядваха или бяха на детската площадка. Мина мисис Флин от Лоръл Лейн с пазарска количка. Кръглото ѝ като футболна топка шкембенце се очертаваше под прилепналите жълтозелени панталони. Навсякъде край улицата лениво се въртяха пръскачки, ръсеха с капчици вода тревата и вдигаха цветни дъги във въздуха.

Анди качи едната страна на колата върху тротоара и натисна педала на спиращката така, че предпазният му колан се заключи и предницата занесе. Той изгаси мотора на скорост, нещо, което не правеше никога, и тръгна по напуканата циментова пътека, която все не се наканваше да закърпи. Токовете му безсмислено потракваха. Забеляза, че щорите на големия прозорец в хола (панорамен прозорец, както го нарече посредникът, продал им къщата, тук имате един прекрасен панорамен прозорец) са спуснати и придаваха на къщата

затворен, потаен вид, който никак не му харесва. Дали и преди е спускала щорите? За да не нахлува вътре лятната горещина? Не знаеше. Колко много неща за живота ѝ в негово отсъствие му бяха неизвестни!

Той хвана бравата, но тя не се превъртя, а се изплъзна под пръстите му. Дали заключваше вратата, когато го нямаше? Не му се вярваше. Не беше в стила на Вики. Тревогата му — вече прераснала в ужас — се засили. И все пак имаше един миг (макар че никога после нямаше да си го признае), един кратичък миг, в който бе изцяло завладян от желанието да загърби тази заключена врата. Просто да офейка. Без да се интересува от Вики или Чарли, или от неубедителните оправдания, които щяха да дойдат по-късно.

Просто да избяга.

Вместо това Анди бръкна в джоба си за ключовете.

В нервността си ги изпусна и трябваше да се наведе да ги вдигне — ключовете за колата, ключа от източното крило на Принс Хол, почернялото ключе от катинара на веригата, с която препречваше пътя на деди в края на всяко лятно посещение. Интересно как ключовете имат свойството да се натрупват.

Отключи вратата. Влезе и я затвори зад себе си. Светлината в хола беше мъглява, болнаво жълта. Беше горещо. И тихо. О, Господи, колко бе тихо!

— Вики?

Никакъв отговор. Значи я нямаше. Обула си е обувките за хойкане, както обичаше да ги нарича, и е отишла на пазар или на гости. Само че не беше така. Сигурен бе. А ръката му, дясната му ръка... защо ли така туптяха пръстите му?

— Вики?

Отиде в кухнята. Там имаше малка масичка с три стола. Той, Вики и Чарли обикновено закусваха в кухнята. Сега единият от столовете лежеше на една страна като умряло куче. Солницата бе съборена и по масата имаше разсипана сол. Без да се усеща, Анди щипна малко с палеца и показалеца на лявата си ръка, хвърли я през рамо и промърмори беззвучно, както и баща му и дядо му бяха правили преди него: „Сол, сол, мед, мед, стой далеч, лош късмет.“

Върху котлона имаше тенджерата със супа. Беше студена. Празната консерва от супата стоеше на плота. Обяд за един. Но къде е тя?

— Вики! — викна той по стълбите към приземния етаж. В мокрото помещение и стаята за развлечения, заемащи цялата дължина на къщата долу, беше тъмно.

Никакъв отговор.

Огледа се пак из кухнята. Чисто и подредено. Две от рисунките на Чарли, направени във Ваканционното църковно училище^[1], което бе посещавала през юли, бяха закачени върху хладилника с помощта на мънички пластмасови зеленчуци на магнитна основа. Една сметка за ток и една за телефон, забучени на шиша с табелката: „Отложете докрай плащането.“ Всичко бе на мястото си, за всичко имаше място.

Само дето столът беше прекатурен. Само дето солта бе разсипана.

Устата му беше суха и гладка като хром в летен ден.

Анди се качи горе, надникна в спалнята на Чарли, в тяхната спалня и в спалнята за гости. Нищо. Върна се обратно през кухнята, щракна светлината на стълбите и слезе долу. Пералнята зееше отворена. Сушилнята впери в него изцъкленото си илюминаторно око. Между тях на стената висеше сувенирната кърпа, която Вики бе купила отнякъде, с надписа: „МИЛА, НИЕ ВСИЧКИ СМЕ ИЗПРАНИ^[2]“. Анди влезе в стаята за развлечения и затърси пипнешком ключа на лампата. Пръстите му се плъзгаха по стената в налудничаво очакване нечия ледена ръка да ги стисне и отведе до целта им. Най-сетне напипа ключа и флуоресцентните тръби, монтирани зад окачения таван, блеснаха.

Това беше хубава стая. Той бе прекарал тук много време в поправяне на разни неща, подсмиввайки се вътрешно, защото се беше превърнал точно в онова, което като студент се бе заклел никога да не стане. Цялото семейство беше прекарало много време тук, долу. Имаше вграден в стената телевизор, маса за пинг-понг, огромна дъска за табла. Край една от стените бяха подредени още настолни игри, няколко дебели книги бяха поставени върху ниска масичка, която Вики бе направила от хамбарна дъска. Цяла една стена беше заета от етажерки, пълни с джобни издания на книги. По другите висяха няколко пана от вълна, изплетени от Вики: тя се шегуваше, че е страшна на малките пана, но няма сили и търпение да изплете едно цяло, проклето одеяло. Тук бяха и книжките на Чарли, върху специални детски лавички, грижливо подредени по азбучен ред, на

което Анди я бе научил преди две зими, през една скучна снежна вечер, и което още й се струваше безкрайно интересно.

Една хубава стая.

Една празна стая.

Той се опита да изпита облекчение. Предчувствието, предупреждението, наричай го както щещ, е било погрешно. Тя просто не е тук. Анди изгаси и се върна в мокрото помещение.

Пералнята, с отвор отпред, купена за шейсет долара от една разпродажба, още зееше отворена. Той я затвори, без да мисли, както бе хвърлил и щипка от разсипаната сол през рамо. Върху остъклената вратичка имаше кръв. Не много. Само три-четири капки. Но беше кръв.

Анди застина, втрещен в нея. Тук долу бе по-хладно, прекалено хладно, като в морга. Той погледна към пода. По пода имаше още кръв. Дори не бе засъхнала. В гърлото му се надигна тих вопъл.

Започна да обикаля из мокрото помещение, което беше само една малка ниша с бели, измазани стени. Отвори коша за дрехи. Нямахше нищо, освен един чорап. Надникна в шкафчето под мивката. Нищо, освен кутии и шишета с перилни и почистващи препарати. Погледна под стълбите. И там нищо, само паяжини и пластмасовия крак на една от старите кукли на Чарли — този откъснат крайник кой знае откога лежеше тук в търпеливото очакване да го намерят.

Той отвори вратичката между пералнята и сушилнята и дъската за гладене изсвистя и се стовари на земята, а зад нея, със сгънати и завързани крака, чиито колена се опираха в брадичката й, с отворени очи на мъртвец, се намираще Вики Томлинсън Макджий. Устата й бе затъкната с парцал за чистене. Из въздуха се разнесе тежката, противна миризма на политура за мебели.

Анди издаде нисък, задавен стон и се препъна назад. Ръцете му се размахаха, сякаш за да отхвърлят това ужасно видение, и една от тях удари по контролното табло на сушилнята, която се включи с бръмчене. Вътре се замятаха и затракаха дрехи. Той изкрещя. И тогава побягна. Изтича нагоре по стълбите, препъна се, като взимаше завоя към кухнята, и се просна, удрайки чело в покрития с линолеум под. Надигна се и седна задъхан.

Всичко се върна. Върна се със забавени движения, като повторение на момент от ръग्би, където виждаш как спъват предния

защитник или хващат печеливения пас. То щеше да го преследва в сънищата му занаяпред. Вратата се люшва отворена, дъската за гладене пада с трясък, напомнящ спускането на гилотина, и се появява жена му, натъпкана в тясната дупка отдолу, с уста, затъкната с парцал, използван за полиране на мебелите. Споменът се върна с най-малките подробности и Анди усети, че пак ще изкрещи, затова захвапа ръката си и навън се промъкна само неясен, приглушен вой. Направи го два пъти и сякаш нещо от него излезе на свобода и той се успокои. Това бе фалшивото спокойствие на шока, но то можеше да бъде използвано. Неопределеният страх и ужас се стопиха. Туптенето в дясната му ръка изчезна. И мисълта, която сега се прокрадна в ума му, беше студена като обзелото го спокойствие, студена като шока и тази мисъл бе Чарли.

Той стана, запъти се към телефона, после се обърна пак към стълбите. Застина горе за миг, прехапал устни, после се стегна и тръгна надолу. Сушилнята продължаваше да се върти. Вътре имаше само един чифт негови дънки и голямото месингово копче на талията потракваше при всеки оборот. Анди я изключи и погледна в нишата за дъската за гладене.

— Вики — промълви нежно той.

Тя го гледаше с мъртвите си очи, неговата жена. Анди се беше разхождал с нея, бе държал ръката ѝ, беше влизал в тялото ѝ в тъмнината на нощта. Улови се, че си спомня вечерта, в която тя бе препила на едно събиране на факултета и той бе държал главата ѝ, докато повръщаше. И деня, в който той миеше колата и за миг прескочи до гаража да вземе автосапуна, а тя вдигна маркуча, изтича подире му и го пъкна в панталоните му. Спомни си сватбата им и как я целуна пред всички, наслаждавайки се на тази целувка, на устните ѝ, на пълните ѝ нежни устни.

— Вики — изтръгна се от гърдите му дълга, трепетна въздишка.

Издърпа я навън и извади парцала от устата ѝ. Главата ѝ клюмна, отпусната върху рамото ѝ. Разбра, че кръвта е покапала от дясната ѝ ръка, където няколко нокътя бяха изтръгнати. Освен малкото ручейче, протекло от едната ѝ ноздра, никъде другаде нямаше кръв. Вратът ѝ бе счупен с един-единствен силен удар.

— Вики — прошепна той.

Чарли, прошепна съзнанието му в отговор.

В непоклатимото спокойствие, което изпълваше главата му, той разбра, че Чарли е станала важната, единственото важно нещо сега. Обвиненията оставаха за бъдещето.

Той се върна в стаята за развлечения, този път, без да си прави труда да светва лампите. В другия край, до масата за пинг-понг, имаше канапе с метната върху него покривка. Той я взе, върна се в мокрото помещение и покри с нея Вики. Неподвижните ѝ очертания под покривката на канапето изглеждаха още по-страшни. Той се втренчи в тях като хипнотизиран. Нима тя никога вече няма да помръдне? Възможно ли е това?

Анди откри лицето ѝ и я целуна по устните. Те бяха студени.

„Изтръгнали са ѝ ноктите! — дивеше се мисълта му. — Боже Господи, те са ѝ изтръгнали ноктите.“

И той знаеше защо. Искали са да научат къде е Чарли. По някакъв начин са загубили следите ѝ, когато отиде на гости на Тери Дуган, вместо да се прибере вкъщи след дневния лагер. Паниката е сложила край на наблюдението. Убили са Вики — или преднамерено, или някой от агентите на Арсенала се е престарал. Анди коленичи до нея и си помисли, че в страха си тя може да е направила нещо много по-внушително от това да затвори вратата на хладилника през стаята. Може да е блъснала или да е подкосила краката на някого. Много жалко, че не е имала достатъчно сили да ги запрати към стената поне с осемдесет километра в час, помисли си той.

Може пък да са знаели само толкова, колкото да ги изнерви, допусна той. Възможно е дори да са имали специални нареждания: „Жената може да бъде крайно опасна. Ако направи нещо — каквото и да е — и изложи на опасност операцията, елиминирайте я. Веднага.“

А може и просто да не обичат да оставят свидетели. В края на краищата на риск бе изложено доста повече от дела им в долара на данъкоплатеца.

Но кръвта. Трябва да помисли за кръвта, която дори не беше засъхнала, когато я откри, а само лепнеше. Те са изчезнали не много преди да пристигне той.

Съзнанието му се обади по-настойчиво: Чарли!

Той целуна пак жена си и ѝ обеща:

— Ще се върна, Вики.

Но никога повече не я видя.

Качи се горе при телефона и намери номера на Дуганови в тефтерчето на Вики. Позвъни и Джоун Дуган се обади.

— Здравей, Джоун. — И сега шокът му помагаше: гласът му беше съвършено спокоен, направо делничен. — Бих ли могъл да поговоря с Чарли за секунда?

— С Чарли ли? — изненада се мисис Дуган. — Ами че тя тръгна с онези двама твои приятели. Учителите. Да не би... не трябваше ли?

Нещо в него рязко се стрелна нагоре, а после падна. Сърцето му, може би. Но нямаше никакъв смисъл да плаши тази приятна жена, която бе виждал едва четири-пет пъти. Това нямаше да му помогне, нито пък щеше да помогне на Чарли.

— Проклятие! — промърмори той. — Надявах се да я хвана още там. Кога тръгнаха?

Мисис Дуган явно се извърна от слушалката.

— Тери, кога тръгна Чарли?

Чу се детско гласче, което изчурулика нещо. Не можа да разбере какво. Между пръстите на ръцете му избиваше пот.

— Тери казва, че преди около петнайсет минути — мисис Дуган започна да се извинява: — Аз перях и нямах часовник. Единият слезе долу и говори с мен. Всичко е наред, нали, мистър Макджий? Той изглеждаше порядъчен...

Обзе го налудничав порив да ѝ се изсмее: „Переше, нали? Това е правела и жена ми. Намерих я натикана под дъската за гладене. Извадила си късмет днес, Джоун.“

Вместо това избърбори нехайно:

— Чудесно. Направо към къщи ли тръгнаха?

Въпросът беше прехвърлен към Тери, която отвърна, че не знае. Великолепно, помисли си Анди. Животът на дъщеря ми е в ръцете на друго шестгодишно момиченце.

Той се улови за сламка.

— Трябва да са слезли до пазара на ъгъла. Би ли попитала Тери дали са били с колата или с фургона? Да не би да се размина с тях.

Този път му се обади Тери.

— С фургона бяха. Заминаха със сив фургон, като този на бащата на Дейвид Пасиоко.

— Благодаря.

Мисис Дуган отвърна, че няма за какво. Пак го обзе порив, този път направо да изкрещи: „Жена ми е мъртва! Жена ми е мъртва, а ти защо си продължила да переш, докато дъщеря ми се е качвала в някакъв сив фургон с двама непознати мъже?“

Вместо да изкрещи това или каквото и да било друго, Анди затвори и излезе. Жегата се стовари отгоре му и той леко се олюля. Толкова ли беше горещо, като дойде? Сега му се струваше много по-горещо. Пощаджията бе идвал. От кутията стърчеше някаква рекламна брошура, която я нямаше преди. Пощаджията беше идвал, докато той е бил долу, люлеейки на ръце мъртвата си жена. Неговата бедна, мъртва Вики: те ѝ бяха изтръгнали ноктите и интересно — много по-интересно от свойството на ключовете да се трупат — как смъртта на ближния постоянно те напада изневиделица и ти напомня за себе си. Опитваш се да вървиш на зигзаг, опитваш се да се защитиш от една страна, а тя връхлита точно от обратната. Смъртта е играч на ръгби, помисли си той, голям играч. Смъртта е Франко Харис, Сам Кънингам или Джо Грийн, който вечно те събаря по задник, щом преминеш централната линия.

Накарай краката си да се размърдат, помисли си той. Петнайсет минути преднина — не е чак толкова много. Следите им още не са се заличили, стига Тери Дуган да не бърка петнайсет минути с половин час или два часа. Все едно, това няма значение. Тръгвай.

И Анди тръгна. Върна се при колата, спряна с две гуми върху тротоара. Отвори шофьорската врата и се извърна назад, към спретнатата крайградска къща с полуизплатени вноски. Банката разрешаваше при нужда да се ползва „платежна ваканция“ два месеца в годината. Анди никога не бе имал нужда. Той се взря в къщата, задрямала под слънцето, и отново аленият пламък на щръкналата от пощенската кутия рекламна брошура грабна ужасения му поглед и луп! — смъртта го халоса тъй, че очите му се замъглиха и стисна зъби.

Влезе в колата и подкара към улицата на Тери Дуган. Макар да не съществуваше никаква реална, логическа възможност да открие следите им, той хранеше сляпа надежда. Оттогава не беше виждал къщата си на Конифър Плейс в Лейкленд.

Сега шофираше по-добре. Сега, когато знаеше най-лошото, шофираше много по-добре. Включи радиото и Боб Сийгър запя.

Караше през Лейкланд с най-голямата скорост, която смееше да си позволи. В един ужасен момент изведнъж забрави името на улицата, но после си го спомни. Дуганови живееха на Бласмор Плейс. Дватама с Вики си правеха шеги с адреса им: Бласмор Плейс с къщи, проектирани от Бил Блас. Усмивката се плъзна по устните му и луп! — фактът, че тя е мъртва, пак го халоса и разтърси.

Стигна до Бласмор Плейс за десет минути. Тя беше къса, задънена уличка. Никакъв сив фургон не би могъл да излезе от другия ѝ край, където една мрежа я отделяше от двора на училището „Джон Глен“.

Анди паркира на ъгъла на Бласмор Плейс и Ридж Стрийт. Там се намираще къща, боядисана в бяло и зелено. Над тревата се въртеше пръскачка. Отпред играеха момиченце и момченце, около десетгодишни. Те караха поред скейтборд. Момиченцето беше с къси панталонки и по колената му имаше цяла колекция от драскотини.

Той излезе от колата и се запъти към децата. Те внимателно го огледаха от горе до долу.

— Здравейте — поздрави Анди. — Търся дъщеря си. Тя е минала оттук преди около половин час в сив фургон. Била е... с няколко мои приятели. Да сте видели сив фургон?

Момченцето вдигна неопределено рамене.

Момиченцето се заинтересува:

— Тревожите ли се за нея, мистър?

— Ти видя фургона, нали? — попита мило Анди и много лекичко я тласна. Повече би било противоположно. Тя щеше да започне да вижда фургона във всяка пожелана от него посока, включително и към небето.

— Да, видях един фургон — тя се качи на скейтборда, пързулна се до пожарния кран на ъгъла и скочи долу. — Замина ей натам.

Тя посочи нагоре по Бласмор Плейс. Две или три преки по-нататък минаваше Карлайл Авеню, една от главните артерии на Харисън. Анди предполагаше, че са тръгнали по този път, но не беше лошо да е сигурен.

— Благодаря — каза той и пак се качи в колата.

— Тревожите ли се за нея? — повтори момиченцето.

— Да, тревожа се малко — отговори Анди.

Той обърна и се отправи към кръстовището с Карлайл Авеню. Безнадеждно беше, съвсем безнадеждно. Усети, че го обзема паника, съсредоточена засега в една гореща точица, но на път да го завладее. Отърси се от нея и насочи цялото си внимание към откриването на следите. Ако се наложи, ще използва и тласъка. Ще го пуска по малко, където потрябва, и няма да му стане нищо. Благодарни на Бога, че не си е служил с таланта — или проклятието си, ако предпочитате — цяло лято. Сега бе зареден догоре.

Карлайл Авеню беше четириленгово и това кръстовище се регулираше със светофар. Отдясно се намираше една автомивка, а отляво — изоставен ресторант. Отсреща имаше автобусна спирка и магазин за фотоапарати. Ако са завили наляво, значи са се насочили към града. Надясно пътят водеше към летището и Междущатско шосе 80.

Анди влезе в автомивката. Един младеж с невероятно буйна червена грива, разпиляна над яката на убитозелената му престилка, се появи с танцова стъпка, ближейки сладолед на клечка.

— Няма начин, братче — изстреля той, преди Анди да е успял дори да си отвори устата. — Плакнешното устройство се счупи преди около час. Затворено е.

— Не искам миене. Търся един сив фургон, който вероятно преди половин час е минал през кръстовището. Дъщеря ми е в него и аз малко се тревожа за нея.

— Мислиш някой да не я е откънал ли? — продължаваше да ближе сладоледа младежът.

— Не, съвсем не — каза Анди. — Видяхте ли фургона?

— Сив фургон? Хей, приятелче, имаш ли някаква представа колко коли минават оттук само за час? Или за половин час? Карлайл е натоварена улица, братче. Страшно натоварена.

Анди посочи с палец през рамо.

— Идвал е откъм Бласмор Плейс. Тя не е толкова натоварена.

Пригответи се да добави лек тласък, но не беше необходимо. Внезапно очите на младежа светнаха. Той счупи сладоледа си на две и с едно-единствено невероятно смукване погълна цялата пурпурна половинка.

— Да, да, точно така. Видях го. Знаеш ли защо го забелязах? Защото се шмугна през нашата алея и избягна светофара. На мен

самия ми е все тая, но шефа го дразни до посиняване. Макар че днес едва ли му е до това, като ни се е разкапало плакнещото устройство. Днес той си има друго, от което да се дразни.

— Значи фургонът зави към летището?

Момъкът кимна, метна през рамо клечката от сладоледа и се захвана с останалата половинка.

— Надявам се да си намериш детето, приятелче. Не ми се сърди, но ще ти дам един дребен, безплатен съвет — обади се на ченгетата, щом си разтревожен.

— Няма да ми помогнат — рече Анди. — Обстоятелствата са особени.

Той отново се качи в колата и зави по Карлайл Авеню. Сега пътуваше на запад. Областта беше осеяна с бензиностанции, автомивки, закусвални, паркинги за използвани коли. Едно лятно кино рекламираше филмите „Смилачи на трупове“ и „Окървавени търговци на смърт“. Анди погледна афишите и в ушите му отново изтрещя дъската за гладене, падаща от нишата като гилотина. Стомахът му се преобърна.

Мина под един знак, който съобщаваше, че ако желаете, можете да излезете на Междущатско шосе 80 след три километра. По-нататък имаше друг знак, със самолет. Дотук добре. Ами сега?

Изведнъж той спря на паркинга пред „Пицарията на Шейки“. Нямаше никаква полза да разпитва наоколо. Както каза момчето от автомивката, Карлайл е натоварена улица. Ако ще да тласка хората, докато мозъкът му потече през ушите, само ще се обърка. Така или иначе, възможностите бяха две — Междущатският или летището. Сигурен беше в това. Дамата или тигърът^[3].

Никога през живота си не бе опитвал да предизвика някое от предчувствията си. Просто ги приемаше като дарове, когато идваха, и обикновено се съобразяваше с тях. Сега се отпусна на шофьорската седалка, допря слепоочия с върховете на пръстите си и се опита да повика нещо. Моторът работеше на празен ход, радиото свиреше. „Ролинг стоунс“. Танцувай, малка сестричке, танцувай.

Чарли, помисли си той. Отишла бе при Тери с дрехи, натъпкани в торбата, която носеше едва ли не навсякъде. Вероятно и това е спомогнало да се заблудят. Последния път, когато я видя, тя беше облечена с дънки и оранжево яке. Косата ѝ както обикновено бе

сресана на миши опашчици. Едно безгрижно „довиждане, тате“, една целувка и... Боже Господи, Чарли, къде си сега?

Нищо не идваше.

Няма значение. Постои още малко. Послушай „Стоунс“. „Пицарията на Шейки“. По ваш избор, мека или хрускава. Плащаш си и си избираш, както обичаше да казва деди Макджий. „Стоунс“ убеждават малката сестричка да танцува, да танцува, да танцува. Куинси казва, че сигурно ще я затворят в някоя стаичка в името на свободата и сигурността на двеста и дващест милиона американци. Вики. В началото никак не им вървеше със секса. Тя се страхуваше до смърт. Наричай ме Ледената девица, проплака тя след онзи пръв, нещастен опит. Никакъв секс, моля, ние сме англичани. Ала експериментът със „Серия шест“ им помогна донякъде — бяха достигнали степен на взаимност, равна на съвкупление. И все пак беше трудно. Напредваха малко по малко. Нежност. Сълзи. Вики започва да отговаря, после се стяга, крещи: „Недей, ще боли, недей, Анди, спри!“ И пак експериментът със „Серия шест“, споделеното преживяване му помогна да продължава с упорството на касоразбивач, който знае, че има начин, винаги има начин. И ето че една нощ преминаха бариерата. По-късно дойде нощ, когато им стана хубаво. А след известно време беше направо великолепно. Танцувай, малка сестричке, танцувай. Той седя до нея, докато раждаше Чарли. Едно бързо, лесно раждане.

Нищо не идваше. Следите се заличаваха, а той не бе открил нищо. Летицето или Междущатският? Дамата или тигърът?

„Стоунс“ свършиха. „Дуби Брадърс“ се затюхкаха закъде сме без любов. Анди не знаеше. Слънцето печеше. Прясно боядисаните маркировки се белееха върху асфалта пред пицарията. Паркингът беше почти пълен. Бе обяд. Дали Чарли е обядвала? Дали ще я нахранят? Може

(може да спрат да си починат в някое от крайпътните ресторанчета — в края на краищата не могат да карат не могат да карат не могат да карат)

Докъде? Не могат да карат докъде?

(не могат да карат чак до Вирджиния, без да си починат, нали? Едно дете не може да издържи такова пътуване, без да му се допишка, нали?)

Той се изправи, изпълнен с огромно, но сковаващо чувство на признателност. То дойде от само себе си в главата му. Не летището, както би решил, ако се осланяше на предположенията си. Не летището, а Междущатският. Нямаше гаранции, че предчувствието му е истинско, но беше почти сигурен. Кое то бе значително по-добре, отколкото да няма никаква представа. Анди обърна колата по прясно боядисаната стрела, сочеща изхода, и отново зави надясно по Карлайл. Десет минути по-късно летеше на изток по Междущатския, пъхнал квитанцията за платената такса в измачканото академично издание на „Изгубеният рай“ на седалката до себе си. След още десет минути Харисън, щата Охайо, беше зад гърба му. Той бе започнал пътуването на изток, което щеше да го доведе до Ташмор, Върмонт, четиринайсет месеца по-късно.

Продължаваше да е спокоен. Беше усилил радиото и то му помагаше. Вървяха песен след песен, от които само по-старите му бяха познати, защото преди три-четири години престана да слуша поп-музика. Без някаква особена причина, просто така се получи. Те все още имаха преднина, но спокойствието му настояваше със собствената си студена логика, че тя не е кой знае колко голяма... и само ще си търси белята, ако вземе да фучи в най-лявата лента с над сто и дваисет.

Анди закова скоростомера на сто с идеята, че похитителите на Чарли няма да рискуват да превишат максималната позволена скорост от деветдесет километра в час. Вярно е, че можеха да размахват служебните си карти пред всеки спрял ги полицаи, но въпреки това щеше да им е трудно да обяснят какво е това шестгодишно дете с тях, което се скъсва да пици. Щяха да се забавят и да изпаднат в немилост пред онзи, който дърпаше конците в това представление.

„Може да са я упоили и скрили — прошепна подсъзнанието му. — В такъв случай и да ги спрат за превишена скорост, само ще си покажат картите и ще продължат. Кое охайско щатско ченге ще се втурне след фургон, собственост на Арсенала?“

Анди се мъчеше да обори това ужасно предположение, докато летеше през Източен Охайо. Първо, може да ги е страх да упоят Чарли. Упояването на дете може да се окаже коварно нещо, ако не си специалист... а те може и да не са сигурни каква упойка ще подейства на силата, която искат да изследват. Второ, някое щатско ченге може просто да се запъне и въпреки всичко да провери фургона или поне да

ги задържи, докато провери валидността на картите им. Трето, защо да си чупят краката от бързане? Те си нямат и понятие, че някой ги преследва. Още нямаше един часа. А Анди би трябвало да остане в университета до два. Агентите на Арсенала очакват той да се прибере вкъщи не по-рано от два и двайсет и сигурно разчитат да минат от двайсетина минути до два часа, преди да вдигне тревога. Защо им е да се трепят тогава?

Анди подкара малко по-бързо.

Минаха четирийсет минути, после петдесет. Изглеждаха повече. Взе да се поти; през изкуствения лед на спокойствието на шока го загриза тревога. Дали наистина фургонът е някъде напред, или така му се иска да вярва?

Потоците движение се сливаха и разделяха. Видя два сиви фургона. Никой от тях не приличаше на онзи, който се бе въртял из Лейкленд. Единият го караше възрастен мъж с развяна бяла коса. Другият беше пълен с хипита, които пушеха марихуана. Шофьорът забеляза, че Анди внимателно ги разглежда, и му махна с оръфания си фас. Момичето до него му прати въздушна целувка. След това останаха зад него.

Започваше да го боли глава. Движението бе претоварено, слънцето грееше силно. Колите бяха богато украсени с хром и всяко парченце хвърляше своя слънчева стрела в очите му. Той мина край знак, на който пишеше: „МЯСТО ЗА ПОЧИВКА НА 1 КИЛОМЕТЪР“.

Намираще се в най-лявата лента, но даде мигач и веднага се шумугна вдясно. Намали скоростта на седемдесет, а после и на шейсет. Задмина го малка спортна кола и шофьорът ядосано свирна с клаксон, докато минаваше край него.

„МЯСТО ЗА ПОЧИВКА“, обявяваше табелата. Тук нямаше крайпътен ресторант, а само паркинг, чешмичка и тоалетни. Бяха паркирани четири-пет коли и един сив фургон. Сивият фургон. Беше почти сигурен. Сърцето му заблъска в гърдите. Той взе завоя с рязко извиване на волана и гумите издадоха лек, жалостив вой.

Бавно подкара по входната алея към фургона, като се оглеждаше и се опитваше да възприеме всичко наведнъж. Две семейства бяха насядали около масички за пикник. Едната групичка тъкмо се гласеше да си тръгва, майката прибираше остатъците от храната в ярък, оранжев сак, бащата и двете деца изхвърляха отпадъците в кошчето за

боклук. На другата масичка млад мъж и жена ядяха сандвичи и картофена салата. Между тях, в столче за носене, спеше бебе. То беше облечено в кадифено гащеризонче, обсипано с танцуващи слончета. На тревата, между два красиви и големи стари бряста, седяха две момичета на около двацет години и също обядваха. Нямаше и следа от Чарли или от някакви мъже, които да са достатъчно млади и сурови на вид, за да са от Арсенала.

Анди изгаси мотора. Вече усещаше как пулсът бие в слепоочията му. Фургонът изглеждаше празен.

От дамската тоалетна се показва бабичка с бастун и бавно се запъти към стар бискейн с цвят на бургундско вино. Един джентълмен, горе-долу на същата възраст, се измъкна иззад волана, обиколи отпред, отвори вратата и ѝ помогна да се качи. После се върна обратно, запали бискейна, който изхвърли силна струя масленосин пушек от ауспуха си и потегли.

Вратата на мъжката тоалетна се отвори и се появи Чарли. Отляво и отдясно я заграждаха двама мъже на около трийсет, в спортни сака, разгърдени ризи и тъмни панталони. Празният поглед на Чарли се рееше ту към единия, ту към другия от пазачите ѝ. Червата на Анди безпомощно се запремятаха. Тя носеше торбата си. Вървяха към фургона. Чарли каза нещо на единия и той поклати глава. Тя се обърна към другия, който вдигна рамене, посъветва се с партньора си над главата на Чарли и той кимна. Тримата тръгнаха към чешмичката.

Сърцето на Анди биеше по-бързо от всякога. Из тялото му се разливаше адреналин на нервни, резки тласъци. Той беше изпълнен със страх, ала в него се надигаше и нещо още по-силно и то бе гняв, всепоглъщаща ярост. Яростта беше по-добра и от спокойствието. Изпитваше почти сладост. Тези двамата бяха убили жена му и отвлекли дъщеря му и ако не бяха начисто с Бога, направо не им завиждаше!

Те вървяха с гръб към него към чешмичката. Анди излезе от колата и се скри зад фургона.

Четиричленното семейство, което току-що бе свършило обяда си, отиде при един нов, среден размер форд и се качи. Докато маневрираха на заден ход, майката погледна към Анди без абсолютно никакво любопитство, както се гледат хората по време на дълго пътуване с чести спирания през храносмилателните пътища на американските

платени магистралаи. Те потеглиха и пред очите на Анди се мярна мичиганският им номер. На паркинга останаха три коли, сивият фургон и комбито на Анди. Едната кола принадлежеше на момичетата. През полето бавно се разхождаха още двама души, а в малката будка за информация един мъж разглеждаше картата на Междущатско шосе 80, пъхнал ръце в задните джобове на дънките си.

Анди нямаше никаква представа какво ще направи.

Чарли спря да пие. Единият от двамата мъже се наведе и накваси устни. После тримата се запътиха към фургона. Анди ги наблюдаваше иззад левия заден калник. Чарли изглеждаше изплашена, истински изплашена. Беше плакала. Без да знае защо, Анди пробва задната врата на фургона, но тя бе заключена.

Внезапно той се показва в цял ръст.

Те реагираха светкавично. Познаха го, преди още по лицето на Чарли да се изпише радостта и да изпълни празнотата, предизвикана от преживения шок.

— Тате! — извика пронизително тя и накара младата двойка с бебето да се огледа. Едно от момичетата под брястовете засенчи очи, за да види какво става.

Чарли понечи да се затича към него, но единият агент я сграбчи за рамото и я придърпа назад към себе си, свличайки торбата от ръката ѝ. Миг по-късно той държеше пистолет. Беше го измъкнал изпод сакото си, подобно на фокусник, който прави коварен номер. Той опря дулото върху слепоочието на Чарли.

Другият се отдалечи полека от пленничката и партньора си и се насочи към Анди. Бе бръкнал под сакото си, ала явно не бе така добър във фокусите и още не беше извадил пистолета си.

— Махни се от фургона, ако не искаш дъщеря ти да пострада! — изръмжа онзи с пистолета.

— Тате! — отново извика Чарли.

Анди бавно се отдалечи от фургона. Другият, чиято глава беше преждевременно оплешивяла, вече бе извадил и насочил пистолета си към Анди. Деляха ги по-малко от петнайсет метра.

— Съвсем искрено те съветвам да не мърдаш — изсъска той. — Това е „Колт 45“ и прави гигантски дупки.

Младият мъж с жената и бебето край масичката за пикник стана. Той носеше очила без рамки и имаше строг вид.

— Какво става тук? — попита той с културния говор на преподавател в колеж.

Агентът до Чарли се обърна към него, отмествайки леко дулото на пистолета, за да може младият мъж да го види.

— Държавна сигурност. Стой си на мястото, всичко е наред.

Жената на младия мъж го сграбчи за ръката и го дръпна да седне.

Анди се обърна към оплешивяващия агент и измърмори приятелски:

— Този пистолет май ще ти изгори ръката.

Плешивецът го погледна недоумяващ. После изведнъж изпищя и изпусна револвера, който тупна на тротоара и гръмна. Едно от момичетата под брястовете извика от изненада. Плешивецът си стискаше ръката и подскачаше наоколо. Върху дланта му се появиха бели мехури и набъбнаха като хлебно тесто.

Мъжът до Чарли зяпна удивен в партньора си и без да усети, съвсем измести пистолета от малката главичка.

— Ти си сляп — рече Анди и тласна с всичка сила. Зловеща болка сгърчи непоносимо мозъка му.

Мъжът изкрещя, пусна Чарли и похлупи с ръце очите си.

— Чарли — повика я Анди тихо. Дъщеря му изтича към него и прегърна трепереща краката му. Пътникът в будката за информация изскочи да види какво става.

Стискайки изгорената си ръка, плешивецът тичаше към Анди и Чарли. Лицето му се кривеше ужасно.

— Заспивай! — заповяда Анди и пак тласна. Плешивецът се просна като ударен с брадва. Челото му дрънна върху тротоара. Младата съпруга на строгия млад човек простена.

Жестоко главоболие измъчваше Анди и дълбоко в себе си той се радваше, че е лято и не е използвал тласъка, дори за да накара някой студент да не разваля безпричинно успеха си, може би от май. Беше добре зареден — но все едно, ще трябва да плаща за действията си през този горещ летен следобед.

Слепият се препъваше из тревата, стиснал в длани лице, и пишеше. Той се блъсна в един зелен варел с надпис: „Хвърляйте отпадъците на определените за това места“ и падна сред камарата от разсипани опаковки на сандвичи, бирени кутии, угарки и празни бутилки от газирани напитки.

— Ох, тате, толкова ме беше страх... — Чарли започна да плаче.

— Колата е ей там. Виждаш ли я? — посочи Анди. — Влез вътре и аз ще дойда при теб след минутка.

— Мама тук ли е?

— Не. Влез вътре, Чарли. — Сега не можеше да се оправя и с това. Сега трябваше да се оправи някак с тези свидетели.

— Какво, по дяволите, става? — питаше объркано пътникът от будката за информация.

— Очите ми — крещеше агентът, който бе държал пистолета си до главата на Чарли. — Очите ми, очите ми, какво направи с очите ми, кучи син такъв?

Той се изправи. На едната му ръка беше залепнала опаковка от сандвич. Започна да се олюлява към будката за информация и човекът в дънките пред нея светкавично се скри вътре.

— Върви, Чарли.

— Ще дойдеш ли, тате?

— Да, само след секунда. Върви сега.

Чарли тръгна и русите и миши опашчици заподскачаха. Торбата ѝ още висеше накриво.

Анди мина покрай спящия агент на Арсенала, замисли се какво да прави с пистолета му и реши, че не му трябва. Приблужи се до младите хора на масичката за пикник. Задръж топката, каза си той. По малко и полека. Не бива да се стига до ехо. Не бива тези хора да пострадат.

Младата жена грабна бебето от столчето така грубо, че го събуди и то се заплака.

— Не се приближавай, идиот такъв! — извика тя.

Анди изгледа мъжа и жената.

— Онова, което се случи, не е важно — каза той и тласна. Болката отново кацна на тила му като паяк... и се впи навътре.

Младият мъж си отдъхна с облекчение.

— Слава Богу!

Жена му се усмихваше несигурно. Тласъкът не ѝ бе повлиял така силно: майчинският ѝ инстинкт я държеше нащрек.

— Хубаво бебе имате — поласка я Анди. — Момченце е, нали?

Слепецът слезе, политна от тротоара, удари глава в червеното пинто, което вероятно принадлежеше на двете момичета, и изрева. От

слепоочието му потече кръв.

— Аз съм сляп! — изкрещя отново той.

Усмивката на младата жена засия.

— Да, момче е. Казва се Майкъл.

— Здравей, Майк — Анди разроши мъха по голата бебешка главица.

— Не мога да разбера защо плаче — оплака се младата жена. — Така хубаво си спеше допреди малко. Трябва да е гладен.

— Сигурно — съгласи се съпругът ѝ.

— Извинете ме.

Анди се запъти към будката за информация. Вече нямаше никакво време за губене. Всеки момент в тази крайпътна лудница можеше да свие още някой.

— Какво става, човече? — попита мъжът с дънките. — Полицейска акция ли?

— Не, нищо не се е случило — Анди тласна лекичко още веднъж. Вече му се повдигаше. Главата му се пръскаше.

— Аха — съгласи се мъжът. — Аз пък тъкмо се мъчех да разбера как да стигна до Шагрин Фолс отгук. Извинете.

И той пак се пъхна в будката.

Двете момичета бяха отстъпили до оградата на съседната частна ферма. Те го гледаха с широко отворени очи. Слепецът сега се тътреше в кръг по тротоара, протегнал вдървено ръце напред, и с хлипане бълваше проклетия.

Анди zakрачи бавно към момичетата, с вдигнати ръце, за да им покаже, че в тях няма нищо. Заговори им. Зададох му въпрос и той им отговори. Скоро и двете се успокоиха и взеха да се усмихват и да кимат. Анди им махна и те му махнаха в отговор. Едва тогава той прекоси бързо през поляната към колата си. По челото му бе избила студена пот, а стомахът му се свиваше. Можеше само да се моли да не дойде никой, преди двамата с Чарли да са тръгнали, защото бе изчерпал тласъка докрай. Вмъкна се зад волана и запали.

— Тате! — възкликна Чарли, хвърли се към него и зарови лице в гърдите му. Той я притисна за миг и се изтегли на заден ход от паркинга. Беше истинско мъчение да си обръща главата назад. Черният кон. Винаги после му хрумваше това сравнение. Беше освободил черния кон от тъмния обор на подсъзнанието си и сега той пак щеше

да тъпче напред-назад из мозъка му. Ще трябва да се добере донякъде и да легне. Бързо. Нямаше да може да шофира дълго.

— Черният кон — изломоти той. Задаваше се. Не... Не. Вече беше тук. Туп... туп... туп. Да, тук беше. На свобода.

— Тате, внимавай! — изпищя Чарли.

Слепецът се клатушкаше на пътя точно пред тях. Анди натисна спирачките. Слепецът задумка по капака и се разкрещя за помощ. Отдясно младата майка бе започнала да кърми бебето си. Съпругът ѝ четеше книга. Мъжът от будката за информация се беше присламчил към двете момичета с червеното пинто — сигурно се надяваше на подвизи, достойни за „Пентхаус“^[4]. Проснат на тротоара, плешивецът продължаваше да спи.

Другият агент думкаше по капака на комбито, без да спира.

— Помогнете ми! — реवेशе той. — Аз съм сляп! Едно мръсно копеле направи нещо на очите ми. Аз съм сляп!

— Тате — простена Чарли.

В един миг на лудост Анди за малко да натисне газта. В болната му глава се разнесе въображаемо изсвистяване на гуми и глухо изтупкване на колела, преминали през човешко тяло. Той беше отвялкъл Чарли и бе държал пистолет до главата ѝ. Може той да е натъпкал и парцала в устата на Вики, за да не пици, докато ѝ изтръгват ноктите. Щеше да бъде толкова приятно да го убие... само че тогава по какво щеше да се различава от тях?

Анди натисна клаксона. В главата му се заби ново огнено копие на непоносима болка. Слепецът отскочи от колата като ужилен. Анди изви волана и подкара край него. Последното нещо, което видя в огледалцето, докато навлизаше в движението по магистралата, беше седналият на тротоара слепец с изкривено от гняв и ужас лице... и младата жена, невъзмутимо вдигнала на рамото си бебето Майкъл, за да се оригне.

Той се включи в потока на движението, без да се оглежда. Ревна клаксон; изсвириха гуми. Един голям линкълн заобиколи комбито и шофьорът му им се закани с юмрук.

— Тате, добре ли си?

— Ще бъда — гласът му сякаш идваше от много далече. — Чарли, погледни квитанцията и виж кой е следващия изход.

Забързаните коли се размазваха пред очите му — раздвояваха се, разтрояваха се, пак се съединяваха и после отново отплуваха в призматични фрагменти. Навсякъде хромирани повърхности ослепително отразяваха слънцето.

— Закопчай колана, Чарли.

Следващият изход беше Хамърсмит, на трийсет километра по-нататък. Успя някак да стигне дотам. По-късно прецени, че само мисълта за седящата до него и нуждаеща се от него Чарли го е задържала върху пътя. Както го бе измъкнала и от всичко, което дойде след това. Чарли Макджий, чиито родители веднъж бяха имали нужда от двеста долара.

В подножието на отклонението за Хамърсмит имаше един „Бест Уестърн“ и Анди успя да вземе стая, при това далече от шосето. Използва фалшиво име.

— Те ще ни гонят, Чарли. Аз трябва да поспя. Но само, докато се стъмни. Не можем да си позволим повече... няма да посмеем да си го позволим. Събуди ме, като стане тъмно.

Тя каза още нещо, но той вече падаше върху леглото. Светът се замъгли и сви в сива точка, сетне и тя изчезна и всичко се превърна в мрак, недостижим за болката. Никаква болка и никакви сънища. Когато Чарли го разтърси, за да го събуди в седем и четвърт вечерта, августовският зной в стаята беше лепнещо горещ и дрехите му бяха напоени с пот. Тя се бе опитвала да пусне климатичната инсталация, но не беше успяла да намери ключа.

— Няма значение — успокой я той. Провеси крака към пода и притисна слепоочията си с длани, за да не му се пръсне главата.

— Не ти ли олекна, тате? — попита тя загрижено.

— Малко — отговори той. Наистина му беше олекнало... но съвсем малко. — Ще спрем някъде да хапнем. И ще ми стане по-добре.

— Къде отиваме?

Той бавно поклати глава. Разполагаше само с парите, с които бе излязъл сутринта от къщи — около седемдесет долара. Носеше и кредитни карти, но предпочете да плати за стаята с двете двайсетачки, които винаги носеше в задното отделение на портфейла си (парите ми за бягство, както се шегуваше понякога пред Вики, само че шегата излезе дяволски вярна). Да използва някоя от кредитните карти, беше все едно да вдигне плакат: НАСАМ КЪМ ИЗБЯГАЛИЯ

УНИВЕРСИТЕТСКИ ПРЕПОДАВАТЕЛ И НЕГОВАТА ДЪЩЕРЯ.
Седемнайсетте долара щяха да им стигнат за няколко сандвича и за един резервоар бензин. След това щяха да останат без пукнат цент.

— Не зная, Чарли — въздъхна той. — Просто бягаме.

— Кога ще вземем мама?

Анди вдигна поглед към нея и главата отново силно го заболя. Спомни си капките кръв по пода и върху вратичката на пералнята. Спомни си миризмата на политура.

— Чарли... — секнаха думите в гърлото му. И без това нямаше нужда от тях.

Тя се вираше в него с разширяващи се очи. Ръката ѝ се плъзна към разтрепераните ѝ устни.

— О, не, тате... моля те, кажи не.

— Чарли...

Тя изпищя.

— О, моля те, кажи не!

— Чарли, тези хора, които...

— Моля те, кажи, че тя е добре, кажи, че е добре, кажи, че е добре!

Стаята, в стаята е толкова горещо, климатичната инсталация не работи, това е всичко, но е толкова горещо, главата го боли, по лицето му избива пот, вече не е студена, а гореща като вряло олио, вряло...

— Не — мълвеше Чарли. — Не, не, не, не, не.

Тя клатеше глава. Мишите ѝ опашчици се мятаха напред-назад и му напомниха за първия път, когато я бяха завели с Вики на лунапарк, въртележката...

Не беше от липсата на климатична инсталация.

— Чарли! — изкрещя той. — Чарли, ваната! Водата!

Тя изпищя. Обърна глава към отворената врата на банята и внезапно вътре лумна син блясък, сякаш изгоря крушка. Подвижният душ падна от стената и издрънча във ваната, изкривен и черен. Няколко от сините плочки се разтрошиха на парченца.

Анди едва я хвана, когато тя се строполи разплакана.

— Тате, съжалявам, съжалявам...

— Всичко е наред — с мъка изрече той и я прегърна.

От разтопената вана заизлиза тънък дим. Всички порцеланови повърхности мигновено се бяха напукали. Сякаш цялата баня беше

изпечена в някаква мощна, но неправилно използвана пещ. Хавлиените кърпи тлееха.

— Всичко е наред — повтори той, люлеейки я на ръце. — Чарли, всичко е наред, всичко ще бъде наред, някак си ще стане наред, обещавам ти.

— Искам си мама — изхълца тя.

Анди кимна. И той си я искаше. Здравно притисна детето към себе си и вдиша миризмата на озон, порцелан и печени хавлиени кърпи „Бест Уестърн“. За малко да ги изгори живи и двамата.

— Ще стане наред — говореше ѝ той и я люлееше, без действително да го вярва, но такива са залъгалката, магията, зовът на възрастния през черния кладенец на годините към злочестата яма на едно тероризирано детство; така говори човек, когато нещата не вървят както трябва; това е нощната лампа, която не може да прогони чудовището от гардероба, но поне го задържа на разстояние за мъничко; това е гласът на безпомощността, който въпреки всичко е длъжен да говори.

— Всичко ще бъде наред — убеждаваше я той, без да си вярва, защото като всеки възрастен дълбоко в сърцето си знаеше, че всъщност никога нищо не е наред. — Всичко ще бъде наред.

Анди плачеше. Вече не можеше да се въздържа. Сълзите му преливаха и той с все сила я притискаше към гърдите си.

— Чарли, кълна ти се, всичко ще се оправи.

---

[1] Курсове по рисуване, религиозно и трудово обучение за една или повече седмици през лятото, организирани от местната протестантска църква. — Б. пр. ↑

[2] Същата дума означава и съсипани. — Б. пр. ↑

[3] Заглавие на разказ от Ф. Р. Стоктън, използвано като символ за правене на фатален избор. — Б. пр. ↑

[4] Порнографско списание. — Б. пр. ↑

Онова, което не успяха да му окачат на врата — колкото и да са искали, — беше убийството на Вики. Наложиха им се просто да заличат случилото се в мокрото помещение. Още по-лесно. Понякога — не често — Анди се чудеше какво ли са си помислили съседите им в Лейкленд. Неизплатени дългове? Семейни неприятности? Може би наркомания или побой над дете? Никой на Конифър Плейс не им бе достатъчно близък, че да обърне повече внимание, отколкото на клюка по време на вечеря, и да забрави като всяко чудо за три дни, след като банката, притежател на ипотеката им, е обявила къщата за продан.

Седнал на пристана и загледан в мрака, Анди разсъди, че в оня ден може да е имал повече късмет, отколкото е подозирал и оценявал. Макар да бе пристигнал твърде късно, за да спаси Вики, той си бе тръгнал преди появата на Чистачите.

Във вестника не излезе нищичко по въпроса, нито ред дори за това как — чудна работа! — един преподавател от Факултета по английска филология на име Анди Макджий взел, че просто изчезнал заедно с цялото си семейство. Може би Арсенала се е погрижил и за това. Сигурно са съобщили, че е изчезнал; поне един, ако не и всички от приятелите, с които бе обядвал тогава, го е направил. Но съобщението не е стигнало до пресата, а, разбира се, данъчните чиновници не дават обявления.

— Биха ми го окачили на врата, ако можеха — рече той, без да съзнава, че говори на глас.

Но не можеха. Съдебният лекар щеше да уточни часа на смъртта и след като се окажеше, че Анди е бил в полезрението на някое незаинтересовано трето лице (а по време на лекцията „Стил и разказ“ от десет до единайсет и половина — на двацет и пет незаинтересовани трети лица), нямаше начин да го натопят. А дори и да не бе в състояние да представи доказателства за местопребиваването си в критичния период от време, нямаше никакъв мотив.

И така, двамата са убили Вики, а след това са се втурнали към Чарли — но не преди да уведомят Чистачите, както ги наричаше Анди (и дори си ги представяше като такива — млади мъже с гладко обръснати лица, облечени в бели престилки). И малко след като той се е втурнал към Чарли, може би след някакви си пет минути, но почти със сигурност не повече от час, Чистачите са цъфнали пред вратата му. Конифър Плейс си е дремел, а Вики е била Изчистена.

Може дори да са решили — с основание, — че изчезналата съпруга би поставила Анди в по-затруднено положение, отколкото убитата. Няма труп, няма установен час на смъртта. Няма установен час на смъртта, няма алиби. Ще го следят, ще го уговарят и няма да му дават никъде да мръдне. Разбира се, ще разгласят по радиото описанието на Чарли — и на Вики, ако е за въпрос, — но Анди няма да е свободен да ги търси самостоятелно. Затова са я Изчистили и той дори не знае къде е погребана. А може да са я кремирали. Или...

О, проклетие, защо се самоизмъчваш така?

Той рязко стана и изсипа остатъка от „катърския ритник“ на деди през парапета на пристана. Минало — свършено, не може да се промени; време е да престане да мисли за това.

Много хитро, стига да можеш.

Анди вдигна поглед към тъмните форми на дърветата, здраво стисна чашата в дясната си ръка и повтори наум обета си: „Чарли, кълна ти се, всичко ще се оправи.“

Тази зима в Ташмор, толкова време след онази страшна вечер, когато се събуди в охайовския мотел, му се струваше, че отчаяното му предсказание най-после се е сбъднало.

Не че прекараха идилично. Скоро след Коледа Чарли настина и хремата и кашлицата ѝ не се оправиха чак до април. В началото вдигна температура. Анди ѝ даваше аспирин на половинки и си казваше, че ако температурата не спадне за три дни, ще трябва да я заведе отвъд езерото при доктора в Брадфорд, независимо от последиците. Но температурата спадна и от простудата останаха само дребните постоянни неприятности. Анди успя да си докара лек случай на премръзване при един незабравим преход през март и за малко не предизвика пожар в една ветровита, ледена нощ през февруари, като препълни печката. По ирония на съдбата Чарли беше тази, която се събуди посред нощ и откри, че в стаята е прекалено горещо.

На четиринайсети декември празнуваха неговия рожден ден, а на двайсет и четвърти март — нейния. Тя навърши осем и понякога Анди се заглеждаше с учудване в нея, сякаш я виждаше за първи път. Чарли не беше вече малко момиченце; стигаше до лакътя му. Косата ѝ отново бе пораснала и тя беше започнала да я сплита, за да не ѝ пада в очите. Щеше да стане красива. Всъщност вече беше, въпреки зачервения си нос.

Нямаха кола. Уилисът на Търв Мандърс здравата замръзна през януари и Анди предполагаше, че блокът се е спукал. Той го беше палил всеки ден, най-вече от чувство за отговорност, защото след Нова година дори с двойното предаване не биха могли да се измъкнат от мястото на деди. Снегът, накърняван единствено от следи на катерички, няколко елена и една упорита миешка мечка, която идваше да души с надежда около кофата им за боклук, бе достигнал почти метър дълбочина.

В малката барачка зад къщата имаше старомодни ски-писалки — цели три чифта, ала нито един не ставаше за Чарли. Донякъде това бе добре. Анди гледаше да я държи вътре колкото е възможно повече.

Можеше да се оправи с хремата ѝ, но не искаше да рискува пак да вдигне температура.

Той откри чифт вехти обувки за ски, прашни и напукани от старост, пъхнати в картонена кутия от тоалетна хартия под масата, на която деди някога бе рендосвал кепенци и правил врати. Анди ги намаза с мас, поразмачка ги и когато ги обу, откри, че все още не може да изпълни обувките на деди, без да натъпче върховете им с вестник. Имаше нещо забавно в това, но и нещо злоецо. През тази зима той много мислеше за деди и се чудеше какво ли би направил той на тяхно място.

Шест пъти се качва на писалките (те не бяха с автомати, а с някаква кошмарна плетеница от ремъци, катарамии и халки) и си проправя път през ширналите се ледени простори на езерото Ташмор към кея на Бранфорд. Оттам малък лъкатушен път водеше до градчето, кокетно сгушено сред хълмовете на три километра източно от езерото.

Анди тръгваше винаги преди разсъмване, с раницата на деди на гръб, и никога не се връщаше преди три следобед. Единият път едва изпревари развихрянето на снежна буря, в която щеше да се загуби сред безбрежния лед. Чарли извика от радост, когато се прибра, а после избухна в неударима, страшна кашлица. От пътуванията до Бранфорд се снабдяваха с провизии и дрехи. Той изхарчи парите за перчене на деди, а по-късно влезе с взлом в три от по-големите вили на отсрещната страна на Ташмор и открадна още. Не се гордееше с постъпката си, но се налагаше, за да оцелеят. Вилите, които избра, биха стрували по осемдесет хиляди долара, ако се продаваха, значи собствениците им можеха спокойно да загубят няколко десетачки, скрити в буркана за курабийки — повечето си ги държаха точно там. Единственото, на което още посегна онази зима, беше големия варел със светилен газ зад една голяма, модерна вила с чудноватото наименование „Стан Безредие“. От този варел той източи около сто и петдесет литра газ.

Ходенето до Бранфорд не му се нравеше. Не му се нравеше пълната увереност, че старчоците, насядали около голямата тумбеста печка в дъното до касата, говорят за непознатия, отседнал в някоя от вилите от другата страна на езерото. Клюките неминуемо се разнасят и понякога попадат в неподходящи уши. Не е необходимо много — само да се пошушне — на Арсенала, за да направят връзката между Анди,

дядо му и неговата вила в Ташмор, Върмонт. Но не виждаше друго разрешение. Налагаше се да ядат, а не можеха да изкарат цяла зима на консерви от сардини. Той държеше да има пресни плодове за Чарли, както и витамини и дрехи. Тя беше пристигнала само с една-единствена мръсна блузка, червено клинче и комплект долно бельо. Нямаха лекарства против кашлица, никакви пресни зеленчуци и колкото и да е странно — кибрит. Във всяка от вилите, в които се вмъкна, имаше камина, но се намери едва една кутийка кибрит.

Можеше и да разшири полето си на действие — имаше още много вили, — но пътищата на повечето райони се разчистиха и ташморската полиция патрулираше. А и на доста места имаше по някой и друг целогодишен обитател.

В брадфордския универсален магазин успя да купи всичко, от което имаше нужда, включително и три чифта дебели панталони и три вълнени ризи приблизително с размера на Чарли. Само бельо за момиченца нямаше и се наложи да се примири с шорти осми номер. Те ту възмущаваха, ту размиваха Чарли.

Десетте километра път до Брадфорд бяха и бreme, и удоволствие за Анди. Не му се искаше да оставя Чарли сама, не защото ѝ нямаше доверие, а заради вечния си страх да не се върне и да види, че я няма... или че е мъртва. От старите обувки му излизаха пришки, независимо колко чифта чорапи ги обуваше. Ако се опиташе да се движи твърде бързо, го заболяваше глава и тогава си припомняше малките безчувствени места по лицето си и си представяше мозъка си като протрита автомобилна гума, гума, която толкова дълго и усилено е била използвана, че на места ѝ се подава мрежата. Ако получи удар по средата на това проклето езеро и замръзне, какво ще стане с Чарли?

Но по време на тези пътувания мислеше най-добре. Тишината някак прочистваше съзнанието му. Ташморското езеро не беше широко — пътеката на Анди през него от западния до източния бряг нямаше и километър и половина, — но беше много дълго. Когато се натрупа над метър сняг върху леда през февруари, той се спираше понякога по средата на прекия път и бавно се оглеждаше наляво и надясно. Тогава езерото му приличаше на дълъг коридор, покрит с изумително бели керамични плочки — чист, ненакърнен, простиращ се зад хоризонта и в двете посоки. Отвсякъде го обграждаха посипани като с пудра захар борове. Отгоре беше твърдият, ослепителен и безмилостно син купол

на зимата или схлупената, безформена белота на идващия сняг. Можеше да се чуе далечният крясък на врана или приглушеното пукане на разширяващ се лед и това бе всичко. Движението тонизираше тялото му. Между кожата и дрехите му се образуваше топла влажна риза и му бе приятно да се загрева от усилие и да изтрива потта от челото си. Някак си беше забравил това усещане, докато преподаваше Йейтс и Уилямс и поправяше контролни.

В тази тишина и при напрегането на мускулите мислите му се избистряха и той непрекъснато претегляше проблема в ума си. Нещо трябваше да се направи — много отдавна трябваше да е направено, но това вече беше минало. Бяха останали в къщата на деди за зимата, но все още бягаха. Неудобството му от старчоците около печката, с техните лули и инквизиторски очи, беше достатъчно, за да осъзнае този факт. С Чарли бяха притиснати до стената и трябваше да намерят начин да се измъкнат.

А освен това и го беше яд, защото не бе справедливо. Те нямаха право. Той и семейството му бяха американски граждани, би трябвало да живеят в едно свободно общество, а жена му беше убита, дъщеря му отвлечена и двамата с нея ги преследваха като зайци сред храсталака.

Отново си помисли, че ако успее да разкаже всичко на някого, работата би могла да се оправи. Не го бе сторил досега заради онази странна хипноза — същата хипноза, довела до смъртта на Вики. А и не му се щеше дъщеря му да расте като някакъв урод във второкласен панаир. Не му се щеше да я затворят в заведение за душевноболни — нито за доброто на страната, нито за нейно собствено добро. А и най-лошото беше, че продължаваше да се самозалъгва. Дори след като видя жена си натъпкана с парцал в устата в шкафа за гладене, той продължи да се самозалъгва, че рано или късно ще ги оставят на мира. „Играем научим — както казват децата. — Накрая всеки трябва да върне парите.“

Само дето не бяха деца, не играеха научим и никой нямаше намерение да връща нищо на него и на Чарли, когато играта свършеше. Тази игра беше завинаги.

В тишината Анди проумя определени трудни истини. По свой начин Чарли си беше урод, не много по-различен от бебетата с неразвити крайници, родени през шестдесетте години от майки,

взимали приспивателни, и момичетата от бременности, настъпили въпреки употребата на противозачатъчни средства — докторите не знаели, че четиринайсет или шестнайсет години по-късно те масово ще развият вагинални тумори. Чарли нямаше вина, но това не променяше факта. Чисто и просто нейната уродливост беше скрита. Действията ѝ във фермата Мандърс бяха направо чудовищни и оттогава Анди потръпваше от ужас при мисълта докъде ли се простират способностите ѝ, докъде ли би могла да стигне. Той бе прочел доста книги по парапсихология през годината им на бягство и знаеше, че според съществуващите предположения пирокинезата и телекинезата са свързани с някои слабо изучени жлези с вътрешна секреция. От тези четива бе разбрал, че двата таланта са сродни и повечето документирани случаи са с момиченца не много по-големи от Чарли.

Тя се оказа способна да предизвика разрушението във фермата Мандърс, когато бе на седем години. Сега беше на осем. Какво ще стане, когато прехвърли дванайсет и навлезе в пубертета? Може би — нищо. Може би — страшно много. Тя се закле да не пали повече, ами ако я принудят? Ако силата започне да изтича спонтанно? Ако Чарли вземе да пали насън, като реакция на собствения си необикновен пубертет, огнен синоним на нощните полюции, които преживяват повечето подрастващи момчета? Ако накрая Арсенала реши да отзове копоите си... и някоя чуждестранна сила отвлече Чарли?

Въпроси, въпроси.

Прекосявайки езерото, Анди се опитваше да им отговори и неохотно стигаше до увереността, че може би се налага Чарли да бъде поставена под някаква опека до края на живота ѝ, дори само в името на собствената ѝ сигурност. Може би за нея тя е също така нужна, както жестоките ремъци за краката на страдащите от мускулна дистрофия или специалните протези за бебетата с неразвити крайници.

А съществуваше и въпросът за неговото собствено бъдеще. Той помнеше безчувствените места, кръвясалото око. Никой човек не иска да повярва, че собствената му смъртна присъда е подписана и насрочена, и Анди също не го вярваше напълно, но съзнаваше, че още два или три силни тласъка могат да го убият и че нормалната продължителност на живота му вече трябва да е намаляла значително.

Налагаше се да се вземат някакви предпазни мерки за Чарли, в случай че с него стане нещо.

Но не по метода на Арсенала.

Не в малката стаичка. Няма да го позволи.

И така, след дълго премисляне, той най-после взе едно болезнено решение.

Анди написа шест писма. Те бяха почти идентични. Две до сенаторите на Съединените щати от Охайо. Едно до жената, представляваща избирателния окръг, към който се числеше Харисън, в Камарата на представителите. Едно до „Ню Йорк Таймс“. Едно до чикагския „Трибюн“. И едно до толедския „Блейд“. И шестте писма разказваха случилото се, като започваха с експеримента в Джейсън Гирни Хол и завършваха с принудителното им уединение край езерото Ташмор.

Щом свърши, той даде на Чарли да прочете едно. Тя го проучи бавно и внимателно, загубвайки почти час. За първи път научаваше цялата история, от начало до край.

— Смяташ да го пуснеш по пощата ли? — попита накрая тя.

— Да. Утре. Утре за последен път ще посмея да прекося езерото.

Най-сетне бе започнало да се затопля. Макар и все още дебел, ледът вече непрекъснато пукаше и не се знаеше докога ще е безопасен.

— Какво ще стане, тате?

Той поклати глава.

— Не знам. Мога само да се надявам, че щом веднъж историята излезе наяве, онези ще трябва да се откажат от преследването.

Чарли сериозно кимна.

— Трябваше да го направиш по-рано.

— Да. — Усети, че тя мисли за едва разминалата се катастрофа във фермата Мандърс миналия октомври. — Може би трябваше. Но все не ми оставаше възможност да помисля повечко, Чарли. Умът ми беше зает все с грижата как да избягаме. И през малкото време, което остава за мислене по време на бягство... човек мисли главно глупости. Все се надявах да ни оставят на мира. Допуснах ужасна грешка.

— Няма да ни разделят, нали? — попита Чарли. — Няма да ни разделят с тебе. Ще си останем заедно, нали, тате?

— Да.

Не искаше да признае, че неговата представа какво ще стане след получаването на писмата вероятно е не по-малко смътна от нейната.

Това беше просто „след“.

— Тогава за нищо друго не ме е грижа. И нямам намерение никога повече да паля.

— Добре — погали я по косата той. Изведнъж гърлото му се сви от тревожния спомен за една случка недалеч оттук, нещо, за което не бе мислил от години. Разхождаха се с баща му и деди и деди му даде своята „пакостница“ — пушката си, калибър 22. Анди видя една катеричка и поиска да я застреля. Баща му запротестира и тогава деди му направи знак да мълчи, подсмиввайки се под мустак.

Анди се прицели, както го бе учил деди; натисна спусъка леко, вместо да го дръпне рязко (също както го бе учил деди) и застреля катеричката. Тя тупна от клончето си като плюшена играчка и Анди изтича развълнуван към нея, след като върна пушката на деди. Отблизо гледката го порази. Отблизо катеричката не приличаше на плюшена играчка. И не беше мъртва. Той я бе улучил в гърба, тя лежеше умираща в локвичка ярка кръв и живите ѝ черни очи бяха изпълнени с ужасно страдание. Бълхите ѝ, вече узнали истината, се изнизваха от телцето ѝ в три тънки, делови редици.

Нещо го стисна за гърлото и на деветгодишна възраст Анди за първи път изпита силната, стипчива тръпка на самоненавистта. Вцепенен, втрепен в мръсното си убийство, той усещаше присъствието на баща си и дядо си зад гърба си и сенките им, падащи върху него — три поколения Макджий, застинали над една убита катеричка във върмонтските гори. Тогава деди прошепна: „Е, готово, Анди. Как ти се струва?“ и сълзите рукнаха изведнъж, смазващи, горещи сълзи на ужас — той осъзна, че сториш ли нещо, няма връщане назад, и се закле, че вече никога няма да убива с пушка. Закле се в това пред Бога.

„Никога повече няма да паля“ — закле се Чарли и Анди сякаш чу как деди отговаря на неговата клетва, след като застреля катеричката: „Не се заричай, Анди. Бог обича да кара хората да престъпват клетвите си. Така ги учи по-смирено да приемат мястото си в света и да се владеят.“ Горедолу същото бе обяснил и Ърв Мандърс на Чарли.

Чарли бе намерила на тавана пълен комплект книжки за Бомба, момчето от джунглата, и бавно, но сигурно ги изчиташе. Взирайки се в нея, както седеше под сноп от слънчеви лъчи, изпълнени с пращинки, в стария, черен, люлеещ се стол, където баба му редовно сядаше да

кърпи, той изпита желание да ѝ каже да си вземе думите обратно, докато все още може, да ѝ отвори очите за ужасното изкушение: ако пушката остане достатъчно дълго до тебе, рано или късно пак ще я вземеш.

Бог обича да кара хората да престъпват клетвите си.

Никой не видя как Анди пуска писмата си, освен Чарли Пейсън, човекът, който се бе преместил в Брадфорд през ноември и оттогава се опитваше да накара старата брадфордска кинкалория да процъфти. Пейсън беше дребен човечец с тъжно лице. Веднъж, когато Анди дойде в града, той се опита да го почерпи с едно питие. Местните жители бяха убедени, че ако кинкалорията не процъфти през лятото, до петнайсети септември на витрината ѝ отново ще увисне надписът ПРОДАВА СЕ. Пейсън беше приятен човек, но задачата му не беше лека. Брадфорд бе ужасно западнал.

Анди крачеше по улицата — оставил бе ските си забучени в снега в началото на пътя, водещ към кея — и приближаваше универсалния магазин. Старчоците вътре го наблюдаваха с умерен интерес. Тази зима се бяха изприказвали немалко приказки за Анди. Бяха единодушни, че бяга от нещо — банкрут ли, развод ли, кой знае. А може би пък от разгневена съпруга, на която с измама са били отнети родителските права над детето: купените от Анди малки дрешки не бяха останали незабелязани. Единодушни бяха също, че той и детето вероятно са влезли с взлом в някоя от вилите отвъд езерото и прекарват зимата там. Никой не донесе за тази възможност на брадфордския полицаи, един наскоро дошъл новак, който живееше в градчето само от дванайсет години и си въобразяваше, че го притежава. Пришълецът идваше през езерото от Ташмор, Върмонт. Никой от кореняците, насядали около печката на Джейк Роули в брадфордския универсален магазин, не си падаше особено по върмонтските обичаи, с техните подходящи данъци, снобския им сух режим и онзи проклет руснак, разположил се в къщата си като някой цар и пишещ книги, които никой не можеше да разбере. Нека върмонтци сами се оправят, беше единодушното, макар и неизказано мнение.

— Не му оста'а много да кръстосва през езерото — отбеляза един от старчоците, отчупи ново парченце от шоколадчето си и взе да го мачка с беззъбите си венци.

— Тъхъ, освен ако не си носи и чифт водни криле — обади се друг и всички тихо се закикотиха.

— Скоро ще престане да се появява — заяви Джейк самодоволно, докато Анди приближаваше магазина. Облечен със старото палто на деди, вързал на ушите си син вълнен шал, той предизвиква някакъв мимолетен спомен — може би семейна прилика със самия деди — в съзнанието на магазинера. — Като започне да се троши ледът, ще се измете оттук. Заедно с тоя, дето го крие.

Анди спря отвън, свали раницата си и извади няколко писма. След това влезе. Постоянните посетители внимателно изучаваха ноктите, очилата си и дори старата печка „Пърл Кинео“. Един извади гигантска синя носна кърпа и мощно се изсекна.

Анди се огледа.

— Добро утро, господа.

— ’Брутро и на теб — поздравя Джейк Роули. — Нещо да искаш?

— Продавате марки, нали?

— О, да. Правителството ми има вяра дотолкова.

— Дайте ми шест по петнайсет, моля.

Джейк му ги подаде, като внимателно ги откъсна от един лист в стария си черен пощенски класьор. — Нещо друго?

Анди се замисли, после се усмихна. Беше десети март. Без да отговаря на Джейк, той отиде до полицата с картичките зад кафемелачката и извади една голяма, богато украсена честитка. „На дъщеря ми послушай рождения й ден“ — пишеше на нея. Той я взе и плати.

— Благодаря — продавачът прибра парите в касата.

— Моля — отвърна Анди и излезе.

Мъжете в магазина го проследиха с погледи как натъкми шала на главата си и как залепи марките една по една върху писмата. Дъхът излизаше на бяла пара от ноздрите му. Проследиха го как заобиколи сградата до мястото на пощенската кутия, но никой от седналите около печката не би могъл да удостовери в съда дали е пуснал, или не тези писма. Той се появи отново, като нагласяше раницата върху раменете си.

— Тръгва си — измърмори един от кореняците.

— Възпитан човек — приключи въпроса Джейк. Разговорът премина на други теми.

Чарлс Пейсън стоеше на входа на своя магазин, където за цяла зима не бе направил и триста долара оборот, и наблюдаваше отдалечаващия се Анди. Пейсън би могъл да удостовери, че писмата са пуснати: от мястото си той бе видял с очите си пускането на купчинката в процепа.

Щом Анди изчезна в далечината, Пейсън се прибра вътре, мина зад тезгяха, където продаваше бонбони по едно пени, капси и дъвки, и влезе в стаичката отзад. Към телефона му имаше прикрепено шифроващо устройство. Пейсън се обади във Вирджиния за инструкции.

В Брадфорд, Ню Хампшир (както и в Ташмор, Върмонт), не е имало и няма пощенска служба — и двете градчета са твърде малки. Най-близката до Брадфорд пощенска станция е в Телър, Ню Хампшир. В един и петнайсет следобед през онзи десети март камионетката от Телър спря пред универсалния магазин и пощаджията изпразни съдържанието на кутията — шестте писма на Анди и една картичка от мис Шърли Девайн, петдесетгодишна стара мома, до сестра ѝ в Тампа, Флорида. От другата страна на езерото Анди Макджий бе легнал да си почине, а Чарли Макджий правеше снежен човек.

Пощаджията, Робърт Еверет, пхна писмата в едно чувалче, което метна в каросерията на синьобялата камионетка, и продължи към Уилямс, друго малко нюхампширско градче в района на Телър. После зави обратно в средата на „главната улица“, както, кой знае защо, я наричаха обитателите на Уилямс и подкара към Телър, където пощата се сортираше и изпращаше по-нататък около три часа следобед. На осем километра от градчето напъряко на пътя беше препречен един бежов шевролет каприйс, блокиращ двете тесни платна. Еверет спря върху заснежения банкет и излезе от камионетката да провери дали не би могъл да помогне с нещо.

Откъм колата се приближиха двама мъже. Те му показаха удостоверенията си и му обясниха какво искат.

— Не! — Еверет се опита да се засмее, но хлъцна недоверчиво, сякаш му бяха казали, че ще отворят ташморския плаж още този следобед.

— Ако се съмнявате, че сме тези, за които се представяме... — започна единият. Той беше Орвил Джеймисън, известен също като О. Дж. или като Скоросмъртницата. О. Дж. нямаше нищо против да се разправя с този селски пощаджия; нямаше нищо против каквато и да е работа, стига да е на най-малко пет километра разстояние от онова дяволско момиченце.

— Не, не затова, съвсем не затова! — Робърт Еверет беше изплашен, изплашен като всеки човек, който неочаквано се сблъсква с

правителствените сили и сивата въдворителна машина на бюрокрацията изведнъж се превръща в реалност, подобно на нещо зловещо и материално, изплувало от кристалната топка на гадател. Въпреки всичко разносвачът остана непоколебим. — Но това тук е пощата. Пощата на Съединените щати. Вие, момчета, трябва да разберете това.

— Става дума за национална сигурност — наблегна О. Дж. След фиаското в Хейстингс Глен фермата Мандърс беше оградена със защитен кордон. Земите и останките от къщата бяха претърсени сантиметър по сантиметър и в резултат той си бе възвърнал Самохвалкото, който сега почиваше удобно отляво на гърдите му.

— Вие твърдите така, но това не е достатъчно — възрази Еверет.

О. Дж. разкопча канадката си така, че Робърт Еверет да може да види Самохвалкото. Очите на Еверет се разшириха и О. Дж. леко се усмихна.

— Е, не искаш да го вадя, нали?

Еверет не можеше да повярва, че всичко това наистина се случва. Той опита за последен път.

— Знаете ли, момчета, какви са санкциите за обир на пощата на Съединените щати? Ще ви бутнат в Левънуърт, Канзас, за тази история.

— Можеш да обсъдиш този въпрос с началника си, като се върнеш в Телър — проговори за първи път другият мъж. — И хайде, стига си се мотал, ами давай чантата с извънградската поща.

Еверет му подаде малкото чувалче с поща от Брадфорд и Уилямс. Те го отвориха още там, на пътя, и безстрастно го преровиха. Робърт Еверет изпитваше гняв и някакъв болезнен срам. Това, което правеха, не беше редно, дори вътре да се намираше тайната на атомната бомба. Отварянето на пощата на Съединените щати наред пътя не беше редно. Макар да бе нелепо, улови се, че се чувства така, както би се чувствал, ако непознат мъж дойде неканен в къщата му и извади дрехите на жена му.

— Вие, момчета, ще си изпатите за това — изломоти той през свито гърло. — Ще видите.

— Ето ги — вторият агент подаде на О. Дж. шест писма, надписани с един и същ старателен почерк. Робърт Еверет ги разпозна. Бяха от кутията на брадфордския универсален магазин. О. Дж. сложи

писмата в джоба си и двамата се запътиха обратно към своя каприйс, като оставиха отворения чувал с поща върху пътя.

— Вие, момчета, ще си изпатите за това! — извика Еверет с разтреперан глас. Без да поглежда назад, О. Дж. подхвърли:

— Говори с началника си, преди да говориш с някой друг. Ако искаш да запазиш пенсията си от „Пощенски служби“.

Те отпътуваха. Еверет ги наблюдаваше как се отдалечават, разярен и изплашен до прилошаване. Накрая взе пощенското чувалче и го метна обратно в камионетката.

— Обраха ме — откри той с изненада, че е на път да се разплаче. — Обраха ме, обраха ме, о, дявол да го вземе, обраха ме.

Подкара отново към Телър с най-голямата възможна за кишавите пътища бързина. Говори с началника си, както го бяха посъветвали. Началник на пощата в Телър беше Бил Кобам и Еверет остана в кабинета му малко повече от час. От време на време през вратата долитаха гласовете им, силни и ядосани.

Кобам бе на петдесет и шест. Той имаше трийсет и пет години работа в „Пощенски служби“ зад гърба си и беше здравата изплашен. Най-накрая успя да предаде уплахата си на Робърт Еверет. И Еверет не каза и дума, дори пред жена си, за обира на телърския път между Брадфорд и Уилямс. Но той никога не го забрави, както не забрави чувството на гняв, срам... и разочарование.

В два и половина Чарли завърши снежния си човек, а Анди, поотпочинал, стана. Орвил Джеймисън и новия му партньор, Джордж Седака, летяха със самолет. Четири часа по-късно, когато Анди и Чарли седнаха да поиграят на карти, а измитите съдове от вечерята им съхнеха върху сушилнята, писмата лежах на бюрото на Кап Холистър.

КАП И РЕЙНБЪРД

На 24-и март, рождения ден на Чарли Макджий, Кап Холистър седеше зад бюрото си, изпълнен с огромна и смътна тревога. Причината за тревогата не беше неопределена: след по-малко от час очакваше да дойде Джон Рейнбърд, което бе все едно да очакваш появата на дявола. Образно казано. И дяволът поне удържаше на думата си, след като сключеше сделка, ако се вярва на пропагандата, докато в личността на Рейнбърд Кап винаги бе усещал някаква първична необуздаема сила. В края на краищата той беше просто един наемен убиец, а наемните убийци рано или късно се самоунищожават. Кап бе сигурен, че когато Рейнбърд рухне, то ще стане с грандиозен трясък. Колко ли знаеше той за операцията Макджий? Навярно не повече, отколкото би трябвало, но тази мисъл измъчваше Кап. Не за първи път се чудеше дали, след като приключат с Макджий, няма да е разумно да уреди някой нещастен случай за големия индианец. Според паметното изказване на бащата на Кап, Рейнбърд беше не по-малко луд от човек, който яде лайна на плъх и ги нарича хайвер.

Той въздъхна. По прозорците плющеше студен дъжд, блъскан от силен вятър. Кабинетът му, толкова светъл и приятен през лятото, сега беше изпълнен с подвижни сиви сенки. Те не бяха ласкави към него, докато седеше там с досието на Макджий върху библиотечната количка край лявата му ръка. Зимата го бе състарила — не беше вече същият жизнерадостен мъж, който бе карал велосипеда си към входната врата в онзи октомврийски ден, когато двамата Макджий пак бяха избягали, оставяйки зад себе си огнена буря. Бръчките по лицето му, които тогава едва се забелязваха, сега се бяха удълбочили в цепнатини. Бе принуден да се унижи с двойнофокусни очила — според него за старци — и първите шест седмици, докато привикне с тях, му се повдигаше, когато ги носеше. Това бяха дреболиите, външните признаци за влудяващия лош късмет, който го преследваше. Това бяха дреболиите, от които се оплакваше пред себе си, защото цялото му обучение и възпитание го бяха учили да не се оплаква за важните неща, които лежат толкова близо до повърхността.

Като че ли това пусто малко момиченце беше някакво лично проклятие, единствените две жени, които бе обичал дълбоко след смъртта на майка си, бяха умрели от рак тази зима — жена му, Джорджия, три дни след Коледа, и личната му секретарка, Рейчъл, преди няма и четирийсет дни.

Той знаеше, че Джорджия е сериозно болна, разбира се; една мастектомия четиринайсет месеца преди смъртта ѝ беше забавила, но не и прекратила прогреса на болестта. Смъртта на Рейчъл бе жесток удар. Спомняше си как малко преди края (колко непростимо изглеждаме понякога в ретроспекция) я бе закачал, че има нужда от понапълняване и тя бе отговаряла на шегите му в същия дух.

Сега му оставаше само Арсенала — а и него можеше скоро да загуби. Коварен вид рак бе нападнал самия Кап. Как можеше да се нарече? Рак на доверието? Нещо такова. Във висшите кръгове тази болест почти винаги е фатална. Никсън, Ланс, Хелмс... всички те бяха жертви на рака на доверието.

Той отвори досието на Макджий и извади последните добавки — шестте писма, изпратени от Анди преди десетина дни. Разлисти ги, без да ги чете. Всичките бяха еднакви по същество. Кап знаеше съдържанието им почти наизуст. Под тях лежаха лъскави снимки, някои направени от Чарлс Пейсън, някои от други агенти откъм ташморската страна на езерото. Имаше снимки на Анди как върви по главната улица на Бранфорд, как пазарува в универсалния магазин и плаща за покупките си. На Анди и Чарли как стоят до навеса за лодки на вилата, а на заден план — уилисът на Ърв Мандърс, превърнат в заснежена могила. На Чарли как се пързала, седнала на сплескан картонен кашон, по твърд и искрящ заледен склон, а косата ѝ се вее изпод твърде голямата за нея плетена шапка. На тази снимка баща ѝ стои отзад, с ръце в ръкавици на кръста, и се къса от смях, отметнал глава. Кап често гледеше тази снимка дълго и сериозно и понякога се изненадваше от потреперването на ръцете си, когато я оставяше настрани.

Той стана и отиде до прозореца. Рич Маккъон днес не подрязваше тревата. Елшите бяха голи и приличаха на скелети, езерцето между двете къщи представляваше ширнала се гола плоча. В списъка на Арсенала фигурираха десетки важни дела тази ранна

пролет, цял пъстър огромен букет, но за Кап на практика имаше само едно и то беше случаят на Анди Макджий и неговата дъщеря Чарлин.

Фиаското във фермата Мандърс нанесе много щети. Арсенала ги замаза, както и той, но един дълбок подземен вулкан бе събуден и всеки момент се канеше да изригне. Критичната точка на този вулкан беше неспособността им да се справят с двамата Макджий, след като Виктория Макджий бе убита и дъщерята отвлечена — отвлечена, обаче за кратко. Много от укорите бяха предизвикани от факта, че един университетски преподавател, който дори не бе служил в армията, е успял да спаси дъщеря си от двама тренирани агенти на Арсенала, побърквайки единия и хвърляйки другия в кома, продължила шест месеца. Последният вече никога нямаше да става за нищо — ако някой споменеше думата „спи“ в обсега на слуха му, той се просваше безволево и откарваше така от четири часа до цял ден. Ако не беше толкова гротескно, би могло да бъде смешно.

Упрекваха ги също и за единия ход преднина, който двамата Макджий толкова дълго успяваха да поддържат. Той говореше зле за Арсенала. Караше всички да приличат на глупаци.

Но най-силните критици се стоварваха върху произшествието във фермата Мандърс, заради което цялата агенция едва не бе хвъркнала във въздуха. Кап знаеше, че е започнало шушукане. Шушукане, бележки, може би дори и показания на ултрасекретните конгресни заседания. „Не искаме да ни увисне на врата като Хувър. Онази кубинска история отиде изцяло по дяволите, защото не можа да си измъкне носа от проклетото досие на Макджий. Жена му почина съвсем наскоро, както знаете. Силен стрес. Тежък удар за него. Случаят с Макджий е направо каталог за некадърност. Може би един по-млад човек...“

Но никой от тях не беше наясно срецу какво са изправени. Мислеха, че са, но не бяха. Не веднъж и дважд бе видял как отказват да възприемат простия факт, че момиченцето обладава пирокинетична способност — то е жива факла. Буквално в десетки рапорти се предполагаше, че пожарът във фермата е започнал от разлян бензин, счупена от жената керосинова лампа, samozапалване и само Бог знае още какви глупости. Някои от тези рапорти бяха на очевидци.

Застанал до прозореца, Кап най-неочаквано изпита абсурдна нужда от присъствието на Уонлес. Уонлес бе разбирал. Биха могли да

поговорят с Уонлес за тази... тази опасна слепота.

Върна се обратно при бюрото. Нямаше никакъв смисъл да се самозаблуждава: веднъж започнал, подривният процес не можеше да бъде спрял. Наистина приличаше на рак. Възможно е да забавиш растежа му, като мобилизираш всичко в твоя полза (а Кап бе впрегнал десетгодишния си безупречен стаж само за да успее да се задържи на власт през тази последна зима), възможно е дори да имаш временно подобрене. Но рано или късно свършваш. Той чувстваше, че му остава най-много времето до юли, ако играе по правилата, и може би до ноември, ако се заинати и пусне в ход някой и друг непозволен удар. Това обаче може да доведе до разпадането на агенцията, а Кап нямаше никакво желание да разрушава нещо, което бе изграждал през половината си живот. Но щеше да го направи, ако се наложеше: имаше намерение да доведе тази работа докрай.

Онова, което най-много му помогна да се задържи, беше скоростта, с която отново откриха двамата Макджий. Кап се радваше на славата, спечелена по този начин, тъй като му помагаше да закрепил позициите си, но на практика цялата работа бе отнела само компютърно време.

Толкова дълго живееха с този проблем, че бяха разорали досието на Макджий нашир и надлъж. В компютъра бяха вложени факти за повече от двеста роднини и над четиристотин приятели около семейното дърво Макджий-Томлинсън. Тези връзки стигаха чак до най-добрата приятелка на Вики в първи клас, едно момиченце на име Кати Смит, понастоящем мисис Франк Уърти, от Кабръл, Калифорния, която вероятно не се бе сещала за Вики Томлинсън от двайсет и повече години.

В компютъра бяха въведени данните за последното място, на което е видян обектът, и той веднага изплю списък с вероятности. Начело на списъка стоеше името на покойния дядо на Анди, притежавал място край езерото Ташмор във Вермонт. Собственик сега беше Анди. Семейство Макджий бяха прекарвали там отпуските си и то се намираще на разумно за преодоляване разстояние от фермата Мандърс по черните пътища. Компютърът смяташе, че ако Анди и Чарли са се отправили към някое „известно“ място, то трябва да е това.

По-малко от седмица след нанасянето им в Ташмор, Кап знаеше, че са там. Около къщата беше разположен рехав кордон от агенти.

Закупи се кинкалерията в Брадфорд, тъй като вероятно щяха да пазаруват всичко необходимо от тамошния универсален магазин.

Пасивен надзор, нищо повече. Всичките снимки бяха направени с телеобективи при оптимални условия за укриване. Кап нямаше никакво намерение да рискува още една огнена буря.

Можеха тихомълком да отвлекат Анди при някое от пътешествията му през езерото. Можеха да застрелят и двамата така лесно, както бяха снимали Чарли да се пързая върху картонения кашон. Но Кап искаше момиченцето, а вече се бе убедил, че няма да могат да постигнат нищо с него без баща му.

След като ги откриха, най-важното бе да внимават да не се вдигне шум. И без компютър Кап разбираше, че пропорционално на страха на Анди нараства и възможността той да потърси помощ отвън. Преди произшествието във фермата лесно можеха да накарат пресата да замълчи или да омаловажат публикациите ѝ. След него обаче работата стана съвсем друга. Кап имаше кошмари само като си помислеше какво би се случило, ако „Ню Йорк Таймс“ се докопа до такава новина.

В един кратък период, по време на объркването, последвало огнената буря, Анди би могъл да предаде писмата си. Но очевидно и двамата Макджий също са били объркани. Бяха пропуснали златния си шанс да пуснат писмата или да се обадят някъде по телефона... а и кой знае какво би им донесло това. В днешно време горите бяха пълни с всякакви чудаци, а журналистите — скептично настроени. Следяха единствено живота на манекените и звездите. Много повече ги интересуваше какво правят Марго, Бо, Сюзън и Черил. По-безопасно беше.

Сега двамата бяха в клопка. Кап бе разполагал с цялата зима за размисъл. Дори на погребението на жена си беше разсъждавал над различните възможности. Постепенно си бе изработил план за действие и сега беше готов да го пусне в ход. Пейсън, техният човек в Брадфорд, събщи, че ледът в езерото Ташмор е на път да се разпука. И Макджий най-после пусна писмата си. Сигурно вече с нетърпение очаква отговор — и вероятно ще започне да подозира, че писмата му не са получени. Можеше да тръгнат да се местят, а на Кап му харесваха точно там, където си бяха.

Под снимките се намираше дебел машинописен доклад — над триста страници, — подвързан в синя папка с надпис „строго секретно“. Единайсет лекари и психолози, под ръководството на доктор Патрик Хокстетър, виден психолог и психотерапевт, бяха изложили мненията и прогнозите си. Според Кап, Хокстетър беше един от десетте или дванайсетте най-проницателни умове на разположение на Арсенала. За осемстотинте хиляди долара, които този доклад бе струвал на данъкоплатците, би трябвало да е. Сега, като прелистваше доклада, Кап се чудеше какво би измислил Уонлес, онзи дърт прокобник.

Собственото му интуитивно мнение, че Анди им трябва жив, тук се потвърждаваше. Екипът на Хокстетър изграждаше разсъжденията си върху предположението, че всички интересувачи ги сили се упражняват доброволно, като първоизточникът им е в желанието на притежателя да ги използва... и ключовата дума е воля.

Силите на момиченцето, сред които пирокинезата е само крайъгълен камък, могат да излизат от контрол, пъргаво да прескачат бариерите на нейната воля, но това изследване, обединило цялата налична информация, посочваше, че детето избира дали да ги задейства — както направи във фермата Мандърс, когато осъзна, че агентите на Арсенала се опитват да убият баща му.

Той прелисти рекапитулацията на оригиналния експеримент със „Серия шест“. Всички сводки и компютърни бланки доказваха същото: волята е първоизточникът.

Приемайки волята за основа на всичко, Хокстетър и колегите му бяха проучили удивително дълъг списък от наркотици, преди да се спрат на торазин за Анди и един нов опиат на име оразин за малката. Седемдесетте страници с надути фрази на доклада се свеждаха до твърдението, че наркотиците ще ги накарат да се почувстват опиянени, сънливи, унесени. Никой от тях няма да е способен да упражни достатъчно воля, за да избере между мляко със или без какао, да не говорим за предизвикване на пожари или внушаване на хората, че са слепи.

Ще държат Анди Макджий постоянно упоен. Той не ставаше за нищо: и докладът, и интуицията на Кап показаха, че е излязъл от играта, изчерпан е. Интересуваше ги само момиченцето. Дайте ми шест месеца, мислеше си Кап, не ми трябва повече. Само колкото да

заснемем терена в тази удивителна малка главичка. Нито Белия дом, нито сенатската комисия ще могат да се противопоставят на едно обещание за предизвикани чрез наркотици парапсихически сили, с неизбежното им огромно отражение върху надпреварата във въоръжаването, ако момиченцето оправдаеше и половината от подозренията на Уонлес.

А имаше и други възможности. Те не фигурираха в подвързания със синьо доклад — бяха тъй опасни, че не можеха да бъдат изложени дори под надписа „строго секретно“. Все по-силно развълнуван от картината, която проучванията разкриваха пред него и екипа му от специалисти, Хокстетър бе подхвърлил една от тях пред Кап само преди седмица.

— Този Z фактор — мислили ли сте какво ще стане, ако се окаже, че детето не е хибрид, а истинска мутация?

Кап бе мислил, макар да не го призна пред Хокстетър. Това повдигаше интересния въпрос за евгениката... парливия въпрос за евгениката, с натрапващия се подтекст за нацизъм и суперраси — все неща, за чието унищожение американците се бяха били във Втората световна война. Но едно е да копаеш философски кладенец и да лееш глупости за узурпиране на божествените сили и съвсем друго да получаваш лабораторни данни, че потомството на родители, инжектирани със „Серия шест“, може да бъде от хора-факли, левитатори, телепати и дявол знае още какво. Нищо не струва на човек да храни идеали, докато няма солидни аргументи за отхвърлянето им. А като има, какво? Ферми за развъждане на хора? Колкото и налудничаво да звучеше, Кап ясно си го представяше. Това можеше да бъде ключ към всичко. Световен мир или световно надмощие, а ако махнеш кривите огледала на риториката и превземките, не са ли те всъщност едно и също?

Това беше цяло змийско кълбо. Възможностите се простираха с десетки години в бъдещето. Кап знаеше, че най-много, на което той самият можеше да се надява реално, е шест месеца, но и те може да му стигнат, за да положи основите — да изследва земята, върху която ще монтират релсите за бъдещата железница. Такъв ще бъде неговият принос към страната и света. Съпоставени с него, животът на някакъв избягал университетски преподавател и неговото изчадие ще е като капка вода, пусната в морето.

Всякакви полезни опити и изследвания с момиченцето биха били изключени, ако е постоянно упоено, но баща му ще бъде техният залог за успех. А в малкото случаи, когато поискат да провеждат опити и с него, ще важи обратното. Проста система от лостове. А както отбелязва Архимед, с достатъчно дълъг лост може да се помести света.

Секретарската уредба изжува.

— Джон Рейнбърд е тук — съобщи новото момиче. Обичайният му безизразен, секретарски тон беше доста изтънял и отдолу прозираше страх.

„Напълно те разбирам, миличка“ — помисли си Кап.

— Пусни го да влезе, ако обичаш.

Същият стар Рейнбърд.

Той влезе бавно, облечен с изтъркано кафяво кожено яке върху избеляла карирана риза. Изпод маншетите на избелелите му дънки надничаха стари, окъсани мокасини. Върхът на огромната му глава сякаш почти докосваше тавана. Разкъсаната развалина на празната му очна кухня караше Кап вътрешно да потръпва.

— Кап — започна той и седна, — твърде дълго стоях в пустинята.

— Чувал съм за къщата ти във Флагстаф — рече Кап. — И за колекцията ти от обувки.

Джон Рейнбърд само го гледаше със здравето си око, без да мига.

— Как така никога не те виждам с нещо друго, освен с тези вехти говноритачки? — попита Кап.

Рейнбърд се усмихна загадъчно и не каза нищо. Старото неудобство изпълни Кап и той откри, че пак се чуди колко ли знае Рейнбърд и защо това толкова много го безпокои.

— Имам работа за теб — поде той.

— Добре. Тази, която искам ли е?

Кап го погледна учуден, замисли се и накрая потвърди:

— Мисля, че да.

— Тогава разказвай, Кап.

Кап изложи плана си как да доведат Анди и Чарли Макджий в Лонгмънт. Не му отне много време.

— Ще можеш ли да се справиш с пушката? — попита той, щом свърши.

— Мога да се справя с всяка пушка. И планът ти е добър. Ще успее.

— Много мило от твоя страна да му дадеш благословията си — Кап се помъчи да постигне тон на лека ирония, но прозвуча сприхаво. Да пукне дано този проклетник.

— И аз ще натисна спусъка — продължи Рейнбърд. — При едно условие.

Кап стана, опря длани върху бюрото си, застлано с части от досието на Макджий, и се приведе към Рейнбърд.

— Не. Ти няма да ми поставяш условия.

— Този път ще ти поставя. Но ще видиш, че е лесно за изпълнение.

— Не — повтори Кап. Изведнъж сърцето му заблъска в гърдите, макар и да не беше сигурен дали от гняв или от страх. — Не ме разбра. Аз ръководя тази агенция и дейността ѝ. Аз съм шефа. Вярвам, че си прекарал достатъчно време в армията, за да разбираш понятието „повисш офицер“.

— Да — усмихна се Рейнбърд. — Имах възможността да извия вратовете на един-двама. Единия по заповед на Арсенала. По твоя заповед, Кап.

— Това заплаха ли е? — изкрещя Кап. Някаква част от него осъзнаваше, че преиграва, но не беше в състояние да се възпре. — Проклет да си, това заплаха ли е? Ако е, значи съвсем си се побъркал! Реша ли, че не желая да напуснеш тази сграда, трябва само да натисна едно копче! Има трийсет мъже, които могат да натиснат спусъка на тази пушка...

— Но никой не може да го натисне с такава гаранция, както едноокият червен негър — нежният тон на Рейнбърд си оставаше непроменен. — Ти си мислиш, че вече са твои, Кап, но те са блуждаещи огньове. Боговете, които и да са те, може да не желаят да ги хванеш. Може да не желаят да ги напъхваш в твоите стаи на мъчения и пустота. И преди си смятал, че са твои, Кап — той посочи към материалите от досието, струпани върху библиотечната количка, а после и към синята папка. — Аз съм чел материала. Чел съм и доклада на твоя доктор Хокстетър.

— Как ли не, чел си го! — възкликна Кап, но видя истината върху лицето на Рейнбърд. Чел го бе. Някак си го беше чел. „Кой ли му го е дал? — побесня той. — Кой?“

— О, да. Аз получавам, каквото пожелаая, когато го пожелаая. Хората ми го дават. Мисля... че трябва да е заради хубавото ми лице — усмивката на Рейнбърд се разшири и ненадейно стана ужасно хищна. Здравото му око се завъртя.

— Какво намекваш? — попита Кап. Копнееше за чаша вода.

— Само че в Аризона ми остана много време да се разхождам и да душа ветровете, които духат... а за теб, Кап, те миришат на лошо, като ветрове откъм мочурище. Имах време много да чета и много да мисля. И това, което измислих, е, че е възможно аз да съм единственият човек в света, който може със сигурност да доведе онези двамата тук. А е възможно и аз да съм единственият човек в целия свят, който може да направи нещо с малкото момиченце, след като дойде тук. Твоят тлъст доклад, твоите торазин и оразин... опиатите може да се окажат безсилни. В тази работа се крият повече опасности, отколкото ти си способен да проумееш.

Все едно, че слуша духа на Уонлес. Кап бе обзет от такива чувства на страх и ярост, че не можеше да проговори.

— Аз ще направя всичко това — обеща благо Рейнбърд. — Ще ти ги доведе тук и ти ще проведеш всичките си опити. — Държеше се като баща, който разрешава на дете да играе с новата си играчка. — При условие, че ми дадеш аз да премахна момиченцето, когато свършите с него.

— Ти си луд — прошепна Кап.

— Колко си прав — засмя се Рейнбърд. — Такъв си и ти. Напълно откачен. Седиш си тук и кроиш планове как да контролираш сила, която ти е напълно непонятна. Сила, която принадлежи само на боговете... и на това единствено по рода си момиченце.

— И какво ще ме спре да не те очистя? Още тук и сега?

— Моята дума, че ако аз изчезна, такава скандална вълна от отвращение и негодувание ще залее тази страна до края на месеца, че пред нея Уотъргейт ще изглежда като открадването на бонбонче. Моята дума, че ако аз изчезна, Арсенала ще престане да съществува до шест седмици, а до шест месеца ти ще бъдеш изправен пред съда за достатъчно сериозни престъпления, та да те бутнат зад решетките до края на живота ти — Рейнбърд отново се усмихна и показа изкривени като надгробни плочи зъби. — Не се съмнявай в мен, Кап. Дните ми в това смрадливо, гниещо лозе бяха дълги и гроздоберът наистина ще е горчив.

Кап направи опит да се засмее. Излезе само задавено ръмжене.

— Повече от десет години съм трупал запасите си — продължи ведро Рейнбърд, — като всяко животно, което е видяло и запомнило зимата. Аз имам такава колекция, Кап — снимки, ленти, ксероксни

копия, — от която кръвта на нашия добър приятел данъкоплатеца ще изстине.

— Подобно нещо не е възможно — настоя Кап, но знаеше, че Рейнбърд не блъфира, и му се струваше, че някаква студена, невидима ръка притиска гърдите му.

— О, съвсем възможно е — възрази Рейнбърд. — През последните три години аз се чувствах като част от твоя компютър, защото можех да се включавам към него, когато си пожелаеш. Разбира се, в режим на времемелене, което го прави скъпо, но аз съм платежоспособен. Заплатата ми е много висока, а я увеличавам и със сполучливи капиталовложения. Аз стоя пред тебе, Кап — или седя, което е истината, но не е толкова поетично, — като един триумфален пример на американската свободна инициатива в действие.

— Не — простена Кап.

— Да — отговори Рейнбърд. — Аз съм Джон Рейнбърд, но съм още и Бюро за подземни геоложки проучвания на Съединените щати. Провери, ако искаш. Компютърният ми код е АХОН. Провери го от твоя главен терминал. Вземи асансьора. Аз ще почакам.

Рейнбърд кръстоса крака и маншетът на десния му крачол се повдигна и разкри разпрания и издут шев на едната му мокарина. Приличаше на човек, който е способен да чака цяла вечност, ако е необходимо.

Кап премисляше бързо.

— Достъп до компютъра в режима на времемелене може. Но това все още не означава достъп до цялата информация...

— Иди да поговориш с доктор Нофтцайгър — любезно предложи Рейнбърд. — Попитай го колко начина има да получиш неограничен достъп до информацията, след като си допуснат до режима на времемелене. Преди две години едно умно дванайсетгодишно момче се намеси в компютъра ПСЗ^[1]. А между другото аз знам твоя код на влизане, Кап. Той е BROW^[2] тази година. Миналата беше RASP^[3]. Смятах го за много по-подходящ.

Кап седеше и гледаше Рейнбърд. Мозъкът му сякаш се раздели като трирингова арена. Част от него си мислеше, че никога не е чувал Рейнбърд да изприказва толкова нещо наведнъж. Друга се опитваше да свикне с мисълта, че този маниак знае всичко за работите на Арсенала. А третата си спомняше едно китайско проклятие; проклятие, което

звучи измамно приятно, докато не седнеш и не се замислиш сериозно над него: „Дано изживееш интересни времена.“ През последната година и половина Кап бе изживял крайно интересни времена. Той чувстваше, че още само едно интересно нещо — и ще полудее напълно.

А после пак се сети за Уонлес... и го полази тръпка на ужас. Чувстваше се почти сякаш... сякаш... той се превръща в Уонлес. Заобиколен с демони от всички страни, но безсилен да се пребори с тях или дори да извика за помощ.

— Какво искаш, Рейнбърд?

— Аз вече ти казах, Кап. Не искам нищо друго, освен думата ти, че моята работа с Чарлин Макджий няма да свърши с пушката, а ще започне от нея. Аз искам... — окото на Рейнбърд потъмня и стана замислено, мрачно, самовглъбено — искам да я опозная по-отблизо.

Кап го погледна смразен.

Рейнбърд изведнъж разбра и презрително поклати глава.

— Не по този начин. Не в библейския смисъл. Но аз ще я опозная. Ние ще станем приятели, Кап. Ако тя е така могъща, както изглежда, ние ще станем големи приятели.

Кап понечи да се изсмее, но по-скоро се изкикоти пискливо.

Изразът на презрение върху лицето на Рейнбърд не се промени.

— Да, разбира се, ти смяташ, че това е невъзможно. Гледаш лицето ми и виждаш чудовище. Гледаш ръцете ми и ги виждаш покрити с кръвта, която ти си ми наредил да пролея. Но аз ти казвам, Кап, това ще стане. Момиченцето не е имало никакви приятели в продължение на две години. Тя е разполагала с баща си и това е всичко. Ти и нея я виждаш като мен, Кап. Там ти е голямата грешка. Гледаш и виждаш чудовище, само че в случая с момиченцето виждаш полезно чудовище. Може би е така, защото си бял. Белите виждат чудовища навсякъде — Рейнбърд пак се разсмя.

Кап най-последно беше започнал да се успокоява и да разсъждава трезво.

— Защо да допускам това, дори ако всичко, което каза, е истина? Дните ти са преброени, както знаем и двамата. Ти ходиш на лов за собствената си смърт от двайсет години. Всичко останало за теб е несъществено, само хоби. И в най-скоро време ще я уловиш. Тогава

край за всички ни. Защо в такъв случай да ти доставям удоволствието да получиш каквото искаш?

— Може и да си прав. Може и да ходя на лов за собствената си смърт — една по-колоритна фраза, отколкото бих очаквал от тебе, Кап. Май трябва по-често да се събужда в теб страхът от Бога.

— Ти не отговаряш на представата ми за бог.

Рейнбърд се ухили.

— По-скоро за християнски дявол, нали? Но чуй ме сега — ако действително ходех на лов за собствената си смърт, вярвам, че щях да съм я уловил много отдавна. Може и да съм дебнал на игра. Но моето желание не е да те унищожавам, Кап, нито пък Арсенала или вътрешното разузнаване на Съединените щати. Не съм идеалист. Искам само това малко момиченце. А може и да се окажа необходим, Кап. Може и да откриеш, че аз съм способен да постигна неща, за които всичките наркотици от шкафа на доктор Хокстетър ще са безсилни.

— А в замяна?

— Когато аферата Макджий завърши, Бюрото за подземни геоложки проучвания ще престане да съществува. Твоят шеф на компютъра, Нофтцайгър, ще може да промени всичките си кодове. А ти, Кап, ще полетиш с мен към Аризона с пътнически самолет. Ще се насладим на една хубава вечеря в моя любим ресторант във Флагстаф, после ще отидем до моята къща и зад нея, в пустинята, ще си устроим една чудесна малка клада и ще изгорим огромно количество документи, ленти и снимки. Дори ще ти покажа колекцията си от обувки, ако искаш.

Кап се замисли. Рейнбърд го изчака, седнал спокойно.

Най-накрая Кап каза:

— Хокстетър и колегите му предполагат, че може да минат и две години, преди момиченцето да се отпусне. Зависи колко дълбоко са загнездени задръжките му.

— А ти ще си вън до четири или шест месеца.

Кап вдигна рамене.

Рейнбърд допря страната на носа си с показалец и наклони глава — един гротескен жест от приказките.

— Аз смятам, че можем да те задържим на власт много по-дълго, Кап. Ние двамата знаем къде са заровени стотици трупове, буквално,

както и образно казано. И се съмнявам, че ще минат години. И двамата ще получим каквото искаме. Какво ще кажеш?

Кап се замисли. Чувстваше се стар, уморен и в пълна безизходица.

— Налага се да приема сделката.

— Добре — оживи се Рейнбърд. — Аз ще бъда чистач на момиченцето. Някой съвсем извън установената схема на нещата. Това ще е важно за нея. И разбира се, тя изобщо няма да знае, че аз съм натиснал спусъка на пушката. такова знание би било опасно, нали? Много опасно.

— Защо? — успя да се учуди накрая Кап. — Защо си стигнал до такива налудничави крайности?

— Налудничави ли ти изглеждат? — безгрижно попита Рейнбърд. Той стана и взе една от снимките върху бюрото на Кап. Тази, на която Чарли се пързала засмяна по заледения склон върху смачкания си картонен кашон. — Всички си скътваме по някакви запаси за зимата в тази работа, Кап. Хувър го правеше. Правеха го и безбройните директори на ЦРУ. Правиш го и ти, иначе вече щеше да си в пенсия. Когато започнах, Чарлин Макджий не е била дори родена, а аз си плетях само собствената кошница.

— Но защо момиченцето?

Рейнбърд дълго не отговори. Вглеждайки се внимателно, едва ли не с нежност в снимката, той я докосна.

— Тя е много красива. И много малка. И все пак в нея е скрит вашият Z фактор. Силата на боговете. Ще станем близки с нея. — Окото му стана по-замечтано. — Да, ще станем много близки.

---

[1] Под специална закрила. — Б. пр. ↑

[2] Чело. — Б. пр. ↑

[3] Пила. — Б. пр. ↑

В КЛОПКАТА

задгробно във вибрациите на този звук между смълчаните, вечнозелени стени на ниската, ерозираща чаша от хълмове.

Усещаше, че те отново са много близо, подобно на едва мярнало се чудовище в повтарящ се кошмар. На сутринта след рождения ден на Чарли той излезе със стягащите писалки на краката и попадна на следи от снегоходки, водещи към висок смърч. На мястото, където са били свалени и забучени в снега, имаше дупки. По утъпканото си личеше къде човекът със снегоходките („лодки за киша“ им викаше деди, презирал ги поради някакви си свои, неизвестни причини) ги бе нахлузил отново по-късно. Под дървото Анди намери шест фаза от цигари „Кемъл“ и смачкано жълто пакетче от филм „Кодак — Tri — X“. Силно разтревожен, той свали ските и се покатери на дървото. Още от средата видя на около километър пред себе си къщата на деди. Изглеждаше малка и очевидно празна. Но с телеобектив...

Анди не спомена за откритието си пред Чарли.

Куфарите бяха готови. Продължителното ѝ мълчание го караше нервно да бърбори, сякаш като не говореше, тя го обвиняваше.

— Ще спрем някоя кола до Бърлин, а оттам ще вземем автобус до Ню Йорк. Ще отидем в редакцията на „Ню Йорк Таймс“...

— Но, тате, нали им изпрати писмо?

— Може и да не са го получили, мило.

Тя мълчаливо се вгледа в него за миг.

— Мислиш, че са го взели те ли?

— Разбира се, че н... — той поклати глава и започна отново. — Чарли, просто не знам.

Тя не отговори. Коленичи, затвори единия куфар и започна да се мъчи със закопчалката.

— Дай да ти помогна, миличко.

— Мога и сама да се оправя! — изкрещя му тя и се разплака.

— Чарли, недей. Моля те, милото ми. Вече му се вижда краят.

— Не, не се вижда — разплака се още по-силно тя. — И никога няма да има край.

Около къщата на деди Макджий се намираха точно дванайсет агенти. Те бяха заели позициите си още предишната нощ. Всичките бяха с маскировъчни облекла в бяло и зелено. Никой не беше присъствал във фермата Мандърс и никой не бе въоръжен, с изключение на Джон Рейнбърд, който носеше пушката, и Дон Джулс — пистолет, калибър 22.

— Не искам никакви рискове да се стигне до паника заради станалото в Ню Йорк — заяви Рейнбърд пред Кап. — Онзи Джеймисън все още изглежда с напълнени гащи.

По същата причина не даваше и дума да става агентите да са въоръжени. Всичко се случва, а той не желаше да приключи операцията с два трупа. Грижливо подбра всичките агенти и възложи на Дон Джулс грижата за Анди Макджий. Джулс беше дребен, трийсетина годишен, мълчалив и мрачен. Той бе добър в работата си. Рейнбърд го знаеше, защото Джулс беше единственият човек, с когото се бе съгласявал да работи повече от един път. Джулс беше бърз и съобразителен. Не се пречкаше на пътя в критични моменти.

— Макджий ще излезе по някое време — инструктира ги Рейнбърд. — Момиченцето излиза понякога, но Макджий — винаги. Ако е сам, ще го поема аз, а Джулс бързо и тихо ще го скрие. Ако то се покаже само — същото. Ако излязат заедно, аз ще поема момиченцето, а Джулс — Макджий. Останалите сте само статисти — ясно ли е? — окото на Рейнбърд свирепо ги огледа. — Вие сте за всеки случай, ако нещо страхотно се обърка, и толкова. Разбира се, ако нещо действително се обърка страхотно, повечето от вас ще търчат към езерото с подпалени гащи. Вие сте с нас, за да не пропуснете макар и минималната възможност да направите нещо, ако се появи такава. И, разбира се, ще присъствате като наблюдатели и свидетели в случай, че аз се проваля.

Последва слабо и нервно хихикане.

Рейнбърд вдигна показалец.

— Ако някой от вас допусне грешка и по някакъв начин им даде възможност да ни подушат, аз лично ще имам грижата той да изгние в най-отвратителната южноамериканска джунгла, която успея да открия... с разпран задник. Повярвайте ми, господа, вие сте само статисти в моето представление. Запомнете го добре.

По-късно, „зад кулисите“ — един изоставен мотел в Сейнт Джонсбъри, — Рейнбърд дръпна Дон Джулс настрана.

— Чел си досието на мъжа, нали?

Джулс пушеше „Кемъл“.

— Да.

— Понятието „хипнотично внушение“ ясно ли ти е?

— Да.

— Ясно ли ти е какво е станало с онези двамата в Охайо? Онези, дето се опитаха да отвлекат дъщеря му?

— Работил съм с Джордж Уоринг — каза монотонно Джулс. — Този момък можеше да запали и водата, докато правеше чай.

— В неговия екип това не е рядкост. Искам само да сме наясно. Трябва да бъдеш много бърз.

— Да, добре.

— Нашият човек е разполагал с цялата зима за почивка. Ако му дадеш време да ти внуши нещо, през следващите три години от живота си ще бъдеш чудесен кандидат за обитател на стая с тапицирани стени, мислейки се за птица, ряпа или нещо от този род.

— Добре.

— Какво добре?

— Ще бъда бърз. Стига толкова, Джон.

— Има голяма вероятност да излязат заедно — продължи Рейнбърд, без да му обръща внимание. — Ти ше стоиш на верандата зад ъгъла, извън видимостта от вратата, през която ще се покажат. Изчакай ме да свърша с момиченцето. Баща му ще отиде при него. Ти ще останеш зад гърба му. Цели се във врата.

— Тъхъ.

— Трябва да улучиш, Дон.

Джулс леко се усмихна и дръпна от цигарата.

— Ще улуча.

Багажът беше стегнат. Чарли си бе облякла анорака и грейките. Анди потръпна в якето си, затвори ципа и вдигна куфарите. Не се чувстваше добре, никак не се чувстваше добре. Беше нервен. Имаше лошо предчувствие.

— Ти също усещаш, нали? — попита Чарли. Малкото ѝ лице беше бледо и напрегнато.

Анди неохотно кимна.

— Какво ще правим?

— Ще се надяваме чувството да е прибързано — каза той, макар в сърцето си да не вярваше, че е така. — Какво друго ни остава?

— Какво друго? — повтори като ехо тя.

И тогава Чарли се приближи и протегна ръце да я вдигне, нещо, което не бе правила от много отдавна — може би от две години. Удивително как минава времето, колко бързо може да се промени едно дете, да се промени пред очите ти с ужасяваща необратимост.

Той остави куфарите и я взе в прегръдките си. Тя го целуна по бузата и после с всичка сила го притисна.

— Готова ли си? — остави я Анди.

— Мисля, че да — отговори Чарли, отново на ръба на сълзите. — Тате... аз няма да паля. Дори ако дойдат, преди да сме успели да избягаме.

— Добре. Така и трябва, Чарли. Разбирам те.

— Обичам те, татко.

Той кимна.

— Аз също те обичам, детето ми.

Анди отиде до вратата и я отвори. За момент ярката слънчева светлина така го заслепи, че не видя абсолютно нищо. После зениците му се свиха и денят се избистри пред очите му, блеснал от топящия се сняг. Вдясно се простираше езерото Ташмор — между плаващите отломки лед се открояваха ослепителни, неравномерно назъбени ивици синя вода. Отпред беше боровата горичка. През дърветата едва

прозираше позеленелият керемиден покрив на съседната вила, най-после освободен от снега.

Горичката се бе смълчала и безпокойството на Анди нарасна. Къде бяха птичите песни, приветствали неизменно утрините им, откакто времето омекна? Днес беше тихо... само топящият се сняг капеше от клоните. Откри, че отчаяно му се иска деди да беше прокарал телефон. Едва обузда желанието си да изкрещи с всички сили: „Кой е там?“ Така само още повече ще изплаши Чарли.

— Изглежда спокойно — излъга той. — Мисля, че все още имаме преднина... ако изобщо са тръгнали насам.

— Добре — отвърна безизразно тя.

— Хайде, детето ми — подкани Анди, като си помисли за стотен път: „Какво друго ни остава?“ и пак усети колко силно ги мрази.

Чарли се запъти към него покрай сушилнята, пълна със съдове, които бяха измили тази сутрин след закуска. Цялата къща изглеждаше точно така, както я бяха намерили — тип-топ. Деди би останал доволен.

Анди обви с ръка раменете на Чарли и още веднъж я притисна за миг. После вдигна куфарите и те пристъпиха заедно навън в ранното, пролетно слънчево утро.

Джон Рейнбърд се бе изкачил до средата на един висок смърч, на сто и петдесет метра разстояние. Носеше обувки и пояс на телеграфен техник, с които плътно се прикрепяше към стъблото на дървото. Когато вратата на къщата се отвори, той вдигна пушката до рамото си и я нагласи да не мърда. Обгърна го пълно спокойствие, като защитно наметало. Всичко се откри поразително ясно пред единственото му здраво око. Откакто бе загубил другото, страдаше от замъгляване на възприятието в дълбочина, но в моменти на максимална концентрация като тази старото му остро зрение се възвръщаше, сякаш изгубеното око можеше да се регенерира за кратки периоди.

Изстрелът не беше далечен и той не би се тревожил и миг, ако това, което смяташе да изпрати в гърлото на момиченцето, бе куршум. Но сега имаше работа с нещо много по-неудобно, нещо, което десеторно увеличаваше рисковия елемент. В цевта на тази специално моделирана пушка беше нагласена малка стреличка с накрайник от ампула оразин и при такова разстояние винаги съществуваше опасност тя да се счупи или да промени посоката си. За щастие почти нямаше вятър.

„Ако такава е волята на Великия дух и праотците ми — мълчаливо се помоли Рейнбърд, — водете ръката и окото ми, за да бъде изстрелът сполучлив.“

Момиченцето излезе заедно с баща си — значи и Джулс играе. През телескопичния мерник то изглеждаше голямо като хамбарна врата. Аноракът му блесна яркосин на фона на потъмнелите дъски на къщата. Рейнбърд разполагаше с един миг, в който да забележи куфарите в ръцете на Макджий и да осъзнае, че са дошли точно навреме.

Качулката на момиченцето беше свалена, а ципът вдигнат само до средата, така че якето бе леко отворено на врата. Денят беше топъл и това също бе в негова полза.

Той обхвана спусъка и закова кръстчето на мерника в ямичката под гърлото ѝ.

„Ако такава е волята...“

Натисна спусъка. Чу се изстрел, само едно глухо „фют!“ и от задната част на пушката излетя малко облаче дим.

Намираха се до самите стъпала, когато ненадейно Чарли спря и издаде задавен, преглъщащ звук. Анди моментално пусна куфарите. Не беше чул нищо, но бе станало нещо ужасно. Нещо в Чарли се бе променило.

— Чарли? Чарли?

Той се вгледа в нея. Стоеше неподвижна като статуя, невероятно красива на фона на яркото снежно поле и невероятно мъничка. И изведнъж Анди осъзна промяната. Толкова основна и толкова ужасна, че отначало не бе успял да я схване.

Нещо подобно на дълга игла стърчеше от гърлото на Чарли, точно под адамовата ябълка. Ръката ѝ в ръкавичка посегна към него, удари го и го изкриви под нов, гротескен ъгъл. От раната бликна тънка струйка кръв. Върху яката на блузата ѝ разцъфна кърваво цвете, мъничко и деликатно, и докосна ръбчето от изкуствена кожа, което обрамчваше ципа на анорака ѝ.

— Чарли! — Анди скочи и грабна ръката ѝ в мига, в който очите ѝ се обърнаха и тя политна напред. Положи я върху верандата, без да спира да зове името ѝ. Стреличката в гърлото ѝ блестеше ярко на слънцето. Тялото ѝ бе отпуснато като мъртво. Той я вдигна, залюля я и се взря в огряната от слънце горичка, която изглеждаше толкова пуста... и в която не пееха никакви птици.

— Кой го направи? — закрещя той. — Кой го направи? Излез да те видя!

Дон Джулс пристъпи иззад ъгъла на верандата. Беше обут с маратонки „Адидас“. В едната си ръка държеше пистолет.

— Кой застреля дъщеря ми? — крещеше Анди. В гърлото му нещо болезнено вибрираше от виковете. Той притисна детето към себе си, така ужасно отпуснато и омекнало в топлия си син анорак. Пръстите му се вкопчиха в стреличката и я издърпаха, бликна струйка прясна кръв.

„Прибери я вътре — помисли си той. — Трябва да я прибереш вътре.“

Джулс се приближи и го простреля във врата, както някога актьорът Бут бе застрелял един президент. За миг Анди се отпусна на колене, притиснал Чарли още по-здраво към себе си, а след това се срути напред върху нея.

Джулс го погледна отблизо и махна на мъжете от горичката.

— Нищо работа — промърмори той, докато Рейнбърд газеше към къщата през лепкавия, топящ се сняг на късния март. — Нищо работа. За какво беше цялата тази дандания?

КЪСОТО СЪЕДИНЕНИЕ

1

Веригата от събития, която завърши с толкова разрушения и човешки жертви, започна с една лятна буря и аварията на два генератора.

Бурята дойде на 19-и август, почти пет месеца след като Анди и Чарли бяха отвлечени от имота на деди във Върмонт. От десетина дни времето се бе задържало влажно и задушно. В това августовско пладне по небето започнаха да се трупат буреносни облаци, но никой от работещите върху земите на двете красиви довоенни къщи, обърнати една към друга на хълмистия простор на зелената морава и изрядно поддържаните цветни лехи не вярваше, че наистина се задава буря — нито градинарите, възседнали бензиновите си сенокосачки, нито жената, началник на компютърните подсекции от А до Е (както и на кафеджията към компютърната зала), взела в обедната си почивка един кон и подкарала го нежно в лек галоп по прекрасните алеи за езда; а най-малко пък Кап, който изяде един юнашки сандвич в кабинета си с климатична инсталация и веднага продължи да работи над бюджета за следващата година, забравил за горещината и влагата навън.

Може би единственият от хората на Арсенала в Лонгмънт, който мислеше, че този ден наистина ще вали, беше човекът, кръстен на дъжда^[1]. Огромният индианец дойде с колата си в дванайсет и половина — в един започваше работа. Зададеше ли се дъжд, костите и разкъсаната кухня, в която бе лежало лявото му око, се обаждат.

Той караше един много стар и ръждясал тъндърбърд с „D“ пропуск за паркиране върху предното стъкло. Беше облечен в бяла санитарна униформа. Преди да излезе от колата Рейнбърд си сложи бродирана превръзка на окото. Носеше я, когато бе на работа, заради момиченцето, но само тогава. Превръзката му досаждаше. Тя беше единственото, което го караше да мисли за изгубеното си око.

На територията на Арсенала имаше четири паркинга. Личната кола на Рейнбърд, един нов жълт кадилак на дизелово гориво, имаше пропуск „A“. „A“ беше паркингът на важните клечки, разположен под южната от двете плантаторски къщи. Подземната система от тунели и

асансьори го свързваше директно с компютърната зала, кабинетите, обширната библиотека на Арсенала, читалните и, разбира се, „помещенията за посетители“ — безлично наименование на комплекса от лаборатории и намиращи се в близост апартаменти, където държаха Чарли Макджий и баща ѝ.

„В“ паркингът беше за второстепенни служители: той беше по-далече. „С“ се използваше от секретарки, механици, електротехници и други подобни и се намираще още по-далече. А „D“ паркингът беше за неквалифицирани служители — статисти според терминологията на самия Рейнбърд. Той беше почти на километър от всичко и винаги беше пълен с тъжна и разнородна колекция от детройтски таратайки, само на една крачка от унищожителното седмично дерби в равнината Джаксън — най-близкото автомобилно гробище.

Педантичен бюрокраатизъм, помисли си Рейнбърд, заключи разнебитения си т-бърд и вдигна глава към небето. Бурята идваше. Ще бъде тук към четири часа, прецени той.

Запъти се към малката барака, разположена с вкус сред групичка калифорнийски захарни ели, откъдето влизаха висококвалифицираните служители, класове V и VI. Белите му дрехи плющяха. Някакъв градинар го заобиколи, възседнал една от десетината косачки на отдела за поддръжка на терена. Над седалката му се носеше весело шарено чадърче. Градинарят не обърна никакво внимание на Рейнбърд: това също беше част от педантичния бюрокраатизъм. Ако си клас IV, клас V стават невидими. Дори наполовина лицето на Рейнбърд не предизвикваше особени коментари; както и всяка друга правителствена агенция, Арсенала наемаше определено количество ветерани за показ. Макс Фактор не можеше да каже нищо ново на правителството на Съединените щати за добрата козметика. И то се подразбираше, че един ветеран с някаква видима инвалидност — ръка протеза, моторизирана инвалидна количка, обезобразено лице — струваше колкото трима „нормални“. Рейнбърд познаваше мъже с така осакатени умове и духове в пътуващата виетнамска вечеринка, както беше неговото лице, мъже, които щяха да са щастливи да си намерят работа и като чиновници в някое „Пигли-Уигли“. Но просто не изглеждаха както трябва. Не че Рейнбърд изпитваше симпатия към тях. Всъщност той намираще цялата тази работа за доста забавна.

Никой от хората, с които работеше сега, не го бе разпознал като бивш агент на Арсенала и наемен убиец: можеше да се закълне в това. Допреди седемнайсет седмици той е бил за тях само мъгляв силует зад поляризираното предно стъкло на жълтия кадилак, само още някой с „А“ пропуск.

— Не смяташ ли, че се престараваш? — попита Кап. — Момиченцето няма контакт с градинарите и машинописките. Ти си сам с него на сцената.

Рейнбърд поклати глава.

— Едно-единствено изпускане може да разруши всичко. Стига някой да спомене, че приятелски настроеният чистач с размазано лице паркира колата си заедно с важните клечки и облича белите си дрехи в умивалнята на администраторите, и край. Аз се опитвам да спечеля доверието ѝ, наблягайки на факта, че и двамата сме отритнати — два изрода, погребани в клоаката на американското разузнаване.

Кап не беше очарован: не обичаше да се правят намеци за методите на Арсенала, особено когато те безспорно бяха крайни.

— Длъжен съм да призная, че вършиш дяволски добра работа — отвърна той.

А на това Рейнбърд нямаше как да отговори, защото на практика не вършеше дяволски добра работа. Момиченцето не бе запалило и клечка кибрит, откакто беше тук. А същото важеше и за баща ѝ, който не бе дал и най-малък признак, че му е останало нещо от способността за хипнотично внушение. Те все повече се съмняваха в това.

Момиченцето омайваше Рейнбърд. През първата си година на служба в Арсенала той изкара поредица от курсове, каквито не могат да се намерят в учебната програма на никой университет — подслушване на телефони, кражба на коли, дискретно претърсване и още десетина от този род. Единственият, който изцяло бе ангажирал вниманието на Рейнбърд, беше курсът за разбиване на сейфове, воден от възрастен крадец на име Дж. М. Рамадън. Рамадън бе доведен от един затвор в Атланта специално, за да обучава на това умение новите агенти на Арсенала. Беше си спечелил име на най-добрия в своя занаят и Рейнбърд не му го оспорваше, макар да бе убеден, че вече му е почти равен.

Рамадън, който умря преди три години (Рейнбърд изпрати цветя за погребението му — каква комедия е понякога животът!), им

говореше за ключалки „Скидмор“, за сейфове с квадратни врати, за вторично заключващи се приспособления, които могат да замразят резетата на сейфа завинаги, ако шифърът се разбие с длето и чук; говореше им за барабанни сейфове, за различни употреби на графита, за начините да се вземе отпечатък от ключ, за това как да приготвят нитроглицерин във ваната и как да обелят сейф откъм гърба, сваляйки пласт по пласт.

Рейнбърд откликна на курса на Рамадън със студен и циничен ентузиазъм. Веднъж Рамадън сравни сейфовете с жените: имаш ли средства и време, можеш да отвориш всеки. Сейфовете се делят на упорити и лесни, но няма невъзможни.

Това момиченце е упорито.

Отначало се наложи да хранят Чарли венозно, за да не умре от глад. След известно време тя разбра, че печели само синини в свивките на ръцете, и започна да се храни — не с охота, а просто защото поемането на храна през устата беше по-малко болезнено.

Прочете някои от оставените ѝ книги — поне ги прелисти — и от време на време включваше цветния телевизор в стаята си, само за да го изключи отново след няколко минути. През юни бе изгледала докрай местна филмова версия на „Черния красавец“ и един или два пъти се бе заглеждала в „Чудния свят на Дисни“. Това беше всичко. На седмичните доклади все по-често започнаха да употребяват за нея фразата „спорадична афазия“.

Рейнбърд погледна термина в медицинския речник и веднага го разбра — покрай опита си като индианец и воин той вероятно го разбираше по-добре от самите лекари. Понякога думите на момиченцето се изчерпваха. То просто застиваше, без да е ни най-малко разстроено, и устните му се движеха беззвучно. А някой път употребяваше думи, съвсем не на място, очевидно без изобщо да ги осъзнава. „Не ми харесва тази рокля, предпочитам да си облека тревната.“ Понякога разсеяно се поправяше — „Искам да кажа, зелената“, — но по-често просто не забелязваше.

Според речника афазия означаваше забравяне, причинено от някакво мозъчно заболяване. Докторите моментално започнаха да правят фокуси с лекарствата на Чарли. Смениха оразина с валиум без някаква видима положителна промяна. Опитаха комбинация от валиум и оразин, но някакво непредвидимо взаимодействие между двете я

накараха постоянно и монотонно да плаче, докато не ѝ ги спряха. Изпробваха и някакъв нов опиат, транквилизатор и слаб халюциноген, и той сякаш помогна за малко. После тя започна да заеква и получи лек обрив. Тогава я върнаха пак на оразин, но под внимателно наблюдение да не би афазията да се влоши.

Изписаха се тонове хартия за деликатното психическо състояние на момиченцето и за нейния, както го наричаха психиатрите, „базисен огнен конфликт“ — превзет начин да се изразят, че баща ѝ я бе научил да не пали, а хората от Арсенала я караха да продължава... плюс допълнителното усложнение от угризенията ѝ за произшествието във фермата.

Пред Рейнбърд такива не минаваха. Работата не е нито в наркотиците, нито във факта, че е заключена и постоянно наблюдавана, нито че е отделена от баща си.

Тя просто е упорита, това е.

По някое време е взела решение да не им сътрудничи, каквото и да става. И край. Психиатрите могат да си пърхат наоколо с мастилените си петна, докато посинеят, докторите да си играят с лекарствата и да мърморят под нос колко е трудно да се упои успешно осемгодишно момиченце. Документацията може да си се трупа и Кап да продължава да си беснее.

А Чарли Макджий просто ще си упорства.

Рейнбърд беше така сигурен в това, както и в приближаването на дъжда този следобед. И се възхищаваше от нея. Тя караше цялата им глутница да си гони опашките, а ако останеше на тях, щяха да продължават да си ги гонят и в Деня на благодарността^[2], и на Коледа. Но нямаше да си ги гонят вечно и това повече от всичко друго тревожеше Джон Рейнбърд.

Рамадън, касоразбивачът, им разказа една забавна история за двама крадци, влезли с взлом в някакъв супермаркет в петък вечер, когато знаели, че камионът с охраната, който отнася в банката приходите от цялата седмица, е задържан от снежна буря. Сейфът бил с барабан. Те се опитали да пробият шифъра с бормашина без успех. Опитали се да го обелят откъм гърба, но не им се удаде да подвият някой ъгъл, за да започнат. Накрая го взривили. Постигнали пълен успех. След взрива той зейнал, и то така широко, че всички пари вътре

станали на пепел. Останките приличали на разпарцаливените банкноти в сувенирните химикалки.

— Всъщност — изхъхри Рамадън — ония двамата не са победили сейфа. А това е целта на играта. Не си победител, ако не можеш да вземеш съдържанието му в използваемо състояние, ясно ли е? Те са го претъпкали с взрив. И са убили парите. Били са тъпанари и сейфът ги е победил.

На Рейнбърд му беше ясно.

В тази работа участваха повече от шейсет души с висше образование, но въпреки това всичко опираше до касоразбивачеството. Те се опитваха да пробият шифъра на момиченцето с наркотиците си: разполагаха с достатъчно психиатри за отбор по софтбоул и всички те как ли не се мъчеха да разрешат нейния „базисен огнен конфликт“, а на практика цялата тази планина от префърцунени дивотии се свеждаше до един безуспешен опит да я обелят откъм гърба.

Рейнбърд влезе в малката барачка, взе своето картонче от преградката и го перфорира. Т. Б. Нортън, сменният контролър, вдигна поглед от вестника, който четеше.

— Никакви извънредни за идване по-рано, индианецо.

— Така ли?

— Така — Нортън го гледеше предизвикателно, изпълнен с непоклатима, почти маниакална самоувереност, характерна за незначителните авторитети.

Рейнбърд отклони погледа си към таблото с обявите. Отборът по боулинг на чистачите беше спечелил предишната вечер. Някой искаше да продаде „2 доста употребявани перални“. Официално съобщение оповестяваше: **ВСИЧКИ РАБОТНИЦИ ОТ W-1 ДО W-6 ДА СИ ИЗМИВАТ РЪЦЕТЕ, ПРЕДИ ДА НАПУСНАТ ТОВА ПОМЕЩЕНИЕ.**

— Май ще вали — подхвърли той през рамо към Нортън.

— Не може да бъде, индианецо. Защо не се разкараш. Усмърдя стаята.

— Слушам, шефе. Просто идвам на работа.

— Хм, добре ще е следващия път да дойдеш, когато ти е времето.

— Слушам, шефе — повтори Рейнбърд, докато излизаше, и хвърли поглед към розовата гуша на Нортън, към уязвимата точка точно под челюстта. „Дали ще имаш време да извикаш, шефе? Дали

ще имаш време да извикаш, ако просто си забуча палеца в тази точка? Като нож в бифтек... шефе.“

Той излезе отново във влажната и задушна горещина. Буреносните облаци бяха вече по-близо и бавно напредваха, натезжали от дъжд. Бурята щеше да бъде силна. Отдалече приглушено избоботи гръмотевица.

Къщата беше наблизко. Рейнбърд щеше да заобиколи до страничния вход, служил някога за килер, и да вземе асансьор „С“ до четвъртото подземно ниво. Днес трябваше да измие и лъсне всички подове в жилището на момиченцето: това щеше да му открие добри възможности. Бедата не беше, че тя не желаше да разговаря с него, не. Просто беше винаги така дяволски студена. Той се опитваше да обели сейфа по свой собствен начин и ако успееше да я накара да се засмее, само веднъж да се засмее, да сподели с него някоя шега за сметка на Арсенала, то щеше да е равносилно на отлепянето на онзи първи, фатален ъгъл. И да му даде възможност да си подпъхне длетото. Само една-единствена усмивка. Тя би ги превърнала в съучастници, в членове на таен комитет. Двама срещу цялата организация.

Но засега не успяваше да предизвика въпросната единствена усмивка и Рейнбърд ѝ се възхищаваше за това повече, отколкото би могъл да изрази с думи.

---

[1] Рейнбърд (дъждовна птица) е прозвище на многобройните видове, за които се смята, че с крясъците си предсказват идването на дъжда. — Б. пр. ↑

[2] Последният четвъртък от ноември. — Б. пр. ↑

Рейнбърд пхна документа си за самоличност в съответния процеп и слезе до барчето на чистачите за чаша кафе, преди да продължи. Не му се пиеше, но още беше рано. Не можеше да си позволи нетърпението му да проличи: стига дето Нортън го забеляза.

Сипа си от калната течност на котлона и седна. Добре поне, че никой от другите кретени не беше пристигнал. Седнал върху раздърпания сив диван с изкорубени пружини, той изпи кафето. Обезобразеното му лице (а Чарли бе показала само бегъл интерес към него) беше спокойно и безизразно. Мислите му не спираха хода си, анализирайки положението в момента.

Екипът, заел се с този проблем, приличаше на неопитните касоразбивачи на Рамадън от супермаркета. Засега пипаха с кадифени ръкавици, но не от някакви добри чувства. Рано или късно щяха да решат, че кадифените ръкавици не водят доникъде, а откажеха ли се от „нежното“ пипане, щяха да взривят сейфа, с което, Рейнбърд беше почти сигурен, щяха да „убият парите“, казано с цветистата фраза на Рамадън.

Вече срещна израза „лека шокова обработка“ в два доклада, а единият беше от доктор Пайнчът, чиято дума тежеше пред Хокстетър. Видя и някакъв случаен доклад, написан на толкова абсурден научен жаргон, че звучеше почти като на чужд език. Преведен, той се свеждаше до прилагането на груба сила: ако детето види баща си, подложен на достатъчно силна болка, ще се пречупи. Това, което Рейнбърд смяташе, че детето ще направи, ако види баща си окачен на електрически проводници да играе бърза полка с щръкнали коси, ще бъде да се върне спокойно в стаята си, да счупи една водна чаша и да изяде парчетата.

Но нищо не можеше да им се каже. Арсенала, както и ФБР, и ЦРУ, имаше дълга история в убиването на парите. Ако не успееш да получиш каквото искаш с чужда помощ, нахълтай с няколко картечници и малко експлозив и убий противника. Сложи малко цианиден газ в цигарите на Кастро. Шантава работа, но не можеш да

им го кажеш. Те се интересуват единствено от РЕЗУЛТАТИТЕ, мамещи като мечтата за голямата печалба на игралната маса. Затова убиваха парите, а после зяпваха пред изтичащата през пръстите им купчина безполезни зелени парцалчета и започваха да се чудят какво, по дяволите, се е случило.

Другите чистачи вече започваха да прииждат, шегуваха се, потупваха се по раменете и разговаряха за спечелени предишна вечер игри, за жени, коли и пьянски изпълнения. Същите стари глупости, които ще се дрънкат до края на света, алилуя, амин. Те избягваха Рейнбърд. Никой не го обичаше. Той не играеше боулинг, не желаше да говори за колата си и приличаше на избягал от някой филм за Франкенщайн. Притесняваше ги. Ако някой от тях го тупнеше по рамото, после щеше да лежи в гипс.

Той извади торбичка тютюн и хартийки и си сви една къса цигара. Седеше, пушеше и чакаше да стане време да слезе в жилището на момиченцето.

Общо погледнато, Рейнбърд се чувстваше по-добре и по-пълен с живот, отколкото се бе чувствал от години. Осъзнаваше го и изпитваше благодарност към Чарли. По някакъв начин, без да подозира, тя му бе върнала за малко живота — живота на човек, способен да преживява дълбоко и да се надява силно; или иначе казано, човек с интерес към живота. Хубаво е, че е упорита. Той по всяка вероятност ще се справи с нея (упорити и лесни, но не и невъзможни); ще я накара да им играе по свирката, независимо от цената; а щом свърши, ще я убие и ще гледа в очите ѝ с надежда да улови онази искрица разбиране, онова послание, докато тя преминава в каквото я чака отвъд.

Междувременно той ще живее.

Рейнбърд смачка цигарата си и стана, готов да започне работа.

Буреносните облаци продължаваха да се трупат. Към три часа небето над комплекса в Лонгмънт се схлупи и почерня. Все повнушително и убедително набираха сили и трещяха гръмотевиците. Градинарите прибраха косачките си. Масичките от вътрешните дворове на двете къщи бяха внесени. В конюшната двама коняри се опитваха да успокоят нервните животни, които се дърпаха ужасено при всеки злокобен тътен от небето.

Бурята връхлетя към три и половина; връхлетя внезапно, като изстреляна, и с пълна ярост. Започна с дъжд, който премина в град. Вятърът духаше от запад на изток, после неочаквано се обръщаше точно в обратната посока. Проблясваха светкавици в огромни синьобели зигзази и във въздуха се понасяше аромат на разреден бензин. Ветровете се завъртяха в посока, обратна на часовниковата стрелка, и във вечерния бюлетин за времето показаха на филм вихъра, минал покрай комплекса в Лонгмънт и отнесъл по пътя си покрива на един търговски център.

Арсенала издържа по-голямата част от бурята добре. Градушката счупи два прозореца, а силният вятър вдигна парапета от старомодната малка куличка на отсрещната страна на езерцето и го захвърли на петдесет метра, но други поражения нямаше (като се изключат изпочупените клони и някои повреди по цветните лехи — главно работа за градинарите). Кучетата пазачи бясно тичаха между двете огради в разгара на бурята, но бързо се успокоиха, щом тя започна да затихва.

Големите поражения бяха нанесени от електрическата буря, дошла след градушката, дъжда и вятъра. Части от Източна Вирджиния останаха без електричество до полунощ, поради падналите гръмотевици върху електростанциите „Роуантрий“ и „Бриска“. Областта, обслужвана от електростанция „Бриска“, включваше и главната квартира на Арсенала.

В своя кабинет Кап Холистър с раздражение вдигна глава, щом лампите изгаснаха и плътното, дискретно бръмчене на климатичната

инсталация замря. Минаха около пет секунди в призрачен полумрак, предизвикан от спирането на тока и от тежките буреносни облаци — достатъчно дълго, та Кап да прошепне беззвучно: „Проклятие!“ и да се почуди какво, по дяволите, става с аварийната им електрозахранваща система.

Той погледна през прозореца и видя, че светкавиците проблясват почти без прекъсване. Същата вечер един от часовите щеше да каже на жена си, че е видял огромно колкото два подноса електрическо огнено кълбо да подскача от външната ограда със слабото напрежение към вътрешната с по-силното и обратно.

Кап се пресегна към телефона, за да попита какво става с тока... и в този момент лампите пак светнаха. Климатичната инсталация поднови бръмченето си и вместо да вдигне слушалката, Кап си взе молива.

Тогава токът отново спря.

— По дяволите! — изруга Кап, хвърли молива и в крайна сметка вдигна слушалката, подканяйки тока да дойде, преди да е успял да съдъвче някого. Токът не отвърна на предизвикателството.

Двете грациозни къщи с лице една към друга над вълнистата морава — и в целия комплекс на Арсенала под тях — се обслужваха от електрозахранването на Източна Вирджиния, но разполагаха и с две аварийни системи на дизелови генератори. Едната беше за „жизненоважните функции“ — електрифицираните огради, компютърните терминали (едно спиране на тока можеше да струва невероятно много, изразено в компютърно време) и малката болница, а втората — за по-маловажни функции на комплекса — осветлението, климатичните инсталации, асансьорите и всичко останало. Тя трябваше и да допълни първата, ако покажеше признаци на претоварване, но основната система нямаше да се включи, ако това станеше със спомагателната. На 19-и август и двете системи са претоварили. Резервната допълни основната точно както беше запланувано от проектантите на енергийното захранване (макар всъщност те изобщо да не бяха мислили, че основната система някога ще се претовари) и в резултат тя оперира цели седемдесет секунди повече. После генераторите и на двете изгоряха един след друг, като залп от фойерверки. Само дето тези фойерверки струваха около осемдесет хиляди долара парчето.

По-късно едно формално следствие лепна смехотворната и великодушна присъда „техническа авария“, макар че по-точно би било да се нарече „алчност и продажност“. През 1971-а, когато били инсталирани аварийните генератори, един сенатор, осведомен за границата на приемливо ниските цени за спечелване на поръчката на тази малка операция (както и за стойността от шестнайсет милиона долара на друг строеж на Арсенала), я пошушнал на зет си, електроинженер по професия. Той решил, че може много лесно да предложи най-ниската цена чрез някоя и друга измама.

Това бе една обикновена услуга в среди, които се крепят на услуги и сведения от „под масата“, излязла наяве само защото се оказа първата брънка от веригата, довела накрая до разрушенията и човешките жертви. От построяването ѝ аварийната система се използвала само частично. При тази първа по-важна проверка, по време на бурята, извадила от строя електростанцията „Бриска“, тя се провали изцяло. Междувременно, разбира се, електроинженерът вече се бе придвижил напред и нагоре: той участваше в строежа на многомилионен крайбрежен курорт в Коуки Бийч, на Сейнт Томас.

Арсенала получи ток едва след оправянето на електростанцията „Бриска“ — с други думи, заедно с останалата част на Източна Вирджиния — към полунощ.

Дотогава следващите брънки от веригата събития бяха изковани. В резултат на бурята и късото съединение настъпиха важни промени както за Анди, така и за Чарли Макджий, макар че никой от тях нямаше и най-малка представа какво се бе случило на другия.

След петте месеца застой, нещата отново се задвижиха.

Когато токът спря, Анди Макджий гледаше по телевизията „Клуб ХИГ“. ХИГ означаваше „Хвалете името Господне“. По една от програмите на Вирджиния „Клуб ХИГ“ като че ли течеше без прекъсване, по двацет и четири часа на ден. Вероятно случаят не беше точно такъв, но в усещанията на Анди времето така се бе свило, че му беше трудно да го разграничава.

Той бе наддал на тегло. От време на време — по-често, когато беше прав — се зърваше в огледалото и се сещаше как Елвис Пресли постепенно бе заприличал на балон към края на живота си. Друг път си спомняше как кастрираният котарак става обикновено тлъст и мързелив.

Не беше все още дебел, но натам отиваше. В Хейстингс Глен се бе претеглил върху кантарчето в банята на мотел „Слъмбърланд“ и беше излязъл 80 килограма. Днес запращаше стрелката почти на 95. Бузите му се бяха налели, имаше зачатъци на двойна гуша и както ги наричаше обикновено с пълно презрение старият му учител по физическо от гимназията, „мъжки цици“. И повече от зачатък на шкембе. Не се движеше особено — пък и не изпитваше кой знае какво желание да се движи в хватката на силна доза торазин, — а храната беше много добра.

Анди не се тревожеше за теглото си, когато бе упоен, както прекарваше по-голямата част от времето. Когато те се подготвеха за провеждането на още някой от безплодните си опити, слагаха го в ред за осемнайсетчасов период, лекар проверяваше физическите му реакции, правеха му електроенцефалограма, за да са сигурни, че мозъчните му вълни са чисти и остри, и чак тогава го отвеждаха до мястото на опита, което представляваше малка бяла стаичка, облицована с коркови панели.

Бяха започнали още през април с доброволци. Нарещдаха му какво да направи и го предупреждаваха, че ако опита нещо по-ентузиазирано — като да ослепи някого например, — ще пострада, намеквайки при това, че може и да не бъде сам. Подобна закана

изобщо не впечатляваше Анди: не вярваше, че наистина ще вземат да мъчат Чарли. Тя беше техният коз. Той бе много по-второстепенна атракция в програмата.

Лекарят, който ръководеше опитите с него, се казваше Хърмън Пайнчът. Той приближаваше четирийсетте и изглеждаше съвсем нормално, като се изключи фактът, че твърде много се хилеше. Понякога цялото това хилене изнервяше Анди. От време на време се отбиваше един по-възрастен лекар на име Хокстетър, но най-често идваше Пайнчът.

Като наближи време за първия опит, Пайнчът му обясни, че в малката опитна стая ще има една маса. На тази маса ще се намират бутилка гроздов сок с етикет „мастило“, писалка, бележник, кана с вода и два чаши. Пайнчът му каза, че доброволецът няма и да подозира, че в бутилката може да има нещо друго, а не мастило. След това обясни на Анди, че ще му бъдат благодарни, ако „тласне“ доброволеца да си налее чаша вода, да сипе в нея хубава доза „мастило“ и на големи глътки да изпие цялата смес.

— Хитро — отсъди Анди. Той самият не се чувстваше толкова хитър. Липсваше му неговият торазин и спокойствието, което му носеше.

— Много хитро — откликна Пайнчът. — Ще го направиш ли?

— Защо да го правя?

— Ще получиш нещо в замяна. Нещо хубаво.

— Бъди послушен и ще получиш бонбонче. Така ли?

Пайнчът вдигна рамене и се ухили. Бялата му престилка беше крещящо елегантна — изглеждаше, сякаш бе шита при „Брукс Брадърс“.

— Добре — въздъхна Анди. — Предавам се. Каква е наградата ми, ако накарам онзи нещастник да пие мастило?

— Ами като начало ще можеш пак да взимаш хапчетата си.

Изведнъж устата му пресъхна и той се зачуди дали към торазина се привиква и ако е така, дали на психологична или на физиологична основа.

— Кажи ми, Пайнчът, как се чувстваш като пласъор на наркотици? И това ли влиза в Хипократовата клетва?

Пайнчът вдигна рамене и се ухили.

— Ще можеш за малко и да излезеш навън. Искал си го, ако не се лъжа.

Не се лъжеше. Жилището на Анди беше хубаво — толкова хубаво, че понякога успяваше да забрави, че не е нищо повече от затворническа килия. Имаше три стаи плюс баня; имаше и цветен телевизор, снабден с устройство за приемане на „Програма по домовете“, където всяка седмица се предлагаша по три от най-новите филми; някое от говедата — вероятно Пайнчът — трябва да е изтъкнало, че няма смисъл да му отнемат колана и да му дават само пластмасови лъжици за ядене. Ако той реши да се самоубие, просто няма как да го спрат. Стига да тласка достатъчно силно и достатъчно дълго, мозъкът му сам ще се пръсне като стара автомобилна гума.

И така, апартаментът разполагаше с всякакви удобства, стигащи дори до микровълнова печка в кухнята. Всичко беше боядисано в декоративни цветове, на пода във всекидневната имаше дебел килим, картините до една бяха хубави копия. Но все пак от покрито с глазура кучешко лайно не се получава сватбена торта — то си остава кучешко лайно с глазура и никоя от вратите, които извеждаха от този подреден с вкус малък апартамент нямаше брава от вътрешната страна. Тук-там из жилището имаше шпионки — като по вратите на хотелските стаи. Имаше една дори в банята — явно наблюдаваха навсякъде. Анди предполагаше, че го правят с телевизионна уредба, вероятно снабдена и с устройство за инфрачервени снимки, та да не можеш да се отпуснеш в мрака.

Анди не страдаше от клаустрофобия, но не му допадаше да стои затворен толкова време. Ставаше неспокоен въпреки наркотиците. Неспokoйствието му бе меланхолично и обикновено се изразяваше в дълги въздишки и периоди на апатия. Действително бе искал да излезе. Копнееше отново да види слънцето и зелената трева.

— Да — отвърна той тихо на Пайнчът. — Исках.

Но не успя.

Отначало доброволецът беше нервен, несъмнено очакваше Анди да го накара да застане на глава и да кудкудяка като кокошка или нещо друго не по-малко нелепо. Той се наричаше Дик Олбрайт и се оказа футболен запаляно. Анди го помоли да му разкаже за изминалия футболен сезон — кой е стигнал до финалите, как са минали те и кой е спечелил Суперкупата.

Олбрайт се вдъхнови. През следващите двайсет минути той отново преживя цялото първенство и постепенно нервността му се стопи. Тъкмо стигна до подлото рефериране, позволило на „Патс“ да победят „Долфинс“ в двубоя за купата на Американския футболен шампионат, когато Анди го прекъсна:

— Сипи си чаша вода, ако искаш. Трябва да си жаден.

Олбрайт вдигна поглед към него.

— Да, май съм жаден. Слушай, прекалено много ли приказвам? Да не взема да им изпортя опита, а?

— А, не вярвам — Анди наблюдаваше как Дик Олбрайт си налива чаша вода от каната.

— Ти искаш ли малко? — попита Олбрайт.

— Не — отказа Анди и изведнъж даде силен тласък. — Защо не си сипеш и малко мастило?

Олбрайт го погледна и се пресегна към бутилката с „мастило“. Вдигна я, погледна я и пак я остави.

— Да си сипя мастило ли? Ти да не си мръднал?

След опита Пайнчът се хилеше не по-малко отпреди, но не беше доволен. Никак не беше доволен. Анди също не беше доволен. Когато тласна Олбрайт, усещането, че нещо се изплъзва, изобщо не се появи... любопитното усещане, че се раздвоява, което обикновено съпровождаше тласъка. И нямаше главоболие. Той беше концентрирал цялата си воля, та предложението към Олбрайт да си сложи мастило във водата да изглежда съвършено разумно, и Олбрайт му бе дал един съвършено разумен отговор: че е куку. Въпреки цялата болка, причинена му от този талант, Анди изпадна в паника при мисълта, че може да го е загубил.

— Защо го криеш, Анди? — попита Пайнчът. Той запали един „Честърфийлд“ и се ухили. — Не мога да те разбера. Каква полза ти носи всичко това?

— За десети път ти казвам — не съм се спирал. Не съм се преструвал. Тласнах го с всички сили. Просто нищо не стана и това е.

Той копнееше за хапчето си. Чувстваше се потиснат и изнервен. Всички цветове изглеждаха твърде ярки, светлината беше твърде силна, гласовете — твърде високи. С хапчетата се чувстваше по-добре. С тях безполезното му оскърбление от случилото се, самотата му без

Чарли и тревогата му за нея — всичко това избледняваше и ставаше търпимо.

— Страхувам се, че не ти вярвам — ухили се Пайнчът. — Помисли, Анди. Ние не искаме от теб да накараш някого да прекрачи ръба на висока скала или да си тегли куршума. Предполагам, че не си желал тази разходка толкова силно, колкото си мислел.

Той стана, сякаш за да тръгва.

— Слушай — започна Анди, неспособен да прикрие отчаянието в гласа си. — Бих искал едно от онези хапчета.

— Така ли? Е, може да те заинтригува фактът, че намалявам дозата ти... просто да не би торазинът да пречи на способността ти — усмивката му отново цъфна. — Разбира се, ако внезапно тя се възвърне...

— Трябва да знаете някои работи — спря го Анди. — Първо, човекът беше нервен, очакваше нещо. Второ, съвсем не бе толкова умен. Много по-трудно тласкам възрастни хора и хора с нисък или под средния коефициент на интелигентност. С умните върви по-лесно.

— Така ли?

— Да.

— Тогава защо не ме тласнеш да ти дам едно хапче още сега? — предложи Пайнчът. — Моят проверен коефициент на интелигентност е сто петдесет и пет.

Анди беше опитал... без абсолютно никакъв резултат.

Накрая той получи разходката и пак увеличи дозата на лекарството му — след като се убедиха, че действително не се преструва и отчаяно се опитва да използва тласъка без никакъв успех. Съвсем независимо един от друг, и Анди, и доктор Пайнчът започнаха да се чудят дали не се е изчерпал завинаги при бягството, отвело ги с Чарли от Ню Йорк до олбънското областно летище и Хейстингс Глен, дали не е изразходвал таланта си докрай. И двамата се чудеха дали няма някаква психическа бариера. Самият Анди стигна до убеждението, че или талантът му наистина е изчезнал, или е заработил някакъв защитен механизъм: мозъкът му отказва да използва способността, защото знае, че в противен случай може да загине. Той не беше забравил безчувствените места по бузата и на врата и кръвясалото око.

Във всеки случай резултатът беше същия — една голяма, кръгла нула. Пайнчът, с вече отлитащи мечти да се покрие със слава като първия човек, получил доказуеми, практически данни за парапсихическо хипнотично внушение, наминаваше все по-рядко и по-рядко.

Опитите продължиха през май и юни — отначало предимно с доброволци, а после и с напълно неподозиращи подопитни обекти. Използването на последните не беше съвсем етично, както Пайнчът първи призна, но и някои от първите опити с ЛСД също не са били съвсем етични. Анди се дивеше на Пайнчът, който като приравняваше тези две неправди в ума си, живееше с чувството, че всичко е наред. Но това нямаше значение, защото Анди не успя да тласне никого.

Преди месец, точно след Четвърти юли, започнаха и да го изпробват върху животни. Анди протестираше, че да тласка животни, е още по-невъзможно от опитите да тласка глупави хора, но протестите му не правеха никакво впечатление на Пайнчът и екипа му, които вече гледаха чисто формално да преминат през етапите на едно научно изследване. И така, веднъж седмично Анди се озоваваше, седнал в една стая с някое куче, котка или маймуна, и се чувстваше като герой от роман на абсурда. Той си спомняше за шофьора на таксито, взел еднодоларова банкнота за петстотиндоларова. Спомняше си за плахите чиновници, на които постепенно беше вдъхнал повече увереност и твърдост. Преди тях, в Порт Сити, Пенсилвания, водеше курс за отслабване, посещаван най-вече от самотни, дебели домакини, пристрастени към пасти, пепси-кола и всякакъв вид пълнеж между две филии хляб. Тези неща поне малко осмисляха празнотата на живота им. Беше им необходим само лекичък тласък, защото повечето от тях наистина желаеха да намалят теглото си. Анди им помогна да го направят. Мислеше си за случилото се на двамата агенти на Арсенала, които отвлякоха Чарли.

Някога умееше да го прави, но не и сега. Тежко му беше дори да си припомня как точно се бе чувствал. И така, той седеше в стаичката с кучета, които му ближеха ръката, котки, които мъркаха, и маймуни, които навъсено си чешеха задниците и от време на време се озъбваха в загадъчни гримаси, също толкова неприлични като хиленето на Пайнчът, и, разбира се, никое от тях не правеше абсолютно нищо необичайно. И скоро пак го отвеждаха в апартамента без брави от

вътрешните страни на вратите, където в бяла чинийка върху барчето в кухнята лежеше синьо хапче, и той бързо преставаше да се чувства нервен и потиснат. Започваше да се чувства съвсем добре. Сядаше да изгледа някой от филмите на „Програма по домовете“ — нещо с Клинт Истуд, ако успееше да намери — или пък „Клуб ХИГ“. И вече не се тревожеше толкова, че е загубил таланта си и се е превърнал в безполезна личност.

През следобед с голямата буря той седеше и гледаше „Клуб ХИГ“. Една жена с прическа във формата на кошер разказваше на водещия как божията сила я излекувала от тиф. Анди не можеше да откъсне очи от нея. Косата ѝ блестеше под прожекторите в студиото като лакиран крак на маса. Тя приличаше на пристигнала от 1963-а година. Тази беше една от прелестите на „Клуб ХИГ“ за него, както и безсрамният ласкателен хленч за пари в името на Бога. Анди слушаше този хленч от устата на млади мъже с грубовати лица, облечени в скъпи костюми, и си мислеше как Христос прогонил сарафите от храма. А и всички от „ХИГ“ приличаха на пристигнали от 1963-а.

Жената свърши хвалебствието си за Бога, задето я спасил да не я тресе, докато се разпадне. Преди нея един актьор с известност от началото на петдесетте беше разказал как Господ го спасил от бутилката. Сега жената с прическа като кошер започна да плаче и известният в миналото актьор я прегърна. Камерата се придвижи за близък план. В дъното певците от „ХИГ“ започнаха да припяват. Анди леко се размърда в стола си. Наближаваше времето за хапчето му. Той съзнаваше, макар и мъгляво, че лекарството само отчасти е виновно за странните промени, настъпили в него през последните пет месеца, промени, на които надебеляването е само външен признак. Когато отдели Чарли от него, Арсенала измъкна изпод краката му единствената солидна опора, останала в живота му. Щом я нямаше Чарли — о, тя несъмнено бе някъде наблизо, но със същия успех можеше да бъде и на Луната, — не виждаше никакъв смисъл да се държи.

Отгоре на всичко от цялото това бягане беше получил нещо като боен шок. Твърде дълго бе живял върху опънато въже, толкова дълго, че когато накрая падна, се отпусна в пълна летаргия. Всъщност той предполагаше, че изживява кротко тежка нервна криза. Ако наистина видеше Чарли, дори не беше сигурен, че тя ще го познае, и това го натъжаваше.

Нито веднъж Анди не положи някакво усилие да измами Пайнчът или да се преструва при опитите. Не защото вярваше, че може да навреди на Чарли, но не искаше да поеме и най-незначителен риск. А и му беше по-лесно да прави каквото искаха. Бе станал пасивен. Последната си ярост изкрещя до дъно върху верандата на деди, люлеейки дъщеря си с щръкнала от гърлото стреличка. Вече не изпитваше никакъв гняв. Беше изчерпал заряда си.

В такова душевно състояние Анди Макджий седеше и гледаше телевизия на 19-и август, а бурята вилнееше над хълмовете отвън. Водещият на „ХИГ“ похленчи за дарение, след което представи едно църковно трио. Триото запя и неочаквано токът спря.

Телевизорът изгасна и картината се сви до едно ярко петънце. Анди седеше на стола си неподвижен, без да е съвсем наясно какво е станало. Съзнанието му разполагаше с точно толкова време, колкото да регистрира плашещата пълнота на мрака, и токът дойде. Триото запя „Обадиха ми се по телефона от небето и Исус беше отсреща“. Анди въздъхна с облекчение и в този момент токът пак спря.

Той застина, стиснал дръжките на креслото, сякаш то щеше да отлети, ако ги пусне. Отчаяно закова поглед в яркото петънце върху екрана, макар да знаеше, че то е изчезнало и вижда само остатъчния послеобраз... или образа, породен от силното му желание.

„Пак ще дойде след една-две секунди — успокояваше се той. — Някъде трябва да има аварийни генератори. Такова място не може да е оставено само на централно електрозахранване.“

И все пак го беше страх. Изведнъж се улови, че си мисли за приключенски истории, четени в детството. Много често героите им бродят из разни пещери и имат неприятности, когато им изгаснат свещите или фенерчетата. И авторите особено държат да се задълбочават в описанията на тъмнината като „осезаема“, „абсолютна“ или „пълна“. Има дори едно изпитано и истински древно определение, което е винаги под ръка — „оживялата тъмнина“, като например в: „Оживялата тъмнина погълна Том и неговите приятели“. Ако всичко това е имало за цел да впечатли деветгодишния Анди Макджий, то не бе успяло. Поискаше ли да бъде „погълнат от оживялата тъмнина“, той трябваше просто да влезе в гардероба и да сложи едно одеяло на пролуката под вратата. Тъмнината си беше в края на краищата тъмнина.

Сега осъзна, че не е бил прав; това не беше единствената му грешка от детството, но може би последната, която бе открил. Би предпочел да се бе въздържал от откритието, че тъмнината не е тъмнина. Никога през живота си не бе попадал в такъв мрак. Като се изключи усещането за стола под него, той би могъл да се носи из някаква лъвкрафтска^[1] космическа бездна, без никаква светлина. Анди вдигна ръка и я размаха пред очите си. И макар да усети как дланта леко докосна носа му, не можа да я види.

Свали ръката си и отново сграбчи дръжката на стола. Сърцето му блъскаше в гърдите бързо и насечено. Отвън някой дрезгаво извика: „Ричи! Къде си се дянал?“ И Анди се сви на стола, сякаш му се бяха скарали. Облиза устни.

„Трябва да дойде до една-две секунди — помисли си той, но някаква изплашена частица от съзнанието му, която отказваше да се вслуша в здравия разум, попита: — Колко са дълги една-две секунди или една-две минути в пълна тъмнина? Как се измерва времето в пълна тъмнина?“

Отвън, отвъд неговия „апартамент“, нещо се прекатури и някой извика от болка и изненада. Анди отново се сви и разтреперан, простена. Не му хареса това. Не беше на хубаво.

„Добре де, и да им отнеме повече от няколко минути, за да го оправят — да включат отново бушоните или каквото е там, — те ще дойдат и ще ме изведат. Ще се наложи.“

Дори изплашената частица от съзнанието му — тази, която беше на път да забръщолеви несвързано — съзря логиката и Анди леко се отпусна. В края на краищата просто е тъмно, това е всичко — просто няма светлина. Не става дума за никакви чудовища в мрака или нещо подобно.

Беше много жаден. Зачуди се дали би дръзнал да си донесе една сода от хладилника. Реши, че би могъл да го направи, ако внимава. Той стана, изгътри се две крачки напред и веднага си одра пищяла в ръба на ниската масичка. Наведе се и го разтърка, а очите му се насълзиха от болка.

Бе също като в детството, когато играеха на „сляпа баба“ — сигурно всички деца я играят. Завързват ти очите с кърпа и тръгваш, а всички останали си умират от смях, ако се проснеш върху някоя табуретка или се препънеш в прага между трапезарията и кухнята. От

тази игра можеш да си извлечеш болезнена поука колко малко си спомняш на практика за обкръжението си в някоя, както си мислел, позната къща и колко повече разчиташ на очите, отколкото на паметта си. И може да те накара да се замислиш как, по дяволите, би живял, ако ослепееш.

„Но аз ще се оправя — помисли си Анди. — Ще се оправя, само трябва да съм спокоен и внимателен.“

Той заобиколи ниската масичка и бавно заопипва пътя си през празното пространство на всекидневната, протегнал пред себе си ръце. Странно, колко заплашително може да бъде едно празно пространство на тъмно. „Сигурно точно сега токът ще дойде и ще мога хубавичко да се посмея над себе си. Просто хубавичко ще се...“

— Ох!

Разперените му пръсти се блъснаха в стената и болезнено се огънаха назад. Нещо падна — картината с хамбара и ливадата, която висеше близо до вратата на кухнята, предположи той. Тя изсвистя покрай него в тъмнината със зловецкия звук на размахана сабя и изтрополи на пода. Шумът беше стряскащо силен.

Анди застина, стиснал ударените си пръсти, с туптяща болка в единия крак. Устата му беше пресъхнала от страх.

— Хей! — извика той. — Хей, не ме забравяйте, момчета!

Зачака и се послуша. Не последва никакъв отговор. До ушите му все още долитаха шум и гласове, но вече от по-далече. Ако се отдалечат още, ще остане в пълна тишина.

„Съвсем са ме забравили“ — помисли си той и уплахата му се влоши.

Сърцето му биеше до пръсване. По дланите и челото му изби студена пот и той се сети за случая, когато влезе твърде надълбоко в езерото Ташмор, умори се и започна да се мята и пици, сигурен, че ще умре... но щом отпусна надолу крака, дъното се оказа там, а водата стигна само до гърдите му. Къде ли беше дъното сега? Той облиза сухите си устни, но езикът му също бе сух.

— ХЕЙ! — изкрещя Анди с всичка сила и ужасът в гласа му го изплаши още повече. Трябва да се стегне. Вече е на една крачка от пълната паника, безмозъчно се блъска насам-натам и крещи колкото сила има. И всичко това само защото някой е изгорил някакъв бушон.

„О, дявол го вземе все пак, защо трябваше да се случи, когато приближава време за хапчето ми? Ако си бях взел хапчето, щях да съм добре. Щях да съм екстра тогава. Господи, чувствам се, като че ли главата ми е пълна със счупени стъкла...“

Той стоеше и дишаше тежко. Беше се запътил към кухнята, но не улучи вратата и налетя на стената. Сега бе загубил напълно ориентация и не можеше да си спомни дори дали тази глупава картина с хамбара беше окачена от дясната или от лявата страна. Ужасно му се искаше да си бе стоял в креслото.

— Стегни се — мърмореше си той гласно. — Стегни се.

Не ставаше дума само за паника, усещаше го. Ставаше дума за хапчето, което вече беше просрочено, хапчето, от което Анди бе започнал да зависи. Направо не беше честно да се случи, когато приближаваше време за хапчето му.

— Стегни се — пак промърмори той.

Сода. Станал беше, за да си вземе сода, и, за Бога, ще си я вземе. Трябва да се съсредоточи върху нещо. Ето какво трябва и содата ще свърши работа не по-зле от всичко друго.

Запридвижва се отново наляво и веднага се препъна в падналата от стената картина.

Анди извика и се просна, размахвайки бясно и безполезно ръце, за да запази равновесие. Удари си силно главата и отново извика.

Сега вече беше много изплашен. „Помогнете ми — мислеше си той. — Някой да ми помогне, да ми донесе свещ, за Бога, страх ме е...“

Започна да плаче. Опипващите пръсти усетиха лепкава мокрота отстрани на главата му — кръв — и Анди се зачуди в сляп ужас колко ли лошо се е ударил.

— Ей, хора, къде сте? — изпищя той.

Не дойде никакъв отговор. Анди чу — или му се стори, че чува — един-единствен далечен вик и после настъпи тишина. Пръстите му напипаха картината, в която се бе спънал, и той я запокити през стаята в яда си, че го нарани. Тя се удари в масичката до канапетото и прекатури вече ненужната лампа, която стоеше там. Крушката кухо гръмна и Анди пак извика. Опипа главата си. Кръвта течеше по-силно и вече пъплеше по бузата му на малки ручейчета.

Запълзя задъхан, с протегната ръка, опряна в стената. Когато ненадейно пръстите му хлътнаха в празнота, той сепнато се дръпна,

сякаш очакваше от чернотата да изпълзи нещо гадно и да го сграбчи. Тихо „уф!“ се изплъзна от устните му. Само за миг отново стана дете и му се стори, че чува шепота на троловете, които нетърпеливо се трупат край него.

— Просто кухненската врата, дявол да го вземе — изграчи дрезгаво Анди. — Това е всичко.

Пропълзя през нея. Хладилникът беше вдясно и той се отправи на четири крака натам, дишайки учестено, с изстинали от допира с керамичните плочки ръце.

Някъде над главата му, на горния етаж, нещо се прекатури и силно издрънча. Анди рязко се вдигна на колене. Нервите му не издържаха и той загуби самоконтрол. Започна без прекъсване да крещи: „Помощ! Помощ! Помощ!“, докато прегракна. Нямаше никаква представа колко време крещя така в тъмната кухня.

Най-накрая спря и направи опит да се овладее. Целите му ръце трепереха безпомощно. Главата го болеше от удара, но кръвта май беше спряла. Това му подейства успокоително. Гърлото му пареше, раздрано от кръсъците, което отново го подсети за содата.

Анди продължи да пълзи и намери хладилника без повече произшествия. Отвори го с нелепото очакване лампичката вътре да светне с познатия си леденобял блясък и зарови из студения мрак, докато попадна на тенекиена кутия с пръстен за отваряне отгоре. Затвори вратата на хладилника и се облегна на нея. После отвори кутията и изгълта половината сода на един дъх. Гърлото му го благослови за това.

Тогава му хрумна нещо и сърцето му подскочи.

„Има пожар — прошепна подсъзнанието му с лъжливо спокойствие. — Затова никой не идва да те изведе. Те се евакуират. Ти вече си... излишен.“

Тази мисъл предизвика вълна на клаустрофобиен ужас, по-силен от всякаква паника. Той само се сви плътно до хладилника и устните му се разкривиха в озъбена гримаса. Силата изтече от краката му. За момент дори си въобрази, че му замириса на пушек и го заля горещина. Кутията се изплъзна от пръстите му и съдържанието ѝ изклокочи върху пода, като му намокри панталоните.

Анди седеше в локвата и стенеше.

[1] Лъвкрафт — писател фантаст, майстор на психологическия ужас. — Б. пр. ↑

По-късно Джон Рейнбърд си мислеше, че нещата не биха могли да се наредят по-добре, дори да ги бяха планирали... а ако онези надуты психолози струваха поне един петак, щяха да са ги планирали. Но така се получи, че само благодарение на щастливата случайност късото съединение стана в такъв момент и му позволи да си подпъхне лоста под едно ъгълче на психологическата стомана, бронира Чарли Макджий. Късмет и вдъхновена интуиция от негова страна.

Той влезе в жилището на Чарли в три и половина, точно когато бурята започваше да вилнее. Пред себе си тикаше количка, подобна на онези, които се използват от чистачките в повечето хотели и мотели. Тя съдържаше чисти чаршафи и калъфки, политура за мебели, препарат за почистване на петна по мокета. Имаше и кофа с вода и четка за миене на под. От едната страна на количката беше закачена прахосмукачка.

Чарли седеше на пода пред дивана, облечена само в яркосиньо трико. Дългите ѝ крака бяха кръстосани в поза „Лотос“. Тя изкарваше страшно много време, седнала по този начин. Външен човек би могъл да я помисли за упоена, ала Рейнбърд знаеше, че не е. Все още ѝ даваха по малко лекарства, но колкото да не е без хич.

Всички психолози се бяха убедили с разочарование, че тя държи на думата си никога вече да не пали. Първоначалното предназначение на наркотиците беше да ѝ попречат да си проправи с огън пътя навън, но вече изглеждаше сигурно, че тя няма такова намерение... нито пък каквото и да било друго.

— Здравей, детко — поздрави Рейнбърд и откачи прахосмукачката.

Чарли му хвърли един поглед, но не отговори. Той включи прахосмукачката и щом започна да чисти, тя грациозно стана, отиде в банята и затвори вратата.

Рейнбърд продължи да чисти мокета. Нямаше никакъв план. Просто дебнеше за случайни, дребни признаци и сигнали и ги поемаше. Възхищението му към момиченцето беше искрено. Баща му се превръщаше в пухкав, апатичен пудинг; психолозите си имаха свои

термини — „шок на зависимост“, „загуба на собственото аз“, „слаба дисфункция на реалността“, — но всичко се свеждаше до факта, че той се бе предал и можеше да бъде съкратен от уравнението. С момиченцето не беше така. То просто се бе скрило. И Рейнбърд никога не се беше чувствал толкова силно индианец, колкото в присъствието на Чарли Макджий.

Той чистеше и я чакаше да излезе... евентуално. Мислеше си, напоследък малко по-често излиза от банята. В началото винаги оставаше там, докато той си отиде. Сега понякога излизаше да го погледа. Днес може би ще излезе. Може би — не. Той ще чака. И ще гледа за знаци.

Чарли седеше в банята при затворена врата. Щеше и да я заключи, ако можеше. Преди да дойде чистачът, бе правила някои прости упражнения, намерени в една книга. Чистачът дойде да почисти. Тоалетната чиния вече студенееше под нея. На бялата светлина от флуоресцентната лампа, оброчила в кръг огледалото на банята, всичко изглеждаше студено и прекалено ярко.

Отначало с нея живееше „компаньонка“, една жена на около четирийсет и пет. Тя трябваше да й бъде като майка, но „майчинската компаньонка“, имаше жестоки зелени очи с малки петънца. Петънцата бяха като лед. Тези хора убиха истинската й майка, а сега искаха от нея да живее тук с „майчинска компаньонка“. Чарли им каза, че не желае „майчинската компаньонка“. Те се усмигнаха. Тогава тя спря да говори и не каза нито една дума, докато „майчинската компаньонка“ не си тръгна, отнасяйки със себе си зелените си очи с парченцата лед. Чарли сключи сделка с Хокстетър: ще отговаря на въпросите му, но само на неговите, ако си вземе „майчинската компаньонка“. Единствената компания, която желае е баща й и щом не може да бъде с него, ще стои сама.

В много отношения последните пет месеца (те й казаха, че са пет; по нищо друго не се разбираше) й изглеждаха като сън. Не разполагаше с никакъв начин да отбелязва времето, разни хора идваха и си отиваха, без да оставят спомен, безплътни като балони, а храната беше без всякакъв вкус. Самата тя понякога се чувстваше като балон. Сякаш се рееше из въздуха. Но, от друга страна, подсъзнанието й напълно уверено я убеждаваше, че си го заслужава. Тя е убийца. Нарушила е най-важната от десетте божии заповеди и със сигурност е прокълнатата да гори в ада.

Мислеше си за тези неща през нощта, когато светлините намаляваха и апартаментът изглеждаше като сън. Отново виждаше всичко. Мъжете на верандата с корони от пламък. Експлодиращите коли. Пламващите пиленца. Миризмата на изгоряло, която винаги

напомняше миризмата на тлеещ пълнеж, миризмата на плюшеното ѝ мече.

(и това ѝ харесваше)

Там беше въпросът; там беше бедата. Колкото повече го правеше, толкова повече ѝ харесваше, колкото повече го правеше, толкова по-добре усещаше силата, живота нещо, което ставаше все по-мощно и по-мощно. То приличаше на застанала на върха си пирамида, с основата нагоре, и колкото повече го правиш, толкова по-трудно става да го спреш. Не искаш да го спреш,

(и това беше приятно)

затова имаше намерение никога повече да не го прави. По-скоро да умре тук, отколкото пак да го направи. Може би дори ѝ се искаше да умре. Идеята да умреш насън не беше никак страшна.

Единствените двама души, към които изпитваше някакъв интерес, бяха Хокстетър и чистача, който идваше всеки ден да почиства апартамента ѝ. Чарли го попита веднъж защо трябва да идва всеки ден, след като тя не цапа.

Джон — така се казваше — извади омачкано, вехто тефтерче от задния си джоб и евтина химикалка от джоба на гърдите си и рече:

— Просто това ми е работата, детко.

А на тефтерчето написа: „Защото ония са пуяци, защо иначе?“

Тя беше на път да се изкикоти, но навреме я възпря мисълта за мъже с корони от пламък, мъже, които миришат като тлеещи плюшени мечета. Смехът можеше да е опасен. Затова тя просто се престори, че не е видяла бележката или че не я е разбрала. Лицето на чистача беше страшно накълцано и върху окото му имаше превръзка. Тя го съжаляваше и веднъж за малко да го попита какво му се е случило — дали е катастрофирал или нещо друго, — но това беше по-опасно дори от смеха в отговор на бележката му. Не знаеше защо, но го усещаше с всяка фибра на тялото си.

Лицето му имаше ужасен вид, но инак той изглеждаше доста приятен. Пък и лицето му не беше с нищо по-лошо от това на малкия Чъки Еберхард в Харисън. Майката на Чъки пържела картофи, когато бил на три години, и той обърнал тигана с горещата мазнина върху себе си и едва не умрял. Другите деца го наричаха понякога Чъки Пържолата или Чъки Франкенщайн и той се разплакваше, което и беше целта. Другите деца изглежда не разбираха, че такова нещо може да се

случи на всеки. Когато си на три години, нямаш кой знае какво в главата.

Цялото лице на Джон бе в белези, но то не я плашеше. Плашеше я лицето на Хокстетър, а то — с изключение на очите — си беше съвсем нормално. Но очите му бяха по-лоши дори от тези на „майчинската компаньонка“. Той винаги ги използваше да се рови в нея. Искаше да я накара да пали. Все това правеше. Водеше я до една стая, в която понякога имаше намачкани парченца вестник, понякога — малки стъклени чинийки, пълни с течно масло, а понякога — други работи. Но всичко, цялата му неискрена симпатия, се свеждаше винаги до едно и също: „Чарли, запали това.“

Хокстетър я плашеше. Тя усещаше, че той разполага с всякакви видове...

(неща)

които би могъл да употреби, за да я накара да пали. Но тя няма да го направи. Само дето се страхуваше, че може да я принудят. Хокстетър би използвал всичко. Той не играеше по правилата и една нощ тя сънува, че го е подпалила, и се събуди, пъхайки юмруци в уста, за да възпре писъка си.

Веднъж, с цел да отложи неизбежните искания, тя попита кога може да види баща си. Чарли мислеше много по този въпрос, без да го задава, защото знаеше какъв ще бъде отговорът. Но този ден се чувстваше особено уморена и обезсърчена и просто ѝ се изплъзна.

— Чарли, мисля, че ти знаеш отговора на този въпрос — Хокстетър посочи към масата в малката стаичка. Върху нея имаше метална табличка, пълна с купчинки къдрави дървени стърготини. — Ако ги запалиш, веднага ще те отведе при баща ти. Можеш да бъдеш при него след две минути — под студените, наблюдателни очи устата му се разтегли в широка, „просто приятелска“ усмивка. — Е, какво ще кажеш?

— Дайте ми кибрит — отговори Чарли и усети сълзите ѝ да напират. — Ще ги запалия.

— Можеш да ги запалиш само с мисълта си, както знаеш.

— Не, не мога. А дори и да можех, не бих го направила. Това е лошо.

Хокстетър я гледаше тъжно и „просто приятелската“ усмивка се топеше.

— Чарли, защо сама си вредиш? Не искаш ли да видиш татко си? Той иска да те види. И ми поръча да ти предам, че в това няма нищо лошо.

И тогава тя наистина заплака, плака дълго и силно, защото действително искаше да го види, не минаваше дори минута, без да мисли за него, без да ѝ липсва, без да копнее за прегръдката на силните му ръце. Хокстетър я гледаше как плаче и върху лицето му нямаше никаква симпатия, никакво съжаление или благост. Имаше обаче внимателна пресметливост. О, как го мразеше!

Това се случи преди три седмици. Оттогава тя упорито не споменаваше баща си, макар Хокстетър постоянно да я предизвикваше с приказки, че баща ѝ е тъжен, че баща ѝ поръчал да пали, без да се притеснява, и най-лошото от всичко, че баща ѝ изказал пред Хокстетър опасенията си, че Чарли вече не го обича.

Тя гледаше бледото си лице в огледалото на банята и слушаше монотонното жужене от прахосмукачката на Джон. Като свърши с пода, ще смени чаршафите на леглото ѝ. После ще избърше праха. И тогава ще си отиде. Изведнъж ѝ се прииска да не си отива, прииска ѝ се да го слуша как говори.

Отначало винаги отиваше в банята и стоеше там, докато си отиде, и веднъж той спря прахосмукачката и разтревожено почука на вратата:

— Ей, детко? Добре ли си? Да не ти е лошо?

Гласът му беше толкова добър — а добротата, обикновената доброта така трудно се откриваше тук, — че тя с усилие запази спокоен и студен тон през напиралците сълзи.

— Да... добре съм.

Зачака, чудейки се дали ще се опита да продължи, дали ще се опита да я разпитва както правеха другите, но той просто се отдалечи и пак включи прахосмукачката. В известен смисъл тя остана разочарована.

Друг път Джон миеше пода и когато тя излезе от банята, без да вдига поглед, каза:

— Внимавай с тоя мокър под, детко. Няма да ти е приятно да си счупиш ръката, нали?

И край, но тя пак едва не се разплака — от тази загриженост, толкова проста и естествена, явно идеща отвътре.

Напоследък Чарли все по-често излизаше от банята, за да го гледа. Да го гледа... и да го слуша. И той понякога ѝ задаваше въпроси, но те не бяха застрашителни. Пък и повечето пъти тя не отговаряше, само заради принципа. Това не спираше Джон. Той ѝ говореше въпреки всичко. Говореше ѝ за резултатите си на боулинг, за кучето си, за разваления си телевизор и как ще минат две седмици, докато успее да го оправи, защото искат толкова много за онези нищо и никакви лампички.

Тя предполагаше, че е самотен. С такова лице сигурно нямаше нито жена, нито нищо. Обичаше да слуша историите му — те бяха като таен тунел за навън. Гласът му беше нисък, музикален, понякога заглъхваше. Никога не ставаше рязък и въпросителен... като на Хокстетър. Той сякаш изобщо не настояваше за отговор.

Чарли стана от седалката на тоалетната, отиде до вратата и точно тогава токът спря. Тя застана там, озадачена, с ръка върху бравата и сведена на една страна глава. Мигновено ѝ хрумна, че е някакъв номер. Чу замиращото жужене от прахосмукачката на Джон и възклицанието му:

— Ей, какво става, за Бога?...

В този момент токът дойде. Чарли не излезе веднага. Прахосмукачката отново забръмча. До вратата се приближиха стъпки и Джон попита:

— Лампите изгаснаха ли там за секунда?

— Да.

— От бурята е сигурно.

— Каква буря?

— Когато идвах на работа, ми се стори, че се задава буря: имаше големи буреносни облаци.

„Стори ми се, че се задава буря.“ Отвън. Искаше ѝ се да може да излезе и да види големите буреносни облаци. Да види онзи особен мирис, който въздуха добива преди лятна буря. Онзи дъждовен, мокър мирис. И всичко изглежда...

Токът спря отново.

Прахосмукачката заглъхна. Тъмнината беше пълна. Единствената ѝ връзка със света остана ръката ѝ върху лъскавата хромирана брава. Тя прекара замислено език по горната си устна.

— Детко?

Чарли не отговори. Номер? Буря, каза той. И тя му повярва. Вярваше на Джон. Учудващо и страшно бе, че вярва на нещо, казано ѝ от някого, след всичко това.

— Детко? — Пак беше той. И този път в гласа му се чувстваше... страх.

Собственият ѝ страх от тъмнината, който едва беше започнал да пропълзва в нея, се пречисти от неговия.

— Джон, какво има?

Тя отвори вратата и заопипва пред себе си. Но не излезе навън, още не. Страхуваше се да не се спъне в прахосмукачката.

— Какво стана? — Сега гласът му излъчваше паника. Това я изплаши. — Къде са светлините?

— Изгаснаха — отговори тя. — Ти каза... че от бурята...

— Не мога да издържам на тъмно — в гласа му имаше ужас и някакво гротескно извинение. — Ти не разбираш. Не мога... трябва да изляза навън.

Чарли го чу как внезапно се втурна слепешком през всекидневната. Последва силен и страшен трясък от падането върху нещо — ниската масичка най-вероятно. Той извика ужасено и тя се изплаши още повече.

— Джон? Джон? Добре ли си?

— Трябва да изляза! — изкрещя той. — Накарай ги да ме пуснат навън, детко!

— Какво има?

Не последва отговор дълго време. После Чарли чу тих, задавен звук и разбра, че той плаче.

— Помогни ми — изхлипа тогава Джон, а тя стоеше на вратата на банята и се опитваше да вземе решение. Част от страха ѝ се бе разтворил в съчувствие, но част от него си оставаше — питащ, неумолим и жив.

— Помогни ми, ох, няма ли някой да ми помогне — тихо изплака той, толкова тихо, сякаш не очакваше никой да го чуе или да му обърне внимание. И тя се реши. Чарли започна бавно да се придвижва пипнешком през стаята към него, с протегнати напред ръце.

Рейнбърд я чу и не можа да сдържи една усмивка в мрака — жестока, сериозна усмивка, която прикри с длан за всеки случай — да не би токът да дойде точно в този момент.

— Джон?

Той издаде измъчен стон през усмивката.

— Съжалявам, детко. Просто... от тъмното е. Не мога да издържам на тъмно. Напомня ми за мястото, дето ме пъкнаха, когато попаднах в плен.

— Кой те пъкна?

— Конгците.

Чарли беше вече по-близо. Усмивката се стопи от лицето му и той започна да влиза в ролята. „Страх те е. Тебе те е страх, защото конгците са те пъкнали в дупка в земята, след като една от техните мини е отнесла по-голямата част от лицето ти... и са те държали там... и сега имаш нужда от приятел.“

В известен смисъл ролята беше естествена. Оставаше само да се постарее да ѝ внуши, че ужасното вълнение, което изпитваше от тази неочаквана възможност, е ужасен страх. И, разбира се, той наистина се страхуваше — страхуваше се от провал. В сравнение с това изстрелът от дървото с ампулата оразин приличаше на детска игра. Интуицията ѝ беше необикновено остра. Избиваха го горещи вълни от нервното напрежение.

— Кой са конгците? — попита тя, вече съвсем близо. Ръката ѝ мина покрай лицето му и той я сграбчи. Чарли стреснато ахна.

— Хей, не се плаши. Аз само...

— Ох... боли. Причиняваш ми болка.

Точно това е верният тон. Тя също се страхува, страхува се от мрака и от него... но и се тревожи за него. Рейнбърд искаше тя да усети, че е била сграбчена от удавник.

— Прощавай, детко — той поотхлаби ръката ѝ, но не я пусна. — Само... може ли да седнеш до мен?

— Естествено.

Чарли седна и той подскочи при мекото тупване на тялото ѝ върху пода. Отвън, далече, някой викна нещо на някого.

— Пуснете ни да излезем! — моментално изкрещя Рейнбърд. — Пуснете ни да излезем! Хей, пуснете ни да излезем! Тук има хора!

— Стига — дръпна го Чарли разтревожена. — Няма нищо страшно... нали?

Неговият мозък, тази свръхчувствителна машина, прещракваше на високи обороти, пишеше сценария нататък, винаги три-четири реда

напред, достатъчно, за да е безопасно, и недостатъчно, за да разруши пламенната спонтанност. Той се чудеше най-вече с колко време разполага, колко остава, докато токът дойде отново. Предупреждаваше се да не очаква и да не се надява твърде много. Беше подпъхнал лоста си под крайчеца на сейфа. Всичко останало щеше да бъде много лесно.

— Да, сигурно е тъй — въздъхна Рейнбърд. — Само от тъмното е, нищо друго. Нямам дори един шибан кибрит или... оо, детко, извинявай. Просто се изпуснах.

— Няма нищо. Понякога и татко казва тази дума. Веднъж, като ми поправяше количката в гаража, си удари ръката с чука и я каза пет или шест пъти. Както и някои други работи. — Това определено беше най-дългата ѝ реч, произнасяна някога, в присъствието на Рейнбърд. — Скоро ли ще дойдат да ни изведат?

— Не могат, докато не им заработи пак електричеството — изхленчи той, външно нещастен, а отвътре ликуващ. — Тия врати, детко, са до една с електрически ключалки. Направени са яката да се заключват, ако спре токът. Те те държат в една ши... държат те в клетка, детко. Уж прилича на приятен малък апартамент, но си е затвор.

— Знам — прошепна тя. Той все още държеше ръката ѝ, но Чарли вече не се противеше особено. — Не трябваше да го казваш обаче. Мисля, че те подслушват.

„Те! — помисли си Рейнбърд и го заля буйната радост на триумфа. Той мъгляво съзнаваше, че не е изпитвал толкова силни чувства от десет години. — Те! Тя говори за Тях!“

Почувства как лостът му потъва по-навътре под крайчеца на сейфа и неволно пак ѝ стисна ръката.

— Ох!

— Извинявай, детко — отпусна я Рейнбърд. — Знам аз дяволски добре, че слушат. Но сега не чуват, като няма ток. О, детко, тая работа не ми харесва, трябва да се измъкна оттук!

Той започна да трепери.

— Кои са конгците?

— Не знаеш ли?... Да, вероятно си твърде малка. Става дума за войната, детко. Войната във Виетнам. Конгците бяха лошите. Те

носеха черни пижами. В джунглата. Чувала си за Виетнамската война, нали?

Чувала беше... бегло.

— Ние патрулирахме и се натъкнахме на засада.

Дотук беше вярно, но на това място Джон Рейнбърд и истината се разделяха. Не беше необходимо да я обърква с признания, че всички се бяха натряскали с камбоджанска ракия като свине, а лейтенантът им от Уест Пойнт, който беше само на една крачка от границата между разума и лудостта, се тъпчеше и с пейотови^[1] листа, които започваше да дъвче винаги щом излезеше на патрул. Рейнбърд веднъж видя как това лейтенантче застреля с полуавтоматичната си пушка една бременна жена, видя как шестмесечният плод се откъсна на парчета от тялото на майката; това, каза им по-късно лейтенантчето, било известно като аборт „Уест Пойнт“. И така, те се връщаха към базата си и действително се натъкнаха на засада, само че тя бе заложена от собствените им хора, по-пияни дори и от тях, и четирима души хвъркнаха във въздуха. Рейнбърд не виждаше никаква нужда да разказва на Чарли всичко това, нито че мината, отнесла половината му лице, е била произведена в Мерилендските муниципални заводи.

— Само шестима от нас се измъкнаха. Разбягахме се. Търчахме през джунглата и сигурно съм свърнал по грешен път. Грешен път? Верен път? В тая шантава война човек не знаеше кой път е верният, тъй като нямаше ни една реална граница. Загубих другите. Все още се опитвах да намеря нещо познато, когато налетях на мина. Затуй лицето ми е такова.

— Страшно съжалявам — каза Чарли.

— Когато се свестих, те ме бяха пипнали — продължи Рейнбърд, вече изцяло в несъществуващите земи на пълната измислица. В действителност се бе свестил в Сайгонската военна болница със система на ръката. — Нямало да ми дадат никаква медицинска помощ, нищо такова, докато не съм им отговорил на въпросите.

Сега внимателно. Ако го направи внимателно, ще излезе на верен път: усещаше го.

Гласът му се извиси, объркан и горчив.

— Въпроси, през цялото време въпроси. Искаха да знаят за движението на войските... за снабдяването... за разгръщането на

леката пехота... всичко. Не ме оставяха на мира. Непрекъснато ми висяха на главата.

— Да — пламенно откликна Чарли и сърцето му радостно заби.

— Все им разправях, че нищо не знам, нищо не бих могъл да им кажа, че съм само един въшлив редник, просто една бройка с раница на гърба. Не ми вярваха. Лицето ми... болката... падах на колене и молех за морфин... те казваха после... след като съм им казал, можело да получа морфин. Можело да бъда лекуван в добра болница... след като съм им казал.

Сега ръката на Чарли беше тази, която стискаше. Тя виждаше студените сиви очи на Хокстетър и как той ѝ посочва металната табличка, пълна с къдриви стърготини. „Мисля, че ти знаеш отговора... ако ги запалиш, веднага ще те заведе да видиш баща си. Можеш да бъдеш при него след две минути.“ Този мъж с обезобразеното лице ѝ бе станал близък, този възрастен мъж, който се страхуваше от тъмното. Тя смяташе, че разбира през какво е преминал. Познаваше болката му. И Чарли мълчаливо заплака за него в мрака и някак сълзите ѝ бяха и за нея самата... всичките непролети сълзи от последните пет месеца. Бяха сълзи на болка и ярост за Джон Рейнбърд, за баща ѝ, за майка ѝ, за нея самата. Те изгаряха и измъчваха.

Сълзите не бяха достатъчно беззвучни, за да минат незабелязани край радарните уши на Рейнбърд. Той с усилие потисна още една усмивка. О, да, лостът беше добре подпъхнат. Упорити и лесни сейфове, но не и невъзможни.

— Те просто не ми вярваха. Накрая ме хвърлиха в една дупка в земята и там беше винаги тъмно. Беше една малка... стаичка, с щръкнали корени през пръстта... и понякога можех да видя малко слънчева светлина на два-три метра височина. Те идваха — навярно техният командир — и той ме питаше дали съм готов вече да говоря. Той разправяше, че там долу съм побелявал като риба. Че лицето ми започвало да се инфектира и съм щял да получа гангрена и тя щяла да стигне до мозъка ми, той щял да изгние и аз да полудея, а после и да умра. Питаше ме дали бих желал да изляза от мрака и пак да видя слънцето. Аз го молех... просех... кълнях се в името на майка си, че нищо не знам. Тогава те се смееха, слагаха обратно дъските и ги покриваха с пръст. Бях жив погребан. Тъмнината... като тази...

Той издаде задавен звук и Чарли стисна по-здраво ръката му, за да му напомни, че е до него.

— Към стаичката имаше малък тунел, дълъг около два метра. Трябваше да ходя до края на тунела, за да... знаеш. И въздухът беше лош, а аз не преставах да мисля, че ще се задуша там долу в мрака, ще се задавя от миризмата на собствените си... — Рейнбърд простена. — Извинявай. Тия работи не са за разправяне пред дете.

— Няма нищо. Ако така ти става по-добре, всичко е наред.

Той премисли и реши да отиде още съвсем мъничко по-далеч.

— Изкарах пет месеца там, преди да ме разменят.

— Какво ядеше?

— Хвърляха ми прогнил ориз. И понякога паяци. Живи паяци. Едни много големи — дървесни паяци, предполагам. Аз ги гонех в тъмнината, убивах ги и ги ядях.

— Оо, отвратително.

— Те ме бяха превърнали в животно. — Рейнбърд замълча за момент, дишайки шумно. — Ти си много по-добре от мен, детко, но всичко се свежда до едно и също. Плъх в капан. Мислиш ли, че скоро ще оправят осветлението?

Тя дълго време не проговори и той изстина от страх да не е прекалил. Накрая Чарли каза:

— Няма значение. Нали сме заедно.

— О, да — съгласи се Рейнбърд, но изведнъж се сепна: — Нали няма да им кажеш? Ще ме уволнят, задето приказвам така. А имам нужда от тая работа. Човек, който изглежда като мене, има нужда от добра работа.

— Няма да им кажа.

Рейнбърд усети как лостът гладко се подпъхна още малко. Те вече имаха тайна помежду си.

Той я държеше в ръцете си.

Замисли се дали да не плъзне пръсти около врата ѝ в мрака. Това беше крайната цел, разбира се — не техните глупави опити и игрите им за забавление. Тя... а може би след това той. Рейнбърд я харесваше, наистина я харесваше. Може дори да се влюбваше в нея. Като дойде времето да я изпрати отвъд, внимателно ще гледа в очите ѝ през цялото време. И тогава, ако нейните очи му изпратят знака, който бе търсил

толкова дълго, може би ще я последва. Да. Може би ще влязат заедно в истинския мрак.

Отвън, зад заключената врата, се плискаха напред-назад вълни от бъркотия, понякога близо, понякога далеч. Рейнбърд мислено си плю на ръцете и продължи да я обработва.

---

[1] Пейот — мексикански кактус, от който се произвежда халюциогенният опият мескални. — Б. пр. ↑

Анди нямаше никаква представа, че не дойдоха да го вземат, защото спирането на тока автоматично е заключило вратите. Той седя обезумял от страх неопределен период от време, сигурен, че сградата изгаря до основи, внушавайки си миризма на дим. Отвън бурята беше отминала и лъчите на късното следобедно слънце падаха косо срещу идващия здрач.

Съвсем ненадейно в съзнанието му се появи лицето на Чарли, така ясно, сякаш седеше срещу него.

(тя е в опасност Чарли е в опасност)

Беше едно от предчувствията му — първото, което имаше след последния им ден в Ташмор. Мислеше, че ги е загубил заедно с тласъка, но явно не беше така, защото никога не бе имал по-ясно предчувствие от това — дори и в деня, когато убиха Вики.

Дали то означаваше, че и тласъкът си е още там, че изобщо не е изчезвал, а само се е крил?

(Чарли е в опасност)

Каква опасност?

Не знаеше. Но мисълта и страхът извикаха ясният ѝ образ, очертан с всички детайли в мрака. И лицето ѝ, с раздалечените сини очи и нежно начупената руса коса, извика като свой близък такава вина... но „вина“ беше твърде слаба дума за чувството му: то бе по-скоро ужас. Цялото време, откакто спря токът, той прекара в луда паника, и то единствено от страх за себе си. Дори не му мина през ума, че Чарли също трябва да е на тъмно.

„Не, те ще отидат и ще я изведат, сигурно са отишли и са я извели много отдавна. Чарли им е необходима. Чарли е техният коз.“

Звучеше разумно, но задушавашата сигурност, че тя се намира в някаква ужасна опасност, не го напускаше.

Страхът му за нея го накара да забрави собствената си паника или поне да я направи по-търпима. Възприятията му отново се обърнаха навън и станаха по-целенасочени. Първото, което осъзна,

беше, че седи сред локва от сода. Панталоните му бяха мокри и лепкави и той тихо изсумтя от отвращение.

Движение. Движението лекува страха.

Анди се надигна на колене, намери опипом изпуснатата кутия и я изпрати надалеч. Тя се търкулна с дрънчене по покрития с керамични плочки под. Той извади нова кутия от хладилника: гърлото му още бе пресъхнало. Дръпна пръстенчето, пусна го вътре и пи. Пръстенчето направи опит да се шмугне в устата му и той разсеяно го изплю обратно, без да спира, за да помисли, че само допреди малко това щеше да е достатъчно извинение за още петнайсет минути страх и треперене.

Затърси пипнешком вратата на кухнята, като плъзгаше свободната си ръка по стената. На етажa беше вече съвсем тихо и макар да чуваше по някой случаен далечен вик, в него нямаше нищо разстройващо или всяващо паника. Миризмата на дим е била халюцинация. Въздуха беше малко спарен, тъй като всички инсталации не работеха, откакто бе спрял токът, но нищо повече.

Вместо да прекоси всекидневната, Анди зави наляво и запълзя към спалнята. Внимателно намери пътя до леглото, постави кутията сода върху масичката до него и се съблече. Десет минути по-късно беше в чисти дрехи и се чувстваше много по-добре. Мина му през ума, че направи всичко това без никакви особени трудности, докато след спирането на тока пресичането на всекидневната му се видя като минаване през заредено минно поле.

(Чарли... какво не е наред с Чарли?)

Но всъщност нямаше чувството, че нещо с нея не е наред, а само, че е в опасност от нещо, което става сега. Ако можеше да я види, щеше да я попита какво...

Засмя се горчиво в тъмнината. Да, точно така. И налъмите щяха да цъфнат, и върбите да родят грозде. Можеше да си пожелае и луната в стъклен буркан. Можеше да...

За момент мислите му спряха напълно, а после се задвижиха отново; но по-бавно и без горчивина.

Можеше да си пожелае и да вдъхва повече самоувереност на плахи бизнесмени.

Можеше да си пожелае и да превръща дебели жени в слаби.

Можеше да си пожелае и да ослепи единия от убийците, отвлекли Чарли.

Можеше да си пожелае и тласъкът да се върне.

Ръцете му бяха заети с покривката на леглото — дърпаха, мачкаха, попиваха — явно мозъкът му изпитваше почти несъзнателна нужда от постоянни сетивни сигнали. Нямаше никакъв здрав разум в надеждата тласъкът да се върне. Той беше изчезнал. Не би могъл успешно да проправи с тласък пътя си до Чарли, отколкото до Северния полюс. Тласъкът си бе отишъл.

(Беше ли?)

Съвсем неочаквано Анди се усъмни. Част от него — някаква много дълбока част — може би просто отказа да се съобразява с решението на неговото съзнание да следва пътя на най-малкото съпротивление и да им дава каквото поискат. Може би някаква дълбока част от него отказа да продължи да се предава.

Седеше и попиваше покривката на леглото, не преставаше да плъзга дланите си по нея. Дали беше истина, или желанието му бе предизвикало едно внезапно и недоказуемо предчувствие? Самото предчувствие можеше да е фалшиво като възникналия от чист страх дим, който си бе мислил, че усеща.

Нямаше как да провери предчувствието, а и тук определено нямаше кого да тласне.

Той си изпи содата.

Да допуснем, че тласъкът наистина се е върнал. Той не е някакво универсално лекарство: Анди най-добре го знаеше. Би могъл да даде много малки тласъчета или три-четири силни тласъка, преди да се довърши. Може и да се добере до Чарли, но възможността да се измъкне оттук е не по-голяма от възможността на една снежинка да оцелее в ада. Единственото, което ще постигне, е да се тласне в гроба с мозъчен кръвоизлив (и при тази мисъл пръстите му автоматично се плъзгаха към предишните безчувствени места по лицето му).

А оставаше и торазинът, с който го тъпчеха. Липсата му — закъснението на дължимата доза, когато спря токът — изигра голяма роля за изпадането му в паника, знаеше си го. Дори сега, когато се владееше по-добре, той искаше този торазин и спокойния унес, който му носеше. В началото го държаха по цели два дни без торазин преди всеки опит. Резултатът беше постоянно нервно напрежение и слаба

депресия, подобно на плътни облаци, които сякаш никога няма да се вдигнат... а тогава още не бе така хлътнол, както сега.

— Погледни истината в очите, ти си наркоман — прошепна той.

Не можеше да каже дали наистина е така. Знаеше, че има физиологично пристрастяване, както към никотина и хероина, което причинява физиологични промени в централната нервна система. А има и психологично пристрастяване. Един негов съученик, на име Бил Уолис, ставаше много, много нервен без своите три или четири кокаколи на ден, а старият му приятел от университета Куинси беше маниак на тема пържени картопки — и те трябваше да бъдат от една рядка новоанглийска марка „Хъмпти-Дъмпти“: никой друг вид не го задоволяваше. Анди определяше такива прояви като психологично пристрастяване. Той не знаеше дали неговият копнеж по хапчето е физиологичен или психологичен: знаеше само, че има нужда от него, действително има нужда от него. Самата мисъл за синьото хапче в бялата чинийка накара устата му да пресъхне отново. Вече не го държаха по четирийсет и осем часа без опиата преди опит. Дали чувстваха, че не би могъл да издържи толкова, без да го хване истерия, или просто минаваха през различните фази на експеримента?

В резултат пред него стоеше един жестоко ясен и неразрешим проблем: не може да тласка, зареден с торазин, а пък няма достатъчно воля, за да го откаже (и, разбира се, ако го хванат да го отказва, хубава работа ще им отвори, нали? — направо прекрасна). Щом му донесат синьото хапче в бялата чинийка, след като всичко свърши, той ще го вземе. И малко по малко пак ще си утъпче пътя до спокойната, устойчива апатия, в която се намираше, когато токът спря. Всичко това бе просто едно нереално, незначително отклонение. Съвсем скоро пак ще си гледа „Клуб ХИГ“ и Клинт Истуд в „Програма по домовете“ и ще си похапва прекалено често от винаги добре заредения хладилник. И пак ще пълнее.

(Чарли, Чарли е в опасност, Чарли има голям проблем, заплашва я страшна беда)

Ако е така, той не може нищо да направи. А дори и да може, дори да има някакъв начин да ги измъкне оттук — налъмите да цъфнат и върбите да родят грозде, защо не, по дяволите? — всякакво окончателно решение относно бъдещето на Чарли си оставаше все така далечно, както винаги.

Той пак си легна, разперил ръце и крака. Малкото отделение в мозъка му, което сега се занимаваше изключително с торазина, продължаваше неспокойно да вдига врява.

В настоящето нямаше решение и затова той се понесе към миналото. Видя как двамата с Чарли тичат по Трето Авеню в някакъв кошмар със забавени движения — едър мъж с протрито, кадифено яке и малко момиченце в червено и зелено. Видя Чарли, с напрегнато и бледо лице и стичащи се по бузките ѝ сълзи, след като взе монетите от телефоните на летището... и подпали обувките на някакъв войник.

Мислите му отплуваха дори още по-назад, до кантората им в Порт Сити, Пенсилвания, и мисис Гърни. Тъжната, дебела мисис Гърни, дошла в кантората на курса за отслабване в зелен костюм с панталон, стиснала здраво старателно изписаната реклама, идея всъщност на Чарли. „Или вие ще отслабнете, или следващите шест месеца ние ще ви купуваме продуктите.“

Мисис Гърни, която родила на своя съпруг диспечер четири деца между 1950-а и 1957-а. Сега децата ѝ пораснали и се отвращавали от нея, и съпругът ѝ се отвращавал от нея и се срещал с друга жена, а тя го разбирала, защото Стан Гърни все още бил представителен, жизнен, енергичен мъж на петдесет и пет, а тя бавно натрупала седемдесет килограма след заминаването на предпоследното дете за колежа, тръгнала от шейсет, колкото тежала на сватбата си, до едно кръгло сто и трийсет сега. Тя влезе, чудовищно раздута и отчаяна в зеления си костюм, със задник почти колкото бюро на банков директор. Щом наведе глава към чантата си, за да намери чековата си книжка, трите ѝ гуши станаха шест.

Той я записа в един клас с още три дебелани. Правеха гимнастика и прилагаха една лека диета — указания и за двете бе намерил в обществената библиотека; водеха безобидни разговори, които Анди обяви за „препоръчителни“ — и от време на време ги тласваше със средна сила.

Мисис Гърни спадна от сто и трийсет на сто и дващест, а после и на сто и петнайсет, признавайки със смесено чувство на страх и възхищение, че вече сякаш не ѝ се яде толкова. Допълнителното просто не ѝ изглеждало вкусно. Преди винаги си държала безброй неща за похапване в хладилника (и понички в кутията за хляб, и две-три кексчета с извара в камерата) за вечерите пред телевизора, но сега

някак си... е, звучи почти невероятно, но... непрекъснато забравяла, че са там. А отвсякъде чувала, че когато си на диета, можеш да мислиш само за ядене. Определено не се чувствала като сега, когато опитала да спазва диетата от „Стражи на теглото“.

И останалите три жени в групата откликнаха със същата пламенност. Анди просто стоеше отстрани и ги наблюдаваше с нелепо бащинско чувство. И четирите бяха изумени и очаровани от общото си преживяване. Упражненията за раздвижване, които им се виждали толкова досадни и болезнени преди, сега изглеждаха почти приятни. А съществувал и този странен подтик да ходят. Всички заявяваха, че ако не се поразходят хубавичко през деня, се чувстват някак разстроени и неспокойни. Мисис Гърни призна, че добила навика да отива пеш до центъра на града и обратно всеки ден, макар че това правело общо над три километра. Преди винаги взимала автобуса, което определено било разумно, тъй като спирката се намирала точно пред къщата ѝ.

Но единствения път, когато го взела сега — защото краката наистина много я болели, — се почувствала толкова притеснена, че слязла на втората спирка. И с другите било същото. Но всички те благославяха Анди Макджий, въпреки мускулната треска и другите дребни неприятности.

Мисис Гърни свали теглото си до сто и пет при трето мерене, а до завършването на шестседмичния курс — до деветдесет и пет килограма. Съпругът ѝ бил изумен от случилото се, особено след провала ѝ с безброй диети и курсове. Той настоявал да отиде на лекар — страхувал се да няма рак. Не вярвал, че е възможно да се свалят трийсет и пет килограма за шест седмици по естествен път. Тя показва на Анди пръстите си, зачервени и изпободени от шев, защото ѝ се налагало постоянно да си свива дрехите. А после се хвърли на шията му (като едва не му счупи гръбнака) и плака на рамото му.

Неговите възпитанички обикновено му се обаждат, също както бившите му студенти, подхванали успешна кариера, идваха поне веднъж — някои, за да му кажат благодаря, а други просто да се изфукат: „Гледай, ученикът е надминал учителя си“... нещо, което едва ли е толкова необичайно, колкото си въобразяват, мислеше си понякога Анди.

Но мисис Гърни беше от първите. Тя му се обади да му благодари от сърце само около десет дни преди Анди да се почувства

под наблюдение в Порт Сити. И преди да изтече месецът, потеглиха с Чарли към Ню Йорк.

Мисис Гърни все още беше едра жена: човек забелязваше смайваща разлика само ако я бе виждал преди. Когато се премери този последен път, се оказа, че теглото ѝ е спаднало до осемдесет и пет килограма. Но не точният брой на килограмите беше важното, разбира се. Важното бе, че тя продължаваше да слабее със същото равномерно темпо от шест килограма на седмица, плюс минус един, и постепенно намалявайки темпото щеше да сваля още, докато стигнеше до шейсет-седемдесет килограма. Нямаше да има експлозивна декомпресия, нито пък продължително отвлечение към храната, неща, които понякога водят до *anorexia nervosa*. Анди искаше да изкара малко пари, но без да убива никого с това.

— Вас трябва да ви обявят за национално богатство — заяви мисис Гърни, след като разказа на Анди, че отново се е сближила с децата и съпруга си. Анди се усмихна и ѝ благодари, но сега, легнал върху леглото си в тъмнината, полузадрямал, той си помисли, че в известен смисъл точно това беше станало с него и Чарли: обявили ги бяха за национално богатство.

И все пак талантът му не е само за зло. Не е, щом може да помогне на една мисис Гърни.

Той леко се усмихна.

И усмихнат заспа.

Като се събуди, не помнеше никакви подробности от съня. Търсеше нещо. Намираще се в някакъв лабиринт от коридори, осветени само с мътночервени алармени светлини. Отваряше врати на празни стаи и пак ги затваряше. В някои от стаите бяха разхвърляни топки смачкана хартия, а в една от тях имаше прекатурена настолна лампа и съборена картина. Чувстваше, че се намира в някакво съоръжение, което е трябвало да бъде затворено и експедирано с дяволска бързина.

И все пак накрая намери онова, което търсеше. То представляваше... какво? Кутия? Сандъче? Каквото и да беше, тежеше ужасно и върху него бяха нарисувани с бяло череп и кръстосани кости, като на буркана с отрова за плъхове, качен върху високата лавица в мазето. И макар че беше тежко (поне колкото мисис Гърни), той успя някак да го вдигне. Усети как всичките му сухожилия се разпъват до краен предел, без обаче каквато и да е болка.

„Разбира се, че няма да има болка — каза си той. — Няма, защото е насън. Ще платиш по-късно. Болката ще дойде по-късно.“

Изнесе кутията от стаята, в която я бе намерил. Трябваше да я занесе на някакво място, но не знаеше на какво и къде е то...

„Ще го познаеш, като го видиш“ — прошепна подсъзнанието му.

И така, понесе кутията или сандъчето нагоре и надолу по безкрайните коридори, с безболезнено обтегнати мускули и втвърдени вратни жили под тежестта; и макар мускулите да не го боляха, усети първите признаци на започващо главоболие.

„Мозъкът е мускул — прозвуча като лекция в главата му, а лекцията се превърна в песен, в детска песничка на малко, подскачащо момиченце. — Мозъкът е мускул, който може да помести света. Мозъкът е мускул, който може да помести...“

Сега всички врати бяха като вратите в метрото, леко издути навън, с големи прозорци; всички прозорци имаха заоблени ъгли. Зад тези врати (ако бяха врати) той видя хаос от гледки. В една стая доктор Уонлес свиреше на огромен акордеон. Приличаше на побъркан Лорънс

Уелк, с тенекиена чашка с моливи и надпис, закачен на вратата: НИКОЙ НЕ Е ПО-СЛЯП ОТ ОНЗИ, КОЙТО НЕ ЖЕЛАЕ ДА ВИЖДА. През друг прозорец съзря момиче в бял кафтан да пищи и стремително да се носи през въздуха от стена към стена и Анди забързано го отмина. През друга видя Чарли и реши, че това е някакъв пиратски сън — заровено съкровище, йо-хохо и така нататък, — защото тя разговаряше май с дългия Джон Силвър. Мъжът имаше папагал на рамото си и превръзка на едното око. Той й се хилеше така мазно и фалшиво приятелски, че Анди се разтревожи. Сякаш за да затвърди безпокойството му, едноокият пират обви с ръка раменете на Чарли и извика дрезгаво: „Ние ще ги бием някой ден, детко!“

Анди искаше да спре и да чука по стъклото, докато привлече вниманието на Чарли — тя гледаше пирата като хипнотизирана. Искаше да се увери, че тя не се хваща на хитростите на този странен мъж и знае, че той не е това, за което се представя.

Но не можеше да спре. Влачеше тази проклета
(кутия? сандъче?)

към

(???)

към какво? Какво, по дяволите, трябва да направи с нея?

Но той ще разбере, като му дойде времето.

Мина покрай десетки други стаи — не си спомняше всичко, което видя — и се озова в дълъг, пуст коридор, който завършваше с гола стена. Но не съвсем гола; в самия ѝ център имаше нещо, някакъв голям стоманен правоъгълник, подобен на прорез в пощенска кутия.

Тогава видя написаното с релефни букви върху него и разбра.

ЗА ОТПАДЪЦИ, пишеше там.

И неочаквано до него се озова мисис Гърни, една слаба и хубава мисис Гърни, с прекрасна фигура и стегнати крака, създадени сякаш за да танцуват на някоя тераса, докато звездите избледнеят и зората като приятна мелодия залее от изток небето. Човек никога не би могъл да предположи, помисли си той очарован, че някога си е шила дрехите при Омар, палаткаджията.

Анди се опита да вдигне кутията, но не успя. Тя изведнъж бе станала прекалено тежка. Главоболието му се влошаваше. Напомняше за черния кон, черния кон без ездач с червените очи и с надигащ се

ужас осъзна, че конят е на свобода някъде из това изоставено съоръжение и препуска ли, препуска към него...

— Аз ще ви помогна — заяви мисис Гърни. — Вие ми помогнахте; сега аз ще ви помогна. В края на краищата вие сте националното богатство, не аз.

— Изглеждате толкова хубава — обади се Анди като че ли от много далече през усилващото се главоболие.

— Чувствам се като излязла от затвор — откликна мисис Гърни. — Позволете да ви помогна.

— Ужасно ме боли главата...

— Разбира се, че ще ви боли. В края на краищата мозъкът е мускул.

Тя ли му помогна или той го вдигна сам? Не можеше да си спомни. Но си спомняше как сънят му стана ясен: отърваваше се от тласъка, веднъж завинаги се отърваваше от тласъка. Спомняше си как наклони кутията към процепа с надпис ЗА ОТПАДЪЦИ, любопитен как ли ще изглежда това нещо, настанило се в главата му още от университетските години. Но не тласъкът се показва; Анди усети страх, и удивление, когато капакът се отвори. Това, което се изсипа в шахтата, беше поток от сини хапчета, неговите хапчета, и той сериозно се изплаши; както би казал деди Мақджий, изведнъж се изплаши достатъчно, за да напълни гащите.

— Не! — извика Анди.

— Да — твърдо отговори мисис Гърни. — Мозъкът е мускул, който може да помести света.

Тогава и той го видя през нейните очи.

Изглежда, колкото повече изсипваше, толкова повече го болеше главата и колкото повече го болеше главата, толкова по-тъмно ставаше, докато изчезна цялата светлина, тъмнината стана плътна, оживялата тъмнина, някой някъде бе изгорил всички бушони и нямаше никаква светлина, никаква кутия, никакъв сън, само неговото главоболие и конят без ездач с червените очи, който препускаше ли, препускаше към него...

Туп, туп, туп...

Трябва да е бил буден дълго преди да осъзнае, че действително е буден. Пълната липса на светлина го затрудняваше в намирането на точната граница. Преди няколко години беше чел за един експеримент, в който група маймуни били поставени в среда, която да притъпи всичките им сетива. Майmunите до една полудели. Можеше да ги разбере. Нямахше никаква представа колко дълго е спал, никакво конкретно усещане, освен...

— Аууу, Господи!

Сядането предизвика две чудовищни мълнии от болка в главата му. Той я стисна с ръце и се залюля напред-назад, докато постепенно болката спадна до поносимо равнище.

Никакво конкретно усещане, освен това съсипващо главоболие. Сигурно съм спал в неудобна поза, помисли си той. Сигурно...

Не. О, не. Познаваше това главоболие. Главоболие, каквото получаваше от средно силен тласък... по-силен от онези, с които бе лекувал дебелиите дами и боязливите чиновници, и съвсем не толкова силен, колкото спрямо агентите на мястото за отдих.

Анди вдигна ръце към лицето си и го опипа цялото — от челото до брадичката. Никъде нямаше безчувствени места. Като се усмихна, и двете ъгълчета на устата му се вдигнаха нагоре съвсем както винаги. Помоли се на Бога за светлина, та да може и да види дали някое от тях няма онзи издайнически кървав блясък...

Тласък ли? Тласък?

Но това беше абсурд. Кого би могъл да тласне тук?

Кого, освен ...

Дъхът заседна за миг в гърлото му, а после бавно продължи по пътя си.

И преди бе мислил за това, но никога не се беше опитвал. Смяташе, че ще е все едно да претовари верига с безкрайно кръжащ през нея ток. Страхуваше се да опита.

„Хапчето ми. Хапчето ми е просрочено и аз си го искам, наистина си го искам, действително имам нужда от него. Хапчето ми

ще оправи всичко.“

Обикновена мисъл. Не предизвикваше никакъв копнеж. Идеята да вземе торазин носеше емоционалния заряд на „ако обичаш, подай ми маслото“. Фактът бе, че като се изключи отвратителното главоболие, той определено се чувстваше по-добре. А освен това бе изкарвал много по-лоши главоболия преди — онова на олбънското летище, например. Сегашното беше едно бебе в сравнение с него.

Аз съм тласнал себе си, помисли си той удивен.

За първи път успя наистина да проумее как трябва да се чувства Чарли, защото за първи път изпита лек страх от собствения си парасихичен талант. За първи път действително проумя колко малко знае за него и възможностите му. Защо беше изчезнал? Не знаеше. Защо се бе върнал? И това не знаеше. Имаше ли някаква връзка със силната му уплаха в мрака? Или с внезапното чувство, че Чарли е в опасност (изплува мъгляв спомен за едноокия пират и пак се стопи, изчезна) и мрачното му отвращение от себе си, задето я бе забравил? Възможно ли бе да се е върнал от удара по главата, когато падна?

Не знаеше, знаеше единствено, че е тласнал себе си.

Мозъкът е мускул, който може да помести света.

Внезапно му дойде наум, че докато лекичко е побутвал разни чиновници и дебелани, е можел да открие лечебен център за наркомани, с персонал един човек. Изпадна в тръпнещ екстаз от залелите го представи. Той бе заспал с мисълта, че талант, успял да помогне на бедната дебела мисис Гърни, не може да е изцяло лош. А какво да се каже за талант, който може да освободи от белите мишки всеки нещастен наркоман в Ню Йорк? Какво ще кажете за това, драги зрители?

— Господи! — прошепна той. — Наистина ли съм пречистен?

Не изпитваше никакъв копнеж. Торазинът, представата за синьото хапче в бялата чинийка — този образ беше станал безспорно неутрален.

— Пречистен съм — отговори си той.

Следващ въпрос: ще успее ли да остане чист?

Но едва си го зададе и го заляха безброй други. Ще успее ли да открие какво точно става с Чарли? Той бе използвал тласъка върху себе си насън, като вид автохипноза. Ще успее ли да го приложи върху други, докато е буден? Върху безкрайно, отблъскващо хилещия се

Пайнчът, например? Пайнчът би трябвало да знае какво става с Чарли. Ще успее ли да го принуди да каже? Ще успее ли дори да я изведе някак отук накрая? Има ли възможност да го направи? А ако наистина се измъкнат, какво? Преди всичко, никакво бягане повече. Бягството не е разрешение. Някъде трябва да има място, където да отидат.

От месеци насам за първи път се чувстваше развълнуван, изпълнен с надежда. Започна да прави откъслечни планове, одобряваше, отхвърляше, питаше се. От месеци насам за първи път се чувстваше у дома в собствената си глава; жива и жизнена, готова за действие. И най-вече, ако успееше да ги заблуди в две неща — че все още е наркоман и че не е способен да използва таланта си за хипнотично внушение, — може и да... просто може и да срещне някаква възможност да... да направи нещо.

Анди продължаваше да върти всички тези мисли из главата си, когато токът дойде. В другата стая телевизорът започна да лее своето вечно „Исус ще се погрижи за душата ви, а ние — за чековата ви книжка“.

„Очите, електрическите очи! Те пак те наблюдават или скоро ще започнат... Не ги забравяй!“

За миг видя всичко — дните и седмиците на хитруване, които вероятно му предстоят, ако иска да получи някакъв шанс, и усети почти със сигурност, че в някой момент ще го хванат. Потъна в депресия... но тя не предизвика копнеж по хапчето и това му помогна да се овладее.

Мисълта за Чарли му помогна още повече. Той бавно се надигна от леглото и отиде във всекидневната.

— Какво стана? — извика високо. — Мене ме беше страх! Къде ми е лекарството?

Анди седна пред телевизора с отпуснато, мрачно и унило лице.

А зад това безизразно лице мозъкът му — този мускул, който можеше да помести света — работеше с все по-голяма скорост.

Подобно на съня, който баща ѝ бе сънувал по същото време, Чарли Макджий не си спомняше подробностите от дългия си разговор с Джон Рейнбърд, а само възловите места. Тя не беше съвсем сигурна как стана така, че му разкри по какви причини е тук, или как заговори за огромната си самота без баща си и за ужаса да не я изиграят отново да използва пирокINETИЧНАТА си способност.

Донякъде, разбира се, беше заради късото съединение и увереността, че те не подслушват. А и заради самия Джон, преживял такива ужаси и изпитващ трогателен страх от тъмното и от свързаните с него спомени за ужасната дупка, където го напъхали онези „конгци“. Той я попита, почти равнодушно, защо я държат затворена и тя му разказва, колкото да го разсее. Но този разказ скоро се превърна в нещо повече. Той започна да се излива все по-бързо и по-бързо — всичко, което бе събирала в себе си, — докато думите заискачаха една през друга, презглава. Веднъж или два пъти плака и той несръчно я прегръщаше. Джон беше чудесен човек... в много отношения ѝ напомняше за баща ѝ.

— Сега, ако открият, че знаеш всичко това — завърши тя, — сигурно и теб ще затворят. Не биваше да ти разказвам.

— Ще ме затворят, вярно — съгласи се жизнерадостно Джон. — Моят пропуск е категория „D“, детко. Дава ми да отворям шишета с паркетин и май това е всичко — той се засмя. — Сигурно ще се оправим, ако не издадеш, че си ми го разправила.

— Няма — обеща Чарли разпалено. Тя сама се чувстваше малко неспокойна и си мислеше, че ако Джон признае, може да го използват като лост върху нея. — Ужасно съм жадна. В хладилника има студена вода. Искаш ли малко?

— Не ме оставяй — помоли моментално той.

— Хайде да отидем заедно. Ще се държим за ръце.

Джон се замисли малко.

— Добре.

Те запристъпваха заедно към кухнята, стиснали здраво ръцете си.

— Ти по-добре си трай, детко. Особено за това. Големият като планина индианец го е страх от тъмното. Момчетата направо ще ме скъсат от подигравки.

— Няма, ако знаят...

— Може би. А може и само тонинко — изкикоти се той. — Но по ми се ще хич да не научат. Благодаря на Бога само, че ти беше тука, детко.

Чарли така се трогна, че очите ѝ пак се насълзиха и трябваше да положи усилия, за да се овладее. Стигнаха до хладилника и тя опипом намери бутилката със студена вода, която, макар да не беше вече ледена, успокои гърлото ѝ. Зачуди се с подновена тревога колко ли дълго е разказвала и не може да прецени. Но разказа... за всичко. Дори за онова, което бе смятала да премълчи, като случката във фермата Мандърс. Разбира се, хората като Хокстетър знаеха, но те не я интересуваха — интересуваше я Джон... и неговото мнение за нея.

И все пак тя му я разказа. От време на време той задаваше по някой въпрос, все по същността... и тя му разказа всичко, често със сълзи на очи. И вместо повече въпроси, кръстосан разпит и недоверие, получи разбиране и спокойно съчувствие. Джон явно осъзнаваше през какъв ад е минала, може би защото и той самият беше минал през ад.

— Заповядай.

— Благодаря. — Той пи и върна бутилката в ръката ѝ. — Благодаря много.

Тя я прибра.

— Хайде да се върнем в другата стая — предложи той. — Чудя се дали изобщо някога ще го оправят тоя ток.

Вече с нетърпение чакаше да дойде токът. Предполагаше, че го няма повече от седем часа. Искеше да излезе оттук и хубавичко да помисли. Не по разказаното му от Чарли, не — то му беше добре известно, — а за това как да го използва.

— Сигурна съм, че скоро ще дойде.

Пак с опипване, те се добраха до дивана и седнаха.

— Нищо ли не са ти казали за баща ти?

— Само, че е добре — отвърна тя.

— Хващам се на бас, че мога да вляза при него — възкликна Рейнбърд, сякаш тази идея току-що му бе дошла наум.

— Можеш ли? Наистина ли мислиш, че можеш?

— Мога да се разменя с Хърби някой път. Ще го видя. Ще му предам, че си добре. Е, няма да му го кажа, но ще му пусна бележка или нещо от тоя сорт.

— О, а няма ли да е опасно?

— Опасно ще е, ако ми стане навик, детко. Но аз съм ти задължен. Ще видя как е той.

Тя го прегърна в тъмното и го целуна. Рейнбърд ѝ отвърна с нежно притисване. По свой собствен начин сега я обичаше повече от всякога. Тя вече беше негова, а и той бе неин. За малко.

Поседяха така, без да разговарят, и Чарли задряма. Тогава той каза нещо, което я събуди така пълно и внезапно, сякаш я плисна със студена вода в лицето.

— Дявол да го вземе, ти трябва да им палиш проклетите огънове, ако можеш.

Дъхът на Чарли секна като от удар.

— Нали ти обясних — натърти тя — То е все едно, че пускаш диво животно от клетка. Обещах си никога вече да не го провя. Онзи войник на летището... и онези мъже във фермата... аз ги убих... изгорих ги! — Лицето ѝ пламтеше и тя бе готова пак да се разплаче.

— Както ми го разправи, видя ми се като самозащита.

— Да, но това не е извинение да...

— И си спасила живота на баща си.

Чарли мълчеше. Но той усещаше как от нея се излъчват на вълни тревога, объркване и нещастие. Продължи бързо да действа, защото не искаше точно сега тя да си спомни, че за малко не бе убила и баща си.

— А що се отнася до Хокстетър, аз съм го мяркал наоколо. Виждал съм хора като него и през войната. Всичките са един дол дренки. Крал Говно от Фъшкиената планина. Ако не му мине номерът по един начин, ще пробва по друг.

— От това най-много се страхувам — призна тя жално.

— Освен ако се намери някой да му подпали мартинките.

Макар и стресната, Чарли силно се изкикоти — както понякога реагираше на неприлични думи, просто защото е лошо да се говорят. Но веднага след това стана сериозна.

— Не, няма да паля. Обещала съм си го. Това е лошо и аз няма да го направя.

Достатъчно. Време беше да спре. Чувстваше, че би могъл да продължи на чиста интуиция, но се опасяваше да не го излъжат сетивата. Вече бе уморен. Работата над момиченцето беше не по-малко уморителна от работата над някой от сейфовете на Рамадън. Имаше много голяма опасност да направи грешка, която да не може никога да се поправи.

— Така е, сигурно си права.

— Наистина ли ще влезеш при татко?

— Ще се опитам, детко.

— Съжалявам, че остана затворен тук с мен, Джон. Но и ужасно се радвам.

— И аз.

Поговориха си откъслечно за разни неща и тя отпусна глава върху ръката му. Усети я, че пак задрямва — вече беше много късно, — и когато след около четирийсет минути токът дойде, Чарли спеше дълбоко. Светлината я накара да се размърда и да сгуши глава на тъмно в него. Той замислено се вгледа в тънкото върбово стъбло на вратлето ѝ и нежната крива на черепа. Толкова много сила в тази малка, крехка костена люлка. Възможно ли е? С разума си все още го отхвърляше, но със сърцето си чувстваше, че е така. Странно и някак си чудесно беше усещането да си раздвоен по този начин. Чувстваше със сърцето си, че това е възможно до степен, каквато никога не биха повярвали, може дори до степента на бълнуванията на откачения Уонлес.

Рейнбърд я вдигна, занесе я до леглото и я пхна под завивките. Докато ги придърпваше към брадичката ѝ, Чарли се размърда в полусън. Той импулсивно се наведе и я целуна.

— Лека нощ, детко.

— Лека нощ, тате — измърмори тя с надебелял, сънен глас. След това се обърна и повече не мръдна.

Рейнбърд я погледа още няколко минути и се върна във всекидневната. Десет минути по-късно при него връхлетя самия Хокстетър.

— Авария — започна той. — Буря. Проклети електронни заключалки, всичко се блокира. Тя...

— Тя ще бъде добре, ако не вдигаш толкова шум — изсъска тихо Рейнбърд. Огромните му ръце се протегнаха, сграбчиха Хокстетър за

реверите на бялата лабораторна престилка и придърпаха внезапно ужасеното му лице на сантиметри от окото на индианеца. — И ако някога пак покажеш тук, че ме познаваш, ако някога се държиш с мен, като че ли съм нещо друго, а не чистач с „D“ пропуск, ще те убия, после ще те накълцам на парченца и ще те хвърля на котките.

Хокстетър безпомощно пръскаше слюнки. В края на устните му се появи прозрачен мехур.

— Разбираш ли? Ще те убия! — разтърси го Рейнбърд.

— Р-р-раз-з-з-бирам.

— Тогава хайде да се махаме оттук — избута индианецът бледия и ококорен Хокстетър в коридора.

Рейнбърд хвърли един последен поглед наоколо, после изкара количката си навън и затвори зад себе си самозаклучващата се врата. В спалнята Чарли се бе отпуснала в най-спокойния си сън от месеци насам. А може би и от години.

**МАЛКИ ОГНЬОВЕ, ГОЛЯМО
НАБЛЮДЕНИЕ**

Силната буря отмина. Мина и време — три седмици. Лятото, влажно и изтощително, все още господстваше над Източна Вирджиния, но децата пак тръгнаха на училище и жълтите автобусчета, с които ги превозваха, сновяха с грохот по добре поддържаните второстепенни пътища на областта Лонгмънт. В недалечен Вашингтон, столицата на САЩ, започваше още една година на законодателство, слухове и инсинуации сред обичайната скандална атмосфера, поддържана от националната телевизия, с планирано изтичане на информация и неизменни облаци от алкохолни изпарения.

Всичко това не се отразяваше особено в постоянно хладните стаи и подземни помещения на двете довоенни къщи. Единственото сходство беше, че и Чарли Макджий учеше. Идеята да ѝ вземат частни учители беше на Хокстетър и Чарли отказа, но Джон Рейнбърд я убеди.

— Каква вреда можеш да имаш? — попита я той. — Няма никакъв смисъл умно момиче като теб да изостава. Дявол да го вземе... извинявай, Чарли, но понякога адски ми се иска да бях получил повече от едно осмокласно образование. Сега нямаше да бърша подове... можеш да се обзаложиш на обувките си за това. А пък тъй и времето ти ще минава по-бързо.

И тя се съгласи — заради Джон. Частните учители дойдоха: младият мъж, който ѝ преподаваше по английски език, по-възрастната жена — по математика, по-младата с дебелите очила — по френски, а мъжът в инвалидната количка — по естествознание. Тя ги слушаше и смяташе, че напредва, но го правеше само заради Джон.

На три пъти той си рискува службата, за да предаде бележки на баща ѝ, и тя се чувстваше виновна. Затова още повече ѝ се искаше да му достави удоволствие. Той донесе новини от баща ѝ — че е добре, че се е зарадвал, като научил, че и Чарли е добре и че им помага за опитите. Последното я натъжи за известно време, но тя вече бе достатъчно голяма, за да разбира — донякъде поне, че невинаги най-доброто за нея е най-добро и за баща ѝ. А напоследък все по-често започваше да се чуди дали Джон не знае по-добре кое е правилно за

нея. По своя честен, забавен начин (винаги ругаеше, а след това се извиняваше, което я караше да се кикоти) той беше много убедителен.

Почти десет дни след късото съединение Джон не спомена нищо за палене. За тези неща говореха само в кухнята, където според него нямало „уши“, и то винаги шепнешком.

В онзи ден той попита:

— Ти мисли ли пак за онази работа с огъня, Чарли?

Вече винаги ѝ викаше Чарли вместо „детко“, по нейна молба.

Чарли се разтрепера. Само мисълта за огън ѝ действаше по този начин след фермата Мандърс. Тя изстиваше, мускулите ѝ се стягаха и се разтреперваше: в докладите на Хокстетър това се наричаше „лека фобийна реакция“.

— Казах ти. Не мога. Няма да го направя.

— Е, не мога и няма не е едно и също — отбеляза Джон. Той миеше пода, но много бавно, така че да може да ѝ говори. Парцалът му свистеше. Говореше по метода на заговорниците в затвора, като едва движеше устни.

Чарли не отговори.

— Имах едно-две неща наум — продължи той, — но ако не щеш да ги чуеш... ако решението ти наистина е окончателно... просто ще млъкна.

— Не, недей — каза от учтивост Чарли, но ѝ се искаше той действително да млъкне и да не говори за това, защото то я караше да се чувства зле. Но Джон беше направил толкова много за нея... и тя ужасно се страхуваше да не го засегне или да не нарани чувствата му. Имаше нужда от приятел.

— Ами на тях трябва да им е ясно как си загубила контрол в оная ферма. Сигурно наистина ще внимават. Не мисля, че ще им стиска да те пробват в стая, пълна с хартия и мазни парцали, нали?

— Да, но...

Той повдигна малко ръка от парцала.

— Изслушай ме, изслушай ме.

— Добре.

— И сигурно им е ясно, че единствено тогава си предизвикала истински... какво?... голям пожар. Малки огънове, Чарли. В това е номерът. Малки огънове. И ако наистина нещо стане — в което се съмнявам, щото си мисля че ти се владееш по-добре отколкото смяташ

— но да речем, че наистина нещо стане. Кого ще обвинят? Тебе ли? След като половин година тия мръсни копелета те насилват да го сториш? О, по дяволите, извинявай.

Думите му я плашеха, но нещастното му изражение я принуди да се изхихика в шепа.

Джон също леко се усмихна и сви рамене.

— А освен това не можеш да се научиш да контролираш нещо без да се упражняваш.

— Пет пари не давам дали ще мога да го контролирам, или не, защото просто няма да го правя.

— Може и да ти се случи — упорстваше Джон. Той изстиска парцала, остави го в ъгъла, изля сапунената вода в кухненската мивка и пак напълни кофата, за да изплакне пода. — Може да те накарат да го направиш, като те изненадат.

— Не, няма.

— Или да допуснем, че някога вдигнеш висока температура. От грип или ангина, или, по дяволите, знам ли — от някаква инфекция. — Това беше една от малкото полезни идеи, подхвърлени му от Хокстетър. — Махали ли са ти апендикса, Чарли?

— Неее...

Джон се зае отново с пода.

— На брат ми му го махнаха, но първо му се спуска и той едва не умря. Тъй стана, щото бяхме индианци от резервата и на никой не му пу... никого не го беше грижа дали живеем или мрем. Той вдигна висока температура, към четирийсет градуса, и направо откачи — крещеше ужасни проклетия и говореше на хора, дето не бяха там. Даже си помисли, че баща ни е ангелът на смъртта или нещо от тоя род, и се опита да го наръга с ножа, дето беше на масичката до леглото му. Разправял съм ти тая история, нали?

— Не — прошепна Чарли вече не заради подслушването, а от смайване и ужас. — Наистина ли?

— Наистина. — Джон пак изстиска парцала. — Той не беше крив. Високата температура го караше да ги върши такива. Хората ги прихваща да вършат и говорят какво ли не, когато ги тресе. Какво ли не.

Чарли разбра мисълта му и усети вледеняващ страх. Ето нещо, за което дори не бе помисляла.

— Но ако умееш да го контролираш това пиро-не знам какво си...

— Как ще го контролирам, ако имам треска?

— Ами просто ще можеш. — Рейнбърд се върна към оригиналната метафора на Уонлес, тази, която толкова бе отвратила Кап преди близо година вече. — Това е като ходенето до тоалетната, Чарли. Научиш ли се веднъж да контролираш червата и пикочния си мехур, то е завинаги. Хора, които имат треска, понякога намокрят цялото легло с пот, но рядко се изпускат.

Хокстетър беше изтъкнал, че това не е задължително, но Чарли не би могла да знае.

— Та контролираш ли го, нали разбираш, няма да се налага да го мислиш повече. Ще ти бъде вързано в кърпа. Но за да го контролираш, трябва много да се упражняваш. Също както си се учила да си връзваш обувките или да пишеш в забавачката.

— Аз... просто не искам да паля! И няма да го правя! Няма!

— Ето, взех, че те разстроих! — възкликна Джон. — Хич не ми се щеше тъй да става. Съжалявам, Чарли. Дума вече няма да обеля. Ах, тая моя проклета голяма уста.

Но следващия път тя сама повдигна въпроса.

Това стана три или четири дни по-късно. Чарли много внимателно бе обмислила всичко, казано от него... и вярваше, че е открила единственото слабо място.

— Тази история просто няма да има край. Те ще искат непрекъснато още и още, и още. Само ако знаеше как ни преследваха, как никога не се предаваха. Започна ли веднъж, ще искат по-големи огньове, а после още по-големи и още по-големи и накрая... не знам... но ме е страх.

Той отново ѝ се възхити. Тя имаше интуиция и невероятно остър ум. Зачуди се какво ли ще си помисли Хокстетър, когато той, Рейнбърд, му съобщи, че Чарли Макджий има съвсем ясна представа за основния им строго секретен план. Всички доклади за нея подкрепяха мнението, че пирокинезата е само най-силният от многото ѝ сродни парапсихични таланти, и Рейнбърд вярваше, че интуицията е един от тях. Баща ѝ многократно бе твърдял, че Чарли знаела за идването на Ал Стайнович и хората му във фермата Мандърс още преди да се появят. Тази мисъл беше страшничка. Току-виж някой ден интуицията

й подскаже неговото двуличие... е, казват, че адът не е нищо в сравнение с яростта на измамена жена, а ако и половината от това, което вярва за Чарли, е истина, то тя е напълно способна да създаде един ад или напълно достоверно негово копие. Можеше да му се случи внезапно да вдигне прекалено висока температура. Така работата придобиваше известна пикантност... пикантност, която твърде дълго му бе липсвала.

— Чарли — рече той, — аз не те карам да вършиш тия неща даром.

Тя го погледна удивена.

Джон въздъхна.

— Не знам как да ти обясня. Сигурно щото те обичам. Ти си ми като дъщеря. И туй, дето са те натикали тука и не ти дават да виждаш татко си, и дето не можеш хич да излизаш, и ти липсват всички неща, дето ги имат другите малки момиченца... всичко туй ми е страшно противно.

Сега той остави здравето си око да се втрени разпалено в нея и да я поизплаши.

— Ти можеш да получиш какво ли не, ако им поиграеш по свирката... пускайки по някоя и друга въдица.

— Въдица ли? — съвсем се обърка Чарли.

— Да! Можеш да ги накараш да те пуснат да излезеш на слънце, хващам се на бас. Нищо чудно да отидеш дори и до Лонгмънт, да напазаруваш разни работи. Можеш да смениш тая проклета клетка с нормална къща. Да се срещаш с други деца. И...

— И да видя баща си?

— Сигурно.

Но това нямаше да стане никога, защото, ако те двамата си разкажат каквото знаят, ще осъзнаят, че Джон, Приятелят чистач, е прекалено добър, за да бъде истински. Рейнбърд не бе предал нито една бележка на Анди Макджий. Според Хокстетър това бе излишен риск и Рейнбърд, който го имаше за пълен тъпанар в много отношения, в този случай беше съгласен.

Едно е да залъгваш осемгодишно дете с измишльотини, че в кухнята няма скрити микрофони и ако си говорят тихо, не могат да ги чуват, и съвсем друго е да излъжеш бащата на момиченцето със същите приказки, дори да е тъпкан с наркотици до козирката.

Възможно бе Макджий да не е достатъчно упоен и да забележи, че тяхната игра с Чарли не се различава особено от тактиката „Добрия и Лошия“, която полицейските служби използват от стотици години за пречупване на престъпници.

Затова той поддържаше измислицата, че носи бележките на Анди, точно както и толкова много други. Истина бе, че доста често виждаше Анди, но само на телевизионните монитори. Истина бе, че Анди помагаше на опитите им, но беше истина и че е свършен, неспособен да тласне дори дете да яде сладолед. Той се бе превърнал в една голяма, тлъста нула, която се интересуваше само какво има на екрана и кога ще пристигне следващото хапче... и вече изобщо не питаше за дъщеря си. Да срещне баща си очи в очи и да види какво са направили от него, можеше напълно да възобнови категоричния ѝ отказ, а той вече беше много близо до пречупването ѝ: сега тя искаше да бъде убеждавана. Да, всичко можеше да е обект на сделка, но не и това. Чарли Макджий никога повече нямаше да види баща си. Не след дълго, предполагаше Рейнбърд, Кап ще качи Макджий на някой самолет на Арсенала и ще го изпрати във филиала в Мауи. Но не беше необходимо момиченцето да научава.

— Наистина ли мислиш, че ще ми позволят да го видя?

— Няма спор по тоя въпрос — отговори той с лекота. — Не веднага, разбира се: той им е козът пред теб и те го знаят. Но стигнеш ли донякъде и тогаз им речеш, че спиращ, ако не ти позволят да го видиш...

Той не довърши. Въдицата беше хвърлена, из водата се носеше голяма лъскава примамка. В нея имаше кукичка, а не ставаше и за ядене, но това все още бе нещо, което упоритото малко глупаче не подозираше.

Тя го гледаше замислено. Повече нищо не се каза по този въпрос. Този ден.

Сега, около седмица по-късно, Рейнбърд рязко смени тактиката. Направи го без всякаква конкретна причина, но неговата собствена интуиция му подсказваше, че с препоръки няма да помръдне и сантиметър напред. Беше време да моли, както Заю Баю молеше Кума Лиса да не го хвърля в шипковия храсталак.

— Помниш ли онова, дето говорихме? — подхвана той, докато лъскаше пода в кухнята. Тя се преструваше, че се колебае в избора си

на нещо за хапване от хладилника. Беше праметнала чистото си розово краче зад другото така, че се виждаше ходилото — поза, която някак страшно му напомняше за края на детството. Тя бе сякаш предеготична, почти мистична. Сърцето му отново се устреми към Чарли. Сега тя погледна назад към него със съмнение. Косата ѝ, събрана в конска опашка, падна върху едното ѝ рамо.

— Да. Помня.

— Ами взех да се питам какво ме би през устата да се правя на специалист по даването на съвети. Та аз не мога да изтегля и хиляда долара заем от банката за една кола.

— О, Джон, това нищо не означава...

— Означава. Ако знаех нещо, щях да съм някой от ония като Хокстетър. С диплома.

Тя отговори с огромно презрение.

— Моят татко казва, че всеки глупак може да си купи диплома от някой университет.

В сърцето си той възликува.

Три дни след това рибата налага въдицата.

Чарли му съобщи, че е решила да им позволи да си проведат опитите. Смятала да внимава. И да ги накара и те да внимават, ако не знаят как. Лицето ѝ беше отслабнало, бледо и напрегнато.

— Не го прави — каза Джон, — ако не си премислила всичко.

— Опитах се — прошепна тя.

— Заради тях ли го правиш?

— Не!

— Добре! Заради себе си ли го правиш?

— Да. Заради себе си. И заради баща ми.

— Добре. И, Чарли... накарай ги да ти играят по свирката. Разбираш ли ме? Ти си им показала колко упорита можеш да бъдеш. Не им давай сега да намерят слабо място. Намерят ли, ще се възползват. Бъди твърда. Разбираш ли ме?

— Така... мисля.

— Даваш нещо срещу нещо. Всеки път. Никакви подаръци. — Раменете му леко се смъкнаха. Пламъкът в окото му се стопи. Тя не обичаше да го вижда такъв, угнетен и смазан. — Не им позволявай да постъпят с тебе, както с мене. Аз дадох на тая страна четири години от живота си и едно око. Едната от тия години изкарах в дупка под земята, като се хранех с насекоми, горях в треска, задушавих се в собствената си смрад и вадех въшки от косата си. А щом се измъкнах, рекоха: много ти благодарим, Джон, и ми тикнаха парцала в ръката. Те ме ограбиха, Чарли. Разбираш ли? Не им позволявай да сторят същото с тебе.

— Разбрах — произнесе тържествено тя.

Той леко се оживи и се усмихна.

— И тъй, кога ще бъде големият ден?

— Доктор Хокстетър ще идва утре. Ще му кажа, че съм решила да им помогна... малко. И също... какво искам аз.

— Правилно. Само не искай твърде много в началото. Тая работа е като на панаира, Чарли. Трябва да им хвърлиш нещо лъскаво в очите,

преди да им прибереш парите.

Тя кимна.

— Но ти ще им покажеш кой държи юздите, нали? Кой ръководи играта.

— Да.

Джон се усмихна по-широко.

— Така те искам!

Хокстетър беше бесен.

— Що за дяволска игра? — крещеше той на Рейнбърд. Намираха се в кабинета на Кап. Той има смелостта да крещи, мислеше си Рейнбърд, защото Кап е тук в ролята не рефер. После хвърли бърз поглед към пламтящите сини очи на Хокстетър, зачервените му страни, побелелите кокалчета на пръстите му и призна, че вероятно не е прав. Рейнбърд дръзна да мине всички граници и да нахлуе в съкровената градина от привилегии на Хокстетър. Това, че го раздруса яко след късото съединение, беше едно: Хокстетър бе допуснал опасна грешка и го знаеше. Но сега ставаше дума за нещо съвсем друго. Според него.

Рейнбърд се взираше втренчено в Хокстетър.

— Ти старателно обвърза всичко с нещо невъзможно! Знаеш прекрасно, че тя няма да види баща си! „Даваш нещо срещу нещо“ — имитира ядно Хокстетър. — Глупак такъв!

Рейнбърд продължаваше да го гледа втренчено.

— Никога повече не ме наричай глупак — свършено безизразно рече той. Хокстетър се сепна... но само за миг.

— Моля ви, господа — въздъхна уморено Кап. — Моля ви.

На бюрото му имаше магнетофон. Те току-що бяха изслушали разговора на Рейнбърд и Чарли от тази сутрин.

— Очевидно доктор Хокстетър не съзнава, че най-после той и екипът му ще получат нещо — наблегна Рейнбърд, — което ще увеличи запаса им от практически знания със сто процента, ако пресмятанията ми са точни.

— Като резултат от една напълно непредвидена авария — мрачно допълни Хокстетър.

— Една авария, която бяхте прекалено късогледни, за да инсценирате сами — върна удара Рейнбърд. — Прекалено заети да се забавлявате с плъховете си, може би.

— Достатъчно, господа — намеси се Кап. — Не сме се събрали тук да си разменяме обвинения: не това е целта на тази среща. — Той се обърна към Хокстетър: — Време е да погледнеш истината в очите.

Принуден съм да ти обърна внимание, че проявяваш забележителна неблагодарност.

Хокстетър изсумтя.

Кап се обърна към Рейнбърд:

— Все пак и аз смятам, че накрая ти се увлече в ролята си на *amicus curiae*.

— Така ли смяташ? Значи още не ти е ясно — окото на индианеца се завъртя от Кап към Хокстетър и пак към Кап. — Мисля, че и двамата проявявате направо поразително неразбиране. Имате на ваше разположение двама детски психоаналитици и ако те са типични представители на тази професия, то светът трябва да е пълен с деца с неразрешими душевни проблеми.

— Лесно е да се говори — започна Хокстетър. — Това...

— Вие просто не проумявате колко умна е тя — сръза го Рейнбърд. — Как бързо намира... връзката между причините и следствията. Да работиш с нея е все едно да си проправяш път през минно поле. Подхвърлих ѝ идеята за „моркова и пръчката“, защото тя и сама щеше да стигне до нея. Като я измислям заради нея, аз укрепвам доверието ѝ в мен... и като резултат превръщам едно препятствие в предимство.

Хокстетър отвори уста. Кап го спря с вдигане на ръка и заговори на Рейнбърд с тих, омиротворителен тон, какъвто не използваше с никой друг... но и никой друг не беше Джон Рейнбърд.

— Това не променя факта, че ти, изглежда, си поставил граница докъде могат да стигнат Хокстетър и хората му. Рано или късно тя ще разбере, че основното ѝ искане — да види баща си — няма да бъде изпълнено. Всички сме еднородушни, че ако ѝ позволим да го види, може да загубим завинаги съдействието ѝ.

— Точно така — вметна Хокстетър.

— И ако тя е толкова умна, колкото твърдиш — продължи Кап, — вероятно ще постави неизпълнимото си условие по-скоро рано, отколкото късно.

— Вярно — съгласи се Рейнбърд. — И тогава край на всичко. Само да го види и ще осъзнае, че през цялото време съм я лъгал за неговото състояние. И ще стигне до извода, че през цялото време съм работил за вас, момчета. И така, въпросът е само колко дълго ще я накарате да продължава.

Рейнбърд се наклони напред.

— Има няколко положения, с които вие двамата трябва да свикнете. Първо, Чарли няма да пали за вас до безкрайност. Тя е човешко същество, малко момиченце, което иска да види баща си. Не е лабораторна мишка.

— Ние вече... — започна нетърпеливо Хокстетър.

— Не. Не сте. Работата опира до самата основа на системата за възнаграждение при експериментите. Морковът и пръчката. Като пали, Чарли ще си мисли, че тя държи моркова, с който ще ви накара да я заведете при баща й. Но ние сме на друго мнение. Фактически баща й е морковът, с който ние водим нея. Е, едно муле може да изоре цяло поле, докато се мъчи да докопа мамещия го морков, защото мулето е глупаво. Но това малко момиченце не е.

Той погледна към Кап и Хокстетър.

— За не знам кой път ви го повтарям. Имам чувството, че забивам пирон в дъб — солиден дъб. Трудно върви, както виждате; вие двамата сякаш непрекъснато забравяте. Рано или късно тя ще разбере и ще престане да ви слуша. Защото не е муле. Или бяла лабораторна мишка.

„И на теб ти се ще по-скоро да престане — помисли си Кап с напиреща ненавист. — Да престане, за да можеш да я убиеш.“

— И така, тръгвате от този основен факт — продължи Рейнбърд. — Като начало. След това започвате да измисляте начини да удължите нейната сговорчивост колкото е възможно повече. После, когато всичко свърши, си пишете докладите. Ако получите достатъчно данни, възнаграждават ви с определена голяма сума. Успявате да изядете моркова. В такъв случай получавате нова възможност да инжектирате магьосническата си отвара на група бедни, невежи несретници.

— Ти си бил и язвителен — каза Хокстетър с треперещ глас.

— С това превъзхождам пълните глупаци — отвърна Рейнбърд.

— Как предлагаш да увеличим сговорчивостта й?

— Ще спечелите няколко опита само с дребни отстъпки. Разходка на поляната. Или пък... всяко малко момиченце обича конете. Обзалагам се, че можете да я накарате поне пет-шест пъти да пали за вас единствено срещу малко езда по алеите на някое от онези кончета в конюшната. А това ще е достатъчно, за да удържи на върха на иглата десетина канцеларски плъха от рода на Хокстетър.

Хокстетър се отблъсна от масата.

— Не съм длъжен да седя тук и да слушам такива обиди.

— Седни и млъкни — нареди Кап.

По лицето на Хокстетър изби силна червенина и той сякаш беше готов да се бие; после тя изчезна така внезапно, както се бе появила, и той сякаш беше готов да се разплаче. След това седна отново.

— Разрешете ѝ да отиде в града на пазар — продължи Рейнбърд.
— Пратете я на посещение в „Седем флага над Джорджия“^[1], да се качи на дяволската железница. Може и заедно с нейния добър приятел Джон Чистача.

— Ти сериозно ли мислиш, че срещу тези неща... — удиви се Кап.

— Не, не мисля. Няма да е задълго. Рано или късно отново ще се върне на баща си. Но и тя е човек. Иска някои неща и за себе си. Ще извърви доста от пътя, който ви е нужен, като се залъгва, че ви хвърля нещо лъскаво в очите, преди да ви прибере парите. Но накрая пак ще стигне до скъпите, мили татенца, да. То не е продажно, това момиченце. То е упорито.

— И край на пътуването — рече Кап замислено. — Всички да слизат. Проектът е завършен. Във всеки случай тази фаза от него. — В много отношения при перспектива за приближаващ край му олекваше.

— Още не съвсем — пусна Рейнбърд невеселата си усмивка. — Разполагаме с още един коз. С още един много голям морков, щом се изчерпят по-малките. Не баща ѝ — не голямата награда, — но нещо, което ще я накара поне още мъничко да продължи.

— И какво ще бъде то? — попита Хокстетър.

— Открийте го сами — отговори Рейнбърд, все още усмихнат, и замълча.

Кап би могъл, независимо от степента на упадъка му през последната близо половин година. Без да се напруга, той разполагаше с по-остра проникателност от повечето свои служители (включително и всички претенденти за трона му) при максимални усилия. Колкото до Хокстетър, той никога нямаше да се досети. Хокстетър се бе издигнал с няколко степени над нивото си на некомпетентност, постижение много по-възможно във федералната бюрокрация, отколкото където и да било другаде. Хокстетър би се затруднил дори и да стигне по миризмата до сандвич с лайна и синьо сирене.

Не че имаше значение дали някой от тях ще открие какъв е последният морков (морковът на играта, както би могъл да се нарече) в това малко състезание; резултатът пак щеше да бъде същия. Така или иначе, той ще го издигне върху капитанския мостик. Можеше да ги попита: „Кой мислите, че замества баща й сега, когато него го няма?“

Но ги остави да открият сами. Ако могат.

Джон Рейнбърд продължи да се усмихва.

---

[1] Голям увеселителен парк. — Б. пр. ↑

Анди Макджий седеше пред телевизора. Малката кехлибарена светлинка, обозначаваща „Програма по домовете“, грееше от кутийката върху него. На екрана Ричард Дрейфъс се опитваше да изкачи Дяволския хълм. Анди го наблюдаваше със спокойно, блуждаещо изражение на удоволствие. А вътрешно изгаряше от притеснение. Днес беше денят.

За Анди трите седмици след аварията бяха изпълнени с периоди на почти непосилно напрежение и умствена преумора, прекъсвани от ярките проблясъци на оживлението, предизвикано от чувството му за вина. Той изведнъж усети до какви предели на ужаса могат да стигнат хората под постоянно наблюдение. Отново имаше тайна. Тя го глождеше и измъчваше като всички мрачни тайни в мозъците на хората, които ги пазят, но му вдъхваше и нови сили. И сигурността, че е с една крачка пред тях. Дявол знае докога ще е способен да издържи така и дали ще постигне нещо, но засега успяваше.

Беше почти десет часът сутринта, часът, в който идваше вечно ухиленият Пайнчът. Щяха да излизат в градината на разходка, „за да поговорят за неговия напредък“. Анди възнамеряваше да го тласне... или поне да се опита. Можеше да го е направил и досега, ако не бяха телевизионните монитори и безкрайните подслушвателни устройства. А чакането му бе дало време да обмисли тактиката си и многократно да я провери за слаби места. Той беше преправял наум някои части от сценария безброй пъти.

Нощем, легнал върху леглото си в мрака, Анди мислеше отново и отново: „Ти си под постоянно наблюдение. Не спирай да си го повтаряш, дръж го на преден план в съзнанието си. Затворен си в самия главен мозък на специалните сили и ако действително искаш да помогнеш на Чарли, трябва да продължиш да ги заблуждаваш.“

Спеше по-малко от когато и да било през живота си, най-вече защото се страхуваше да не каже нещо насън. Понякога с часове лежеше буден, без да смее дори да се върти в леглото, за да не се зачудят от какво човек, натъпкан с наркотици, е толкова неспокоен. А

когато се унасяше, то беше в лека дрямка, изпълнена със странни сънища (в тях често се появяваше фигурата на Дългия Джон Силвър, едноокият пират с дървения крак), и лесно се събуждаше.

Изхвърлянето на хапчетата беше най-лесната работа, защото те вярваха, че ги желае. Хапчетата идваха вече четири пъти дневно и след късото съединение не бяха правили повече опити. Той беше сигурен, че вече са се отказали и Пайнчът се кани да му го съобщи днес на разходката.

Понякога изкашляше хапчето в свитата си шепа и го скриваше сред остатъци от храна, които по-късно пускаше в шахтата за боклук. Най-често ги хвърляше в тоалетната. Някои, които се преструваше, че изпива със сода, изплюваше в полупразната консерва да се разтворят и я оставяше, сякаш я е забравил. По-късно я изливаше в мивката.

Естествено, Анди не беше професионалист в тия работи, а се предполагаше, че хората, които го наблюдават, са. Но той смяташе, че те вече не го наблюдават особено внимателно. Ако го правеха, щяха да са го хванали. Това е то.

Дрейфъс и жената, чийто син пришълците от космоса бяха взели на разходка с летящата си чиния, се катереха по склона на Дяволския хълм, когато откъм вратата долетя кратко изжужаване при прекъсването на електрическата верига на ключалката. Анди се удържа да не подскочи.

„Това е то“ — отново си каза той.

Хърман Пайнчът влезе във всекидневната. Той беше по-нисък от Анди, но много слаб: в него имаше нещо, което винаги се бе виждало малко женствено на Анди, макар че не можеше ясно да определи какво.

Днес изглеждаше особено елегантен и изискан в тънко сиво поло и лятно яке. И, разбира се, той се хилеше.

— Добро утро, Анди.

— О! — възкликна Анди и направи пауза, сякаш се замисли. — Добро утро, доктор Пайнчът.

— Ще имаш ли нещо против, ако изключа телевизора? Време е да излезем на разходка, както ти е известно.

— Аа. — Челото на Анди се набразди и пак се проясни. — Разбира се. Вече съм го гледал три или четири пъти. Но ми харесва

краят. Хубав е. Тия от НЛО-то го отнасят, нали разбираш. Към звездите.

— Наистина. — Пайнчът изключи телевизора. — Ще тръгваме ли?

— Къде? — попита Анди.

— На разходка — търпеливо повтори Хърман Пайнчът. — Помниш ли?

— О! Разбира се.

Анди се изправи.

Коридорът пред стаята на Анди беше широк и покрит с плочки. Осветлението бе приглушено. Недалеч имаше комуникационен или компютърен център: влизаха хора с перфокарти и излизаха с листинги. Чуваше се жужене от леки машини.

Млад мъж със спортно сако конфекция — отличителния белег на правителствения агент — се размотаваше пред вратата на андиевия апартамент. Под мишницата му имаше издуптина. Агентът беше част от стандартната процедура на действие и щом отминеха с Пайнчът, щеше да се лепне зад тях да ги наблюдава, но без да ги слуша. Анди смяташе, че той няма да му пречи. Агентът ги последва още по пътя към асансьора. Сърцебиенето на Анди вече беше толкова силно, сякаш разлюляваше целия му гръден кош. Но без да се издава, той внимателно наблюдаваше. Имаше около десетина ненадписани врати. Някои от тях бе виждал отворени при други минавания по този коридор — малка специализирана библиотека, стая за вадене на фотокопия, — но за повечето нямаше никаква представа. Точно в този момент Чарли можеше да е зад някоя от тях... или в някоя съвсем друга част на къщата.

Качиха се в асансьора, който беше достатъчно голям, за да побира болнична носилка. Пайнчът извади ключ, пхна го в съответния отвор и натисна един от ненадписаните бутони. Вратите се затвориха и асансьорът плавно тръгна нагоре. Агентът на Арсенала се облегна на задната стена на клетката. Анди стоеше, бръкнал в джобовете на своите „Лий Райдърс“, с лека, празна усмивка на лицето.

Вратите на асансьора се отвориха към помещение, което някога е било бална зала. Подът беше от полиран дъбов паркет. На отсрещната стена на просторната зала едно спираловидно стълбище се виеше грациозно към горното ниво. Вляво големи френски прозорци водеха към слънчева тераса с алпинеум. Отдясно, където две тежки дъбови врати стояха полуотворени, се носеше тракането на пишещи машини. Там се отхвърляха днешните две бали канцеларска работа.

А отвсякъде идваше миризма на свежи цветя.

Пайнчът го поведе през слънчевата бална зала и както винаги Анди спомена покрития с паркет под, сякаш никога преди не го бе забелязвал. Минаха през френските прозорци и агентът на Арсенала ги последва. Беше много топло и влажно. Из въздуха унесено жужаха пчели. Отвъд алпинеума имаше хортензии, форзиции и рододендронови храсти. Сенокосачките бръмчаха по безкрайните си обиколки. Анди вдигна лице към слънцето с благодарност, която не беше престорена.

— Как се чувстваш, Анди? — попита Пайнчът.

— Добре. Добре.

— Знаеш ли, че си тук вече близо половин година? — подхвърли Пайнчът с удивения тон на „не е ли чудно как минава времето, когато си прекарваш добре“. Завиха надясно, по една от чакълениите пътеки. В неподвижния въздух висеше миризма на орлови нокти и лаврово дърво. На отсрещната страна на езерцето, близо до другата къща, два коня се носеха в лек галоп.

— Толкова много ли?

— Да, доста време е — ухили се Пайнчът. — И ние решихме, че силата ти е... намалела, Анди. Всъщност сам знаеш, че изобщо не сме имали никакви видими резултати.

— Ами, като ме държите през цялото време упоен — укори го Анди. — Как мога да дам максимума от себе си в това състояние.

Пайнчът се прокашля, но не изтъкна, че Анди беше без всякакви наркотици през първите серии от опити, пък и те бяха безплодни.

— Мисълта ми е, че дадох всичко от себе си, доктор Пайнчът. Опитах се.

— Да, да. Разбира се. И ние смятаме... тоест аз смятам, че заслужаваш почивка. Е, Арсенала разполага с една малка база в Мауи, на Хаваите, Анди. А аз съвсем скоро ще пиша шестмесечния си доклад. Какво ще кажеш — Пайнчът разчекна устни докрай и се ухили като водещ на телевизионно състезание, а гласът му доби тона на човек, готвещ се да предложи невероятно удоволствие на дете, — какво ще кажеш да те изпратим там за известно време?

А известното време ще бъде две години, помисли си Анди. Може и пет. Ще го държат под око да не би способността му за хипнотично внушение да се възвърне, а може би като резервен коз, ако възникне някое непредвидено затруднение с Чарли. Но накрая без съмнение ще

има катастрофа или свръхдоза наркотик, или „самоубийство“. За Арсенала той ще се превърне в завършен случай.

— Ще продължавам ли да си получавам хапчетата? — попита Анди.

— О, разбира се.

— Хаваите... — размечта се Анди. После се озърна, стараяйки се да си придаде израз на глупаво лукавство. — Вероятно доктор Хокстетър няма да ме пусне. Той не ме обича. Сигурен съм.

— О, обича те — увери го Пайнчът. — Наистина те обича, Анди. И във всеки случай ти си моя рожба, не на доктор Хокстетър. Уверявам те, че той ще се вслуша в съвета ми.

— Но ти още не си написал отчета си върху случая.

— Да, мислех първо да говоря с теб. Но наистина одобрението на Хокстетър е само формалност.

— Още една серия опити може да се окаже полезна — измърмори Анди и леко тласна. — Просто за всеки случай.

Изведнъж погледът на Пайнчът се зарея из околността. Усмивката му потрепна, примеси се с удивление и изчезна. Сега Пайнчът приличаше на упоен и тази мисъл достави на Анди злобно задоволство. Сред цветята бръмчаха пчели. Из въздуха се носеше тежкия и пресищащ аромат на прясно окосена трева.

— Когато пишеш доклада си, предложи още една серия опити — повтори Анди.

Очите на Пайнчът се проясниха. Усмивката му се възвърна непокътната.

— Разбира се, тази работа с Хаваите си е само между нас засега. Когато пиша доклада си, ще предложи още една серия опити. Смятам, че може да се окаже полезна. Просто за всеки случай, нали разбираш.

— Но след това ще мога ли да отида на Хаваите?

— Да. След това.

— А още една серия опити ще отнеме към три месеца ли?

— Да, около три месеца — грейна одобрително Пайнчът, като че ли Анди беше отговорил за отличен.

Вече се приближаваха към езерцето. По огледалната му повърхност лениво плуваха патици. Анди и Пайнчът спряха на брега. Зад тях агентът със спортното сако наблюдаваше как мъж и жена на средна възраст галопират един до друг от другата страна на водата.

Отраженията им се разчупваха само от дългото гладко плъзване на някоя от белите патици. Анди си помисли, че двойката изглежда мрачна като реклама за застраховка по пощата, реклама, която редовно изпада от неделния вестник в скута или... в кафето ви.

В главата му запулсира лека болка. Съвсем поносима. Но в нервността си той за малко не тласна Пайнчът много по-силно от необходимото, а агентът зад тях можеше да забележи резултатите. Макар да не даваше вид, че ги наблюдава, Анди не се заблуждаваше.

— Поразкажи ми нещо за пътищата и околността — пошепна той на Пайнчът и пак го тласна лекичко. От различни откъслечни разговори беше дочул, че не са кой знае колко далеч от Вашингтон, но и съвсем не са така близо, както оперативната база на ЦРУ в Лангли. Нищо повече не знаеше.

— Много е красиво тук — рече замечтано Пайнчът, — откакто запълниха дупките.

— Да, приятно е — отвърна Анди и потъна в мълчание. Понякога един тласък можеше да задейства почти хипнотична следа в паметта — обикновено чрез някоя неясна асоциация — и не беше разумно да го прекъсва, каквото и да каже. Инак можеше да предизвика ехо, а ехото да се превърне в рикошет, а рикошетът да доведе до... ами почти до всичко. Това се случи на един от неговите срамежливи чиновници и Анди здравата се изплаши. Всичко се оправи тогава, но ако сега приятелят Пайнчът започнеше изведнъж да пици от ужас, можеше да стане всичко друго, но не и нещата да се оправят.

— На жена ми страшно ѝ харесва — продължи Пайнчът със същия замечтан глас.

— Какво? — попита Анди. — Какво ѝ харесва?

— Новата ѝ боклукомелачка. Тя е много...

Той се унесе.

— Много красива — подсказа Анди. Човекът в спортното сако беше дошъл много по-близо и Анди усети как го избива ситна пот над горната устна.

— Много красива — съгласи се Пайнчът и зарея поглед към езерцето.

Агентът на Арсенала се приближи още и Анди реши, че може да се наложи да рискува с още един тласък... съвсем лекичък. Пайнчът стоеше до него като телевизор с изгорял кинескоп.

Агентът вдигна малко парченце дърво и го хвърли във водата. То леко цопна и образува блещукащи разширяващи се кръгове. Очите на Пайнчът потрепнаха.

— Местността наоколо е много красива — заразказва той. — Доста хълмиста, нали разбираш. Хубава е за езда. Жена ми и аз яздим веднъж седмично, ако успеем да се измъкнем. Даун е най-близкото градче на запад... всъщност на югозапад. Приятно малко градче. Даун е на Магистрала 301, а Гетър е най-близкото градче на изток.

— Гетър на магистрала ли е?

— Не, на обикновен малък път.

— Къде води Магистрала 301? След Даун?

— Ами чак до Вашингтон, ако тръгнеш на север. И почти до Ричмънд на юг.

Анди вече искаше да попита за Чарли, беше запланувал да попита за Чарли, но реакцията на Пайнчът го поизплаши. Неговите асоциации със съпруга, дупки, красиво и — много странно! — боклукомелачка бяха особени и доста обезпокоителни. Възможно бе Пайнчът, макар и податлив, съвсем да не е добър обект. Възможно бе в някакво отношение психиката на Пайнчът да е разклатена — и дявол знае какви стихии да бушуват под нормалния му външен вид. Тласкането на хора с разклатена психика можеше да доведе до какви ли не непредвидими резултати. Ако не беше агентът зад тях, би могъл въпреки всичко да опита (след толкова преживявания той не чувстваше особени угризения на съвестта, че ще разбърка главата на Хърман Пайнчът), но сега се страхуваше да го направи. Един психиатър, разполагащ с тласъка, може да е велик дар за човечеството... но Анди не беше лекар.

Може и да бе глупаво да прави такива изводи от една-единствена изплувала от паметта асоциация: беше се случвало с доста хора, а много малко от тях проявяваха странности. Но той нямаше доверие в Пайнчът. Пайнчът твърде много се хилеше.

Внезапно откъм някакъв дълбок кладенец в подсъзнанието му долетя студен, кръвожаден глас: „Кажми му да си иде вкъщи и да се самоубие. После го тласни. Тласни го силно.“

Анди отхвърли мисълта, ужасен и отвратен.

— Е — огледа се ухилен Пайнчът, — ще се връщаме ли?

— Разбира се — отговори Анди.

И така, беше започнал. Но все още бе в пълно неведение относно Чарли.

ВЪТРЕШНОВЕДОМСТВЕНА
БЕЛЕЖКА

От Хърман Пайнчът

До Патрик Хокстетър

Дата 12 септември

Относно Анди Макджий

Прегледах всичките си записки и повечето от лентите през последните три дни и говорих с Макджий. Няма никаква основна промяна в ситуацията от последното ни обсъждане на 5/9, но за момента бих желал да оставя идеята за Хаваите да поотлежи, ако няма сериозни възражения (както казва самият капитан Холистър: „Въпрос само на пари!“).

Фактически, Пат, вярвам, че една последна серия опити може да се окаже полезна — просто за всеки случай. Нищо не пречи и след нея да го изпратим в Мауи. Смятам, че тази последна серия опити ще отнеме около три месеца.

Моля те за съвет, преди да постъпя към оформяне на документите.

Хърм

ВЪТРЕШНОВЕДОМСТВЕНА
БЕЛЕЖКА

От П. Х.

До Хърм Пайнчът

Дата 13 септември

Относно Анди Мақджий

Не мога да те разбера! Последния път, когато говорихме, се съгласихме — и ти не по-малко от всеки друг, — че Мақджий е гръмнал като бушон. Всяко нещо си има край — не бива безкрайно да се колебаеш!

Щом настояваш да включиш в плана още една серия опити — една съкратена серия, — тогава, моля. Ние от другата седмица започваме с момиченцето, но благодарение на некадърната намеса на известен източник смятам, че съдействието ѝ няма да продължи дълго. Но междувременно може би няма да е зле да разполагаме с баща ѝ подръка... като един вид „пожарогасител“???

О, да — може да е „въпрос само на пари“, но парите са на данъкоплатците, а лекомисленото отношение към тях рядко се поощрява, Хърм. Особено от капитан Холистър. Имай едно наум.

Планирай да го задържим най-много от шест до осем седмици, освен ако не получиш резултати... а ако получиш, аз лично ще ти изям обувките.

Пат

— Мръсен кучи син! — изруга Хърм Пайнчът на глас, щом свърши с четенето на бележката. Препрочете третия абзац — и това от Хокстетър, Хокстетър, който притежаваше напълно реставриран тъндърбърд, модел 1958-а, да му чете морал на него за пари. Той смачка бележката, хвърли я в кошчето за боклук и се облегна назад във въртящия се стол. Най-много два месеца! Това не му харесваше. Три щеше да е по-добре. Действително го чувстваше така...

Неканен и мистериозен, образът на боклукомелачката, която беше инсталирал вкъщи, изгря в съзнанието му. И това не му харесваше. Напоследък мелачката му бе влязла в главата и нищо не можеше да я изкара оттам. Тя изскачаше на преден план най-често, когато се опитваше да реши проблема с Анди Макджий. Тъмната дупка в средата на кухненската мивка, защитена с гумена ципа... девствена...

Пайнчът потъна още по-назад в стола си, унесен. Когато се сепна, с безпокойство видя, че са минали близо двацет минути. Той придърпа една бланка и надраска бележка до онова мръсно копеле Хокстетър, като преглътна напирещата злоба заради неуместната забележка на тема пари. Трябваше да положи усилия, за да се съдържи да не повтори искането си за три месеца (а в съзнанието му отново изплува образът на гладката тъмна дупка). Щом Хокстетър каже два месеца, значи два. Но ако наистина получи резултати с Макджий, петнайсет минути по-късно Хокстетър ще намери върху бюрото си две обувки четирийсет и първи номер заедно с нож, вилица и бутилка омекотяващ сос за месо.

Той свърши бележката, драсна „Хърм“ отдолу и се отпусна назад, масажирайки слепоочията си. Болеше го глава.

В гимназията и в университета Хърм Пайнчът беше таен травестит. Обичаше скришом да се облича в женски дрехи, защото си мислеше, че с тях изглежда... мм, много красив. През третата година в университета бе разкрит от двама колеги, членуващи в неговото тайно студентско общество. Цената на мълчанието им беше един унизителен

ритуал, не много по-различен от изпитанието при посвещаването, издържано от Пайнчът с прекрасно настроение.

В два часа сутринта разобличителите му разхвърляха смет от единия до другия край на кухнята и принудиха Пайнчът, облечен само в дамски пликчета, чорапи, колан с жартиери и натъпкан с тоалетна хартия сутиен, да изчисти всичко и да измие пода под постоянната заплаха да бъде разкрит. Достатъчно бе само някой друг от братството да намине, за да похапне.

Случката завърши с групово мастурбиране, за което Пайнчът навярно трябваше да е благодарен, защото единствено то ги накара да спазят обещанието си да мълчат. Но той се отписа от братството, ужасен и отвратен от себе си — най-вече защото цялата случка му се видя вълнуваща. Оттогава никога не се беше обличал като жена. Та той не е хомосексуалист. Има си прекрасна съпруга и две чудесни деца, което доказва, че не е хомосексуалист. От години дори не се беше сещал за онази унижителна, отвратителна история. И все пак...

Образът на боклукомелачката, тази гладка черна дупка, облечена в гума, оставаше. А главоболието му се влошаваше.

Ехото, предизвикано от тласъка на Анди, беше започнало. Засега то се движеше забавено: образът на мелачката, свързана с идеята за красотата, все още го спохождаше на интервали.

Но не след дълго щеше да набере скорост. И да започне да рикошира.

Докато стане неудържимо.

— Не — отсече Чарли. — Не е както трябва.

И се обърна, за да излезе от малката стаичка. Лицето ѝ беше бледо и напрегнато. Под очите ѝ имаше тъмни, почти пурпурни сенки.

— Хей, стой, почакай за минутка — извика Хокстетър, протегна напред ръце и леко се засмя. — Какво не е както трябва, Чарли?

— Всичко — отговори тя. — Всичко не е както трябва.

Хокстетър огледа стаичката. В единия ъгъл беше монтирана видеокамера „Сони“. Кабелите ѝ водеха през стената от пресован корк до цветен приемател в съседната стая за наблюдение. На масата в средата имаше стоманен поднос, пълен със стърготини. Вляво се намираше електроенцефалограф с излизащи отвсякъде проводници. С него боравеше млад мъж с бяла престилка.

— Не ни помагаш особено — Хокстетър още се усмихваше бащински, но беше бесен. Не бе необходимо да умееш да четеш мисли, за да го разбереш; трябваше само да погледнеш в очите му.

— Вие не ме слушате — изписка тя. — Никой от вас не ме слуша, освен...

(освен Джон, но не можеш да го кажеш)

— Обясни ни какво да направим — помоли Хокстетър.

Тя не се укроти.

— Ако ме бяхте слушали, щяхте да знаете. Само онзи стоманен поднос с малките парченца дърво е както трябва, но единствено той. Масата е дървена, материалът на онази стена е страшно лесно запалим... както и дрехите на онзи човек. — Тя посочи към техника, който леко се дръпна.

— Чарли...

— Онази камера също.

— Чарли, тази камера е...

— Тя е пластмасова и ако стане достатъчно горещо, ще експлодира и парченцата ще се разлетят навсякъде. И няма никаква вода! Казах ви, че започне ли веднъж, трябва да го потопя във вода. Баща ми и майка ми така са ме учили. Трябва да го потопя във вода, за

да го угася. Или... иначе... — Чарли избухна в сълзи. Искаше Джон. Искаше баща си. И повече от всичко, о, повече от всичко искаше да не е тук. През последната нощ не беше мигнала.

От своя страна Хокстетър я гледаше замислено. Сълзите, емоционалното разстройство... той смяташе тези признаци за сигурно доказателство, че тя действително е била готова да го направи.

— Добре. Добре, Чарли. Кажи ни какво да направим и ще го направим.

— Налага се. Иначе няма да получите нищо.

Хокстетър си помисли: „Много ще получим, проклета сополанка такава!“

И както се оказа, беше абсолютно прав.

Късно същия следобед я заведоха в друга стая. Чарли заспа пред телевизора, щом се върна в апартамента си — организмът ѝ все още беше достатъчно млад, за да налага нуждите си над разтревожения ѝ объркан мозък — и тя спа почти шест часа. След съня и вкусния обяд се чувстваше много по-добре и по-лесно се контролираше.

Чарли внимателно и дълго оглежда стаята.

Подносът със стърготините беше върху метална маса. Стените бяха от листове индустриална стомана.

Хокстетър поясни:

— Техникът е с азбестово облекло и азбестови чехли.

Той ѝ говореше със същата бащинска усмивка. Операторът на електроенцефалографа имаше сгорещен и притеснен вид. Той носеше бяла платнена маска, за да избегне евентуалните изпарения от азбестовите нишки. Хокстетър посочи към едно дълго, правоъгълно огледално стъкло, монтирано в отсрещната стена.

— Това е еднопосочно стъкло. Камерата ни е зад него. И виждаш ваната.

Чарли се приближи до нея. Ваната беше старомодна, с лъвски крака, и безспорно изглеждаше не на място сред голотата на обстановката. Бе пълна с вода. Тя реши, че ще свърши работа.

— Добре.

Усмивката на Хокстетър се разшири.

— Чудесно.

— Само че и ти иди там, в другата стая. Не искам да ми бъдеш пред погледа, докато го правя. — Чарли умишлено се втрени в Хокстетър. — Може нещо да се случи.

Бащинската усмивка на Хокстетър леко потрепна.

— Тя е права, както ти е известно — каза Рейнбърд. — Ако я бяхте слушали, щяхте да сте я разбрали правилно още от първия път.

Хокстетър го погледна и изсумтя.

— Но ти май още не вярваш, а?

Хокстетър, Рейнбърд и Кап стояха пред еднопосочното стъкло. Зад тях камерата се взираше в стаята и цветният приемател „Сони“ почти недоловимо бръмчеше. Стъклото беше леко поляризирано и придаваше на всичко в стаята за опити синкав оттенък, като гледката през прозореца на автобус от „Грейхаунд“. Техникът свързваше Чарли с електроенцефалографа. Един телевизионен монитор предаваше мозъчните ѝ вълни в стаята за наблюдение.

— Погледнете тези алфи — промърмори един от техниците. — Тя ври и кипи.

— Страхува се — поправи го Рейнбърд. — Действително се страхува.

— Ти вярваш, нали? — ненадейно попита Кап. — В началото — не, но сега вярваш.

— Да — потвърди Рейнбърд. — Вярвам.

В другата стая техникът отстъпи от Чарли.

— Готови сме.

Хокстетър щракна едно ключе.

— Давай, Чарли.

Чарли хвърли поглед към еднопосочното стъкло и в един зловец миг изглеждаше, че гледа право в едното око на Рейнбърд.

Той върна погледа леко усмихнат.

Чарли Макджий гледаше към еднопосочното стъкло и не виждаше нищо, освен собственото си отражение... но усещането за очи, които я наблюдават, беше много силно. Искаше й се и Джон да е там, отзад: щеше да се чувства по-удобно. Но нямаше никакво усещане той да е там.

Погледна обратно към подноса със стърготините.

Не беше необходим тласък, а само леко бутване. Тя си представяше как ще стане и отново с отвращение и страх откри, че иска да го направи. Мислеше си за него, както сгорещен и гладен човек, застанал пред шоколадов сладолед със сода, си представя как ги изгълтва. Те са чудесни, но първо ти се иска да изчакаш миг, за да... да предвкусиш удоволствието.

Желанието я накара да се засрами от себе си, а после ядосано да поклати глава. „Защо пък да не искам? Ако човек умее да върши нещо добре, то е естествено винаги да го прави с желание. Както мама с нейните кръстословици и мистър Дурей от нашата улица в Порт Сити, който все месеше хляб. Когато напълваше къщата, започваше да меси и за други хора. Ако умееш да вършиш нещо добре, естествено е да го правиш с желание...“

„Стърготини! — помисли си тя с леко презрение. — Трябваше да ми дадат нещо трудно.“

Техникът го усети пръв. Почувства се неудобно, сгорещен и изпотен в азбестовото си облекло, и отначало си помисли, че това е всичко. Тогава видя, че алфа вълните на детето са приели ритъма с високи върхове, характерен за максимална концентрация и сигурен признак за развихрено въображение.

Усещането за горещина растеше... и изведнъж той се изплаши.

— Там става нещо! — извика развълнувано единият от техниците в залата за наблюдение. — Температурата току-що скочи с пет градуса. Алфа-вълните й приличат на проклетите Анди...

— Ето го! — възкликна Кап. — Ето го!

Гласът му вибрираше с пронизителния триумф на човек, очаквал с години този момент.

Тя тласна с всички сили към подноса със стърготините. Те не избухнаха в пламъци, а експлодираха. Миг по-късно самият поднос се преметна два пъти, разпръсна парченца горящо дърво и с такава ярост издрънча по стената, че стоманеният лист се огъна.

Техникът при монитора на електроенцефалографа изкрещя от страх и неочаквано устремено се хвърли към вратата. Викът му върна Чарли във времето до олбънското летище. Викаше Еди Делгардо, тичащ към дамската тоалетна с пламналите си военно-отчетни обувки.

С внезапен ужас и екзалтация тя си помисли: „О, Господи, то излезе толкова по-силно!“

Стоманената стена се бе сгърчила в странни, тъмни вълни. Въздухът беше нажежен до степен на експлозия. В другата стая електронният термометър се качваше главоломно към четирийсет градуса.

Чарли хвърли огненото нещо към ваната: вече я обземаше паника. Образува се водовъртеж, който изчезна сред яростни мехури. В разстояние на пет секунди студената вода завря и закипя, вдигайки облаци пара.

Техникът беше забравил да затвори зад себе си вратата на опитната стая. В залата за наблюдение бе настъпило изненадващо вълнение. Хокстетър крещеше. Кап стоеше с увиснало чене на прозореца и наблюдаваше как ври водата в пълната вана. От нея се издигаха облаци пара и едноръчното стъкло започна да се замъглява. Само Рейнбърд беше спокоен и се усмихваше леко, със скръстени зад гърба ръце. Той приличаше на учител, чийто любим ученик е решил посредством сложни постулати особено трудна задача.

(прибери се!)

Ушите й пищяха.

(прибери се! прибери се! ПРИБЕРИ СЕ!)

И то изведнъж изчезна. Нещо се отдели, въртна се свободно за секунда или две и после просто изчезна. Тя излезе от съсредоточеността си и си пое дъх. Отново видя стаята и почувства

как от горещината, която бе създала, по кожата ѝ избива пот. Термометърът в залата за наблюдение спадна с един градус. Яростното бълбукане във ваната започна да затихва, но поне половината от съдържанието ѝ беше извряло. Въпреки отворената врата, малката стаичка беше влажна и гореща като сауна.

Хокстетър трескаво проверяваше уредите си. Косата му, обикновено сресана и опъната до болка назад, сега бе разрошена и стърчеше на места като щръкналата четина на Алфалфа, от „Малките негодници“.

— Хванахме го! — задъхваше се той. — Хванахме го, изцяло го хванахме... имаме го на запис... скока в температурата... видяхте ли как вреше водата във ваната?... Господи!... Хванахме ли го на аудиомонитора?... Да? Господи Боже, видяхте ли какво направи тя?

Той мина край един от техниците, извърна се и грубо го сграбчи за реверите на престилката.

— Можеш ли за миг да се усъмниш, че тя предизвика всичко това? — изкрещя той.

Техникът, развълнуван почти колкото самия Хокстетър, поклати глава.

— Няма никакво съмнение, шефе. Никакво.

— Света Дево! — пусна го Хокстетър и се обърна неவிждащ в друга посока. — Допусках... нещо... да, нещо... но онзи поднос... полетя... — Той зърна Рейнбърд, който все още стоеше пред едноръчното стъкло със скръстени зад гърба ръце, с мека вгълбена усмивка на устните. За Хокстетър старите вражди бяха забравени. Той се спусна към големия индианец, сграбчи ръката му и я стисна.

— Хванахме го! — извика той на Рейнбърд с неописуемо задоволство. — Хванахме го докрай, записите стават дори за пред съда! Направо за пред скапания им Върховен съд!

— Да, хванахте го — съгласи се благо Рейнбърд. — А сега най-добре изпрати някого да хване и нея.

— Ъ? — Хокстетър го гледаше неразбиращо.

— Ами — продължи Рейнбърд с най-благия си тон, — човекът, който беше вътре, вероятно имаше някаква уговорка, за която бе забравил, защото щеше да си счупи краката от бързане. Той остави вратата отворена и своята подпалвачка просто си излезе.

Хокстетър зяпна през стъклото. Влагата го бе замъглила, но нямаше никакво съмнение, че стаята зад него е празна, като се изключат ваната, електроенцефалографа, прекатурения стоманен поднос и пръснатите пламтящи парченца дърво.

— Някой да изтича да я хване! — извика Хокстетър, като се обърна. Петима или шестима мъже стояха край уредите си и не помръдваха. Очевидно никой, освен Рейнбърд, не беше забелязал, че Кап излезе едновременно с момиченцето.

Рейнбърд се ухили на Хокстетър, а после вдигна поглед, за да включи и останалите — тези мъже, чиито лица изведнъж бяха станали бели като лабораторните им престилки.

— Наистина — рече тихо той. — Кой от вас иска да изтича да хване малкото момиченце?

Никой не помръдна. Беше много забавно: на Рейнбърд му хрумна, че сигурно така ще изглеждат и политиците, щом разберат, че краят е дошъл — ракетите действително са във въздуха, бомбите ваят, горите и градовете са в пламъци. Беше толкова забавно, че трябваше да се разсмее... и да се смее ли, смее.

Колко са красиви! — тихо възкликна Чарли. — Всичко е толкова красиво.

Стояха край езерцето с патиците, недалеч от мястото, където само преди няколко дни бяха разговаряли баща ѝ и Пайнчът. Този ден беше много по-студен и листата на дърветата започваха да пожълтяват.

Лек ветреца, само мъничко по-силен от нежен полъх, набръчкваше повърхността на езерцето.

Чарли вдигна лице към слънцето и затвори очи усмихната. Джон Рейнбърд, който стоеше до нея, беше изкарал шест месеца запас в затвора „Кемп Стюард“ в Аризона, преди да замине отвъд океана, и бе виждал същото изражение върху лицата на мъже, освободени след дълъг тъмничен престой.

— Искаш ли да се поразходим към конюшната и да погледаме конете?

— О, да, разбира се — светна моментално тя, а после боязливо го погледна. — Всъщност, ако ти не възразяваш.

— Да възразявам ли? Та и аз се радвам да поизляза навън. Това е почивка за мене.

— Те ли ти го възложиха?

— Ами! — Тръгнаха покрай езерцето към конюшната отсреща. — Питаха за доброволци. Май не се избиваха от желание след вчерашната случка.

— Изплашени ли са? — попита Чарли с престорена невинност.

— Тъй мисля — отговори Рейнбърд и казваше самата истина. Кап беше настигнал Чарли по коридора и я бе отвел до апартамента ѝ. Младият мъж, напуснал поста си пред енцефалографа, вече беше изпратен на военна служба в Панама Сити. Срещата на специалистите след опита бе заприличала на лудница — учените и в най-добрия, и в най-лошия си вариант бяха прехвърлили всякаква мярка с милионите си нови идеи, от една страна, и досадната си тревога — значително закъсняла — как да контролират момиченцето, от друга.

Беше предложено жилището ѝ да се огнебезопаси, да ѝ се осигури денонощно наблюдение, серията наркотици да се започне отново. Рейнбърд ги слуша известно време, после почука с тежкия си тюркоазен пръстен по ръба на масата за конференции. Той чука, докато привлече вниманието на всички. Защото въпреки че Хокстетър, както и кръгът му от учени, не го обичаше (а може би и „мразеше“ нямаше да е твърде силно казано), звездата на Рейнбърд бе изгряла. В края на краищата именно той бе прекарвал всеки ден по толкова време при тази горелка в човешки образ.

— Аз предлагам — рече той, като се изправи и великодушно ги изгледа през разкъсания обектив на лицето си — да не променяме абсолютно нищо. До днес вие действате въз основа на предположението, че момиченцето сигурно не притежава способността, която — всички знаехте — над двайсет пъти е документирана, или че дори да я притежава, тя е незначителна, а и да не е незначителна, то вероятно никога повече няма да я използва. Сега разбрахте, че не е така, и искате отново да започнете да я разстройвате.

— Не е вярно — намеси се Хокстетър с раздражение. — Това са просто...

— Вярно е! — сряза го гръмогласно Рейнбърд и Хокстетър се сви на стола си. Индианецът пак се усмихна на хората около масата. — Така. Момиченцето отново се храни. Наддало е пет килограма и вече не е мършавата сянка, която беше. То чете, говори, рисува; помолило е за кукленска къщичка, която приятелят му чистача е обещал да се опита да намери. Накратко, душевното му състояние е по-добро, отколкото е било, откакто е дошло тук. Надявам се, господа, че няма да започваме да разваляме толкова благоприятно положение, нали?

Видеооператорът нерешително попита:

— Ами ако подпали апартамента си?

— Ако имаше такова намерение — спокойно отвърна Рейнбърд, — вече щеше да го е сторила.

Никой не можа да го оспори.

Сега, докато се отдалечаваха с Чарли от езерцето, запътени към тъмночервената конюшня, прясно украсена с бяла боя, Рейнбърд се разсмя на глас.

— Май наистина си им изкарала акъла, Чарли.

— А теб не те ли е страх?

— Защо да ме е страх? — разроши ѝ косата Рейнбърд. — Аз се превръщам в бебе само на тъмно, когато не мога да изляза.

— О, Джон, не бива да се срамуваш от това.

— А и ако ти имаше намерение да ме подпалиш — повтори той мисълта си от предишната вечер, — предполагам, че щеше да си го направила досега.

Тя мигновено се стегна.

— Бих искала да не... дори да не споменавах подобно нещо.

— Чарли, извинявай. Понякога плещя, без да мисля.

Те влязоха в конюшните, която беше полутъмна и благоуханна. В здрача слънчевата светлина падаше косо и очертаваше меки сенки и светли снопове, в които замечтано се носеха сламки сено.

Един коняр решише гривата на черен жребец с бял белег на челото. Чарли спря и зяпна коня с очаровано удивление. Конярят се извърна към нея и ѝ се усмихна.

— Ти трябва да си малката мис. Предупредиха ме, че ще дойдеш.

— Тя е толкова красива — прошепна Чарли. Ръцете ѝ потръпваха от желание да докоснат копринената козина. Един поглед в тъмните, спокойни, влажни очи на коня, и тя бе пленена.

— Мм, това всъщност е той — поясни конярят и намигна на Рейнбърд, когото никога преди не беше виждал и нямаше понятие кой е.

— Как се казва?

— Некромант. Искаш ли да го погалиш?

Чарли плахо се приближи. Конят сниши глава и тя го потупа; после му заговори. Не ѝ мина през ума, че ще пали пет-шест пъти само за да го поязди, с Джон до нея... но Рейнбърд го прочете в очите ѝ и се усмихна.

Тя ненадейно се обърна към него, видя усмивката и за миг ръката, с която потупваше конската муцуна, застина във въздуха. В тази усмивка долови нещо, което не ѝ хареса, а си бе мислила, че харесва всичко в Джон. Чарли имаше усет към повечето хора и не се замисляше особено над това; то беше част от нея, както сините ѝ очи и русата ѝ коса. Обикновено се отнасяше към хората, както ѝ подсказваше този усет. Не обичаше Хокстетър, защото усещаше, че него го е грижа за нея, колкото за някоя епруветка. За него тя бе просто предмет.

Ала Джон обичаше заради постъпките му, заради добрината му към нея и донякъде може би — заради обезобразеното му лице; Чарли му влизаше в положението и му съчувстваше. В края на краищата защо се намира тук, ако и тя самата не е урод? И все пак той бе един от малкото хора — като мистър Раучър, собственика на деликатесния магазин в Ню Йорк, който често играеше шах с татко ѝ, — които неизвестно защо бяха напълно затворени за нея. Мистър Раучър беше стар, носеше слухово апаратче и на рамото му беше татуиран избелял син номер. Веднъж тя попита баща си дали този син номер означава нещо и той ѝ каза — след предупреждение никога да не споменава това пред мистър Раучър, — че ще ѝ обясни по-късно. Но така и не го направи. Понякога мистър Раучър ѝ носеше нарязани колбаси и тя ги лапаше пред телевизора.

А, сега като се вгледа в усмивката на Джон, която изглеждаше доста особена и някак обезпокоителна, Чарли за първи път се зачуди: „Какво се върти в главата ти?“

После тези маловажни мисли бяха погълнати от удивлението пред коня.

— Джон, какво означава „Некромант“?

— Ами, доколкото ми е известно, нещо като „магьосник“ или „чародей“.

— Магьосник, чародей — повтори тя думите омаяна, докато потупваше тъмната копринена муцуна на Некромант.

Като се връщаха, Рейнбърд предложи:

— Защо не помолиш Хокстетър да ти разреши да пояздиш тоя кон, щом толкова ти харесва?

— Не... няма да мога... — сепнато го погледна тя.

— О, разбира се, че ще можеш — преднамерено не я разбра той. — Не разбирам кой знае колко от коне, но този жребец ми се вижда кротък. Изглежда ужасно голям наистина, но не вярвам да те хвърли, Чарли.

— Не... нямах това предвид. Те просто няма да ми позволят.

Той я спря, като сложи ръце на раменете ѝ.

— Чарли Макджий, понякога действително ме смайваш. Ти ми помогна, когато токът спря, Чарли, и го запази в тайна. Затова сега ме послушай и аз ще ти помогна. Искаш ли пак да видиш баща си?

Тя бързо кимна.

— Тогава трябва да им покажеш, че не си играеш на шикалки. Тази работа е като покера, Чарли. Или даваш смело... или пропускаш. След всяко палене за някой от опитите им взимай по нещо от тях. — Той я хвана за раменете и я поразтърси. — Чичо ти Джон го казва. Послушай го!

— Наистина ли мислиш, че ще ми позволят, ако ги помоля?

— Ако ги помолиш ли? Може би не. Но ако им наредиш, да. Аз от време на време ги чувам какво си приказват. Влизам да изправам кошчетата и пепелниците, а те ме смятат за част от мебелировката. Та на твоя Хокстетър малко му остава да си подмокри гащите.

— Наистина ли? — Тя леко се подсмихна.

— Наистина. — Отново тръгнаха. — А с тебе как е, Чарли? Зная колко те е било страх преди. Как го усещаш сега?

Тя дълго мълча. А когато му отговори, то бе с най-обмисления и зрял тон, който Рейнбърд беше чувал от нея.

— Сега е различно. Много по-силно е. Но... аз го контролирам по-добре от всякога. Тогава във фермата — Чарли леко потръпна, гласът ѝ се сниши — то просто... ми се изплъзна за малко. То... се

разскача навсякъде. — Очите ѝ потъмняха. Тя се вглеждаше в спомените си и виждаше как пиленцата експлодират като ужасни живи фойерверки. — Но вчера, щом му казах да се прибере, то ме послуша. Казах си — ще бъде само малък огън. И така стана. Сякаш го пуснах по една-единствена права линия.

— И после го прибра обратно в себе си ли?

— Господи, не — погледна го тя. — Топнах го във водата. Ако го прибера в себе си... предполагам, че ще изгоря.

Известно време повървяха мълчаливо.

— Следващия път трябва да има повече вода.

— Но ти вече не се страхуваш, нали?

— Не се страхувам колкото преди — поправи го тя. — Кога смяташ, че ще ми позволят да видя татко?

Той обгърна раменете ѝ с мечешко дружелюбие.

— Остави ги хубаво да налапат стръвта, Чарли.

Същия следобед започна да се заоблачава и към вечерта заваля студен есенен дъжд. В една от къщите на малкото, но свръхмодерно селище близо до комплекса на Арсенала — селището Лонгмънт Хилс — Патрик Хокстетър строеше модел на кораб в своята работилница (корабите и реставрираният му т-бърд бяха единствените му хобита и из къщата имаше десетки от неговите китоловци, фрегати и пощенски параходи) и мислеше за Чарли Макджий. Настроението му беше прекрасно. Чувстваше, че ако успеят да направят още петнайсетина опита с нея — дори още десет, — бъдещето му е осигурено. Ще може да изкара остатъка от живота си в проучване на възможностите на „Серия шест“... при солидно увеличено възнаграждение. Внимателно залепи една задна мачта на мястото ѝ и започна да си подсвирква.

В друга къща на Лонгмънт Хилс, Хърман Пайнчът нахлузваше чифт женски пликчета. Очите му бяха мътни като на изпаднал в транс. Жена му беше на модно ревю. Едното от двете му чудесни деца отиде на сбирка на „вълчетата скаути“, а другото му чудесно дете — на вътрешен шах-турнир в прогимназията. Пайнчът внимателно закопча зад гърба си един от сутиените на жена си, който увисна празен на тесния му гръден кош. Той се погледна в огледалото и си помисли, че изглежда... мм, много красив. Отиде в кухнята, без да обръща внимание, че пердетата на прозорците не са пуснати. Вървеше като сомнамбул. Застана до мивката и се втренчи в зейналата паст на новоинсталираната мелачка „Уейст Кинг“. След дълго мислене я включи. И под акомпанимента на въртящите ѝ се, скърцащи стоманени челюсти Пайнчът започна да мастурбира. Когато свърши, той се сепна и се огледа наоколо. Очите му се изпълниха с ням ужас, очи на човек сънувал кошмар. Изключи боклукомелачката и изтича към спалнята, привеждайки се ниско на минаване край прозорците. Главата му бръмчеше и го болеше. Какво, за Бога, ставаше с него?

А в една трета къща, пак в Лонгмънт Хилс — къща с изглед от хълма, за какъвто подобните на Хокстетър и Пайнчът не биха могли да мечтаят, — Кап Холистър и Джон Рейнбърд седяха в хола и пиеха

бренди. От стереоуредбата на Кап Холистър се разнасяше музика от Вивалди. Вивалди беше един от любимците на жена му. Горката Джорджия.

— Съгласен съм с теб — бавно произнесе Кап и отново се зачуди защо покани в своя дом този човек, когото мразеше и от когото се страхуваше. Силата на момиченцето беше необикновена и той предполагаше, че необикновените сили спомагат за странни сближавания. — Фактът, че тя говори за „следващия път“ толкова непринудено, е много знаменателен.

— Да. Изглежда, наистина разполагаме с конци за дърпане.

— Но това няма да продължава вечно — Кап ливна брендито в гърлото си, после се насили да срещне блестящото око на Рейнбърд. — Убеден съм, че разбирам как възнамеряваш да увеличиш броя на тези конци, въпреки че Хокстетър не се досеща.

— Така ли?

— Да. — Кап направи пауза за момент и добави: — Опасно е за теб.

Рейнбърд се усмихна.

— Ако тя открие на чия страна си в действителност — каза Кап, — ще имаш възможността да научиш как се чувства филето в микровълновата фурничка.

Рейнбърд разтегли устни в невеселата гримаса на акула.

— А ти ще проливаш ли горчиви сълзи, капитан Холистър?

— Не — отговори Кап. — Няма смисъл да те лъжа по този въпрос. Но от известно време — преди още тя да го направи — чувствам наоколо да витае духът на доктор Уонлес. Понякога е съвсем близо, до самото ми рамо — той погледна към Рейнбърд над рамките на очилата си. — Вярваш ли в духове, Рейнбърд?

— Да. Вярвам.

— Тогава разбираш какво имам предвид. По време на последната ми среща с него той се опита да ме предупреди. Направи едно сравнение... как беше... Джон Милтън, който на седем година с мъка пишел името си, пораснал до човека, написал „Изгубеният рай“. Уонлес говореше за... за нейния потенциал на разрушение.

— Да — съгласи се Рейнбърд с блеснало око.

— Той ме попита какво ще правим, ако открием, че момиченцето може да се развие от палене на огньовете до предизвикване на атомни

експлозии и разцепване на самата планета. Смятах го за смешен, досаден и едва ли не побъркан.

— Но сега мислиш, че може и да е бил прав.

— От време на време започнаха да ме спохождат съмнения в три часа сутринта. А ти какво мислиш?

— Кап, когато групата „Манхатън Проджект“ за първи път постигна атомен взрив, никой не беше съвсем наясно какво ще стане. Някои смятаха, че верижната реакция няма да свърши никога... че и до края на света там, в пустинята, ще продължава да грее едно миниатюрно слънце.

Кап бавно кимна.

— Нацистите също бяха ужасни — продължи Рейнбърд. — Япончугите бяха ужасни. Сега германците и японците са добри, а руснаците са ужасни. Мюсюлманите са ужасни. Кой знае кои могат да се окажат ужасни в бъдеще.

— Тя е опасна — надигна се неспокойно Кап. — Уонлес беше прав в това отношение. И няма да ни доведе доникъде.

— Може би.

— Хокстетър казва, че мястото, където онзи поднос удари стената, се е вдлъбнало. И стоманеният лист не е издържал на горещината. Самият поднос е загубил всякаква форма. Тя го е стопила. Това момиченце успя да развие температура от хиляда и шестстотин градуса за част от секундата. — Той се взря в Рейнбърд, който разсеяно рееше поглед из стаята, сякаш бе загубил интерес. — Искам да кажа, че планът ти може да е опасен за всички ни, не само за теб.

— О, да — съгласи се великодушно Рейнбърд. — Има известен риск. Но може и да не се наложи да стигаме дотам. Може Хокстетър да получи своето, преди да се наложи да припомним до... план „Б“.

— Хокстетър е ненаситен — възрази рязко Кап. — Той е информационен маниак. Никога няма да му е достатъчно. Може и две години да прави опити с нея и пак да пици, че прекалено бързате, когато... му я вземем. И ти го знаеш не по-зле от мен, така че хайде да не се преструваме.

— Ние ще разберем кога е настъпил моментът. Аз ще разбера.

— И тогава какво ще стане?

— Ще дойде Джон Приятеля чистач — леко се усмихна Рейнбърд. — Ще я поздравя, ще ѝ заговори и ще я разсмее. Джон

Приятеля чистач ще я накара да се почувства щастлива, защото той е единственият, който може да го направи. И когато Джон усети, че тя изпитва най-силна радост, ще я удари в основата на носа и ще го счупи, вкарвайки в мозъка ѝ парченца кост. Ще стане бързо... и аз ще я гледам в очите.

Той се усмихваше — този път без да прилича на акула. Усмивката му беше нежна, блага и... бащинска. Кап си наля още бренди. Имаше нужда. Надяваше се само Рейнбърд действително да познае кога е дошъл необходимият момент, иначе можеше всички те да открият как се чувства филето в микровълнова фурничка.

— Ти си луд — изпусна се Кап, но Рейнбърд не изглеждаше засегнат.

— О, да — съгласи се той, пресуши си брендите и продължи да се усмихва.

Голямото наблюдение. Постоянното наблюдение беше проблем.

Анди се придвижи от всекидневната на апартамента си до кухнята, като се насилваше да върви бавно и да поддържа лека усмивка върху лицето си — вървежа и изражението на човек, който е приятно опиянен.

Засега бе успял само да се задържи тук, близо до Чарли, и да открие, че най-близкият път е Магистрала 301, а околността е селска. Узна тези неща преди седмица, а от късото съединение бе минал месец. Все още не бе прибавил нищо към представата си за това място, освен малкото, което бе успял да огледа по време на разходките си с Пайнчът.

Не му се искаше да тласка никого в жилището си, заради Голямото наблюдение. А не му се искаше да тласка повече и Пайнчът, защото той явно отиваше на зло — симптомите бяха очевидни за Анди. След малката им разходка покрай езерцето с патиците Пайнчът отслабна. Под очите му се появиха тъмни кръгове от недоспиване. Понякога започваше да говори и спираше, загубил нишката на мисълта си... или тя сама се прекъсваше.

А всичко това правеше положението на самия Анди много по-несигурно.

Колко време ще мине, преди колегите на Пайнчът да забележат какво става с него? Може да решат, че е просто изнервен, но да допуснем, че го свържат с него? Тогава край и на най-минималната възможност да избягат с Чарли оттук. А чувството му, че тя е във все по-голяма опасност, непрекъснато се усилваше.

Какво да стори, за Бога, с Голямото наблюдение?

Той си взе от хладилника бутилка гроздов сок, върна се във всекидневната и седна с празен поглед пред телевизора, а мозъкът му трескаво затърси някакъв изход. Но когато изходът дойде, той беше (както и аварията в енергийното захранване) съвсем неочакван. В известен смисъл Хърман Пайнчът му отвори вратата: направи го като се самоуби.

Дойдоха двама мъже и го поведоха. Единият му беше познат от фермата Мандърс.

— Хайде, братче — подкани той. — Малко на разходка.

Анди се усмихна глуповато, но отвътре започна да го обзема ужас. Нещо се бе случило. Нещо лошо се бе случило: те не изпращаха юнаци като тия, ако е за нещо хубаво. Може да са го разкрили. Всъщност, най-вероятно беше точно така.

— Накъде?

— Тръгвай!

Отведоха го до асансьора, но когато слязоха от него в балната зала, продължиха навътре към къщата, вместо навън. Минаха през помещението с машинописките и влязоха в по-малка стаичка, където една секретарка печаташе писма на машина Ай Би Ем.

— Влизайте направо — покани ги тя.

Минаха вдясно покрай нея и влязоха през една врата в малък кабинет с еркерен прозорец, гледащ към езерцето с патиците през завеса от ниски елши. Зад старомодно бюро седеше възрастен мъж с живо, интелигентно лице; бузите му бяха поруменели, но по-скоро от слънцето и вятъра, отколкото от чашката, помисли си Анди.

Мъжът вдигна поглед към него и кимна на двамата, които го бяха довели.

— Благодаря. Можете да чакате отвън.

Те излязоха.

Мъжът зад бюрото се вгледа проникателно в Анди, който равнодушно зяпаше, все още леко усмихнат. Силно се надяваше, че не преиграва.

— Здравейте, кой сте вие? — попита Анди.

— Името ми е капитан Холистър, Анди. Можеш да ми викаш Кап. Твърди се, че съм ръководител на този панаир.

— Радвам се да се запозная с вас — Анди лекичко разшири усмивката си. Отвътре нервите му се стегнаха в още един възел.

— Имам лоши новини за теб, Анди.

(о Господи Чарли нещо се е случило с Чарли)

Кап неотклонно го наблюдаваше с малките си, пронизващи очички, така дълбоко потънали в приятната си мрежа от бръчици, че човек почти не забелязваше колко са студени и внимателни.

— Така ли?

— Да — Кап замълча за миг. Тишината се проточи мъчително. Кап се бе заел да изучава ръцете си, спретнато сплетени върху попивателната пред него. Анди едва се удържаше да не скочи към него през бюрото и да го удуши. Накрая Кап вдигна поглед. — Доктор Пайнчът е мъртъв, Анди. Снощи се е самоубил.

Челюстта на Анди увисна в непросторено учудване. През него се подгониха редуващи се вълни на облекчение и ужас. А най-отгоре, като бурно небе над развълнувано море, надвисна увереността, че това променя всичко... но как? Как?

Кап го наблюдаваше. „Той подозира. Подозира нещо. Но дали подозренията му са сериозни, или са само част от работата му?“

Стотици въпроси. Имаше нужда от време да помисли, а не разполагаше с никакво. Ще трябва да мисли на крак.

— Изненадан ли си? — попита го Кап.

— Той ми беше приятел — каза просто Анди и стисна зъби, за да не изпусне още нещо. Този човек щеше да го слуша търпеливо, щеше да прави дълги паузи след всяка забележка на Анди (както правеше сега), за да види дали няма да продължи, устата да изпревари ума. Стандартна техника на разпит. А в тази гора имаше капани за хора; Анди го чувстваше осезаемо. Било е ехо, разбира се. Ехо, превърнало се в рикошет. Той тласна Пайнчът и постави началото на рикошет, който го е разкъсал на части. И въпреки всичко Анди не успя да намери в сърцето си жалост. Там имаше ужас... и един пещерен човек, който подскача и злорадства.

— Сигурен ли сте, че не е било... искам да кажа, че понякога нещастният случай може да изглежда като...

— Страхувам се, че не е било нещастен случай.

— Бележка ли е оставил?

(в която ме назовава?)

— Облякъл бельото на жена си, отишъл в кухнята, пуснал боклукомелачката и си пъкнал вътре ръката.

— О... Боже... Господи!

Анди се стовари на стола. Ако го нямаше, щеше да седне на пода. Краката не го държаха. Втренчи се в Кап Холистър с ням ужас.

— Ти нямаш нищо общо с това, Анди, нали? — попита Кап. — Не си го тласнал, да речем?

— Не. Дори и да можех все още, защо да правя такава нещo?

— Може би, защото той искаше да те изпрати на Хаваите — предположи Кап. — Може да не ти се е искало да отиваш в Мауи, защото дъщеря ти е тук. Може през цялото време да си ни разигравал, Анди.

И макар Кап Холистър да се въртеше около самата истина, Анди усети леко отпускане в гърдите си. Ако Кап действително смяташе, че той е тласнал Пайнчът, този разговор между тях двамата нямаше да се провежда насаме. Не, той просто действа по правилата: това е всичко. Вероятно разполагат с необходимите факти, за да установят самоубийството му, в досието на самия Пайнчът, без да търсят мистериозни начини за убийство. Нямаха ли психиатрите най-висок процент на самоубийства от всички професионални кръгове?

— Не, няма нищо такава — отрече Анди. Той имаше изплашен и объркан вид и беше готов да се разреве. — Аз исках да отида на Хаваите. И му го казах. Мисля, че затова той настоя да прави още опити, защото исках да отида. Мисля, че в известен смисъл той не ме обичаше. Но аз със сигурност нямам нищо общо с... каквото му се е случило.

Кап го гледаше замислено. Погледите им за миг се срещнаха и Анди сведе очи.

— Добре, вярвам ти, Анди. Хърм Пайнчът беше натоварен напоследък. Такъв е животът ни за съжаление. Като се добави и този таен травестизъм... мда, трудно ще бъде на жена му. Много трудно. Но ние се грижим за своите хора, Анди. — Анди усещаше как очите на Кап провъртат дупки в него. — Да, грижим се за своите. Това е най-важното.

— Сигурно — съгласи се тъпо Анди.

Настана продължителна тишина. След известно време Анди вдигна поглед, убеден, че Кап го изучава. Но той се взираше навън, към моравата и елшите, а лицето му бе отпуснато, объркано и старо. Лице на човек, потънал в мисли за други, може би по-щастливи времена. Кап забеляза, че Анди го гледа, и през лицето му премина

лека сянка на отвращение. Ненадейно в Анди лумнаха омраза и огорчение. Как няма да се отвори този Холистър. Насреща му седеше един тлъст наркоман — или поне така изглеждаше. Но кой бе виновен за това? И какво правиш на дъщеря ми, ти, дърто чудовище такова?

— Е — усмихна му се Кап, — щастлив съм да ти съобщя, че ти все пак ще отидеш в Мауи, Анди. Тук духа един нездравословен вятър, който на никого не носи добро. Вече съм започнал преписката.

— Но... слушайте, вие не мислите наистина, че аз имам нещо общо с онова, дето се е случило на доктор Пайнчът, нали?

— Не, разбира се, че не.

И отново онова леко и неволно смръщване от отвращение. Този път Анди усети мрачното задоволство, което навярно изпитват негрите, когато успеят да изиграят някой бял нахалник. Но над него изплува тревога, породена от фразата: „Вече съм започнал преписката.“

— А, добре. Бедният доктор Пайнчът — Анди сведе поглед само за миг и нетърпеливо попита: — Кога тръгвам?

— Колкото е възможно по-скоро. Най-късно към края на следващата седмица.

Най-много девет дни! Сякаш през стомаха му мина валяк.

— Хареса ми нашият разговор, Анди. Съжалявам, че трябваше да се срещнем при такива тъжни и неприятни обстоятелства.

Той се пресегна към бутона на секретарската уредба и Анди изведнъж осъзна, че не може да го остави да го натисне. Няма да може да свърши нищо в апартамента си с неговите камери и подслушвателни устройства. И ако действително този човек е най-голямата клечка тук, кабинетът му трябва да е абсолютно чист: няма начин да не го проверява редовно за микрофони. Разбира се, може да си има свои собствени подслушвателни системи, но...

— Прибери си ръката! — нареди Анди и тласна.

Кап се поколеба. Ръката му се прибра при другата върху попивателната хартия. Той погледна навън към моравата с онова унесено, вгълбено в миналото изражение на лицето.

— Записваш ли на магнетофон разговорите си тук?

— Не — заговори равно Кап. — Дълго време имах задействащ се от глас „Ухер-5000“ — като оня, дето вкара Никсън в неприятности, — но го магнах преди четиринайсет седмици.

— Защо?

— Защото ми се стори, че ще си изгубя службата.

— Защо ти се стори, че ще си изгубиш службата?

Кап избърбори в скоропоговорка:

— Никаква продукция. Никаква продукция. Никаква продукция.

Капиталовложенията трябва да се оправдават с резултати. Сменете човека на върха. Няма записи. Няма скандал.

Анди се опита да вникне в чутото. Водеше ли то в желаната от него посока? Не можеше да прецени, а времето беше малко. Чувстваше се като най-глупавото и бавно дете в надпреварата за великденското яйце. Той реши да продължи още мъничко по тази следа.

— Защо нямате продукция?

— Не е останала никаква способност за хипнотично внушение в Мақджий. Окончателно е свършен. Всички са единопдушни по този въпрос. Момиченцето не иска да пали. Казва, че няма да пали, каквото и да става. Хората говорят, че съм се побъркал на тема „Серия шест“. Зарязват ме — Кап се ухили. — Но вече всичко е наред. Дори Рейнбърд го признава.

Анди поднови тласъка и лека болка запулсира в челото му.

— Защо е наред?

— Три опита досега. Хокстетър е в екстаз. Вчера тя запали парче стоманен лист. Точкова температура над десет хиляди градуса за четири секунди, твърди Хокстетър.

Шокът усили главоболието му и му стана по-трудно да се справя с бесния водовъртеж от мисли. Чарли пали? Какво са й направили? Какво, за Бога?

Анди отвори уста да попита, но секретарската уредба изжука и от стряскането тласна много по-силно, отколкото трябваше. За миг изпрати към Кап почти всичко, с което разполагаше. Той потрепери целият, като шибнат с електрически остен, издаде тих задавен звук и руменото му лице побеля. Главоболието на Анди направи гигантски скок и той безполезно се предупреди да внимава — нямаше да е от голяма полза за Чарли, ако получи удар в кабинета на този човек.

— Не прави това — изхленчи Кап. — Боли...

— Кажим им никакви разговори през следващите десет минути — заповяда Анди. Някъде черният кон риташе по вратата на конюшната

си и искаше да излезе, искаше да тича на воля. Усети как по бузите му потича лепкава пот.

Секретарската уредба изжужа повторно. Кап се наклони и натисна бутона. Лицето му се бе състарilo с петнайсет години.

— Кап, тук е помощникът на сенатор Томпсън с изчисленията по „Проект скок“, за които беше помолил.

— Никакви разговори през следващите десет минути — заяви Кап и изключи.

Анди седеше, потънал в пот. Дали това ще ги задържи? Или ще подушат нещо гнило? Няма значение. Както имаше навик да вика Уили Ломан: пожар, пожар в гората. Господи, какво се е размислил за Уили Ломан? Сигурно полудява. Черният кон скоро ще излезе и Ломан ще може да го пояди. Той едва не се изкикоти.

— Чарли е палила?

— Да.

— Как я накарахте?

— Морков и пръчка. Идея на Рейнбърд. За първите два опита излезе на разходка. Сега получи разрешение да язди коня. Рейнбърд смята, че с това ще изкара още две седмици. — И той повтори: — Хокстетър е в екстаз.

— Кой е този Рейнбърд? — попита Анди, без да подозира, че току-що е задал ключовия въпрос.

Кап говори на кратки изблици през следващите пет минути. Той разказа на Анди, че Рейнбърд е наемен убиец на Арсенала, ранен ужасно във Виетнам и загубил там едното си око (едноокият пират от моя сън, вцепенено си помисли Анди). Разказа му, че Рейнбърд е оглавявал операцията на Арсенала, довела до залавянето им при езерото Ташмор. Разказа му и за късото съединение и за вдъхновението, осенило Рейнбърд, как да накарат Чарли да пали за опитите им. Накрая му разкри, че наградата на Рейнбърд за всичко това ще бъде животът на Чарли, когато кълбото от измами се развие докрай. Той говореше безизразно за тези неща и все пак някак припряно. После млъкна.

Анди слушаше с нарастваща ярост и ужас. Когато рецитацията на Кап завърши, той целият трепереше. Чарли, изплака наум. О, Чарли, Чарли!

Десетте минути почти бяха минали, а трябваше да узнае толкова много неща. Двамата поседяха мълчаливо около четирийсет секунди: външен наблюдател би могъл да ги вземе за толкова близки стари приятели, че вече нямат нужда да си говорят, за да се разбират. Анди трескаво мислеше.

— Капитан Холистър — започна той.

— Да?

— Кога е погребението на Пайнчът?

— Вдругиден — спокойно отвърна Кап.

— Отиваме. Ти и аз. Ясно ли е?

— Да, ясно. Отиваме на погребението на Пайнчът.

— Аз съм помолил да отидем. Не съм издържал и съм се разплакал, като съм чул, че е мъртъв.

— Да, ти не издържа и се разплака.

— Много съм се разстроил.

— Да, разстрои се.

— Ще отидем с личната ти кола, само ние двамата. Пред и зад нас може да има коли с хора на Арсенала, както и мотоциклети от двете страни, ако такава е стандартната процедура, но ние ще бъдем сами. Ясно ли е?

— О, да. Съвършено ясно. Само ние двамата.

— И ще проведем един хубав разговор. Това също ли е ясно?

— Да, един хубав разговор.

— Колата ти подслушва ли се?

— Не.

Анди започна отново да тласка, в серия от леки потупвания. При всяко Кап леко се дръпваше и Анди знаеше, че има огромна вероятност да предизвика ехо така, но се налагаше да го прави.

— Ще поговорим за това къде държите Чарли. Ще поговорим за някакъв начин да създадем тук пълна бъркотия, без да се заключват всички врати, както стана при аварията в електрозахранването. И ще поговорим за някакъв начин, по който Чарли и аз да можем да се махнем оттук. Ясно ли е?

— Не е предвидено да бягате — опъна се Кап с детинско раздражение. — Това го няма в сценария.

— Вече го има — натърти Анди и пак тласна.

— Ооох! — изхленчи Кап.

— Ясно ли е?

— Да, ясно, недей, недей така, боли!

— Този Хокстетър... ще задава ли въпроси по повод идването ми на погребението?

— Не. Хокстетър е изцяло погълнат от момиченцето. Не може да мисли за нищо друго напоследък.

— Добре. — Изобщо не беше добре. Отчайващо беше. — Последно, капитан Холистър. Ти ще забравиш, че сме водили този малък разговор.

— Да, ще го забравя напълно.

Черният кон беше на свобода. Той започваше своя бяг. „Изведете ме оттук — помисли през мъгла Анди. — Изведете ме оттук, конят е на свобода и пожарът е почнал в гората.“ Главоболието го заливаше с мъчителни приливи от пулсираща болка.

— Всичко, което ти казах, ще изникне в съзнанието ти естествено, като твоя собствена идея.

— Да.

Анди погледна към бюрото на Кап и видя там една кутия със салфетки. Издърпа една и взе леко да попива очите си. Не плачеше, а очите му сълзяха от главоболието, но това щеше да свърши достатъчно добра работа.

— Вече съм готов да тръгвам — обърна се той към Кап.

И се отпусна. Кап отново зарея празен поглед към елшите. Малко по малко лицето му се съживи и той се обърна към Анди, който леко попиваше очите си и подсмърчаше. Не беше необходимо да се преструва.

— Как се чувстваш сега, Анди?

— Малко по-добре. Но... сам разбирате... да чуя такова нещо...

— Да, ти се разстрои много. Искаш ли да пийнеш кафе или нещо друго?

— Не, благодаря. Бих искал да се върна в апартамента си, ако може.

— Разбира се. Ще те изпратя.

— Благодаря.

Двамата мъже, придружили го до кабинета, гледаха към Анди с колебливо подозрение — салфетката, зачервените сълзящи очи, бащинската ръка на Кап около раменете. Доста подобно изражение се появи и в очите на секретарката.

— Той не издържа и се разплака, като чу, че Пайнчът е мъртъв — тихо обясни Кап. — Много се разстрои. Смятам да му уредя да дойде с мен на погребението на Хърман. Искаш ли, Анди?

— Да. Моля ви. Ако е възможно да се уреди. Горкият доктор Пайнчът!

И неочаквано избухна в истински плач. Двамата мъже го поведоха покрай объркания и смутен помощник на сенатора Томпсън, който държеше в ръце няколко подвързани в синьо папки. Те изведоха Анди, все още хлипащ, подхванали го под лактите. И двамата излъчваха отвращение, много сходно с онова на Кап — отвращение от този тлъст наркоман, до такава степен изгубил всякакво чувство за реалност и контрол над емоциите си, че лееше сълзи за тъмничаря си.

Сълзите на Анди бяха истински... но Чарли беше тази, за която ги проливаше.

Джон винаги яздеше с нея, но в сънищата си Чарли беше сама. Главният коняр, Питър Драбъл, я бе екипирал с малко, елегантно английско седло, но в сънищата си тя седеше върху голия конски гръб. С Джон се разхождаха по алеите за езда, които се виеха през земите на Арсенала, влизаха и излизаха от минигоричката с калифорнийски захарни ели и заобикаляха езерцето с патиците, като никога не се движеха по-бързо от лек тръст, но в сънищата си тя галопираше с Некромант през истинска гора все по-бързо и по-бързо; устремно препускаше по някаква горска пътека, през дантелените клони отгоре се процеждаше зелена светлина и косата ѝ струеше зад нея като ручей. Чарли усещаше как мускулите на Некромант се свиват и отпускат под копринената му кожа; тя яздеше с вплетени в гривата му пръсти и шепнеше в ухото му да тича по-бързо... по-бързо... по-бързо.

Некромант откликваше. Копитата му ечаха. Пътеката под тези сплетени зелени дървета представляваше тунел и отнякъде иззад нея се носеше слабо прашене и

(пожар в гората)

кълбета пушек. Имаше пожар, пожар, който тя бе запалила, но не чувстваше никаква вина — само оживление. Те можеха да избягат. Некромант можеше да отиде навсякъде, да направи всичко. Щяха да излязат от горския тунел. Долавяше светлината пред тях.

— По-бързо. По-бързо.

Оживлението. Свободата. Вече не беше сигурна къде свършват бедрата ѝ и къде започват хълбоците на Некромант. Те се бяха слели в едно, споени като металите, които стапяше със силата си, когато правеше опитите им. Пред тях изникна огромно препятствие от повалени бели дървета, подобни на непроходима грамада от кости. Обезумяла от шеметна радост, тя леко срита Некромант с босите си пети и почувства как хълбоците му се стягат.

Те го прескочиха, полетели във въздуха за момент. Главата ѝ беше отметната; ръцете ѝ стискаха конската грива и Чарли пищеше — не от страх, а защото, ако не извикаше, ако сподавеше писъка си,

можеше да експлодира. Свободни, свободни, свободни... обичам те, Некромант!

Лесно преодоляха препятствието от повалени дървета, но сега миризмата на пушек стана по-остра, по-определена, зад тях се чуваше пукане и едва когато една искра се спусна в спирала и преди да изгасне, бързо жилна плътта ѝ като коприва, тя осъзна, че е гола. Гола и

(пожар, пожар в гората)

свободна, неокована, волна — тя и Некромант бягат към светлината.

— По-бързо — прошепна тя. — По-бързо, моля те!

По някакъв начин огромният черен жребец препусна дори още по-бързо. Вятърът с гръм нахлуваше в ушите на Чарли. Не беше необходимо да диша; въздухът се изливаше в гърлото ѝ през полуотворената уста. Между старите дървета се промъкваха слънчеви лъчи в прашни снопове с цвят на старинна мед.

А отпред беше светлината — крайт на гората, откритото пространство, където тя и Некромант щяха да тичат вечно. Пожарът остана зад тях, омразната миризма на пушек, чувството за страх. Отпред беше слънцето и тя щеше да язди Некромант по целия път до морето, където вероятно ще намери баща си и двамата ще се прехранват с риболов, ще вадят мрежи, пълни с искрящи, хлъзгави риби.

— По-бързо! — извика победоносно тя. — Оо, Некромант, тичай по-бързо, тичай по-бързо, тичай...

И в този момент в разширяващия се тунел от светлина, където дърветата свършваха, силуетът пристъпи и закри светлината и пътя навън. Отначало, както винаги в този сън, тя си помисли, че това е баща ѝ, беше сигурна, че е баща ѝ, и радостта ѝ стана почти болезнена, преди внезапно да се превърне в пълен ужас.

Едва ѝ остана време да осъзнае факта, че мъжът е прекалено едър, прекалено висок — и все пак някак познат, ужасно познат, дори като силует, — преди Некромант да се изправи на задните си крака с писък.

Могат ли конете да пицят? Не знаех, че могат да пицят...

С изплъзващи се бедра, тя се помъчи да се задържи, докато копитата му риеха въздуха и той не пицеше, а цвилеше, но то бе писък

и някъде зад нея се чуха други изцвилвания като писъци, о, мили Боже, помисли си тя, там има коне, има коне, а в гората вилнее пожар...

Отпред онзи силует, онова ужасно очертание продължаваше да закрива светлината. Сега то започна да се приближава към нея; тя бе паднала върху пътеката и Некромант нежно докосваше с муцуна голия ѝ корем.

— Не закачай коня ми! — изкрещя тя на приближаващия се силует, сънувания баща, който не ѝ беше баща. — Не закачай конете. О, моля те, не закачай конете!

Но фигурата се приближаваше, изваждаше пистолет... и в този миг се събуждаше, понякога с писък, понякога само обляна в студена пот, със съзнанието, че е сънувала нещо лошо, но без да си спомня нищо друго, освен шеметното устремно препускане по горската пътека и миризмата от пожара... както и болезненото усещане за измяна...

И през същия ден в конюшната тя докосваше Некромант или пък допираше буза до топлатата му шия, чувствайки страх, който не знаеше как да нарече.

КРАЙ НА ИГРАТА

Тази стая беше по-голяма.

До миналата седмица всъщност тя представляваше параклиса на Арсенала за непринадлежащите към никое вероизповедание. Скоростта, с която се придвижваха нещата, можеше да се долови по скоростта и леснината, с които Кап се съгласяваше с исканията на Хокстетър. Нов параклис — не само някаква мизерна стаичка, а истински параклис — щеше да се построи в източния край на терена. Междувременно останалите опити с Чарли Макджий щяха да се провеждат тук.

Изхвърлиха евтината ламперия и църковните пейки. Изолираха пода и стените с азбестова вата, която приличаше на стоманена вълна, и ги покриха със закалени стоманени листове. Мястото, заемано преди от олтара и главния кораб, го преградиха. Инсталираха мониторните устройства на Хокстетър и компютърен терминал. Направиха всичко това за една-единствена седмица; бяха започнали работата само четири дни преди Хърман Пайнчът да завърши живота си по такъв страховит начин.

Сега, в два часа следобед в един от първите дни на октомври, посред дългата стая се издигаше стена от сгуробетонени блокчета. Вдясно от нея имаше огромен резервоар за вода. В този резервоар, дълбок два метра, беше струпан над един тон лед. Пред него стоеше Чарли Макджий, мъничка и спретната в синьо дънково яке и чорапки на червено и черно райе. Руси миши опашчици, вързани с малки черни кадифени панделки, падаха върху раменете ѝ.

— Хайде, Чарли — разнесе се гласът на Хокстетър от уредбата. Както и всичко останало, уредбата беше инсталирана набързо и имаше тенекиен звук. — Започвай, когато си готова.

Камерите снимаха всичко в естествени цветове. В тези филми момиченцето само леко навеждаше глава и няколко секунди не се случваше нищо. В лявата част на филма се виждаше електронен показател на температурата. Съвсем внезапно той започваше да расте от двацет и един към двацет и шест и до трийсет и два градуса. След

това цифрите се втурваха така бързо нагоре, че представляваха само променлива червеникава мъгла; електронната температурна сонда бе поместена в центъра на стената от сгуробетон.

Тогава филмът се превключваше на бавна скорост: това бе единственият начин да се улови цялото действие. За мъжете, наблюдаващи през илюминаторите от оловно стъкло, всичко ставаше със скоростта на изстрел.

При максимално забавена скорост сгуробетонната стена започваше да пуши; малки парченца хоросан и бетон плавно се разхвърчаваха като пуканки. Хоросанът между блокчетата потичаше като топла меласа. Тогава започваха да се рушат тухлите, от центъра — навън. Дъжд от парченца, след това експлодиралите от горещината блокчета са обгърнати от облаци. Електронният топлинен сензор, вграден в центъра на тази стена, замръзваше на показание над три хиляди и осемстотин градуса. Той замръзва не защото температурата е спряла да се покачва, а защото самият сензор е разрушен.

По стените на стаята за опити, била доскоро параклис, бяха монтирани осем огромни климатични инсталации „Келвинатор“ и всичките работеха с пълна мощност, всички помпаха вътре мразовит въздух. И осемте се задействаха веднага, щом общата температура на стаята надхвърлеше трийсет и пет градуса. Чарли бе станала много добра в насочването на потока от топлина в една-единствена точка, но както знае всеки, който някога си е горил ръката с парещата дръжка на тиган, дори така наречените лоши проводници могат да провеждат топлина... ако има достатъчно топлина за провеждане.

Осемте „Келвинатор“-а заедно би трябвало да свалят температурата в опитната стая до девет градуса по Целзий, плюс, минус два градуса. Вместо това записите показваха, че покачването продължава до трийсет и осем градуса, после до четирийсет и накрая до четирийсет и един. Но цялата пот, която се стичаше по лицата на наблюдателите, не се дължеше само на горещината.

Сега дори и най-бавната скорост не даваше представа какво точно ставаше, но едно бе ясно: сгуробетонните блокчета, неспирно експлодиращи във всички посоки, без съмнение горяха; горяха с оживлението на вестници в камина. Разбира се, в учебниците до осми клас пише, че всичко гори, ако е достатъчно горещо. Но едно е да

четеш такава информация и съвсем друго — да видиш как гори със сини и жълти пламъци сгуробетоново блокче.

После всичко изчезваше сред шеметно разлетели се, разпадащи се частици, докато цялата стена се превърнеше в пара. Момиченцето леко се извъръщаше с бавно движение и миг по-късно спокойната повърхност на ледената вода в резервоара завираше и закипяваше. Температурата в стаята, достигнала до четирийсет и четири градуса (въпреки осемте климатични инсталации жегата е като по лятно пладне в Долината на смъртта), започва да спада.

Смъртта с косата ряпа да яде.

ВЪТРЕШНОВЕДОМСТВЕНА
БЕЛЕЖКА

От Брадфорд Хаук

До Патрик Хокстетър

Дата 2 октомври

Относно Телемерия,

последен опит с Ч. Макджий (4)

Пат... гледах филмите вече четири пъти и все още не мога да повярвам, че не са някакъв номер със специални ефекти. Няколко спонтанни съвета: стигнеш ли пред сенатската комисия, която ще решава финансирането на „Серия шест“ и подновяването на опитите, докарай вода от девет кладенеца и не само си вържи гащите, ами ги бронирай! Човек по природа е недоверчив, а онези хора ще имат трудната задача, гледайки тези филми да повярват, че те не са пълна измишльотина.

По въпроса: резултатите са изпратени по специален човек и тази бележка ще ги изпревари с не повече от два или три часа. Ти можеш да ги изчетеш сам от край до край, но тук накратко ще обобщя заключенията ни. Крайните ни заключения могат да се обобщят с четири думи: видяхме се в чудо. Този път тя беше овързана с проводници като космонавт по време на полет. Обърни внимание:

1. Кръвно налягане в нормалните параметри за дете на осем години и почти не мръдва, когато онази стена избухва като бомбата в Хиросима.

2. Отчетени са ненормално високи алфа-вълни: това, което бихме нарекли неин „цикъл на въображението“, е добре оформено. Може и да се съгласиш с Клапър и мен, че вълните са доста високи, дори ако се допусне известна „контролируема сръчност на въображението“ (тази префърцунена фраза е на Клапър, а не моя). Би могло да се

каже, че тя започва да се владее и успява с по-голяма прецизност да управлява способността. Практиката, както казват, води до съвършенство. А може и това да не означава абсолютно нищо.

3. Цялата метаболитна телеметрия е в нормалните параметри — нищо странно или не на място. Сякаш четете хубава книга или пише съчинение, а не създава това, което ти твърдиш, че трябва да е било над шестнайсет хиляди градуса точкова температура. За мен най-очароващата (и разстройваща) информация идва от теста на Бийл-Сърл. Почти безкалорийно горене! В случай, че си забравил физиката — професионална деформация при вас, психиатрите — една калория не е нищо друго, освен единица топлина. По точно: количеството топлина необходимо, за да се вдигне температурата на един грам вода с една десета от градуса. По време на онова малко представленицие тя изгори около двацет и пет калории, колкото бихме изгорили ние, ако клекнем пет-шест пъти или обиколим два пъти сградата. Но калориите са мярка за топлина, проклети да са, топлина, и онова, което тя създава, също е топлина... или не го създава? Дали то идва от нея или през нея? И ако е последното, откъде идва? Проумей го и Нобеловата награда ще е в джоба ти! Ще ти кажа следното: ако нашата серия от опити е така ограничена, както твърдиш, аз определено смятам, че никога няма да го открием.

Последното: Сигурен ли си, че искаш да продължиш тези опити? Напоследък на мен ми стига само да се сетя за това хлапе, за да се почувствам много неспокоен. Започвам да си мисля за неща като звезди пулсари, частици неутрино, черни дупки и Бог знае още какво. В тази вселена има свободни сили, за които ние още нищо не подозираме, а други можем да наблюдаваме само от милиони светлинни години разстояние... и с облекчение да си поемаме дъх. Последния път, докато гледах онзи филм, започнах да си представям момиченцето като пукнатина — пролука, ако предпочиташ — в самата топлина на

сътворението. Зная как звучи, но чувствам, че няма да съм ясен, ако не го добавя. Да ми прости Господ, макар че имам три свои дъщери, лично аз бих си отдъхнал, ако тя бъде неутрализирана.

Щом е способна да произведе шестнайсет хиляди градуса точкова температура, без дори да се напегне, помислял ли си какво може да се случи, ако наистина съсредоточи усилията си?

Брад

— Искам да видя баща си — заяви Чарли, щом Хокстетър влезе. Тя имаше блед и изморен вид. Бе сменила якето с една стара нощница и косата ѝ падаше свободно върху раменете.

— Чарли — започна той, но всичко, с което бе смятал да продължи, ненадейно изчезна. Той сериозно се разтревожи от бележката на Брад Хаук и от подкрепящите я телеметрични резултати. Фактът, че Брад се бе решил да напише черно на бяло онези два последни абзаца, говореше много и подсказваше още повече.

Самият Хокстетър се страхуваше. Едновременно със заповедта — параклисът да се превърне в стая за опити — Кап бе наредил да се инсталират и повече климатични инсталации около апартамента на Чарли — не осем, а двайсет. До този момент бяха само шест, но след опит номер четири Хокстетър пет пари не даваше дали ги има, или не. Той смяташе, че могат да сложат и двеста от проклетите инсталации, без да попречат на силата ѝ. Въпросът вече не беше дали тя може, или не да убие себе си; въпросът беше дали може, или не да унищожи целия комплекс на Арсенала, ако пожелае — а може би и цяла източна Вирджиния в добавка. Хокстетър вече беше на мнение, че би могла. А последната брънка от тази верига на разсъждения беше дори още по-страшна: сега Джон Рейнбърд единствен умее да я контролира. А той е откачен.

— Искам да видя баща си — повтори тя.

Баща ѝ беше на погребението на бедния Хърман Пайнчът. Той придружаваше шествието заедно с Кап, по негова молба. Дори смъртта на Пайнчът, така несвързана с нещата, които ставаха тук, изглежда, хвърляше своя зловеща сянка върху мислите на Хокстетър.

— Ами сигурно ще може да се уреди — започна предпазливо Хокстетър, — ако ни покажеш още малко...

— Показаха съм ви достатъчно — отсече Чарли. — Искам да видя татко.

Долната ѝ устна трепереше, очите ѝ плуваха в сълзи.

— Твоят чистач, онзи индианец, каза, че тази сутрин след опита не си искала да излезеш да пояздиш коня си. Изглеждаше разтревожен за теб.

— Този кон не е мой — възрази Чарли дрезгаво. — Нищо тук не е мое. Нищо освен татко и аз... искам... да... го видя! — кресна сърдито тя през сълзи.

— Недей да се вълнуваш, Чарли — зауспокоява я Хокстетър, внезапно изплашен. Взе ли изведнъж да става по-горещо, или просто си въобразяваше? — Само... само не се вълнувай.

Рейнбърд. Това би трябвало да го свърши Рейнбърд, проклетие.

— Изслушай ме, Чарли — той се усмихна с широка, приятелска усмивка. — Искаш ли да отидеш до „Седем флага над Джорджия“? Това е направо най-хубавият увеселителен парк в целия Юг, с изключение единствено на Дисниленд може би. Ще наемем целия парк за един ден само за теб. Ще можеш да се возиш на виенското колело, да влизаш в ловджийската къщичка, въртележката...

— Не искам да ходя в никакъв увеселителен парк, искам да видя татко. И смятам да го направя. Надявам се, че ме чувате, защото смятам да го направя!

Беше по-горещо.

— Ти се изпоти — отбеляза Чарли.

Той си мислеше как стената от сгурбетонови блокчета експлодира толкова бързо, че пламъците могат да се видят само на побавна скорост. Мислеше си за стоманения поднос — как се преобръща два пъти, докато лети през стаята и пръска горящи парченца дърво. Ако малката побутне тази сила лекичко към него, той ще се превърне в купчинка пепел и стопени кости почти преди да е разбрал какво става.

О, Господи, моля те...

— Чарли, няма никаква полза да ми се сърдиш на мене...

— О, има — поправи го тя. — Има. И аз ти се сърдя доктор Хокстетър. Наистина ти се сърдя.

— Чарли, моля те...

— Искам да го видя — настоя тя. — А сега се махай. Кажим, че искам да видя баща си, и после, ако желаят, могат да продължат с опитите си. Все ми е едно. Но ако не го видя, ще направя нещо. Кажим го.

Той излезе. Усещаше, че трябва да отговори нещо... нещо, което да спаси поне малко достойнството му, да компенсира донякъде страха,

(„ти се изпоти“)

който тя видя изписан по лицето му, но нищо не му хрумна. Излезе и дори стоманената врата между него и нея не успокои страха му... нито гнева му към Джон Рейнбърд. Защото Рейнбърд бе предвидил това и не им бе казал какво да правят. А ако го обвини, индианецът само ще се усмихне със смразяващата си усмивка и ще попита кой е психиатърът тук все пак.

Опитите отслабиха комплекса ѝ да не пали и той заприлича на пропукана на десетина места язовирна стена. Опитите ѝ осигуриха практиката, необходима, за да превърне необузданата си смазваща сила в изтънченото смъртоносно умение на цирковия изпълнител, който хвърля ножове и ги забива с точност до милиметър в целта.

Опитите ѝ дадоха и един безупречен нагледен урок. Те ѝ показаха, без сянка от съмнение, кой командва тук.

Тя.

Щом Хокстетър излезе, Чарли се хвърли върху кушетката, скрила лице в длани, и захлипа. В нея се гонеха вълни от противоречиви чувства — вина и ужас, негодувание, дори някакво гневно задоволство. Но най-силен беше страхът. Всичко се бе променило, откакто се съгласи на техните опити: страхуваше се, че се е променило завинаги. И сега Чарли не само искаше да види баща си: тя имаше нужда от него. Имаше нужда той да ѝ каже какво да прави по-нататък.

Отначало бе имало награди — разходки навън с Джон, чесане на Некромант, после езда. Тя обичаше Джон, обичаше и Некромант... само ако знаеше онзи глупав човек каква болка ѝ причини с думите, че Некромант е неин, когато Чарли разбираше, че никога няма да е. Огромният жребец беше неин само в неспокойните ѝ, полузабравени сънища. Но сега... сега... самите опити, възможността да използва силата си и да усеща как тя расте... това бе започнало да става наградата. Беше се превърнало в някаква ужасна игра, от която тя не можеше да се откаже, а знаеше, че едва се е докоснала до повърхността на възможностите си. Приличаше на бебе, което току-що се е научило да ходи.

Чарли имаше нужда от баща си, имаше нужда той да ѝ каже кое е правилно и кое не, дали да продължава, или да спре завинаги. Ако...

— Ако мога да спра — прошепна тя в дланите си.

Най-силно я плашеше тази мисъл — че вече не е сигурна дали може да спре. А ако не може, какво ще стане? О, какво ще стане?

Чарли отново се разплака. Никога не се бе чувствала толкова ужасно самотна.

Погребението беше цяло мъчение.

Анди бе смятал, че няма да го разстрои: главоболието му беше минало и в края на краищата погребението бе само едно извинение да остане насаме с Кап. Не бе обичал Пайнчът, макар накрая той да се оказа прекалено нищожен за омраза. Неговата едва прикрита арогантност и откритото му задоволство от властта над човешко същество — както и собствената му безкрайна тревога за Чарли, бяха причина Анди да не изпита особена вина, задето неволно предизвика рикошет в мозъка на Пайнчът. Рикошетът, който накрая го бе унищожил.

И в други случаи се бе стигало до ехо, но Анди винаги бе разполагал с възможността пак да оправи нещата. Беше станал доста добър в тази работа по времето, когато им се наложи да избягат с Чарли от Ню Йорк. Изглежда, дълбоко в съзнанието на почти всеки човек има заложи мини: погребани стракове и угризения, шизофрения, импулси на параноя, желание за самоубийство... и дори за убийство. Всеки тласък предизвикваше състояние на максимална податливост към внушения и ако някое от тях попаднеше сред въпросните тъмни петна, то започваше да руши. Една от домакините в курса му за отслабване беше започнала да изпада в плашещи кататонични състояния. Един от бизнесмените му бе признал болезнената си необходимост да извади служебния си пистолет от гардероба и да играе с него на руска рулетка — подтик, свързан по някакъв начин в съзнанието му с разказа на Едгар Алън По „Уилям Уилсън“, прочетен някога в гимназията. И в двата случая Анди бе успял да спре ехото, преди да се е ускорило и превърнало в рикошет с фатални последици. При бизнесмена — един тих, пясъчнорус, третостепенен банков чиновник — се свърши само с още един тласък и спокойното внушение, че никога не е чел разказа на По. Връзката — каквато и да е била — беше разкъсана. С Пайнчът изобщо не му се бе удавала възможност да разруши ехото.

Докато пътуваха към гробището в студения, яростен есенен дъжд, Кап, без да спира, говореше за самоубийството. Явно се опитваше да го проумее. Изглеждало му невъзможно човек просто да... да продължи да си държи ръката вътре, след като остриетата започнат да кълцат и мелят. Но Пайнчът я бе държал. Пайнчът някак си я бе държал. Тогава погребението започна да става мъчение за Анди.

Останаха само на опелото край гроба, отдръпнали се далеч зад малката групичка от приятели и роднини, струпана под разцъфналите черни чадъри. Анди откри, че едно е да си спомняш арогантността на Пайнчът, маниакалната властност на дребния мъж, който не притежава никаква реална власт; да си спомняш вечния му, вбесяващ ухилен тик. И съвсем друго е да гледаш бледата му, съсипана жена в черен костюм и шапка с воалетка, хванала ръцете на двамата си синове (по-малкия беше горе-долу на възрастта на Чарли и те изглеждаха съвсем стъписани и не на себе си), съзнаваща, че всички приятели и роднини са научили как е бил намерен съпругът ѝ, облечен в нейното бельо, с изчезнала почти до лакътя дясна ръка, подострена като жив молив, мивката и шкафчетата, изпръскани с кръвта му, парченца от плътта му...

На Анди му прилоша. Той се приведе напред в студения дъжд, за да се пребори с гаденето. Гласът на свещеника безчувствено се извисяваше и утихваше.

— Искам да си тръгвам — прошепна Анди. — Може ли?

— Да, разбира се — отвърна Кап. Той самият изглеждаше блед, стар и не особено добре. — Бил съм на достатъчно погребения тази година, стига ми.

Те се измъкнаха от групичката около изкуствената трева, клюмналите цветя с изпопадали от силния дъжд листенца и поставения върху плъзгачите над дупката в земята ковчег. Тръгнаха един до друг към лакътушната чакълена алея, където беше паркирана икономично малката вега на Кап, в края на погребалния кортеж. Вървяха под върбите, които капеха и тайнствено шумоляха. Още трима или четирима едва забележими мъже се движеха около тях. Анди си помисли, че вече му е ясно как се чувства президентът на Съединените щати.

— Много е тежко за вдовицата и децата — въздъхна Кап. — Заради скандала, нали разбираш.

— Тя ще... бъде ли осигурена?

— Прекрасно, по отношение на парите — промърмори почти беззвучно Кап. Вече приближаваха алеята. Анди видя оранжевата вега на Кап. В един бискейн пред нея, без да бързат, се качваха двама мъже. Още двама влизаха в сив плимут отзад. — Но никой не би могъл да плати на онези две момченца. Видя ли лицата им?

Анди не каза нищо. Сега той чувстваше вина: тя стържеше като остър, назъбен трион по червата му. Дори убеждението, че собственото му положение е било отчаяно, не помагаше. Сега му оставаше само да пази образа на Чарли в съзнанието си... Чарли и тъмната зловеща фигура зад нея, едноокия пират на име Джон Рейнбърд, който си бе проправил път към нейното доверие, за да ускори деня, в който...

Качиха се във вегата и Кап запали. Бискейнът отпред тръгна и те го последваха. Плимутът се включи зад тях.

Анди усети неочаквана, почти свръхестествена сигурност, че тласъкът пак го е изоставил... че щом се опита, нищо няма да се получи. Като наказание за изражението върху лицата на двете момчета.

Но нямаше друг избор, освен да опита.

— Сега ще проведем един малък разговор — обърна се той към Кап и тласна. Тласъкът си беше там и главоболието го налегна почти веднага — цената, която ще трябва да плати, задето го използва толкова скоро след последния път. — Това няма да пречи на шофирането ти.

Кап се понамести на седалката. Лявата му ръка, с която посягаше да включи мигача, за миг се поколеба, а после продължи пътя си. Вегата спокойно последва водещата кола между големите каменни колони към главния път.

— Да, смятам, че малкият ни разговор никак няма да пречи на шофирането ми.

Намираха се на трийсет километра от комплекса; Анди беше погледнал километража на тръгване и отново при пристигането им на гробището. По-голямата част от пътя им беше по магистралата, за която му бе казал Пайнчът — 301, значи щяха да карат бързо. Анди предполагаше, че има на разположение не повече от двацет и пет минути, за да уреди всичко. През последните два дни бе мислил само

за това и смяташе, че всичко е добре разчетено... но на всяка цена трябваше да научи нещо.

— Колко още двамата с Рейнбърд можете да осигурите съдействието на Чарли, капитан Холистър?

— Не много вече. Рейнбърд уреди всичко много хитро, така че в твоё отсъствие той е единственият, който има реален контрол над нея. Баща заместител. — Тихо, с почти скандиращ ритъм, Кап добави: — Той е нейният баща, когато баща ѝ го няма.

— И щом престане, следва да бъде убита?

— Не веднага. Рейнбърд може да я накара да продължи още малко. — Кап сигнализира, че завива по 301. — Той ще се престори, че сме открили. Открили сме, че ѝ дава съвети как да се справя с нейния... проблем. Открили сме, че ти е пращал бележки.

Той се умълча, но Анди нямаше нужда от повече. Повдигаше му се. Зачуди се дали са се поздравили един друг за това колко е било лесно да излъжат едно малко дете, да спечелят привързаността и доверието му в такова самотно място и после да ги използват за собствените си цели. Когато нищо друго не действа, просто ѝ кажи, че нейният единствен приятел Джон Чистача е на път да си загуби работата, а вероятно и да бъде съден по Декрета за служебна тайна заради самонадеяността си да ѝ бъде приятел. Чарли сама ще свърши останалото. Ще сключи сделка с тях. Ще продължи да им помага.

Надявам се скоро да срещна този човек. Наистина се надявам.

Но сега не разполагаше с никакво време за това... и ако всичко потръгне както трябва, няма изобщо да му се наложи да се среща с Рейнбърд.

— Решено е да замина за Хаваите след една седмица, считано от днес — започна Анди.

— Да, точно така.

— Как?

— С военен транспортен самолет.

— С кого си се свързал, за да го уредиш?

— С Пък — моментално изстреля Кап.

— Кой е Пък, капитан Холистър?

— Майор Виктор Пъкъридж. От Андрюс.

— Базата на военновъздушните сили ли?

— Да, естествено.

— Приятел ли ти е?

— Играем голф — Кап се усмихна неопределено. — Той сече топката.

Чудесна новина, помисли си Анди. Главата му туптеше като забрал зъб.

— Да допуснем, че му се обадиш днес следобед и поискаш да изтегли този полет с три дни напред.

— Да? — поколеба се Кап.

— Ще бъде ли трудно? Ще иска ли много писане?

— О, не. Пък ще отсече право през писането — усмивката пак се появи, малко странна и далеч не радостна. — Той сече топката, казах ли ти?

— Да, каза ми.

— О, добре.

Колата се носеше напред със съвършено законната скорост от деветдесет километра в час. Дъждът беше намалял до кротък ръмеж. Чистачките цъкаха по стъклото.

— Обади му се днес следобед, Кап. Веднага щом се върнеш.

— Да, ще се обадя на Пък. Точно си мислех, че трябва да го направя.

— Кажи му, че се налага да ме преместите в сряда вместо в събота.

Четири дни не бяха достатъчни, за да се възстанови — много по-добре щяха да му дойдат три седмици, — но кулминацията вече приближаваше бързо. Краят на играта беше започнал. Това бе факт и Анди по необходимост го съзнаваше. Той няма — не би могъл — да остави Чарли на пътя на онова същество Рейнбърд повече, отколкото се налага.

— Сряда вместо събота.

— Да. А после кажи на Пък, че ще дойдеш и ти.

— Аз ли да дойда? Не мога...

Анди опресни тласъка. Заболя го, но тласна силно. Кап подскочи върху седалката. Колата съвсем леко кривна и Анди пак си помисли, че направо си проси да предизвика ехо в главата на този човек.

— Идвам и аз, да. И аз идвам.

— Хубаво — рече мрачно Анди. — Сега... каква охрана си уредил?

— Никакви особени охранителни мерки — отговори Кап. — Ти почти изцяло си излязъл от строя с торазина. Освен това си изчерпан и не можеш да използваш способността си за хипнотично внушение. Тя е закърняла.

— А, да. — Анди притисна леко треперещата си ръка към челото си. — Да не искаш да кажеш, че ще бъда сам в самолета?

— Не — моментално отрече Кап. — И аз самият ще дойда.

— Да, но кой друг освен нас двамата?

— С нас ще пътуват още двама души от Арсенала — ще служат за стюарди и ще те държат под око. Стандартна процедура за действие, нали знаеш. Защита на вложенията.

— Само двама агенти ли се предвижда да летят с нас? Сигурен ли си?

— Да.

— И екипажът на самолета, разбира се.

— Да.

Анди погледна през прозореца. Намираха се по средата на обратния път. Сега идваше критичната част, а главата вече така силно го болеше, че се страхуваше да не забрави нещо. Ако го направи, цялата картонена кула ще рухне.

Чарли, помисли си той и се напрегна да издържи.

— Хаваите са далече от Вирджиния, капитан Холистър. Ще каца ли самолетът да зарежда с гориво?

— Да.

— Знаеш ли къде?

— Не — отвърна ведро Кап, а на Анди му идеше да го цапне по окото.

— Когато говориш с... — Как му беше името? Той неистово зарови из уморения си, наранен мозък и си го спомни. — Когато говориш с Пък, разбери къде ще зарежда самолетът.

— Да, добре.

— Просто го вмъкни естествено в разговора.

— Да, ще разбере къде смята да зарежда, като го вмъкна естествено в нашия разговор — той погледна към Анди със замислен, замечтан поглед и Анди се зачуди дали този човек е дал заповедта за убийството на Вики. Испита внезапен порив да го накара да даде газ и да се насочи към приближаващата се мостова подпора. Само да не

беше Чарли. Чарли! — натякна съзнанието му. Продължавай заради Чарли. — Казах ли ти, че Пък сече топката? — с нежност попита Кап.

— Да. — Мисли! Мисли, дявол да го вземе! Най-вероятно ще е някъде близо до Чикаго или Лос Анджелис. Но не на гражданско летище като О'Хеър или Ел Ей Интернешънъл. Самолетът ще зареди във военновъздушна база. Това само по себе си не е пречка за неговия накъсан план — едно от малкото неща, които не бяха пречка, — стига предварително да научи къде.

— Трябва да тръгнем в три следобед — нареди Анди.

— Три.

— Ти ще се погрижиш този Джон Рейнбърд да бъде някъде другаде.

— Да го пратя някъде ли? — попита Кап с надежда и Анди с потръпване разбра, че Кап го е страх от Рейнбърд... доста силно го е страх.

— Да. Няма значение къде.

— Сан Диего?

— Добре.

Сега. Последен ход. Трябва да го направи и толкова; високо отпред зелена светлоотражателна табела показваше разклонението за Лонгмънт. Анди бръкна в джоба на панталона си и извади сгънато листче. За момента го задържа в скута си, стиснал го с два пръста.

— Ще кажеш на двамата от Арсенала, които идват с нас до Хаваите, да ни чакат във военновъздушната база. Те трябва да ни посрещнат на Андрюс. Ние с теб ще отидем дотам така, както сме сега.

— Да.

Анди си пое дълбоко дъх.

— Но дъщеря ми ще бъде с нас.

— Тя ли? — За първи път Кап показа истинско вълнение. — Тя? Но тя е опасна! Тя не може... ние не можем...

— Тя не беше опасна, докато твоите хора не започнаха да си играят с нея — грубо му викна Анди. — Сега идва с нас и ти повече няма да ми противоречиш, ясно ли ти е?

Този път колата кривна по-определено и Кап простена.

— Тя идва с нас — съгласи се той. — Повече няма да ти противореча. Боли. Боли.

Но не толкова, колкото ме боли мен!

Сега гласът му сякаш идваше от много далече, през просмуканата с кръв мрежа от болка, която все по-силно се стягаше около мозъка му.

— Ще й дадеш това — поръча Анди и подаде на Кап сгънатата бележка. — Дай й го днес, но внимателно, така че никой нищо да не заподозре.

Кап пхна бележката във вътрешния си джоб. Вече се приближаваха до Арсенала; от лявата им страна се нижеше двойната електрифицирана ограда. Край тях проблясваха, горе-долу на всеки петдесет метра, предупредителни знаци.

— Повтори основните точки — заповяда Анди.

Кап заговори бързо и сбито — като човек, трениран да запаметява още в младежките си години във Военната академия:

— Ще ти уредя да тръгнеш за Хаваите с военен транспортен самолет в сряда вместо в събота. Аз идвам с тебе; дъщеря ти също ще ни придружава. Двамата агенти на Арсенала ще ни посрещнат на Андрюс. Аз ще разбера от Пък къде зарежда самолетът. Ще го направя, като му се обадя, за да променя датата на полета. Трябва да дам бележка на дъщеря ти. Ще й я дам, след като свърша разговора си с Пък, и ще го направя по начин, който да не събуди никакви нередни подозрения. И ще уредя Джон Рейнбърд да е в Сан Диего следващата сряда. Мисля, че това е в общи линии.

— Да. Това е.

Анди се облегна назад и затвори очи. Из главата му, подобно на духани от силен вятър сламки, безцелно прелитаха разбъркани фрагменти от минало и настояще. Дали наистина има някакъв шанс да успее, или само осигурява смъртта и на двама им? Те вече знаеха какво може да прави Чарли; би трябвало да имат непосредствен опит. Ако нещо потръгне не както трябва, ще завършат пътуването си в товарното отделение на този военен самолет. В два ковчега.

Кап спря на пропуска, свали прозореца и подаде пластмасова карта, която мъжът на пост плъзна в компютърен терминал.

— Продължавайте, сър — каза той.

Кап продължи.

— Последно, капитан Холистър. Ти ще забравиш всичко за нашия разговор. Ще извършиш всяко едно от нещата, които обсъдихме, съвършено спонтанно. Няма да ги споделяш с никого.

— Добре.

Анди кимна. Не беше добре, но трябваше да свърши работа. Рискът за пораждаване на ехо у Кап беше извънредно голям, защото бе принуден да го тласка ужасно силно, както и да му дава инструкции, напълно противоречащи на волята му. Той имаше възможността да доведе всичко до благополучен край заради положението си тук. Но можеше и да не успее. Ала в момента Анди беше твърде уморен и с прекалено силно главоболие, за да го е грижа особено.

Той едва смогна да излезе от колата: Кап трябваше да го хване за ръката, за да го подкрепи. Неясно осъзна, че ситният, студен дъждец приятно освежава лицето му.

Двамата мъже от бискейна го гледаха с израз на студено отвращение. Единият беше Дон Джулс. Джулс носеше синя фанелка с надпис „Олимпийски гуляйджийски отбор на САЩ“.

Хубаво погледайте наркоманизирания дебелак, помисли си уморено Анди. Отново беше готов да заплаче и дъхът започна да зазира в гърлото му. Хубаво го погледайте сега, защото, ако този път дебелакът се измъкне, той възнамерява да изтрие от лицето на земята цялата тази загнила помийна яма.

— Хайде, хайде — потупа го по рамото Кап с покровителствено и повърхностно съчувствие.

Ти само си свърши работата, помисли си Анди, като сдържаше сълзите си: няма пак да плаче пред тях, пред никого вече. Само си свърши работата, кучи сине.

Олюлявайки се, Анди стигна до леглото в апартамента си, без да знае как, и заспа. Следващите шест часа лежа като мъртъв, докато през микроскопичното спукване в мозъка му се процеждаше кръв и известно количество мозъчни клетки побеляваха и умираха.

Когато се събуди, беше десет часът вечерта. Главоболието още вилнееше. Ръцете му посегнаха към лицето. Безчувствените места — под лявото око, на лявата скула и едно точно под челюстта — бяха отново там. Този път по-големи.

„Няма да мога да тласкам още дълго, без да се убия“ — помисли си той и знаеше, че е така. Но ще издържи достатъчно дълго, за да види делото си завършено, да даде на Чарли нейния шанс, ако му е възможно. Някак си ще издържи дотолкова.

Той отиде в банята и изпи чаша вода. После пак си легна и след много време сънят се завърна. Последната му мисъл, преди да заспи, беше, че Чарли вече трябва да е прочела бележката му.

Кап Холистър изкара страшно натоварен ден след завръщането си от погребението на Хърм Пайнчът. Едва се настани в кабинета си, и секретарката му донесе вътрешноведомствена бележка с надпис „спешно“. От Пат Хокстетър. Кап й каза да го свърже по телефона с Вик Пъкъридж и се облегна, за да прочете бележката. Трябва по-често да излизам, помисли си той; това освежава мозъка. По пътя за насам му бе хрумнало, че действително няма никакъв смисъл да чака цяла седмица, за да изпрати Макджий в Мауи; още в сряда щеше да е къде по-добре.

После бележката грабна цялото му внимание.

Тя беше на километри от обичайния хладен и доста бароков стил на Хокстетър: всъщност бе написана в почти истерична, яростна проза и Кап се усмихна при мисълта, че хлапето, изглежда, наистина му бе изкарало акъла. И то здравата.

Всичко се свеждаше до факта, че Чарли се бе запънала. Случило се бе по-скоро, отколкото бяха очаквали, и нищо повече. Може би — не, вероятно — дори по-скоро, отколкото бе очаквал и Рейнбърд. Е, ще оставят нещата да поотлежат някой и друг ден и тогава... тогава...

Нишката на мисълта му се прекъсна. Очите му приеха блуждаещ, леко изненадан израз. В мислите си видя как един стик за голф — петица, с метална глава — изсвистява и здравата удря топка „Сполдинг“. Чу онзи тих, свирещ звук фиууу. След това топката излетя високо, бялвайки се в синьото небе. Но тя сечеше... сечеше...

Челото му се проясни. За какво бе мислил? Нямахме навика да се отплесва по този начин. Чарли се бе запънала — да, това беше. Е, добре. Не е нещо чак толкова страшно. Ще я оставят за малко на мира, до края на седмицата може би, и тогава ще използват Рейнбърд. Тя ще се съгласи доста да им попади, за да го предпази от неприятности.

Ръката му се пъкна в джоба и напипа сгънатото листче. В съзнанието му отново прозвуча тихия свирещ звук на стика за голф: той сякаш отекна в кабинета. Но вече не беше „фиууу“, а някакво тихо

„сссс“, почти като... съскане на змия. Противно. Винаги бе намирал змиите за противни още от най-ранно детство.

С усилие изтика от главата си всички тези глупости за змии и стикове за голф. Май погребението го беше разстроило повече, отколкото си даваше сметка.

Секретарската уредба изжува и момичето му съобщи, че Пък е на линия едно. Кап вдигна телефона и след няколко празни приказки попита Пък дали ще го затрудни, ако решат да изтеглят пътуването до Мауи от събота за сряда. Пък провери и заяви, че не вижда абсолютно никакъв проблем.

— Да кажем, около три следобед?

— Дадено — съгласи се Пък. — Само не го издърпвай по-рано, да не попаднем в навалищата. Това място започва да става по-лошо от магистрала в натоварените часове.

— Няма, окончателно е — обеща Кап. — Но има още нещо: и аз идвам. Няма да се раздрънкаш, нали?

Пък избухна в сърдечен, баритонов смях.

— Малко слънце, забавления и полички от листа, а?

— Защо не? — възкликна Кап. — Придружавам ценен товар. Смятам, че мога да го докажа и пред сенатска комисия, ако се наложи. Пък и не съм ползвал истинска отпуската от 1973-а. А пустите му араби с техния петрол и тогава ми изпортиха последната седмица.

— Ще си трая, бъди спокоен. Мислиш ли да поиграеш малко голф, докато си там? Зная поне две страхотни игрища в Мауи.

Кап замълча. Той замислено гледаше ръба на бюрото си през рамо. Слушалката леко увисна встрани от ухото му.

— Кап? Там ли си?

Тихо, ясно и зловещо в този малък и уютен кабинет: Ссссс...

— По дяволите, май ни прекъснаха — промърмори Пък. — Кап? Ка...

— Още ли сечеш топката, стари приятелю? — попита Кап.

Пък се разсмя.

— Шегуваш ли се? Като умра, ще ме погребат в скапаното игрище. За момент си помислих, че са ни прекъснали.

— А, не. Пък, на Хаваите има ли змии?

Сега беше ред на Пък да направи пауза.

— Я повтори.

— Змии. Отровни змии.

— Аз... пфу, проклет да съм, ако знам. Мога да проверя, ако е важно... — Съмнението в тона на Пък намекваше, че Кап има на разположение около пет хиляди шпиони, за да проверяват подобни работи.

— Не, няма нужда — Кап отново притискаше слушалката плътно към ухото си. — Просто си мислех на глас. Остарявам сигурно.

— Не и ти, Кап, с твоя авантюризъм.

— Мда, може би. Благодаря, добри приятелю.

— Нищо не ми струва. Радвам се, че се измъкваш за малко. Никой не го заслужава повече от теб след последната година, която изкара. — Той имаше предвид Джорджия, разбира се; не му беше известно за Макджий. Което означава, помисли си уморено Кап, че не знае и половината.

Той започна да се сбогува и тогава добави:

— Между другото, Пък, къде ще спира да зарежда самолетът? Имаш ли някаква представа?

— Дърбан, Илинойс — веднага отвърна Пък. — Край Чикаго.

Кап му благодари и затвори. Пръстите му пак се плъзнаха към листчето в джоба му и го докоснаха. Погледът му попадна върху бележката на Хокстетър. От нея се разбираше, че момиченцето е било страшно разстроено. Може би няма да е излишно, ако слезе и поговори с него, малко да го поуспокои. Той се приведе напред и натисна бутона на секретарската уредба.

— Да, Кап?

— Ще слеза долу за малко. Връщам се след около трийсет минути.

— Добре.

Кап стана и излезе от кабинета. В това време ръката му отново се шмугна във вътрешния джоб и напипа бележката.

Петнайсет минути след тръгването на Кап, Чарли лежеше върху леглото си, а в ума ѝ кипеше водовъртеж от смайване, страх и объркани предположения. Тя буквално не знаеше какво да мисли.

Той дойде в пет и четвърт, преди половин час, и се представи като капитан Холистър („но, моля те, викай ми просто Кап, всички го правят“). Лицето му беше приятно и умно и с нещо ѝ напомняше за илюстрациите от „Шумът на върбите“. Неотдавна бе виждала някъде това лице, но не успя да си спомни, докато Кап не ѝ помогна. Той я бил завел до стаята ѝ след първия опит, когато мъжът в белия костюм офейка и остави вратата отворена. Тогава тя се бе носила сред такава мъгла от шок, вина и... да, въодушевено тържество, та наистина не бе чудно, че не е успяла да запомни лицето му. Вероятно и Джийн Саймънс от „Кис“^[1] би могъл да я съпроводи до апартамента ѝ, без тя да го забележи.

Той говореше така гладко и убедително, че тя мигновено загуби доверие в него.

Кап ѝ каза колко бил обезпокоен Хокстетър от нейната закана, че с опитите е свършено, докато не види баща си. Чарли потвърди, че е така, и не каза нищо повече, упорито запази мълчание... най-вече от страх. Ако се впуснеш да разискваш доводите си със сладкодумец като този Кап, той може да ги обори един по един, докато започне да ти се струва, че черното е бяло и бялото — черно. Голото искане беше по-добро. По-безопасно.

Но той я изненада.

— Щом като така смяташ, добре. — Смаяното ѝ изражение трябва да беше доста комично, защото Кап тихо се разсмя. — Ще са необходими известни приготовления, но...

При думите „известни приготовления“ лицето ѝ пак помръкна.

— Никакво палене повече — отсече тя. — Никакви опити. Дори тези „приготовления“ да ви отнемат десет години.

— О, не вярвам да отнемат чак толкова много — отговори той, без да се подразни. — Просто аз отговарям пред някои хора, Чарли. А

и едно такова място се ръководи с доста писане. Но на теб няма да ти се наложи и свещ да запалиш, докато уреждам тези неща.

— Добре — съгласи се тя с безразличие, без да му вярва, без да вярва, че има намерение да „приготвя“ каквото и да било. — Защото няма да го направя.

— Смятам, че ще успея да уредя всичко до... сряда. Да, до сряда със сигурност.

Той изведнъж млъкна. Главата му леко се наклони, сякаш се вслушваше в нещо само малко по-пискливо, за да може да го долови и тя. Чарли го загледа озадачена, реши да го попита добре ли е и тогава изведнъж прехапа устни. Имаше нещо... нещо почти познато в начина, по който седеше.

— Наистина ли мислите, че ще мога да го видя в сряда? — плахо попита тя.

— Да, така мисля — Кап се размърда в стола си и тежко въздъхна. Погледът му улови нейния и по устните му се разля лека удивена усмивка... също позната. Без абсолютно никаква връзка той каза: — Татко ти слабо играе голф, нали?

Чарли премигна. Доколкото ѝ беше известно, баща ѝ през живота си не беше докосвал стик за голф. Тя се приготви да го каже... но в този момент се сети и през нея премина зашеметяваща взривна вълна от объркани чувства.

(Мистър Мърл! Той е като мистър Мърл!)

Мистър Мърл беше един от татковите ѝ чиновници в Ню Йорк. Обикновено дребно човече със светлоруса коса, очила с розови рамки и приветлива, свенлива усмивка. Той бе дошъл да получи повече самоувереност, като всички останали. Работеше в застрахователна компания, банка или нещо подобно. И по едно време татко се бе разтревожил много за мистър Мърл. Заради „рик-о-шет“. Получавал се от използването на тласъка. Имал нещо общо с някакъв разказ, прочетен някога от мистър Мърл. Тласъкът, с който татко му вдъхнал повече самоувереност, го накарал да си спомни онзи разказ по лош начин, начин, който го разболявал. Татко каза, че „рик-о-шетът“ идвал от онзи разказ и подскачал из главата на мистър Мърл като топка за тенис, само че вместо накрая да спре, както би направила една топка за тенис, споменът за онзи разказ щял да става все по-силен и по-силен, докато мистър Мърл се разболеел съвсем. Чарли обаче се досещаше,

че татко се страхува да не стане нещо по-лошо от това да се разболее, той се страхува да не умре. Затова една вечер бе задържал мистър Мърл след другите и го бе тласнал да повярва, че изобщо не е чел онзи разказ. И мистър Мърл се бе оправил. Татко веднъж беше споменал, че се надява мистър Мърл никога да не отиде да гледа филма „Ловецът на елени“, но не бе обяснил защо.

Но преди татко да го оправи, мистър Мърл бе изглеждал така, както сега изглеждаше Кап.

Тя изведнъж почувства увереност, че баща ѝ е тласнал този човек, и я връхлетя вълнение със силата на ураган. След като не беше чувала нищо за него, освен общите сведения, които понякога ѝ носеше Рейнбърд, след като не бе го виждала и не знаеше къде е, сега сякаш по някакъв чуден начин изведнъж баща ѝ се озова при нея в тази стая и ѝ каза, че всичко е наред и той е наблизко.

Кап внезапно се изправи.

— Е, аз ще тръгна. Но ще наминавам, Чарли. И не се тревожи.

Тя искаше да му каже да не си отива, да ѝ разкаже за баща ѝ, къде е той, добре ли е... но езикът ѝ сякаш залепна за небцето.

Кап стигна до вратата и се спря.

— О, за малко щях да забравя. — Той се върна при нея, извади от вътрешния си джоб сгънато листче и ѝ го подаде. Тя вцепенено го взе, хвърли му един поглед и го пхна в джоба на роклята си. — И като излизаш да яздиш оня кон, внимавай за змии — поверително я посъветва той. — Когато кон види змия, втурва се да бяга. Винаги. Ще...

Кап млъкна, вдигна ръка към слепоочието си и го потърка. За миг изглеждаше стар и объркан. После леко поклати глава, сякаш си бе загубил мисълта. Пожела ѝ довиждане и си излезе.

Чарли дълго остана на мястото си, след като Кап си отиде. После извади бележката, разгъна я, прочете какво беше написано и всичко се промени.

---

[1] Всички изпълнители от състава „Кис“ се гримират колкото могат по-ужасно. — Б. пр. ↑

Чарли, безценна моя...

Първо: щом свършиш да четеш това, унищожи го в тоалетната.

Второ: ако всичко върви така, както го планирам — както се надявам, — ние ще се махнем оттук следващата сряда. Човекът, който ти даде тази бележка, е на наша страна, макар и да не го знае... разбра ли ме?

Трето: искам от теб да бъдеш в конюшнията в един часа в сряда следобед. Не ме е грижа как ще го постигнеш — съгласи се на още един опит, ако е необходимо. Но бъди там.

Четвърто: най-важното — не се доверявай на Джон Рейнбърд. Това сигурно ще те разстрои. Знам, че си му вярвала. Но той е много опасен човек, Чарли. Никой не може да те обвини за доверието ти към него — Холистър казва, че е бил достатъчно убедителен, за да спечели академична награда. Но чуй следното: той е ръководел мъжете, които ни заловиха при къщата на деди. Надявам се да не се разстроиш прекалено много, но доколкото те познавам, вероятно точно това ще стане. Не е шега да откриеш, че някой те е използвал за собствените си цели. Слушай, Чарли: ако Рейнбърд се завърти наоколо — а той вероятно ще го направи, — много е важно да смята, че чувствата ти към него са непроменени. Той ще бъде отстранен от пътя ни в сряда следобед.

Отиваме в Лос Анджелис или Чикаго, Чарли, и мисля, че знам как да уредя пресконференция за нас. Имам един стар приятел на име Куинси, на когото разчитам да ни помогне и вярвам — трябва да вярвам, че ще успее, ако мога да вляза във връзка с него. Една пресконференция ще означава цялата страна да знае за нас. Пак може да поискат да ни задържат някъде, но ще имаме възможност да бъдем заедно. Надявам се, че ти все още го желаеш толкова силно, колкото и аз.

Нямаше да е толкова лошо, ако не те караха да палиш с изцяло престъпни намерения. Ако се съмняваш дали трябва отново да бягаме, помни, че е за последен път... и майка ти би го искала.

Липсваш ми, Чарли, и много те обичам.
Татко

Джон?

Джон е ръководел мъжете, които стреляха по нея и баща ѝ с упойващи спринцовки?

Джон?

Тя завъртя глава. Чувството за опустошение, съкрушението изглеждаха прекалено силни, за да ги възприеме. Нямахме никакво разрешение на тази жестока дилема. Ако вярва на баща си, трябва да повярва, че Джон я е мамил през цялото време, само за да я накара да се съгласи на техните опити. Ако продължи да вярва на Джон, тогава бележката, която накъса и пусна в тоалетната, е била лъжа с подписа на баща ѝ. И в двата случая болката, цената, е огромна. За това ли човек става голям? За да понася такава болка? Да плаща такава цена? Ако е така, тя се надява да умре млада.

Спомни си как вдигна поглед от Некромант онзи първи път и видя усмивката на Джон... нещо в тази усмивка не ѝ хареса. Спомни си, че никога не е имала истинско интуитивно усещане за него, сякаш беше затворен или... или...

Чарли се опита да отхвърли мисълта,

(или мъртъв отвътре)

но тя не желаше да си отиде.

Той не е такъв. Не е! Ужасът му по време на късото съединение. Историята за стореното му от онези конгци. Възможно ли бе да е лъжа? Възможно ли бе с това съсипано лице като потвърждение?

Тя мятеше наляво-надясно глава по възглавницата, наляво-надясно в безкрайно несъгласие. Не искаше да мисли за това, не искаше, не искаше.

А не можеше да престане.

Да допуснем... да допуснем, че са предизвикали късото съединение. Или да допуснем, че то е станало само... а той го е използвал?

(НЕ! НЕ! НЕ! НЕ!)

Но мислите вече се бяха изплъзнали от контрола на съзнанието ѝ и с някаква неумолима, студена решителност обикаляха този болезнен въпрос. Тя беше умно момиче и внимателно проследяваше логичната си верига, брънка по брънка, повтаряйки си ги, както горчиво каещ се грешник сигурно повтаря ужасните си молитви на пълно откровение и отчаяние.

Спомни си един филм, който бе гледала някога по телевизията, „Старски и Хъч“. В него напъхаха в затвора едно ченге, в килията на лошия човек, който знаеше всичко за обирите. Ченгето, което се преструваше на затворник, бе тяхната „връзка“.

Джон Рейнбърд „връзка“ ли е?

Баща ѝ твърди, че да. А защо да я лъже баща ѝ?

На кого вярваш? На Джон или на татко? На татко или на Джон?

Не, не, не повтаряше постоянно, монотонно съзнанието ѝ... без никакъв ефект. Измъчваха я съмнения, каквито никое осемгодишно момиченце не би трябвало да понася. И когато заспа, дойде и сънят. Само че този път видя лицето на силуета, който закриваше светлината.

— Добре де, какво има? — свадливо попита Хокстетър.

Тонът му показваше, че ще е най-добре да е нещо страхотно, дяволски важно. Той гледаше неделния филм на Джеймс Бонд у дома си, когато телефонът иззвъня и един глас му съобщи, че е възможно да изникне проблем с момиченцето. Хокстетър не дръзна да разпитва за характера на проблема по отворената линия. Направо тръгна, както си беше, по чифт изпръскани с боя дънки и тениска.

Пристигна изплашен, задъвкал хапче, за да уталожки кипенето на киселините в стомаха си. Бе целунал жена си за довиждане и в отговор на вдигнатите й вежди беше обяснил, че е възникнал дребен проблем с едно от съоръженията и ще се върне веднага. Зачуди се какво ли би казала, ако знаеше, че „дребният проблем“ може всеки момент да го убие.

Сега стоеше тук, загледан в призрачния инфрачервен монитор, с който наблюдаваха Чарли, когато лампите бяха изгасени, и отново копнееше всичко вече да е свършило и момиченцето да е отстранено. Той никога нямаше да се съгласи на това, ако цялата работа беше един академичен проблем, изложен в поредица от сигурни папки. Но истината беше горяща стена от сгуробетонови блокчета; истината беше точкова температура от над шестнайсет хиляди градуса; истината беше, че Брад Хаук заговори за силите, които движат механизма на вселената; и истината беше, че той ужасно се страхуваше. Имаше чувството, че седи върху нестабилен атомен реактор.

Дежурният, Нири, се обърна при влизането на Хокстетър.

— Кап слезе да я посети около пет — докладва той. — Тя дори не побутна вечерята. Легна си рано.

Хокстетър погледна монитора. Чарли неспокойно се въртеше на ръба на леглото си, напълно облечена.

— Май сънува кошмар.

— По-скоро цяла серия от кошмари — мрачно се съгласи Нири. — Обадох се, защото температурата вътре се повиши с три градуса през последния час.

— Не е много.

— Много е, когато топлината в стаята се контролира по начина, по който се контролира в тази. Няма съмнение, че тя го прави.

Хокстетър обмисли чутото, хапейки кокалчетата си.

— Смятам, че някой трябва да влезе там и да я събуди — завърши Нири, стигнал накрая до същността.

— Затова ли ме докара тук? — изкрещя Хокстетър. — За да събудя едно дете и да му дам чаша топло мляко?

— Не исках да надхвърлям пълномощията си — студено отвърна Нири.

— Добре — преглътна останалото Хокстетър. Момиченцето трябваше да бъде събудено, ако температурата продължи да се покачва, а в случай че е достатъчно изплашена, съществува реалната опасност да тласне по първия човек, когото види, като отвори очи. В края на краищата те се бяха заели да премахнат задръжките на пирокинетичната ѝ способност и напълно бяха успели.

— Къде е Рейнбърд? — попита той.

Нири вдигна рамене.

— На лов за невестулки в Уинипег, доколкото знам. Но по отношение на нея, той не е на работа. Мисля, че ще стане доста подозрителна, ако се появи с...

Електронният термометър, вграден в контролното табло на Нири, присветна един нов градус, поколеба се, после в бърза последователност светна още два пъти.

— Някой трябва да влезе там — настоя Нири с малко понесигурен глас. — Вътре вече е дваисет и четири. Ами ако вземе да избухне?

Хокстетър се опита да измисли какво да направи, но мозъкът му сякаш се бе вледенил. Той вече обилно се потеше, но устата му бе пресъхнала като вълнен чорап. Искаше му се да си бъде вкъщи, отпуснат в удобния си фотьойл и да гледа как Джеймс Бонд преследва СМЕРШ или каквото, по дяволите, и да е. Не искаше да се намира тук. Не искаше да гледа червените номерца под малкото стъклено квадратче и да очаква внезапно да се втурнат нагоре в десетки, петдесетки и стотици, както когато стената от сгуробетонови блокчета...

Мисли! — изкрещя на себе си той. — Какво ще правиш? Какво...

— Тя току-що се събуди — прошепна Нири.

Двамата съсредоточено загледаха монитора. Чарли беше свалила крака на пода и седеше с наведена глава, подпряла бузи с длани, с паднала над лицето ѝ коса. След миг тя стана и отиде в банята с безизразна физиономия и почти затворени очи — по-скоро спяща, отколкото будна, реши Хокстетър.

Нири щракна едно от ключетата и мониторът за банята заработи. Сега, на светлината на флуоресцентната лампа, картината беше ярка и контрастна. Хокстетър очакваше тя да отиде до тоалетната, но Чарли просто спря до вратата и се загледа в чинията.

— О, Дево Марийо, вижте! — промърмори Нири.

Водата в тоалетната чиния бе започнала леко да вдига пара. Това продължи повече от минута (1,21 по отчетите на Нири), после Чарли отиде до тоалетната, пусна водата, изпи две чаши вода и се върна в леглото. Този път сънят ѝ изглеждаше по-спокоен и дълбок. Хокстетър погледна термометъра и видя, че е спаднал с два градуса. Докато го гледаше, спадна още, до двайсет и един — само един градус над нормалната температура на апартамента.

Той остана с Нири до след полунощ.

— Отивам вкъщи да си лягам. Ще опишеш всичко, нали?

— За това ми се плаща — отговори безизразно Нири.

Хокстетър се прибра. На следващия ден написа доклад, в който намекваше, че независимо какви знания ще получат от по-нататъшните опити, трябва да ги съпоставят с евентуалните рискове, които по негово мнение нарастват твърде бързо, за да ги посрещат спокойно.

Чарли не си спомняше почти нищо от нощта. Помнеше, че ѝ стана горещо и отиде да се освободи от топлината. Помнеше и съня, но съвсем бегло — чувството на свобода,

(отпред е светлината — крайт на гората, откритото пространство, където с Некромант ще препускат вечно)

смесено с чувство на страх и загуба. Това е било неговото лице, било е лицето на Джон през цялото време. И може би тя го е знаела. Може да го е знаела

(пожар в гората не закачай конете моля те не закачай конете)
през цялото време.

Когато се събуди на следващата сутрин, страхът, объркването и опустошението бяха започнали своето вероятно неизбежно превъплъщение в блестящ и твърд кристал на гняв.

„По-добре ще е да не се пречка в сряда — помисли си тя. — Просто ще е по-добре. Ако действително е направил всичко това, по-добре ще е да не се приближава до татко и до мен в сряда.“

Рейнбърд влезе късно същата сутрин, подкарал количката си с почистващите препарати, парцали, гъби и метли. Бялата му униформа на чистач се полюшваше около него.

— Здравсти, Чарли.

Чарли седеше на дивана и разглеждаше книжка с картинки. Тя вдигна очи, а лицето ѝ в този първи миг остана бледо, сериозно... и предпазливо. Кожата изглеждаше твърде силно опъната над скулите ѝ. После тя се усмихна. Но това не е обичайната ѝ усмивка, помисли си Рейнбърд.

— Здравей, Джон.

— Не изглеждаш особено розово тази сутрин, Чарли, прощавай, че ти го казвам.

— Не спях много добре.

— О, тъй ли? — Той знаеше, че е така. Онзи глупак Хокстетър почти се беше подмокрил, задето насън бе вдигнала температурата в стаята с пет шест градуса. — Съжалявам. Нещо заради татко ти ли?

— Предполагам — тя затвори книгата и се изправи. — Май ще ида да полегна малко. Нещо нямам настроение нито за приказки, нито за нищо.

— Естествено. Отивай.

Той я проследи с поглед и щом вратата се затвори, се запъти към кухнята да си напълни кофата. Имаше нещо в начина, по който го погледна. В усмивката. Тя не му хареса. Изкарала е тежка нощ, добре. На всеки му се случва понякога и на другата сутрин се сопва на жена си или гледа право през вестника. Нормално. Но... нещо в него започна да вдига тревога. От седмици не го беше гледала по този начин. Тази сутрин не се втурна към него нетърпелива и радостна да го види и това също не му харесваше. Днес беше останала на разстояние. Усети безпокойство. Може и да беше последица от тежката нощ и възможно бе лошите сънища предишната нощ да са били предизвикани от нещо в храната, но все едно, той се обезпокои.

А и още нещо му се въртеше в главата: вчера късно следобед бе идвал да я види Кап. Никога преди не бе имало подобен случай.

Рейнбърд остави кофата на земята и топна парцала на дръжка вътре. Намокри го, изстиска го и започна да бърше пода с дълги, бавни движения. Обезобразеното му лице беше спокойно и отпуснато.

Дали си идвал да ми забиеш ножа в гърба, Кап? Сметнал си, че ти стига толкова? Или пък прости си плюл на мен?

Ако последното беше вярно, значи сериозно е сгрешил в преценката си за Кап. Хокстетър е едно. Опитът на Хокстетър със сенатски комисии се свежда почти до нула: копване тук, копване там. Подкрепителни одобрения. Той може да си позволи лукса да се отдава на страха си. Кап не може. Кап знае, че няма такова нещо като „достатъчно доказателства“, особено когато става дума за толкова потенциално (разбирай „сигурно“) избухлив материал като Чарли Мақджий. И Кап ще иска не просто влагане на капитали, като се яви на онова закрито заседание — от устните му ще се отрони най-страшната и тайнствена от всички бюрократични фрази: дългосрочно влагане на капитали. А на заден план, непроизнесен, но възможен, ще стои изводът за евгениката. Рейнбърд предполагаше, че накрая Кап ще намери за невъзможно да избегне присъствието на група сенатори тук, долу, които да гледат изпълненията на Чарли. Може би ще им позволи да водят децата си, помисли си Рейнбърд, докато миеше. По-интересно е от тренираните делфини в „Света на морето“.

Кап знае, че има нужда от цялата помощ, която успее да получи. Защо тогава е слизал снощи при нея? Защо клати лодката?

Рейнбърд изстиска парцала и загледа как мръсната вода изтича обратно в кофата. Той хвърли поглед през отворената кухненска врата към затворената врата на спалнята. Чарли го бе затворила отвън и това не му харесваше.

Правеше го много, много нервен.

В тази вечер, понеделник, в началото на октомври, откъм юг нахлу умерено силен вятър и развя дрипави черни облаци пред пълната луна, която се излежаваше като бременна жена точно над хоризонта. Първите листа с лек шум падаха върху спретнато подстриганата трева по земите на Арсенала, за да бъдат събрани на сутринта от неуморимата армия на градинарите. Някои с въртене падаха над езерцето с патиците, където се понасяха като малки лодки. Във Вирджиния пак бе настъпила есен.

В своето жилище Анди гледаше телевизия и все още се съвземаше от главоболието. Безчувствените петна по лицето му намаляха по размери, но не изчезнаха. Можеше само да се надява, че ще бъде готов до сряда следобед. Ако всичко потръгне, както го бе планирал, ще има възможност да задържи количеството на наложителните тласъци до крайния минимум. Ако Чарли е получила бележката му и успее да дойде в конюшната... тогава тя ще стане неговият тласък, неговият лост, неговото оръжие. Кой ще спори с него, когато разполага със сила, равностойна на атомно оръжие?

Кап си беше вкъщи в Лонгмънт Хилс. Както и вечерта, когато Рейнбърд му беше на гости, той пиеше бренди и от стереото се лееше тиха музика. Тази вечер — Шопен. Кап седеше на дивана. Срещу него, облегната под две копия на Ван Гог, се намираще старата му и издраскана чанта за голф. Той я донесе от мазето, където се бяха струпали купища спортни принадлежности през дванайсетте години, в които живя тук с Джорджия, докато не се намираще със задача някъде другаде по света. Донесе чантата за голф в хола, защото напоследък, изглежда, не можеше да изкара голфа от ума си. Голфа и змиите.

Донесе чантата за голф с намерение да извади всички стикове и да ги огледа, да ги докосне, да провери дали това няма да успокои мислите му, но един от стиковете започна да прилича на... е, звучи невероятно (абсурдно всъщност), но един от стиковете сякаш помръдна. Като че ли изобщо не беше стик за голф, а змия, отровна змия, изпълзяла там вътре...

Кап пусна чантата до стената и избяга. Половин чаша бренди успокои треперещите му ръце. Когато чашата свърши, той беше в състояние да си внуши, че те не са треперили изобщо.

Започна на вдига чашата към устата си и замръзна. Ето го пак! Движение... или само зрителна измама?

Зрителна измама, разбира се. В проклетата му чанта за голф няма никакви змии. Само стикове, които не е използвал достатъчно напоследък. Все е прекалено зает. А беше доста добър играч навремето. Не като Никълъс или Том Уотсън, по дяволите, не, но можеше да държи посоката. А не винаги да сече като Пък. Кап не обичаше да сече топката, защото тогава тя се търкулва извън игрището, във високата трева, а там понякога има...

Взemi се в ръце. Просто се взemi в ръце. Ти капитанът ли си все още, или не?

Ръцете му отново трепереха. Как започна всичко? Какво, за Бога, го предизвика? Понякога му се струваше, че има обяснение, някакво съвсем логично обяснение — нещо, което някой е казал и той просто... не може... да си го спомни. Но друг път

(като сега Господи като сега)

се чувстваше на ръба на нервното разстройство. Чувстваше се, като че ли тези чужди мисли, от които не можеше да се отърве, разкъсват мозъка му като топъл крем карамел.

(ти капитанът ли си или не?)

Кап хвърли внезапно чашата си в огнището и тя изгърмя като бомба. От свитото му гърло се изплъзна задавено изхлипване — като нещо развалено, което на всяка цена трябва да бъде изхвърлено. Тогава той се застави да прекоси стаята (движеше се като на кокили, с пиянско залитане), сграбчи презрамката на чантата си за голф (май нещо пак мърдаше и се местеше там вътре... месссссти се ... и съссска) и я преметна през рамо. Помъкна я към потъналата в сенки пещера на мазето, събрал цялата си смелост, с избили по челото огромни бистри капки пот. Лицето му беше вкаменено в гримаса на страх и нерешителност.

„Там няма нищо друго, освен стикове за голф, там няма нищо друго, освен стикове за голф“ — припяваше неспирно съзнанието му и той на всяка крачка очакваше от чантата да изпълзи нещо дълго и

кафяво, с топчести черни очи и малки, остри, изпускащи отрова зъби и да ги забие като две носещи смърт игли във врата му.

Когато се върна в хола, Кап се почувства много по-добре. Ако се изключеше натрапчивото главоболие, той се чувстваше много по-добре.

Пак можеше да мисли свързано.

Почти.

Той се напи.

И на сутринта се чувстваше по-добре.

За малко.

Рейнбърд прекара тази ветровита вечер в събиране на информация. Обезпокоителна информация. Първо отиде да говори с Нири, човека, стоял пред монитора предишната вечер, когато Кап бе посетил Чарли.

— Искам да видя записите — каза Рейнбърд.

Нири не се впусна в спорове. Той настани Рейнбърд в малка кабинка в залата, с лентите от неделата и едно видео „Сони“, комплектовано с устройство за увеличаване и стопиране на кадрите. Радваше се да се отърве от него и само се молеше да не се върне да иска още нещо. Момиченцето му стигаше. А Рейнбърд, противен като влечуго, го плашеше дори повече.

Лентите бяха тричасови, номерирани от 0000 до 0300 и така нататък. Рейнбърд намери тази с Кап и я изгледа четири пъти, помръдвайки само за да я пренавие до мястото, където Кап казва: „Е, аз ще тръгна. Но ще наминавам, Чарли. И не се тревожи.“

Но на тази лента имаше много неща, които тревожеха индианеца.

Не му хареса видът на Кап. Той сякаш бе остарял; от време на време, докато говореше с Чарли, загубваше нишката на мисълта си като човек, започнал да изкуфява. Очите му имаха отчужден, замаян израз, който обезпокоително напомняше на Рейнбърд за нервно разстройство, настъпващо след участие в много битки, уместно наречено веднъж от един негов боен другар „диарично размекване на мозъка“.

„Смятам, че ще успея да уредя всичко до... сряда. Да, до сряда със сигурност.“

Защо, в името на Бога, беше казал това?

Създаването на такава надежда в съзнанието на детето бе най-сигурният начин според Рейнбърд за изтръгване от корен на всякаква възможност за по-нататъшни опити. Очевидното заключение бе, че Кап играе някакви свои игрички — прави интрига по най-добрите традиции на Арсенала.

Но Рейнбърд не го вярваше. Кап не приличаше на човек, зает с интрига. Той изглеждаше дълбоко разстроен. Онази реплика, например, за това как бащата на Чарли играел голф, беше паднала направо от небето. Нямаше връзка с нищо, за което бяха говорили преди, и с нищо казано после. Рейнбърд се опита да допусне, че е била някаква кодова фраза, но това бе явна нелепост. Кап знаеше, че всичко се следи от монитори, записва се и е обект на почти постоянно преглеждане. Той можеше да скрие и по-добре една лъжлива фраза. Реплика за голф. Тя просто увисваше там, неуместна и озадачителна.

А освен това и краят.

Рейнбърд го връща няколко пъти. Кап прави пауза. „О, за малко щях да забравя.“ И ѝ пъхва нещо в ръката, към което тя поглежда с любопитство и го слага в джоба на роклята си.

Рейнбърд движеше пръстите си върху копчетата на видеото и Кап каза: „О, за малко щях да забравя“ шест, седем пъти. Той ѝ подаде нещото шест, седем пъти. Отначало Рейнбърд помисли, че е дъвка, но после използва устройствата за стопиране и увеличаване. И се убеди, че то най-вероятно е бележка.

По дяволите, Кап, какво си намислил?

Той прекара остатъка от тази нощ и ранните часове от вторник сутринта пред компютъра, като викаше всяко късче информация за Чарли Макджий, за което се сетеше, и търсеше някаква следа. Нямаше нищо. От напрегането на очите започна да го боли глава, Рейнбърд вече ставаше да изгаси лампите, когато го осени внезапно хрумване, една съвсем неочаквана връзка. Тази работа трябва да има нещо общо не с Чарли, а с тлъстата, наркоманизирана нула — нейния баща.

Пайнчът. Хърман Пайнчът, който отговаряше за Анди Макджий, преди седмица се убива по един от най-страховитите начини, които Рейнбърд можеше да си представи. Очевидно неуравновесен. Смахнат. Бръмбари в главата. Кап завежда Анди на погребението — може би малко странно, ако наистина се позамислиш, но съвсем не се набива на очи.

После Кап започва да се държи особено — говори за голф и предава бележки.

Това е абсурд. Той е изчерпан.

Рейнбърд стоеше с пръсти върху ключа на осветлението. Екранът на компютъра грееше в убитозелено, с цвят на прясно изкопан изумруд.

Кой твърди, че е изчерпан? Самият той?

А има и още нещо, изведнъж осъзна Рейнбърд. Пайнчът вдига ръце от Анди, решава да го изпрати в базата на Мауи. Щом Анди с нищо не можел да покаже на какво е способен „Серия шест“, нямало смисъл да го държат тук... а и щяло да е по-сигурно да го отделят от Чарли. Добре. Но след това Пайнчът си променя рязко мнението и взима решение да включи в плана нова серия опити.

После Пайнчът решава да изключи боклукомелачката... както си работи.

Рейнбърд се върна до пулта на компютъра. Той спря, позамисли се и набра:

ЗДРАВЕЙ КОМПЮТЪР/ ПРОВЕРИ ПОЛОЖЕНИЕ АНДРЮ
МАКДЖИЙ 14112/ ПО-НАТАТЪШНИ ОПИТИ/ КОМПЛЕКС МАУИ/

Q4

ОБРАБОТКА НА ДАННИТЕ — замига компютърът и миг по-късно: — ЗДРАВЕЙ РЕЙНБЪРД/ АНДРЮ МАКДЖИЙ 14112 НИКАКВИ ПО-НАТАТЪШНИ ОПИТИ/ ПО НАРЕЖДАНЕ НА „СКОРЕЦ“/ ЗАПЛАНУВАНО ЗАМИНАВАНЕ ЗА МАУИ 15,00 ЧАСА 9 ОКТОМВРИ/ ПО НАРЕЖДАНЕ НА „СКОРЕЦ“/ ВВБ АНДРЮС — ВВБ ДЪРБАН [ИЛ] — АЕРОДРУМ КАЛАМИ [ХА]/ КРАЙ

Рейнбърд си погледна часовника. Девети октомври е сряда. Анди тръгва от Лонгмънт за Хаваите утре следобед. По чие нареждане? По нареждане на „Скорец“, значи самия Кап. Но Рейнбърд за първи път чува за всичко това.

Пръстите му пак затанцуваха по клавишите.

ПРОВЕРИ ВЕРОЯТНОСТ АНДРЮ МАКДЖИЙ 14112/ ПРЕДПОЛАГАЕМА СПОСОБНОСТ ЗА ХИПНОТИЧНО ВНУШЕНИЕ/ ВЪВ ВРЪЗКА С ХЪРМАН ПАЙНЧЪТ

Трябваше да прекъсне, за да погледне номера на Пайнчът в измачкания и мръсен кодов указател, който бе натъпкал в задния си джоб, преди да дойде.

14409 Q4

ОБРАБОТКА НА ДАННИТЕ — отговори компютърът и толкова дълго остана празен, че Рейнбърд започна да мисли, че е сбъркал в програмирането и ще получи само едно „609“ в отговор на усилията си.

Накрая компютърът излъчи:

АНДРЮ МАКДЖИЙ 14112/ ВЕРОЯТНОСТ ЗА ХИПНОТИЧНО ВНУШЕНИЕ 35 %/ ВЪВ ВРЪЗКА С ХЪРМАН ПАЙНЧЪТ/ КРАЙ

Трийсет и пет процента?!

Но как е възможно?

Добре, помисли си Рейнбърд, хайде да изхвърлим Пайнчът от проклетото уравнение и да видим какво ще се получи.

Той набра:

ПРОВЕРИ ВЕРОЯТНОСТ АНДРЮ МАКДЖИЙ 14112/ ПРЕДПОЛАГАЕМА СПОСОБНОСТ ЗА ХИПНОТИЧНО ВНУШЕНИЕ Q4

ОБРАБОТКА НА ДАННИТЕ — замига компютърът и този път отговорът му дойде в разстояние на петнайсет секунди. — АНДРЮ

МАКДЖИЙ 14112/ ВЕРОЯТНОСТ ЗА ХИПНОТИЧНО ВНУШЕНИЕ 2 %/ КРАЙ

Рейнбърд се облегна назад, затвори здравото си око и усети да го обзема тържество сред силното туптене в главата му. Беше задал важните въпроси отзад напред, но това е цената, която хората плащат за интуитивните си скокове, скокове, напълно неизвестни на един компютър, дори когато е програмиран да казва „Здравей“, „Довиждане“, „Съжалявам (името на задаващия програмата)“, „Много жалко“ и „О, по дяволите“.

Компютърът не вярваше да има кой знае каква вероятност Анди да е запазил способността си за хипнотично внушение... докато не се прибавеше факторът Пайнчът. Тогава процентът скачаше почти до небето.

Напечата:

ПРОВЕРИ ЗАЩО ПРЕДПОЛАГАЕМА СПОСОБНОСТ ЗА ХИПНОТИЧНО ВНУШЕНИЕ АНДРЮ МАКДЖИЙ 14112 (ВЕРОЯТНОСТ) СЕ ВДИГА ОТ 2 % ДО 35 %, КОГАТО СЕ СВЪРЖЕ С/ ХЪРМАН ПАЙНЧЪТ 14409 Q4

ОБРАБОТКА НА ДАННИТЕ — отговори компютърът, а след това: — ХЪРМАН ПАЙНЧЪТ 14409 ОТСЪДЕНО САМОУБИЙСТВО/ ВЕРОЯТНОСТТА ВЗИМА ПРЕДВИД АНДРЮ МАКДЖИЙ 14112 МОЖЕ ДА Е ПРЕДИЗВИКАЛ САМОУБИЙСТВОТО/ ХИПНОТИЧНО ВНУШЕНИЕ/ КРАЙ

Ето го къде било, точно тук, в банките на най-големия и сложен компютър на западното полукуълбо. Само е чакало някой да зададе правилните въпроси.

„Да допуснем, че го захраня с подозренията си за Кап все едно са факти?“ — запита се Рейнбърд и реши да опита. Извади пак кодория указател и погледна номера на Кап.

ПОПЪЛНИ — отпечата той. — КАПИТАН ДЖЕЙМС ХОЛИСТЪР 16040/ СЪПРОВОЖДА ПОГРЕБЕНИЕТО НА ХЪРМАН ПАЙНЧЪТ 14409 С/ АНДРЮ МАКДЖИЙ 14112 F4

ПОПЪЛНЕНО — отвърна компютърът.

ПОПЪЛНИ — отново напечата Рейнбърд. — КАПИТАН ДЖЕЙМС ХОЛИСТЪР 16040/ НАПОСЛЕДЪК ПОКАЗВА ПРИЗНАЦИ НА СИЛЕН УМСТВЕН СТРЕС F4

609 — реагира компютърът. Очевидно не различаваше „умствен стрес“ от „тра-ла-ла“.

— Ухапи ме отзад — промърмори Рейнбърд и опита отново.

ПОПЪЛНИ/ КАПИТАН ДЖЕЙМС ХОЛИСТЪР 16040/
НАПОСЛЕДЪК ОСУЕТЯВА ПЛАНОВЕ ОТНОСНО ЧАРЛИН
МАҚДЖИЙ 14111 F4

ПОПЪЛНЕНО

— Ще го попълниш, къде ще ходиш. Дай да видим какво излезе.

Пръстите му се върнаха върху клавишите.

ПРОВЕРИ ВЕРОЯТНОСТ АНДРЮ МАҚДЖИЙ 14112/
ПРЕДПОЛАГАЕМА СПОСОБНОСТ ЗА ХИПНОТИЧНО
ВНУШЕНИЕ/ ВЪВ ВРЪЗКА С ХЪРМАН ПАЙНЧЪТ 14409/ ВЪВ
ВРЪЗКА С КАПИТАН ДЖЕЙМС ХОЛИСТЪР 16040 Q4

ОБРАБОТКА НА ДАННИТЕ — показва компютърът и Рейнбърд се облегна да чака, наблюдавайки екрана. Два процента беше твърде малко. Трийсет и пет процента все още не беше достатъчно за залагане. Но...

Компютърът сега излъчи следното:

АНДРЮ МАҚДЖИЙ 14112/ ВЕРОЯТНОСТ ЗА ХИПНОТИЧНО
ВНУШЕНИЕ 90 %/ ВЪВ ВРЪЗКА С ХЪРМАН ПАЙНЧЪТ 14409/
ВЪВ ВРЪЗКА С КАПИТАН ДЖЕЙМС ХОЛИСТЪР 16040/ КРАЙ

Така скачаше до деветдесет процента. А това вече беше достатъчно за залагане.

И още две неща, за които Джон Рейнбърд би се обзаложил: първо, че това, което Кап бе върчил на момиченцето, действително е бележка за Чарли от нейния баща, и второ, че тя съдържа някакъв план за бягство.

— Ах ти, подъл стар мошенико! — промърмори Джон Рейнбърд не без възхищение.

Като се приведе отново към компютъра, той набра:

600 ДОВИЖДАНЕ КОМПЮТЪР 600

604 ДОВИЖДАНЕ РЕЙНБЪРД 604

Рейнбърд го изключи и се разкиска.

Рейнбърд се прибра в къщата, в която беше отседнал, и заспа облечен. Събуди се във вторник по обяд и се обади на Кап, че няма да идва този следобед. Хванал бил лоша настинка, вероятно начало на грип, и не искал да рискува да зарази Чарли.

— Надявам се да не ти попречи да идеш утре до Сан Диего — отвърна оживено Кап.

— До Сан Диего ли?

— Три досиета. Строго секретни. Имам нужда от куриер. Ти ще бъдеш. Самолетът ти излита от Андрюс утре, в седем нула нула.

Умът на Рейнбърд заработи трескаво. И това е работа на Анди Макджий. Макджий знае за него. Разбира се, че знае. И го е написал в бележката до Чарли заедно с налудничавия си план за бягство. То обяснява защо момиченцето се държа толкова особено вчера. На отиване или на връщане от погребението на Пайнчът Анди е дал един хубав силен тласък на Кап и той си е изпял всичко. Макджий трябва да излети от Андрюс утре следобед; сега Кап му нарежда той, Рейнбърд, да замине утре сутринта. Макджий използва Кап, за да го махне от пътя си. Той...

— Рейнбърд? Там ли си?

— Тук съм. Не можеш ли да изпратиш някой друг? Чувствам се като парцал, Кап.

— На никой друг не вярвам така, както на теб — отговори Кап.

— Този материал е като динамит. Не бихме искали... някоя змия в тревата... да го грабне.

— Змия ли? — попита Рейнбърд.

— Да! Змия! — почти изпищя Кап.

Макджий действително го е тласнал и вътре в Кап Холистър се носи някаква бавноподвижна лавина. Рейнбърд внезапно доби усещането — не, интуитивната сигурност, че ако откаже на Кап и просто продължи да упорства, той ще се взриви... както бе станало с Пайнчът.

Иска ли да го направи?

Той реши, че не иска.

— Добре — съгласи се Рейнбърд. — Ще бъда на самолета. Седем нула нула. Заедно с всички проклети антибиотици, които успея да погълна. Ти си копеле, Кап.

— Мога да докажа потеклото си без сянка на съмнение — реагира Кап, но подхвърлената шега беше насилена и празна. В гласа му звучеше облекчение и несигурност.

— Да, вярвам ти.

— Можеш да изиграеш и някоя партия голф, докато си там.

— Аз не играя... — Голф. Беше споменал голфа и пред Чарли — голф и змии. Някак си тези две неща участваха в странната въртележка, която Макджий бе задвижил в мозъка на Кап. — Да, може и да изиграя.

— Отиди на Андрюс към шест и половина — поръча Кап — и питай за Дик Фолсъм. Той е адютант на майор Пъкъридж.

— Добре. — Рейнбърд нямаше никакво намерение утре да се намира в близост до военновъздушната база Андрюс. — Довиждане, Кап.

Индианецът затвори и седна на леглото. Нахлузи старите си окъсани мокасини и започна да крои планове.

ЗДРАВЕЙ КОМПЮТЪР/ ПРОВЕРИ ПОЛОЖЕНИЕ ДЖОН РЕЙНБЪРД 14222/ ВВБ АНДРЮС [К] ДО САН ДИЕГО [КА] КРАЙНО НАЗНАЧЕНИЕ/ Q9

ЗДРАВЕЙ КАП/ ПОЛОЖЕНИЕ ДЖОН РЕЙНБЪРД 14222/ АНДРЮС [К] ДО САН ДИЕГО [КА] КРАЙНО НАЗНАЧЕНИЕ/ НАПУСКА ВВБ АНДРЮС 0700 ЧАСА ИЗТОЧНО СТАНДАРТНО ВРЕМЕ/ ПОЛОЖЕНИЕ ОКЕЙ/ КРАЙ

Компютрите са като деца, помисли си Рейнбърд, щом прочете това съобщение. Той просто вкара новия код на Кап — Кап ще откачи, ако разбере, че го знае — и що се отнася до компютъра, той се превърна в Кап. Започна да си подсвирква без определена мелодия. Беше точно след залез слънце и Арсенала сънливо се носеше по вълните на ежедневието.

ПОПЪЛНИ СТРОГО СЕКРЕТНО

КОД МОЛЯ

КОД 19180

КОД 19180 — повтори компютърът. — ГОТОВ ДА ПОПЪЛНЯ СТРОГО СЕКРЕТНО

Рейнбърд се поколеба само за миг и набра:

ПОПЪЛНИ/ ДЖОН РЕЙНБЪРД 14222/ АНДРЮС [К] ДО САН ДИЕГО [КА] КРАЙНО НАЗНАЧЕНИЕ/ ОТМЕНЯМ/ ОТМЕНЯМ/ ОТМЕНЯМ F9 (19180)

ПОПЪЛНЕНО

После, с помощта на кодовия указател, Рейнбърд нареди на компютъра кого да информира за промяната: Виктор Пъкъридж и неговия адютант Ричард Фолсъм. Тези нови инструкции ще залегнат в полунощния телекс до Андрюс и самолетът, на който трябва да се качи, просто ще отлети без него. Никой нищо няма да разбере, включително и Кап.

600 ДОВИЖДАНЕ КОМПЮТЪР 600

604 ДОВИЖДАНЕ КАП 604

Рейнбърд се отблъсна от пулта. Можеше и още тази вечер да сложи край на цялата тази работа, разбира се. Но няма да е убедителен. Компютърът ще го подкрепи до известно ниво, но компютърните вероятности не са доказателство. По-добре е да ги спре, след като започнат и всичко излезе наяве. А е и по-забавно.

Цялата история беше забавна. Докато те наблюдаваха момиченцето, мъжът си е възстановил способността или пък през цялото време успешно я е крил от тях. Вероятно си изхвърля лекарството. Сега той управлява Кап, което означава, че е само на една крачка от управлението на организацията, която първоначално го бе превърнала в затворник. Наистина беше много забавно: Рейнбърд знаеше от опит, че краят на играта често е такъв.

Нямаше представа какво точно е запланувал Макджий, но можеше да се досети. Ще отидат до Андрюс наистина, но Чарли ще е с тях. Кап може да я измъкне от територията на Арсенала без особени проблеми — Кап, и вероятно никой друг в целия свят. Ще отидат до Андрюс, но не и до Хаваите. Анди може да планира да изчезнат във Вашингтон или да слязат от самолета в Дърбан, където Кап ще бъде програмиран да поиска служебна кола. В този случай ще изчезнат в Шайтаун — само за да се появят отново няколко дни по-късно в крещящите заглавия на чикагския „Трибюн“.

Поллюбува се малко на идеята да не им застава на пътя изобщо. И така ще е забавно. Кап сигурно ще завърши в приют за душевноболни, бълнуващ за стикове за голф и змии в тревата, или ще посегне на живота си. Колкото до Арсенала: със същия успех можеше да си представи какво би останало от един мравуняк след избухването на четвърт литър нитроглицерин под него. Рейнбърд предполагаше, че най-много пет месеца след като пресата надуши за „Странните изпитания на семейство Макджий“, Арсенала ще престане да съществува. Той не чувстваше никаква преданост към Арсенала и никога не бе чувствал. Сам си беше господар, осакатен воин на съдбата, меднокож ангел на смъртта, и положението му тук не струваше за него и колкото една фъшкия. Не Арсенала притежаваше неговата вярност.

А Чарли.

Те двамата имаха насрочена среща. Той ще я погледне в очите и тя ще погледне в неговите... и нищо чудно да пристъпят заедно отвъд

пламъците. Фактът, че може да спаси света от някакъв почти невъобразим апокалипсис, като я убие, също не играеше роля в неговите сметки. Той не дължеше на света повече преданост, отколкото на Арсенала. Светът, не по-малко от Арсенала, го бе изкоренил от едно затворено общество, което единствено би могло да спаси душата му... или да го превърне в безвредния безгръбначен индианец Джо, зареждащ коли на някоя бензиностанция или продаващ имитации на кукли качина^[1] на някоя крайпътна сергийка по магистралата между Флагстаф и Финикс.

Но Чарли, Чарли!

От онази безкрайна вечер в мрака на късото съединение те бяха вкопчени в един дълъг валс на смъртта. Подозренията му от ранната утрин във Вашингтон, когато ликвидира Уонлес, се превърнаха в неопровержима увереност: момиченцето е негово. Но това ще бъде акт на любов, а не на разрушение, защото и обратното почти със сигурност е вярно.

Той нямаше нищо против. В много отношения му се искаше да умре. А да умре от нейната ръка, в нейните пламъци, щеше да бъде акт на разкаяние... а може би и на опрощение.

Събере ли се веднъж с баща си, тя ще се превърне в заредена пушка... не, в заредена огнехвъргачка.

Той ще я наблюдава и ще им позволи да се срещнат. Какво ли ще стане тогава? Кой би могъл да знае?

И няма ли едно такова знание да му развали удоволствието?

---

[1] Кукли, които олицетворяват носещия дъжд дух Качина при индианците шошони. — Б. пр. ↑

Тази вечер Рейнбърд отиде във Вашингтон и намери един гладен адвокат, който работеше до късно. Той му даде триста долара в дребни банкноти и сложи малкото си дела в ред, за да бъде готов за следващия ден.

ПОДПАЛВАЧКАТА

В сряда Чарли Макджий стана в шест часа сутринта, свали си нощницата и се пъхна под душа. Тя се изкъпа, след което пусна само студената вода и остана трепереща под струята още цяла минута. Избърса се и старателно се облече — памучни гащички, копринено комбинизонче, тъмносини три-четвърти чорапки, дънковото си костюмче. Завърши, като обу старите си удобни мокасина.

Тя смяташе, че няма да успее изобщо да заспи миналата нощ, както бе изпълнена със страх и вълнение. Но заспа. И сънува до безкрайност не Некромант и бягството му през гората, а майка си. Това беше странно, защото тя вече не мислеше за майка си така често, както по-рано; от време на време образът ѝ се появяваше замъглен и далечен в паметта ѝ, като избеляла снимка. Но в сънищата ѝ от предишната нощ лицето на майка ѝ — смеещи се очи, топлите ѝ плътни устни — беше толкова ясно, сякаш Чарли го бе гледала до вчера.

Сега, облечена и готова за деня, с лице, изчистено от неестествените бръчици на напрегнатост, тя изглеждаше спокойна. На стената до вратата за кухнята, точно под ключа за осветлението, бяха монтирани в плочка от излъскан хром бутон за повикване и решетка за разговоряне. Тя натисна бутона.

— Да, Чарли?

Познаваше притежателя на гласа само като Майк. В седем часа — след около половин час — Майк си тръгваше и идваше Луис.

— Искам този следобед да отида до конюшната и да видя Некромант. Ще кажеш ли на някого?

— Ще оставя бележка за доктор Хокстетър, Чарли.

— Благодаря. — Тя замълча за миг. Започваш да разпознаваш гласовете им. Майк, Луис, Гари. В съзнанието ти изникват образи за външния им вид според твоята представа, както си представяш и дисководещите по радиото. Започваш да ги харесваш. Тя изведнъж осъзна, че почти със сигурност никога повече няма пак да разговоря с Майк.

— Има ли още нещо, Чарли?

— Не, Майк. Приятен... Приятно прекарване.

— Оо, благодаря, Чарли — рече Майк, изненадан и доволен. — И на тебе.

Тя включи телевизора на програмата, която всяка сутрин предаваше серийки от „Моряка Попей“. Той тъкмо вдишваше спанак през лулата си и се подготвяше да извади душата на Блуто. Един часът изглеждаше на цяла ера разстояние.

Ами ако доктор Хокстетър Й откаже?

На телевизионния екран показваха разрез от мускулите на Попей. Във всеки от тях имаше около шестнайсет турбодвигатели.

Най-добре ще е да не ми отказва. Най-добре. Защото отивам. Така или иначе, отивам.

Почивката на Анди не беше лека и ползотворна като на дъщеря му. Той се мята и въртя, задрямва от време на време, после се сепва от дрямката точно щом започнеше да се задълбочава, защото до съзнанието му се докосваше някакъв кошмар с ужасно начало. Единственото, което си спомняше, беше как Чарли се олюлява по пътеката между клетките в конюшнията с изчезнала глава, а от врата Й вместо кръв бликат синьочервени пламъци.

Бе възнамерявал да остане в леглото до седем часа, но щом цифрите на електронния часовник до леглото показаха 6:15, не можа да се сдържи повече. Провеси крака и се запъти към душа.

Снощи, точно след девет, бе влязъл бившият асистент на Пайнчът, доктор Нътър, с отчислителните документи на Анди. Нътър, висок оплешивяващ мъж към края на петдесетте, беше бърлив и доброжелателен. „Съжалявам, че ни напускаш; надявам се на Хаваите да ти хареса; иска ми се и аз да дойда, ха-ха; моля те, подпиши това.“

Листът, на който Нътър го караше да се подпише, представляваше списък на малкото му лични вещи (включително и връзката с ключовете му, забеляза жегнат от носталгия Анди). От него се очакваше да ги прегледа и на Хаваите да подпише друг лист, на който ще пише, че действително са му били върнати. Искаха от него да подпише документ, засягащ личните му вещи, след като бяха убили жена му, бяха ги преследвали с Чарли през половината страна и накрая ги бяха отвлекли и затворили; това се видя на Анди зловещо забавно, в стил Кафка. „Аз определено не бих желал да загубя нито един от тези ключове — помисли си той, драсвайки подписа си, — може някой от тях да ми потрябва, за да си отворя бутилка с газирана вода, нали така, хора?“

Имаше и копие на програмата за сряда, старателно подписано от Кап в долния ъгъл на страницата. Тръгването беше определено за дванайсет и половина — Кап ще вземе Анди от жилището му. Дватама ще продължат към източния пропуск, като минат покрай паркинг С, откъдето ще вземат две коли да ги съпровождат. После ще карат до

Андрюс и ще се качат на борда на самолета към петнайсет часа. Предвидено беше едно кацане за зареждане — на военновъздушната база Дърбан, близо до Чикаго.

„Добре — помисли си Анди. — Чудесно.“

Той се облече и започна да снове из апартамента, като подреждаше дрехите си, принадлежностите за бръснене, обувките и чехлите. Те го бяха снабдили с два куфара „Самсънит“. Не забравяше да прави всичко бавно, движейки се с внимателната концентрация на наркоман.

След като научи за Рейнбърд, първата му мисъл беше надежда да го срещне: толкова огромно удоволствие би му доставило тласването на човека, стрелял по Чарли с упойващата стреличка, а след това и успял да я измами по един дори още по ужасен начин; да го накара да допре пистолета до слепоочието си и да натисне спусъка. Но вече не искаше да среща Рейнбърд. Не искаше никакви изненади. Безчувствените петънца по лицето му се бяха свили до размера на убодено от карфица, но все още си стояха там — едно напомняне, че ако му се наложи да прекали с тласъка, най-вероятно ще се убие.

Той искаше само всичко да мине гладко.

Малкото му вещи за съжаление бяха прибрани прекалено бързо и той остана без никаква друга работа, освен да седи и да чака. Мисълта, че скоро пак ще види дъщеря си, беше като малко топло въгленче в съзнанието му.

На него също един часът му се струваше на цяла ера разстояние.

Тази нощ Рейнбърд не спа изобщо. Той се върна от Вашингтон почти в пет и половина сутринта, прибра кадилака си в гаража, седна пред кухненската маса и започна да пие кафе след кафе. Чакаше обаждане от Андрюс и докато то не дойдеше, не би могъл да се отпусне. Теоретично все още бе възможно Кап да е открил стореното с компютъра. Макджий хубавичко беше оплел Кап Холистър, но това не означаваше, че трябва да го подценява.

Около шест и четирийсет и пет телефонът иззвъня. Рейнбърд остави чашата си с кафе, надигна се, отиде в хола и вдигна слушалката.

— Рейнбърд.

— Рейнбърд? Обажда се Дик Фолсъм от Андрюс. Адютантът на майор Пъкъридж.

— Ти ме събуди бе, човек — оплака се Рейнбърд. — Надявам се да хванеш раци, големи като кошове за портокали. Това е старо индианско проклятие.

— Анулиран си — съобщи Фолсъм. — Предполагам, че знаеш.

— Да, самият Кап ми се обади снощи.

— Извинявай. Такава е стандартната процедура, какво да се прави.

— Е, приключихме със стандартната процедура. Мога ли вече да се върна в леглото?

— Да. Завиждам ти.

Рейнбърд се изсмя насила и затвори. Той се върна в кухнята, взе си чашата с кафе, отиде до прозореца и без да вижда, погледна навън.

В главата му сънливо се носеше Молитвата за мъртвите.

Тази сутрин Кап не се появи в кабинета си почти до десет и половина, час и половина по-късно от обикновено. Преди да тръгне от къщи, той претърси малката си вега отгоре-надолу. През нощта в него бе назряла увереността, че колата гъмжи от змии. Претърсването му отне двайсет минути — имаше нужда да се увери, че няма никакви гърмящи змии или медноглавки^[1] (или дори нещо още по-зловещо и екзотично), свили се в мрака на багажника, задрямали върху чезнещата топлина на двигателя или завити на кълбо в жабката. Кап натисна бутона на жабката с дръжката на метличката в нежеланието си да бъде твърде близо, в случай че навън изскочи някакъв съскащ ужас, и когато от квадратната дупка в таблото изпадна една карта на Вирджиния, едва се сдържа да не изпищи.

След това, на половината път към комплекса на Арсенала, той мина край едно игрище за голф и спря на банката да погледа с някаква унесена съсредоточеност как играчите преодоляват осмата и деветата цел. Всеки път, когато някой от тях отсечеше топката и тя излезеше от игрището, Кап едва успяваше да потисне импулса си да слезе от колата и да им извика да се пазят от змиите в тревата.

Най-накрая от унеса му го извади един огромен камион с рева на мощния си клаксон (беше спрял с левите си гуми върху настилката) и той продължи.

Секретарката му го посрещна с купчина телекси от нощта, които Кап просто взе, без да си направи труда са ги прелисти, за да види дали няма нещо толкова спешно, че да изисква мигновено внимание. Момичето зад бюрото изреждаше насъбралите се молби и съобщения, когато изведнъж любопитно вдигна поглед към Кап. Той не ѝ обръщаше абсолютно никакво внимание. Гледаше втренчено към широкото горно чекмедже на бюрото ѝ с изумен вид.

— Извинете. — Тя все още твърде силно съзнаваше, че е новото момиче и дори след всичките тези месеци само замества някого, с когото Кап е бил близък. И с когото може и да е спял, си мислеше тя понякога.

— Хмммм? — Той най-последно отклони поглед към нея. Но очите му останаха пусти. И някак ужасяващи... все едно да гледаш в затворените с капаци прозорци на обитавана от духове къща.

Тя се поколеба, но се реши.

— Кап, добре ли се чувствате? Изглеждате... мм, малко блед.

— Добре се чувствам — отвърна той и за миг се превърна в старото си „аз“, като разсея някои от подозренията ѝ. Раменете му се изпънаха, главата му се изправи и пустотата изчезна от очите му. — Всеки, който отива на Хаваите, трябва да се чувства добре, прав ли съм?

— На Хаваите ли? — усъмни се Глория. Това беше новост за нея.

— Тези сега не са важни — Кап взе бланките със съобщенията и вътрешноведомствените бележки и ги струпа върху телексите. — Ще ги прегледам по-късно. Нещо ново за някой от двамата Мақджий?

— Една дреболия. Тъкмо бях стигнала до нея. Майк Келакър казва, че тя помолила да отиде днес следобед до конюшната и да види един кон...

— Да, чудесно — вметна Кап.

— ... и малко по-късно пак се обадила, че иска да излезе в един без четвърт.

— Добре, чудесно.

— Мистър Рейнбърд ли ще я изведе?

— Рейнбърд е на път за Сан Диего — съобщи Кап с несъмнено задоволство. — Ще изпратя човек да я заведе.

— Добре. Искате ли да видите... — тя млъкна.

Погледът на Кап се беше изместил от нея и той пак се бе вторачил в широкото чекмедже. То беше леко отворено. Винаги стоеше така, по правило. Вътре имаше пистолет. Глория бе добър стрелец, точно както и Рейчъл преди нея.

— Кап, сигурен ли сте, че всичко е наред?

— Трябва да го държиш затворено. Те обичат тъмните места. Обичат да пропълзват вътре и да се скриват.

— Те ли? — предпазливо попита Глория.

— Змиите — уточни Кап и измарширува в кабинета си.

---

[1] Североамериканска отровна змия. — Б. пр. ↑

Той седеше зад бюрото, разхвърлял купчината от телекси и съобщения пред себе си. Те бяха забравени. Всичко беше забравено сега освен змиите, стиковете за голф и намеренията му за един без четвърт. Той ще слезе долу да види Анди Макджий. Чувстваше силна увереност, че Анди ще му каже какво да прави по-нататък. Чувстваше силна увереност, че Анди ще направи всичко както трябва.

След един без четвърт този следобед целият му живот представляваше огромна фуния от мрак.

Той нямаше нищо против. Изпитваше дори облекчение.

В десет без четвърт Джон Рейнбърд се вмъкна в малката стаичка с мониторите, близо до жилището на Чарли. Луис Грантър, огромен дебелак, едва побиращ се на стола, наблюдаваше мониторите. Електронният термометър показваше устойчиво двайсет градуса. Луис хвърли поглед през рамо, щом вратата се отвори, и лицето му се напрегна при вида на Рейнбърд.

— Чух, че напускаш града.

— Анулиран съм — обясни Рейнбърд. — А ти изобщо не си ме виждал тази сутрин, Луис.

Луис го погледна със съмнение.

— Изобщо не си ме виждал — повтори Рейнбърд. — След пет часа днес следобед ми е все тая. Но дотогава изобщо не си ме виждал. А ако чуя, че си, смятам да се добера до теб и да си отрежа малко китова мас. Чат ли си?

Луис Грантър видимо побледня. Кексчето, което ядеше, падна от ръката му върху наклоненото стоманено табло, на което се намираха телевизионните монитори и плъзгачите за усилване и намаляване на звука, търкулна се по наклона и тупна незабелязано върху пода, оставяйки следа от трохи. Луис спря да изпитва всякакъв глад. Чувал беше, че този човек е луд, и сега виждаше, че чутото определено е истина.

— Чат съм — прошепна той срещу тази зловеща усмивка и проблясващ едноок поглед.

— Добре.

Рейнбърд тръгна към него. Луис се сви, но той не му обърна никакво внимание и се взря в единия от мониторите. Там се виждаше Чарли, хубава като картинка в синьото си костюмче. С погледа на влюбен Рейнбърд забеляза, че днес не си е сплела косата: тя падаше свободна, нежна и прекрасна по врата и раменете ѝ. Не правеше нищо, просто седеше на дивана. Без книга. Без телевизор. Приличаше на жена, която чака автобус.

„Чарли — помисли си възхитено той. — Обичам те. Наистина те обичам.“

— Какво има да прави днес? — попита Рейнбърд.

— Нищо особено — с готовност отвърна Луис. Всъщност той почти бръщолевеше. — Само в един без четвърт ще отиде да вчеше коня, който язди. Утре ще получим още един опит от нея.

— Утре, а?

— Аха. — Луис не даваше пукната пара за опитите им, но смяташе, че така ще достави удоволствие на Рейнбърд и той може да си тръгне.

Рейнбърд, изглежда, остана доволен. Усмивката му пак цъфна.

— Отива до конюшнията в един без четвърт, а?

— Да.

— Кой ще я води? След като аз съм на път за Сан Диего?

Луис се изкикоти високо, почит по женски, за да покаже, че духовитостта е била оценена.

— Твоето приятелче там, Дон Джулс.

— Той не ми е никакво приятелче.

— Не, разбира се, че не ти е — бързо се съгласи Луис. — Той... смяташе, че заповедите са малко странни, но тъй като идваха направо от Кап...

— Странни ли? Какво е сметнал за странно в тях?

— Ами наредили му просто да я изведе и да я остави там. Момчетата от конюшнията щели да ѝ хвърлят по едно око. Но те не разбират нищо. Дон мислеше, че ще бъде дяволски...

— Да, но на него не му се плаща, за да мисли. Нали, шишко? — Рейнбърд силно плесна Луис по рамото. Чу се звук като от слаба гръмотевица.

— Да, разбира се — съгласи се бързо Луис. Той вече се потеше.

— Довиждане — Рейнбърд отиде до вратата.

— Тръгваш ли? — Луис не успя да прикрие облекчението си.

Рейнбърд поспря с ръка на бравата и погледна назад.

— Какво искаш да кажеш? Аз изобщо не съм бил тук.

— Да, сър, изобщо — съгласи се веднага Луис.

Рейнбърд кимна, излезе и затвори. Луис гледа няколко секунди към вратата и чак тогава изпусна огромна и бурна въздишка на облекчение. Подмишниците му бяха влажни и бялата риза бе залепнала

за гърба му. Няколко мига по-късно той вдигна падналото кексче, духна го и си го дояде. Момиченцето все още седеше кротко, без да прави нищо. Как Рейнбърд — точно Рейнбърд — я бе накарал да го харесва, беше загадка за Луис Трантър.

В един без четвърт, цяла вечност след като Чарли се бе събудила, на вратата ѝ кротко се позвъни и Дон Джулс влезе, облечен в бейзболно яке и стари джинси. Той я погледна студено и без особен интерес.

— Хайде.

Чарли тръгна с него.

Денят беше студен и красив. В дванайсет и половина Рейнбърд бавно вървеше през все още зелената морава към ниската конюшня с формата на буквата Г, боядисана в тъмночервено — цвят на засъхваща кръв — със свежи бели шарки. Над главата му плавно се носеха огромни безобидни облаци. Ветрецьт подръпваше ризата му.

Ако се окаже необходимо да умре, денят бе подходящ.

В конюшнията той намери стаичката на главния коняр и влезе. Показа картата си с печат за категория А.

— Да, сър? — зачака Драбъл.

— Освободете мястото — нареди Рейнбърд. — Всички вълн. За пет минути.

Конярят нито спори, нито мрънка и ако леко побледня, то тенът му го прикри.

— И конете ли?

— Само хората. През задния вход.

Рейнбърд се бе облякъл в дрехи на каратека — както понякога наричаха японските стрелци във Виетнам. Джобовете на панталоните бяха широки, дълбоки и свободни. Сега той извади от единия голям пистолет. Главният коняр погледна към него с мъдри, неучудени очи. Рейнбърд го държеше хлабаво, насочен към пода.

— Ще има ли неприятности, сър?

— Може и да има — произнесе тихо Рейнбърд. — Зависи. Давай сега, старче.

— Надявам се нищо да не се случи на конете — рече Драбъл.

Рейнбърд се усмихна, защото си помисли: „Както ще се надява и тя.“ Виждаше очите ѝ, когато беше при конете. А това място с покритите със сено клетки, плевниците с бали сено и сухото дърво навсякъде наоколо беше като кутия с прахан. Навсякъде бяха разлепени надписи: ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО.

Опасността беше сериозна.

Но с годините и той ставаше все по-небрежен към живота си и се стремеше към все по-опасното.

Рейнбърд се върна при големите двойни врати и погледна навън. Засега никой не се задаваше. Той се извърна и започна да се разхожда между вратите на клетките, вдишвайки сладкия, остър, предизвикващ носталгия аромат на коне.

Рейнбърд се увери, че всички клетки са затворени и заключени.

Върна се отново при двойните врати. Този път някой идваше. Две фигури. Все още се намираха от другата страна на езерцето с патиците, на пет минути отгук. Не бяха Кап и Анди Макджий. Бяха Дон Джулс и Чарли.

„Ела при мен, Чарли — помисли си нежно той. — Ела при мен сега.“

Огледа за миг сенчестите горни плевници, запъти се към стълбата — прости дървени пречки, заковани върху здрави греди — и започна да се изкачва с гъвкава лекота.

Три минути по-късно Чарли и Дон Джулс пристъпиха в полутъмната празна хладина на конюшните. Те останаха за миг, докато очите им се приспособят към здрача. „Магнум“-ът 357 в ръката на Рейнбърд беше снабден със заглушител, негова собствена конструкция, свил се върху дулото като странен черен паяк. Той не беше всъщност особено тих заглушител: почти невъзможно е добре да се заглуши голям пистолет. Когато — ако — дръпне спусъка, първия път ще се чуе пресипнал лай, втория път — тих изстрел, а след това заглушителят ще стане съвсем безполезен. Рейнбърд се надяваше да не му се наложи да използва пистолета, но сега го насочи надолу с две ръце и го нагласи така, че заглушителят да покрива малък кръг върху гърдите на Дон Джулс.

Джулс внимателно се оглеждаше наоколо.

— Можеш вече да си тръгваш — освободи го Чарли.

— Хей! — извика Джулс, като повиши глас и не обърна никакво внимание на Чарли. Рейнбърд познаваше Джулс. Човек на буквата. Следвай дословно всяка заповед и никой няма да може да те насади. Винаги се застраховай. — Хей, коняр! Има ли някой там? Доведох хлапето!

— Можеш вече да си тръгваш — повтори Чарли и Джулс още веднъж не й обърна внимание.

— Хайде — сграбчи той Чарли за китката. — Трябва да намерим някого.

С леко съжаление Рейнбърд се приготви да застреля Дон Джулс. Можеше да бъде и по-зле: Джулс поне ще умре застрахован и по буквата.

— Казах ти, че вече можеш да си тръгваш — рече Чарли и изведнъж Джулс пусна китката ѝ. И не само я пусна, а си дръпна ръката, като човек, сграбчил нещо горещо.

Рейнбърд наблюдаваше с внимание този интересен развой на събитията.

Джулс се бе обърнал и гледаше Чарли. Той си търкаше китката, но Рейнбърд не можеше да види дали там имаше следа, или не.

— Махай се оттук — тихо изрече Чарли.

Джулс посегна под якето си и Рейнбърд още веднъж се приготви да го застреля. Нямаше да го направи, докато пистолетът не се покаже явно изпод якето на Джулс и намерението му да я накара да се върне в къщата не стане очевидно.

Но пистолетът се беше показал само донякъде, когато Джулс с вик го хвърли върху дъските на пода. Той отстъпи две крачки назад, по-далече от момиченцето, с широко разтворени очи.

Чарли извърна леко глава, сякаш той вече не я интересуваше. По средата на дългата страна на Г-то от стената се подаваше кранче и под него имаше кофа, наполовина пълна с вода.

От кофата леко се заиздига пара.

Рейнбърд не смяташе, че Джулс забеляза това; очите му бяха приковани в Чарли.

— Махай се оттук, негоднико — изсъска тя, — или ще те изгоря целия, ще те изпържа.

Джон Рейнбърд награди Чарли с мълчаливи аплодисменти.

Джулс стоеше втренчен в нея, колебаещ се. В този момент, с приведена и леко наклонена глава и неспокойно скачащ насам-натам поглед, той напомняше на плъх и изглеждаше опасен. Рейнбърд беше готов да покрие хода ѝ, ако се наложи, но се надяваше Джулс да прояви здрав разум. Силата умееше да се изплъзва от контрола ѝ.

— Махай се веднага — извика Чарли. — Връщай се там, откъдето си дошъл. Ще те наблюдавам, за да съм сигурна. Хайде! Махай се оттук!

Пронизителният гняв в гласа ѝ го накара да се реши.

— Спокойно. Добре. Но ти няма къде да ходиш, момиченце. Няма да спечелиш нищо друго освен неприятности.

Докато говореше, той се промъкваше край нея, с гръб към вратата.

— Ще те наблюдавам — мрачно повтори Чарли. — Не се обръщай даже... мръсник такъв!

Джулс излезе. Той каза още нещо, но Рейнбърд не го долови.

— Давай, върви! — изкрещя Чарли.

Тя стоеше на двойната врата, с гръб към Рейнбърд — един дребен силует в сноп от сънливи следобедни слънчеви лъчи. Отново го заля обичта му към нея. Тук е мястото на тяхната среща значи.

— Чарли — нежно я призова той.

Тя се вкамени и отстъпи една-единствена крачка назад. Не се извърна. Но той усети как веднага го позна и се изпълни с ярост, макар това да се изрази само в бавно изправяне на раменете ѝ.

— Чарли — пак извика той. — Хей, Чарли.

— Ти! — прошепна тя. Той едва го долови. Някъде под него тихо изцвили кон.

— Аз — съгласи се той. — Чарли, аз бях през цялото време.

Сега тя действително се обърна и претърси с поглед дългата страна на конюшната. Рейнбърд я виждаше добре, но тя не: той беше зад купчина бали, изцяло скрит в сенчестия горен плевник.

— Къде си? — рязко настоя тя. — Ти ме измами! Ти си бил там! Татко твърди, че ти си бил там, при деди! — Ръката ѝ несъзнателно се докосна до гърлото, на мястото, където той бе забил стреличката. — Къде си?

О, Чарли, иска ли ти се да узнаеш?

Изцвили кон: не с кротко задоволство, а с внезапен страх. Друг пое звука. Чу се тежко, двойно изтопуркване, когато един от чистокръвните жребци изрита по затворената врата на клетката си.

— Къде си? — изпищя пак тя и Рейнбърд усети, че температурата започна рязко да се покачва. Точно под него един от конете — Некромант може би — високо изцвили, сякаш писна жена.

Ключалката на вратата дрезгаво избръмча и Кап пристъпи в апартамента на Анди, под северната плантаторска къща. Той не беше същия човек отпреди година. Онзи бе възрастен, но твърд, здрав и проникателен; онзи притежаваше лице, което можете да си представите как с лекота на специалист се привежда от засада над ловджийската пушка. Този човек не вървеше, а се тътреше. Косата му — металносива преди година — сега беше почти бяла и по бебешки рядка. Устата му потреперваше разстроено. Но най-голяма беше промяната в очите му, които изглеждаха озадачени и някак детински: това изражение се нарушаваше от време на време от стрелващ се встрани поглед, подозрителен, изпълнен със страх и почти раболепен. Ръцете му висяха отпуснато край хълбоците, с безцелно помръдващи пръсти. Ехото бе прераснало в рикошет, който сега подскачаше с бясна, свистяща, смъртоносна скорост из главата му.

Анди Макджий стана да го посрещне. Той беше облечен точно както в деня, когато бягаха с Чарли по Трето Авеню в Ню Йорк и колата на Арсенала ги следваше по петите. Сега кадифеното яке бе разпрано по шева на лявото рамо, а панталоните — избелели и протъркани на седалището до лъскавина.

Чакането му се бе отразило добре. Усещаше, че е успял да се помири с всичко. Не да го разбере, не. Чувстваше, че никога няма да го проумее, дори ако успееш с Чарли да надвият фантастичните предимства в полза на противника, да избягат и да продължат да живеят. Той не можеше да открие нито един фатален недостатък в собствения си характер, върху който да стовари вината за тази гигантска нелепост, нито един грях на бащата, който да трябва да се изкупва от дъщерята. Да се нуждаеш от двеста долара или да участваш в научен експеримент не е по-осъдително, отколкото да искаш да бъдеш свободен. „Ако се измъкна невредим — помисли си Анди, — ще кажа на всички: учете децата си добре, учете ги от малки, онези по върховете твърдят, че знаят какво правят, и понякога е така, но в повечето случаи лъжат.“

Но било каквото било, *p'est-ce pas*? Ако не друго, поне ще ги накара да се поизпотят за парите си. Но тази мисъл не му донесе никакво чувство на опрощение или разбиране към хората, извършили цялата тази несправедливост. В помирението със себе си той бе затрупал огъня на омразата си към бюрокретените без лица, направили всичко в името на така наречената национална сигурност. Само дето не бяха вече без лица: един от тях стоеше пред него, усмихнат, потръпващ и апатичен. Анди не изпита абсолютно никакво състрадание към състоянието на Кап.

Ти сам си го изпроси, друже.

— Здравей, Анди — поздрави Кап. — Готово ли е всичко?

— Да — отвърна Анди. — Ще вземеш единия куфар, нали?

Апатичността на Кап се наруши от един от онези фалшиво проникателни погледи.

— Проверил ли си ги? — излая той. — Проверил ли си ги за змии?

Анди тласна — лекичко. Искаше да запази колкото е възможно повече за неотложни нужди.

— Вдигни го — нареди той и посочи към единия от двата куфара.

Кап се приближи и го вдигна. Анди грабна другия.

— Къде ти е колата?

— Отвън. Чака ни.

— Някой ще ни проверява ли? — Всъщност въпросът му беше: „Ще се опита ли някой да ни спре?“

— Защо да ни проверява? — попита Кап, искрено учуден. — Аз съм шефът.

Анди трябваше да се задоволи с това.

— Излизаме — започна той, — слагаме тези куфари в багажника...

— Багажникът е в ред — прекъсна го Кап. — Тази сутрин го проверих.

— ... и отиваме до конюшната да вземем дъщеря ми. Някакви въпроси?

— Не — отговори Кап.

— Добре. Да вървим.

Те излязоха от апартамента и тръгнаха към асансьора. Из коридора сновяха няколко души по своите си работи. Те предпазливо поглеждаха към Кап и извърщаха погледи. Асансьорът ги качи до балната зала и Кап поведе по дългия коридор към изхода.

Джоузи, червенокосото момиче, дежурило при вратата в деня, в който Кап бе изпратил Ал Стайнович в Хейстингс Глен, се беше издигнало на по-добра служба. Сега там седеше млад, преждевременно оплешивяващ мъж и се мръщеше над ръководство по компютърно програмиране, стиснал жълт флумастер в ръка. Той вдигна поглед, щом доближиха.

— Здравей, Ричард — поздрави Кап. — Преборваш ли се с книгите?

Ричард се засмя.

— По-скоро те ме преборват. — Той погледна любопитно към Анди, който го изгледа безучастно.

Кап си пъкна палеца в един процеп и нещо издумка. На пулта пред Ричард грейна зелена светлина.

— Направление? — попита Ричард, сменил флумастера си с химикалка. Тя застина във въздуха над малка подвързана книга.

— Конюшната — отвърна веднага Кап. — Ще вземем на Анди щерката и те ще избягат.

— Военновъздушна база Андрюс — парира Анди и тласна. Болката моментално се връза в главата му като тъп сатър.

— ВВБ Андрюс — съгласи се Ричард и го нанесе в книгата заедно с часа. — Приятно прекарване, господа.

Те излязоха в жизнерадостния октомврийски слънчев ден. Вегата на Кап беше спряна върху чистите бели чакълени камъчета на обходната алея.

— Дай ми ключовете — заповяда Анди. Кап му ги подаде, той натовари куфарите в багажника и ги върна. — Да тръгваме.

Кап подкара покрай езерцето с патиците към конюшната. Анди забеляза един мъж с бейзболно яке да тича към къщата, която току-що бяха напуснали, и усети тръпка на безпокойство. Спряха пред отворените врати на конюшната.

Кап посегна към ключовете и Анди леко му плесна ръката.

— Не. Остави я запалена. Хайде.

Той излезе от колата. Главата му туптеше и с ритмични тласъци изпращаше болката дълбоко в мозъка му, но все още се търпеше. Все още.

Кап излезе, но се спря нерешително.

— Не искам да влизам там — очите му бясно се въртяха в орбитите си. — Прекалено тъмно е. Те обичат тъмнината. Крият се. Хапят.

— Няма никакви змии — леко тласна Анди. Достатъчно, за да накара Кап да се размърда, но без да изглежда особено убеден. Влязоха в конюшната.

В един ужасен момент на отчаяние Анди помисли, че Чарли я няма. Преходът от светло на тъмно за миг направи очите му безпомощни. Вътре беше горещо и задушно и нещо бе изплашило конете: те цвилеха и се блъскаха из клетките си. Анди не виждаше нищо.

— Чарли? — извика той с пресеклив и настойчив глас. — Чарли?

— Татко! — отвърна тя и в гърдите му се надигна радост... радост, която се превърна в ужас, когато долови писъка на страха в гласа ѝ. — Татко, не влизай! Не вли...

— Мисля, че е малко късно вече — обади се нечий глас над главите им.

— Чарли — бе призовал нежно гласът. Идваше отнякъде над главата ѝ, но откъде? Изглеждаше, че идва отвсякъде.

Гневът избухна в нея — гняв, раздухван от тази отвратителна несправедливост, която се повтаря до безкрайност — при всяко обръщане те бяха там и препречваха всички пролуки за бягство. И почти веднага нещото се прокрадна в нея. То вече чакаше много по-близо до повърхността... много по-нетърпеливо да изскочи навън, за да руши. Както стана с мъжа, който я доведе. Когато извади пистолета си, тя просто го нагря, за да го изпусне. Той извади късмет, че куршумите не избухнаха.

Вече можеше да усети как горещината се събира в нея и започва да се излъчва навън, сякаш беше включена в някакъв извънземен източник на ток. Тя огледа тъмните плевници отгоре, но не можа да го забележи. Твърде много бали имаше. Твърде много сенки.

— Аз не бих го направил, Чарли.

Гласът му сега звучеше малко по-силно, но все още бе тих. Той се връщаше в облака от ярост и объркване.

— Слез долу! — кресна Чарли. Тя трепереше. — Трябва да слезеш, преди да съм решила да подпаля всичко! Мога да го направя!

— Зная, че можеш — откликна тихия глас. Той долиташе отникъде, отвсякъде. — Но ако го направиш, ще изгориш и много коне, Чарли. Не ги ли чуваш?

Тя ги чу. След като ѝ обърна внимание, тя ги чу. Бяха почти обезумели от страх, цвилеха и се блъскаха в затворените врати. В една от тези клетки беше Некромант.

Дъхът секна в гърлото ѝ. Тя отново видя браздата от огън, побягнала през двора на Мандърс, и експлодиращите пиленца.

Обърна се пак към кофата с вода и този път бе силно изплашена. Силата трептеше върху ръба на способността ѝ да я контролира и още един миг...

(прибери се!)

и тя щеше да избухне свободна

(ПРИБЕРИ СЕ!)

и да стигне чак до небето.

(!!ПРИБЕРИ СЕ, ПРИБЕРИ СЕ, ЧУВАШ ЛИ МЕ, ПРИБЕРИ СЕ!!)

Този път от наполовина пълната кофа не само се издигна пара, а водата мигновено, бясно завря. Миг по-късно хромираната канелка точно над кофата се нави два пъти, завъртя се като пропелер и откъсна щръкналата от стената тръба. Скобата прелетя като ракета по дължината на конюшната и се удари в отсрещната стена. От тръбата бликна вода. Студена вода: можеше да усети студенината ѝ. Но мигове след като избликнеше навън, тя се превръщаше в пара и коридорът се изпълни с влажна мъгла. Пластмасовите извивки на закачения до тръбата зелен маркуч се сляха.

(ПРИБЕРИ СЕ!)

Чарли започна да го овладява и да го тегли надолу. Преди година не би могла да го стори: нещото щеше да побегне по своя собствен разрушителен път. Сега успяваше да го задържа по-добре... но то беше толкова голямо!

Тя стоеше там, трепереща.

— Какво искаш още? — прошепна тя. — Защо не ни оставиш просто да си отидем?

Изцвили кон, високо и изплашено. Чарли добре разбираше как трябва да се чувства той.

— Никой не смята, че може да ви остави просто да си отидете — отговори тихият глас на Рейнбърд. — Аз съм сигурен, че дори баща ти не си го мисли. Ти си опасна, Чарли. И го знаеш. Ние може и да те оставим да си отидеш, но следващите, които те спипат... Възможно е да си мислиш, че се шегувам, но не е така.

— Аз не съм виновна! — извика тя.

— Да — съгласи се замислено Рейнбърд. — Разбира се, че не си. Но проблемът си остава. Мен не ме интересува техния Z фактор, Чарли. Никога не ме е интересувал. Мен ме интересуваш само ти.

— Ах ти, лъжец такъв! — изпищя пронизително Чарли. — Ти ме измами, преструваше се на нещо, което не си...

Тя спря. Рейнбърд се прехвърли с лекота над ниска купчина бали и седна на ръба на плевника, с провесени надолу крака. Пистолетът легна в скута му. Лицето му над нея приличаше на разрушена луна.

— Аз да съм те излъгал? Не. Само изопачих истината, Чарли. Това е всичко, което съм направил, и то единствено за да те запазя жива.

— Мръсен лъжец — прошепна тя, но слисана откри, че иска да му повярва; в очите ѝ започнаха да парят сълзи. Беше много уморена и искаше да му повярва. Искеше да повярва, че той държи на нея.

— Ти не правеше опити — продължи Рейнбърд. — Баща ти също не правеше опити. Какво щяха да предприемат те? Да кажат: „О, извинявайте, станала е грешка“ и да ви върнат обратно на улицата? Виждала си как действат тези хора, Чарли? Видя ли как простреляха Мандърс в Хейстингс Глен? Те изтръгнаха ноктите на собствената ти майка и след това я у...

— ПРЕСТАНИ! — изпищя тя измъчено и силата пак се размърда обезпокоително близо до повърхността.

— Не, няма да престана. Време е да чуеш истината, Чарли. Аз те накарах да действаш. Да станеш важна за тях. Мислиш, че съм го направил, защото това ми е работата? Нищо подобно. Те са тъпанари. Кап, Хокстетър, Пайнчът, онзи Джулс, който те доведе дотук... всички са тъпанари.

Тя вдигна поглед, хипнотизирана от закрепеното във въздуха лице. Той не си беше сложил превръзката на окото и мястото му представляваше разкривена, нацепена кухня — спомен за ужас.

— Не съм те излъгал и за това — докосна лицето си Рейнбърд. Пръстите му леко, почти с любов, погалиха вдлъбнатите белези от брадичката, през бузата му със смъкнатата кожа, до самата изгорена очна кухня. — Само изопачих истината. Нямахме никаква ханойска дупка за плъхове и никакви конгци. Моите сънародници ме издокараха така. Защото бяха тъпанари, като тия тука.

Чарли не разбираше, не ѝ беше ясно какво иска да каже. Мислите ѝ вряха. Не проумява ли той, че може да го превърне в пепел там, където е седнал?

— Всичко това е без значение — продължи Рейнбърд. — Всичко, с изключение на теб и мен. Ние трябва да сме откровени един с друг, Чарли. Това е всичко, което искам. Да бъда откровен с теб.

И тя почувства, че говори истината, но под думите му лежи и някаква по-мрачна истина. Има нещо, което той премълчава.

— Ела горе — предложи той — да го обсъдим подробно.

Да, приличаше на хипноза. И в известен смисъл — на телепатия. Защото, въпреки че тя долавяше очертанията на онази мрачна истина, краката ѝ сами започнаха да се движат към стълбата за плевниците. Той не говореше за обсъждане, а за приключване. Приключване на съмненията, нещастията, страха... приключване на изкушението да пали все по-големи и по-големи огънове, докато се стигне до някакъв ужасен край. Според своите собствени, изкривени, ненормални разбирания той искаше да ѝ бъде приятел така, както никой друг не би могъл. И... да, част от нея го желаше. Част от нея желаше приключване и избавление.

Затова тя започна да пристъпва към стълбата и ръцете ѝ бяха върху пречките, когато вътре се втурна баща ѝ.

— Чарли? — извика той и магията се развали.

Ръцете ѝ пуснаха пречките и тя с ужас се опомни. Обърна се към вратата и го видя. Първата мисъл

(татко ти си надебелял!)

профуча през ума ѝ толкова бързо, че тя едва успя да я различи. Но дебел или не, това беше той: би го познала навсякъде и любовта ѝ към него бликна и разпръсна заклинанието на Рейнбърд като мъгла. И разбра, че каквото и да гласи Джон Рейнбърд за нея, за баща ѝ той гласи само смърт.

— Татко! — извика тя. — Не влизай!

По лицето на Рейнбърд премина внезапна сянка на раздразнение. Пистолетът вече не лежеше в скута му: той бе насочен право в силуета на входа.

— Мисля, че е малко късно вече.

До баща ѝ стоеше някакъв мъж. Тя си помисли, че това е онзи човек, когото всички наричат Кап. Той просто стоеше там, с хлътнали като пречупени рамене.

— Влез — каза Рейнбърд и Анди влезе. — Сега спри.

Анди спря. Кап го последва на крачка-две разстояние като завързан. Погледът му нервно се стрелкаше напред-назад из сумрака на конюшните.

— Знам, че можеш да го правиш — гласът на Рейнбърд се оживи, стана почти весел. — Всъщност, вие и двамата можете, но, мистър Макджий... Анди? Може ли да те наричам Анди?

— Както ти харесва — отвърна баща ѝ спокойно.

— Анди, ако се опиташ да използваш способността си върху мен, аз ще се опитам да устоя точно толкова дълго, колкото ми е необходимо, за да застрелям дъщеря ти. И, разбира се, Чарли, ако ти се опиташ да използваш своята способност спрямо мен, кой знае какво може да се случи.

Чарли изтича към баща си и притисна лице към грубата грапавина на кадифеното му яке.

— Тате, татенце — прошепна дрезгаво тя.

— Здравей, пиленце — погали косата ѝ той. Прегърна я и вдигна поглед към Рейнбърд. Седнал там, на ръба на плевниците като моряк на мачта, той бе оживелият едноок пират от съня на Анди. — И така, сега какво? — попита Анди. Съзнаваше, че Рейнбърд може да ги държи тук, докато агентът, изтичал през моравата, доведе помощ, но му се струваше, че този човек не иска точно това.

Рейнбърд не обърна внимание на въпроса му.

— Чарли? — призова я той.

Чарли потръпна под ръцете на Анди, но не се обърна.

— Чарли — повтори той тихо, настойчиво. — Погледни ме, Чарли.

Бавно, неохотно, тя се обърна и вдигна поглед към него.

— Ела тук, при мен, както беше решила. Нищо не се е променило. Ние ще си свършим работата и всичко ще приключи.

— Не, няма да стане — намеси се Анди почти любезно. — Ние си тръгваме.

— Ела при мен, Чарли — настоя Рейнбърд, — или още сега ще пусна един куршум в главата на баща ти. Ти може да ме изгориш, но аз се обзалагам, че ще успея да дръпна този спусък преди това.

Чарли простена като ранено животно.

— Не мърдай, Чарли — нареди Анди.

— Нищо лошо няма да му направят — гласът на Рейнбърд беше нисък, разумен, убедителен. — Ще го изпратят на Хаваите и там ще му е добре. Ти избери, Чарли. Куршум в главата или златните пясъци по плажовете на Калами. Кое да бъде? Избирай.

Без да отделя и за миг сините си очи от окоето на Рейнбърд, Чарли се отдалечи с една колеблива крачка от баща си.

— Чарли! — викна той рязко. — Недей!

— Всичко ще свърши — обади се Рейнбърд. Дулото на пистолета не помръдваше, застинало в посока към главата на Анди. — А това е, което искаш, нали? Аз ще го направя нежно и чисто. Довери ми се, Чарли. Направи го заради баща си и заради себе си. Довери ми се.

Тя направи още една крачка. И още една.

— Недей — възпря я Анди. — Не го слушай, Чарли.

Но сякаш само я подтикна да върви. Тя пак стигна до стълбата. Постави ръце на пречката точно над главата си и спря. Вдигна поглед

към Рейнбърд и го сключи с неговия.

— Обещаваш ли, че той ще бъде добре?

— Да — потвърди Рейнбърд, но Анди неочаквано и съвсем ясно усети силата на лъжата му... на всичките му лъжи.

„Ще трябва да тласна нея — помисли си той с нямо удивление.
— Не него, а нея.“

Анди се съсредоточи, за да го направи. Тя вече стоеше върху първата пречка и ръцете ѝ се пресягаха към следващата над главата ѝ.

И точно в този момент Кап — те съвсем го бяха забравили — започна да пици.

Когато Дон Джулс стигна до сградата, която Кап и Анди бяха напуснали само преди минути, той имаше такъв обезумял вид, че Ричард, дежурният на вратата, грабна пистолета от чекмеджето си.

— Какво... — започна той.

— Тревога, тревога — извика Джулс.

— Имаш ли пъл...

— Имам пълномощията, от които се нуждая, скапан пъзльо! Момиченцето! Момиченцето прави опит за бягство!

На пулта пред Ричард имаше две обикновени шайби, номерирани от едно до десет, за набиране на комбинации. Объркан, Ричард изпусна флумастера си и завъртя лявата шайба на седем и нещо. Джулс заобиколи и постави дясната точно на едно. Миг по-късно от пулта се разнесе ниско бръмчене — звук, който се поде навсякъде из комплекса на Арсенала.

Градинарите изключиха косачките си и се затичаха към навесите, в които се държаха пушки. Вратите към стаите с уязвими компютърни терминали се затвориха и заключиха. Глория, секретарката на Кап, извади личния си пистолет. Всички налични агенти на Арсенала затичаха към високоговорителите да чакат инструкции, разкопчавайки сака, за да освободят оръжията си. Напрежението във външната ограда хвъркна от обичайното си слабо дневно гъделичкане до смъртоносни волтажи. Доберманите между двете огради чуха жуженето, усетиха промяната от подготовката на Арсенала за битка и започнаха да лаят и подскачат истерично. Вратите между Арсенала и външния свят се затвориха и заключиха автоматично. На камиона от хлебарницата, дошъл да обслужи интендантството, задната му броня беше отхапана от една плъзгаща се врата и шофьорът извади късмет, че токът не го уби.

Бръмченето изглеждаше безкрайно, подсъзнателно.

Джулс грабна микрофона от пулта на Ричард и обяви:

— Положение яркожълто. Повтарям: яркожълто. Не е тренировка. Сборно място — конюшната. Бъдете внимателни — той

зарови из мозъка си за кодовото наименование на Чарли Макджий и не
можа да го намери. Те май променяха скапаните си кодове всеки ден.
— Става въпрос за момиченцето и то използва онова! Повтарям, то
използва онова!

Орв Джеймисън стоеше под високоговорителя във фойето на третия етаж в северната къща и държеше Самохвалкото в ръка. Когато чу посланието на Джулс, той рязко седна и го прибра в кобура.

— О, не — каза си той, докато трима други, с които беше стрелял, изтичаха навън. — О, не, без мен, мен не ме бройте.

Другите могат да търчат натам като хрътки по прясна следа, ако желаят. Те не са били във фермата Мандърс. Не са виждали тази по-специална третокласничка в действие.

Това, което О. Дж. желаше повече от всичко на света в този момент, беше да намери една дълбока дупка и да я нахлузи върху себе си.

Кап Холистър чу много малко от трипосочния разговор между Чарли, баща ѝ и Рейнбърд. Той се намираще в покой, старите му заповеди бяха изпълнени и засега нямаше нови. Звучите от разговора се лееха без смисъл над главата му и той беше свободен да си мисли за игри на голф, змии, стикове № 9 с метални глави, бои удушвачи, железни стикове, кротали, къси стикове, питони, достатъчно големи, за да погълнат цяла коза. Това място не му харесваше. То беше пълно с разхвърляно сено, което му напомняше миризмата на високата трева край игрище за голф. И точно в сеното брат му бе ухапан от змия, когато самият Кап беше само на три, тя не бе много опасна змия, но неговият голям брат се разпищя, той се разпищя и наоколо се носеше миризма на сено, детелина и тимотейка, а неговият голям брат беше най-силното, най-храброто момче на света, но сега той пищеше, големият, силен, деветгодишен Лейън Холистър пищеше: „Върви да доведеш татко!“ и по бузата му се стичаха сълзи, докато стискаше подувания се крак в ръцете си, и когато тригодишният Кап Холистър се обърна да изпълни поръчението на брат си, ужасен и ревящ, тя се плъзна по неговия крак, неговия собствен крак, като смъртоносна зелена вода, а по-късно докторът каза, че ухапването не е опасно, защото змията съвсем скоро трябва да е ухапала нещо друго и отровата в торбичката ѝ била изразходвана, но Лени мислеше, че умира, и навсякъде се носеше сладникавата лятна миризма на трева, а скакалците подскачаха и издаваха вечното си „цигу-мигу“ и плюеха тютюнев сок („Плюй и ще те пусна“ беше призивът в онези отдавна отминали дни в Небраска), хубави миризми, хубави звуци, звуци и миризми на игрище за голф, и писъците на брат му, и сухият люспест допир на змията, погледът надолу и видът на плоската ѝ триъгълна глава, черните ѝ очи... змията изпълзя по крака на Кап на път към високата трева... извън игрището, може да се каже... и миризмата беше като тази... и това място не му харесваше.

Стикове №4 с метални глави и усойници, и железни стикове, и медноглавки...

Рикошетът вече скачаше все по-бързо и по-бързо напред-назад и погледът на Кап шареше невиждащ из сумрачната конюшня, докато Джон Рейнбърд смело седеше срещу двамата Макджий. Накрая очите му се фокусираха върху отчасти стопения зелен пластмасов маркуч до откъснатата водопроводна тръба. Той висеше върху куката си на пръстени, все още леко скрит от последните остатъци вдигаща се пара.

Ненадейно, с експлозивността на пламъци в стара плевня, в него лумна ужас. За миг той беше толкова огромен, че Кап не можеше дори да диша, какво остава да извика за предупреждение. Мускулите му се вдървиха, вцепениха се.

После се отпуснаха. Кап конвулсивно и бурно вдиша с пълни гърди и издаде оглушителен, внезапен писък:

— Змия! ЗМИЯ! ЗМИИЯААА!

Той не побягна. Дори доведен до сегашното състояние, за Кап Холистър не беше присъщо да бяга. Той залитна напред като ръждясал робот и грабна едно гребло, облегло на стената. Това е змия и той ще я удря, ще я разкъса, ще я смаже. Той ще... ще...

Той ще спаси Лени!

Кап се втурна към отчасти стопения маркуч, размахал греблото.

После всичко стана много бързо.

Агентите, повечето въоръжени с пистолети, и градинарите — повечето с пушки, се разпределяха в неправилна окръжност около ниската, с форма на буква Г конюшня, когато прозвуча писъкът. Миг по-късно се чу тупващ звук и нещо като сподавен вик на болка. Само секунда след това се чу нисък раздиращ звук, последван от приглушен изстрел, който определено идваше от пистолет със заглушител.

Кръгът около конюшната поспря, след което продължи да се затваря.

Писъкът на Кап и внезапното му втурване към греблото наруши съсредоточеността на Рейнбърд само за миг, но този миг беше достатъчен. Пистолетът потрепна и се измести от главата на Анди към Кап: инстинктивното движение, бърза и бдителна реакция на ловуващ в джунглата тигър. И така стана, че тъкмо острият му инстинкт го предаде и предизвика скъсването на тънкото въженце, по което бе вървял толкова дълго.

Анди използва тласъка също така бързо и не по-малко инстинктивно. Щом пистолетът мръдна, той извика към Рейнбърд: „Скачай!“ и тласна по-силно от всякога. Болката, която раздра главата му като взривен шрапнел, беше с убийствена сила и той усети как нещо се скъсва, окончателно и безвъзвратно.

„Удар“ — помисли си той. Мисълта беше плътна и тинеста. Политна назад. Цялата лява страна на тялото му бе станала безчувствена. Левият му крак вече не го държеше.

(дойде накрая това е удар свърши ме проклетникът най-последно)

Рейнбърд се отблъсна с ръце от плевниците. На лицето му се бе изписала почти комична изненада. Той стискаше пистолета си: дори когато се удари зле в пода и се просна по очи със счупен крак, стискаше пистолета. Не можа да се удържи да не извика от болка и объркване, но не изпусна пистолета.

Кап бе стигнал до зеления маркуч и бясно го удряше с греблото. Устата му се отваряше и затваряше, но не излизаше никакъв звук — само пръски слюнка.

Рейнбърд погледна напред. Косата беше паднала върху лицето му. Той тръсна глава, за да я отстрани от линията на погледа си. Единственото му око проблясваше. Устата му бе изкривена в горчива гримаса. Той вдигна пистолета и го насочи към Анди.

— Не! — изпищя Чарли. — Недей!

Рейнбърд стреля и от вентилационните отвори на заглушителя блъвна пушек. Куршумът вдигна светли трески край поклащащата се глава на Анди. Рейнбърд подпря лакът на пода и стреля отново.

Главата на Анди рязко се отметна вдясно и от лявата страна на врата му бликна струя кръв.

— Не! — пак изпищя Чарли и скри лице в ръцете си. — Тате! Татенце!

Рейнбърд измъкна ръка изпод себе си; в дланта му изшумоляха дълги трески.

— Чарли — прошепна той. — Чарли, погледни ме.

Те обградиха конюшната и спряха, не съвсем уверени как да се справят с положението.

— Момиченцето — каза Джулс. — Премахваме го...

— Не! — изпищя отвътре Чарли, сякаш чула плана на Джулс.
После: — Тате! Татенце!

Тогава прозвуча още един изстрел, този път много по-силен, и грейна някакъв ненадеен, яростен блясък, който ги накара да си засенчат очите. През отворените врати на конюшната навън се изля вълна от топлина и мъжете, застанали отпред, залитнаха под натиска ѝ.

След това се появи пушек, пушек и червени отблясъци от огън.

Някъде вътре в този зараждащ се ад зацвилиха коне.

Чарли изтича към баща си ужасно объркана и когато Рейнбърд заговори, тя действително се обърна към него. Той беше проснат по корем и с две ръце се опитваше да държи пистолета устойчиво.

Невероятно бе, но се усмихваше.

— Така — изграка той. — Така мога да виждам очите ти. Обичам те, Чарли. — И стреля.

Силата бликна от нея яростно, напълно извън контрола ѝ. По своя път към Рейнбърд тя превърна в пара парченцето олово, което иначе би се заровило в мозъка на Чарли. За миг изглеждаше, че силен вятър развява дрехите на Рейнбърд — и тези на Кап зад него — и не се случва нищо друго. Но не само дрехите се развяваха: самата плът се вееше, потичаше като лой и се отделяше от костите, които вече се овъгляваха, почерняваха и пламваха.

Беззвучно проблесна светлина, която я ослепи за миг: но без да вижда, Чарли чу подлудяващите от страх коне в клетките... и усети дима.

„Конете! Конете!“ — помисли си тя и напрегна заслепените си очи. Това беше нейният сън. Бе променен, но беше той. И внезапно, за миг, тя се видя на олбънското летище, едно малко момиченце с книжна кесия, с пет сантиметра по-ниско, с пет килограма по-леко и много, много по-невинно, едно малко момиченце с книжна кесия, приборана от кошче за боклук, което върви от телефон на телефон, тласва и от отвора за връщане на монети потича сребърен водопад...

Тя тласна сега, почти слепешком, опипвайки мислено това, което ѝ беше нужно. По вратите на клетките, които формираха дългата страна на Г-то, премина леко вълнение. Резетата започнаха едно след друго да падат пушещи върху дъсчения под, с изкривена от горещината форма.

Задната стена на конюшната експлодира в неразбория от дъски и димящи отломки, щом силата премина Кап и Рейнбърд, за да зареве нататък, като нещо изстреляно от парапсихически топ. Шрапнелите от дъски изсвириха в петнайсетметрово ветрило и сякаш обстреляха

агентите на Арсенала, които се случиха на пътя му, с гъст картечен огън. Един човек на име Клейтън Брадок беше изкусно обезглавен от една въртяща се дъска от обшивката на сградата. Мъжът до него бе разполовен от греда, която се носеше във въздуха като избягал пропелер. На трети димяща цепенина му отнесе едното ухо и той не го осъзна почти десет минути.

Веригата на тръгналите в атака агенти на Арсенала се разпадна. Онези, които не можеха да тичат, пълзяха. Само един човек задържа позицията си, макар и краткотрайно. Това беше Джордж Седака, мъжът, който в компанията на Орв Джейминсън задигна писмата на Анди в Ню Хампшир. Седака убиваше времето си на земите на Арсенала, преди да продължи към Панама Сити. Човекът, който се бе намирал отляво на Седака, сега лежеше на земята и стенеше. Мъжът вдясно от Седака, беше злополучният Клейтън Брадок.

Самият Седака като по чудо беше невредим. Навсякъде около него бяха летели трески и горещи отломъци. Една кука за бали, островърха и смъртоносна, се бе забила в земята на по-малко от десет сантиметра от краката му. Нажежената ѝ червенина помътняваше.

Задната стена на конюшната изглеждаше, като че ли там бяха избухнали пет-шест пръчки динамит. Изпосъборените горящи греди ограждаха черна дупка, широка около десет метра. Огромна купчина тор бе погълнала голяма част от необикновената сила на Чарли при експлозивното ѝ изскачане: сега тя беше в пламъци, подпалвайки и каквото бе останало от задната стена.

Седака чуваше как вътре цвилят и пицят коне, виждаше зловещото червенооранжево сияние на огъня, докато пламъците препускаха към плевниците, пълни със сухо сено. Сякаш гледаше през илюминатор към преизподнята.

Седака внезапно реши, че му стига толкова.

Тази работа беше малко по-трудна от това да ограби невъоръжен пощаджия на междуселски път.

Джордж Седака прибра пистолета в кобура и си плю на петите.

Чарли все още се оглеждаше, неспособна да възприеме всичко случило се.

— Тате! — изпищя тя. — Тате! Татенце!

Наоколо беше замъглено, призрачно. Въздухът бе наситен с горещ задушлив дим и червени проблясъци. Конете все още ритяха по вратите на клетките си, но сега, след като резетата бяха паднали, те се отваряха. Поне някои от конете успяха да се измъкнат.

Чарли падна на колене и затърси опипом баща си. Покрай нея взеха да профучават коне на път за навън, едва различими, подобни на сън форми. Над главата ѝ, сред дъжд от искри, падна пламтяща греда и подпали разпиляното в една от по-долните ниши сено. На късата страна на Г-то с глух, оглушителен рев избухна столитров варел с бензин за трактори.

Летящите подкови минаваха на сантиметри от главата на Чарли, която пълзеше слепешком. После един от бягащите коне я блъсна и тя падна назад. Едната ѝ ръка напипа обувка.

— Тате? — изхленчи тя. — Татенце?

Той е мъртъв. Сигурна беше, че е мъртъв. Всичко е мъртво; светът е пламък; те бяха убили майка ѝ, а сега убиха и баща ѝ.

Зрението ѝ започваше да се възвръща, но все още всичко бе неясно. Над нея пулсираха вълни от топлина. Тя заопипва нагоре по крака му, стигна до колана и продължи внимателно по ризата, докато пръстите ѝ докоснаха влажно лепкаво петно. То се разширяваше. Там Чарли замръзна в ужас и не успя да накара ръката си да продължи.

— Тате — прошепна тя.

— Чарли?

Не беше повече от тих, дрезгав грак... но беше той. Ръката му намери главицата ѝ и слабо я притегли.

— Ела тук. Приб... приближи се.

Тя изпълзя до него и лицето му изплува от сивото заслепение. Лявата му половина беше изкривена в гримаса, а окото в нея бе силно

кръвясало, напомняйки ѝ за онази сутрин в Хейстингс Глен, когато се събудиха в мотела.

— Тате, виж какво чудо стана — изстена Чарли и заплака.

— Няма време — настоя той. — Слушай. Слушай, Чарли!

Тя се наведе към него и сълзите ѝ закапаха по лицето му.

— Това приближаваше, Чарли... Не си хаби сълзите по мен.

Но...

— Не! Не!

— Чарли, млъкни! — сопна се грубо той. — Сега те ще искат да те убият. Разбираш ли? Никакви... никакви игри повече. Сваляме ръкавиците. — Произнесе го „ръфисите“ с ъгълчето на жестоко изкривената си уста. — Не им позволявай, Чарли. Не им позволявай да замажат всичко. Не им позволявай да кажат... просто пожар...

Той бе надигнал леко глава и сега я отпусна назад, задъхан. Отвън, неясно сред гладното прашене на огъня, се чу слабото и маловажно пукане на пушки... и отново цвилене на коне.

— Тате, не говори... почивай...

— Няма време. — Използвайки дясната си ръка, той успя да се изправи донякъде. От двете ъгълчета на устата му струеше кръв. — Ти трябва да избягаш, Чарли, ако можеш. — Тя изтри кръвта с подгъва на якето си. Огънят я напичаше откъм гърба. — Опитай се да избягаш. Ако трябва, убий всички на пътя си, Чарли. Това е война. Накарай ги да разберат, че са били на война — гласът му вече отпаднаше. — Избягай, ако можеш, Чарли. Направи го заради мен. Разбираш ли?

Тя кимна.

В дъното се стовари друга греда сред пламтящ фойерверк от оранжевожълти искри. Горещината вече струеше към тях като от отворена паст на пещ. По кожата ѝ накацаха искри и изгаснаха подобни на гладни хапещи насекоми.

— Направи го — той изкашля гъста кръв и се насили да продължи, — направи го така, че никога повече да не могат да извършат подобно нещо. Пали, Чарли. Изгори всичко, до основи.

— Тате...

— Върви сега. Преди всичко да е пламнало.

— Не мога да те оставя — изхлипа тя с разтреперан, безпомощен глас.

Анди се усмихна и я придърпа още по-близо, сякаш за да ѝ пошепне нещо на ухото. Но вместо това я целуна.
— ...бичам те, Ча... — каза той и умря.

Дон Джулс се бе оказал в позицията на главнокомандващ поради липса на други желаещи. Той удържа хората, колкото можа, след започването на пожара, убеден, че малкото момиченце ще побегне в техния обсег на обстрел. Когато това не се случи — агентите пред конюшната започнаха да долавят с по някой поглед какво е станало с онези зад нея, — реши че не може да чака повече, ако иска да ги задържи. Започна да се придвижва напред и останалите тръгнаха с него... но лицата им бяха напрегнати и вкаменени. Те вече не приличаха на мъже, тръгнали на лов за патици.

Тогава от вътрешната страна на двойните врати бързо се раздвижиха сенки. Тя излизаше. Оръжията се вдигнаха: двама стреляха преди навън да се е появило каквото и да било. После...

Но не беше момиченцето; бяха конете, шест, осем, десет, с избила по козината им пяна, с въртящи се очи, обрамчени в бяло, обезумели от страх.

Хората на Джулс, с пръсти на спусъците, откриха огън. Дори онези, които отначало се въздържаха да стрелят, като видяха, че излизат коне, а не човешки същества, изглежда бяха неспособни да спрат, след като колегите им започнаха. Това беше касапница. Два коня паднаха на колене, единият, цвилейки нещастно. В яркия октомврийски въздух бликна кръв и слегна тревата.

— Престанете! — кресна Джулс. — Престанете, дявол да ви вземе! Престанете да стреляте по тия проклети коне!

Със същия успех можеше да бъде крал Кнут и да дава заповеди на прилива. Мъжете — изплашени от нещо, което не можеха да видят, напрегнати до краен предел от бръмченето на алармената инсталация, положението яркожълто, огъня, който вече бълваше плътни черни облаци дим към небето, и силното бууууммм на експлодиращия бензин за трактори — на края разполагаха движещи се мишени, по които да стрелят... и те стреляха.

Два коня лежаха мъртви на тревата. Друг беше паднал наполовина върху чакълена аля и хълбоците му бързо се издигаха и

спадаха. Три други, полудели от страх, свърнаха наляво и се отправиха към неколцината мъже, пръснати там. Те отстъпиха със стрелба, но на единия краката се преплетоха и пищейки, той беше стъпкан.

— Престанете! — крещеше Джулс. — Престанете! Прекратете... прекратете огъня! Дяволите да ви вземат, престанете да стреляте, тъпаци!

Но касапницата продължаваше. Мъжете презареждаха оръжията си със странни, безизразни лица. Много от тях, подобно на Рейнбърд, бяха ветерани от Виетнамската война и лицата им носеха мрачния, сгърчен израз на хора, които отново преживяват с безумна сила стар кошмар. Няколко души бяха престанали да стрелят, но те бяха малцинство. Пет коня лежаха ранени или мъртви на тревата и алеята. Няколко бяха избягали, между тях и Некромант, развял опашката си като бойно знаме.

— Момиченцето! — изпищя някой, сочейки към вратата на конюшната. — Момиченцето!

Беше твърде късно. Касапницата на конете току-що бе приключила и вниманието им бе раздвоено. По времето, когато се извърнаха към мястото, където Чарли стоеше с наведена глава, дребничка и смъртоносна в дънковото си костюмче и тъмносини тричетвърти чорапи, вълните от огън вече бяха започнали да се излъчват радиално от нея към тях, като нишки на някаква носеща смърт паяжина.

Чарли отново се потопи в силата и усети облекчение.

Загубата на баща ѝ, пронизваща и остра като кинжал, избледня и се превърна само в тъпа болка.

Както винаги силата я привличаше подобно на омайна и ужасна играчка, чиито пълни възможности тепърва ще се разкриват.

През тревата, към неравната редица от мъже, препускаха бразди от огън.

„Вие сте избили конете, гадове мръсни“ — помисли си тя и гласът на баща ѝ прозвуча като ехо, сякаш в съгласие: „Ако трябва, убий всички на пътя си, Чарли. Това е война. Накарай ги да разберат, че са били на война.“

Да, реши тя, ще ги накара да разберат, че са били на война.

Някои от мъжете се предаваха и вече бягаха. С леко завъртане на главата си тя кривна една от вълните огън надясно и трима души бяха погълнати, превърнати заедно с дрехите в пламтящи парцали. Те падаха на земята с гърчене и писъци.

Нещо изсвири покрай главата ѝ, а друго парна с тънък огън китката ѝ. Това беше Джулс, който от поста на Ричард се бе въоръжил отново. Той стоеше там, с разкрасени крака, с насочен пистолет и стреляше по нея.

Чарли тласна към него твърда плътна струя от сила.

Джулс отхвъркна назад така внезапно и с такава ярост, сякаш огромен невидим кран за разбиване го бе ударил с топуза си. Той отлетя на петнайсет метра, вече не човек, а кипящо кълбо от огън.

Тогава всички се обърнаха и побягнаха. Бягаха както някога, във фермата Мандърс.

„Полезно е — помисли си тя. — Полезно е за вас.“

Чарли не искаше да убива хора. Това не се бе променило. Новото беше, че ще ги убива, ако се налага. Ако застават на пътя ѝ.

Тя тръгна към по-близката от двете къщи, изправила се на малко разстояние от един хамбар, свършена като снимка в календар с пейзажи, с лице към своята двойница отвъд просторната морава.

Стъклата гръмнаха като изстрели, дървените решетки с плъзнал по тях бръшлян по източната страна на къщата потрепераха и се възпламениха в артерии от огън. Боята запуши, набъбна и се запали. Към покрива се протегнаха като грабливи ръце пламъци.

Една от вратите устремено се отвори и пропусна навън паническият рев на пожарната сирена и двайсетина секретарки, техници и лаборанти, които се затичаха към оградата, където ги посрещнаха смъртоносното електричество и лаещите, скачащи кучета, и те се защураха като изплашени овце. Силата искаше да се втурне към тях, но Чарли я отклони към самата ограда, принуждавайки спретнатите ромбове на мрежата да закапят, потекат и заплачат с разтопени метални сълзи. Чу се нисък барабанящ звук, тихо изпукване при претоварването на оградата и тя започна да дава накъсо участък по участък. Ослепителни пурпурни искри се стрелкаха към небето. От върха на оградата отскачаха малки огнени топки и белите порцеланови изолатори експлодираха като глинени патици на стрелбище.

Кучетата вече полудяваха. Козината им беше щръкнала в неравни шипове и те препускаха напред-назад между вътрешната и външната мрежа като побеснели банши^[1]. Едно от тях се блъсна в плюещата високо напрежение ограда и хвъркна право нагоре, с разперени и вкочанени крака. То се стовари във вид на димяща купчина. Двама от другарите му го нападаха в свирепа истерия.

Зад къщата, в която бяха държали Чарли и баща ѝ, нямаше хамбар, а една дълга, ниска, безупречно поддържана сграда, също облицована с червени хамбарни дъски, с бели шарки. В тази сграда се помещаваше автомобилният парк на Арсенала. Сега широките врати зейнаха и навън излетя армирана лимузина кадилак с правителствени номера. Подвижният капак на покрива беше отворен и през него се подаваха главата и гърдите на някакъв мъж. С подпрени на покрива лакти, той започна да стреля по Чарли с лека картечница. Твърдият торф пред нея се разлетя в разпарцаливени парчета и чимове.

Чарли се обърна към колата и пусна силата свободно в тази посока. Тя все още нарастваше: превръщаше се в нещо гъвкаво, но тежко, нещо невидимо, което сега изглежда се самозахранваше в спирална верижна реакция от вече изразходваното количество. Бензиновият резервоар на лимузината експлодира, отнесе задната част на колата и изстреля като копие ауспуха в небето. Но още преди това

главата и гърдите на стрелеца се превърнаха в пепел, предното стъкло на колата хлътна навътре и специалните, самозалепващи се гуми на лимузината започнаха да се топят като лой.

Колата продължи през своя собствен пръстен от огън, заора напред неуправляема, загуби първоначалната си форма, стопила се в нещо, което напомняше на торпедо. Тя се преобърна два пъти и се разтърси от втора експлозия.

Сега и от другата къща изкачаха хора и се разбягваха като мравки. Чарли можеше да ги помете с огън — и част от нея го искаше, — но с усилие на отслабващата си воля тя обърна силата към самата къща, къщата, в която ги бяха държали против волята им... къщата, в която Джон я бе измамил.

Тя я освободи цялата. За миг изглеждаше, че нищо не се случва: само във въздуха се появи слабо блещукане, като над яма за печене на курбан, където въглищата са старателно натрупани... а после цялата къща експлодира.

Единствения ясен образ, който ѝ остана (а по-късно се повтори няколко пъти и в разказите на оцелелите), беше на комина, който се издига в небето подобно на тухлена ракета, привидно непокътнат, докато двайсет и пет стайната къща под него се разпадна като малка кукленска картонена къщичка в пламъците на горелка.

Камъни, дъски, талпи се вдигаха във въздуха и отлитаха надалече върху горещия драконовски дъх на чарлината сила. Една пишеща машина Ай Би Ем, стопена и изкривена в нещо, което приличаше на заплетена стоманена тел за съдове, се врътна към небето и се разби между двете огради, изкопавайки кратер. Един секретарски стол с лудо развъртяла се седалка, изхвъркна извън полезрението със скоростта на стрела, изстреляна от арбалет.

През моравата към Чарли лъхаше горещина.

Тя се огледа наоколо какво друго да разруши. Вече от няколко места се издигаше пушек — от двете изящни довоенни къщи (само едната все още се разпознаваше), от конюшните, от остатъците на лимузината. Дори навън на открито, горещината започваше да става непоносима.

А силата продължаваше да намира, искаше да бъде изпратена навън, имаше нужда да бъде изпратена навън, за да не се обърне към източника си и да го унищожи.

Чарли не си представяше какви невъобразими неща е възможно да са станали. Но когато се обърна назад към оградата и пътя, извеждащ от територията на Арсенала, тя видя как хората се хвърлят срещу мрежата, заслепени от панически ужас. На някои места оградата беше направила късо и те бяха успели да се покатерят. Кучетата бяха докопали една млада жена с жълта каубойска пола, която пищеше ужасяващо. И така ясно, сякаш все още беше жив и стоеше до нея, Чарли чу баща си да вика: Достатъчно, Чарли! Достатъчно! Спри, докато още можеш!

Но дали можеше?

Извърна се от оградата и отчаяно затърси това, от което имаше нужда, като в същото време отблъскваше силата, опитваше се да я задържи в равновесие и временен покой. Ала тя започна да пълзи безцелно, вилнейки в разширяващи се спирали през тревата. Нямаше нищо. Нищо освен...

Езерцето.

---

[1] Зли духове в ирландската митология, чийто вой предвещава смърт в къщата. — Б. пр. ↑

О. Дж. бе решен да излезе и никакви кучета нямаше да го спрат.

Той бе избягал от къщата, когато другите започнаха да се събират при конюшните. Беше много изплашен, но не чак в такава паника, че да се хвърли върху електрифицираната ограда, след като вратите автоматично се плъзнаха по релсите си и се затвориха. Наблюдавал бе цялото унищожение иззад дебелия набразден ствол на един стар бряст. Когато малкото момиченце предизвика късите съединения в оградата, той го изчака да се придвижи по-нататък и да ангажира вниманието си с разрушаването на къщата. Тогава притича към оградата със Самохвалкото в дясната си ръка.

Щом един сектор остана без напрежение, той се покатери през него и се спусна върху пътеката на кучетата. Две се хвърлиха към него. Той стисна с лявата ръка дясната си китка и ги застреля и двете. Големи гадини бяха, но Самохвалкото беше по-голяма. Приключи за тях яденето на „Сочно лакомство“, освен ако сервира този боклук и горе, на кучешкото небе.

Третото куче му скочи изотзад, откъсна седалището на панталоните му заедно със солидно парче месо от левия му бут и го събори на земята. О. Дж. се претърколи и се счепка с него с една ръка, стиснал Самохвалкото с другата. Успя да нанесе удар с дръжката на пистолета, а щом кучето се хвърли към гърлото му го обърна с дулото напред. То гладко се плъзна между челюстите на добермана и О. Дж. дръпна спусъка. Изстрелът беше приглушен.

— Доматен сос! — извика О. Дж. и се изправи на разтрепераните си крака. Той започна да се смее истерично. Външната врата вече не беше електрифицирана: дори нейното слабо напрежение бе дало накъсо. О. Дж. се опита да я отвори. Струпваха се и други хора и я разтърсваха. Оцелелите кучета се бяха отдръпнали и ръмжаха. Някои от останалите агенти също бяха извадили пистолетите си и стреляха по тях, като по панички. Дисциплината се бе възстановила дотолкова, че въоръжените с пистолети стояха в груба окръжност около невъоръжените секретарки, лаборанти и техници.

О. Дж. се хвърли с цялата си тежест срещу вратата. Тя не се отвори. Беше се заключила заедно с всичко останало. О. Дж. се огледа, без да е съвсем сигурен, какво да предприеме по-нататък. Той си беше възвърнал част от здравия разум: едно е да офейкаш, когато си сам и ненаблюдаван и друго, когато има толкова много свидетели наоколо.

Ако това пъклено хлапе остави някакви свидетели.

— Ще трябва да се прехвърлите отгоре! — извика той. Гласът му се изгуби сред общото суетене. — Прехвърляйте се отгоре, да ви вземат дяволите! — Никаква реакция. Те само се скупчваха край външната мрежа, с безизразни и лъснали от паника лица.

О. Дж. сграбчи една жена, притиснала се към вратата до него.

— Неееее! — изпищя тя.

— Катери се, кучко! — изръмжа О. Дж. и я бутна, за да я накара да тръгне. Тя започна да се катери.

Другите я видяха и започнаха да схващат идеята. Вътрешната мрежа още пушеше и на места плюеше искри; някакъв дебелак, в когото О. Дж. позна един от интендантските готвачи, се беше вкопчил в горе-долу две хиляди волта. Той се тръскаше и друсаше. Краката му танцуваха бързо „буги-вуги“ по тревата, устата му зееше отворена, а бузите му почерняваха.

Един от доберманите се хвърли напред и откъсна парче месо от крака на мършав очилат мъж в лабораторна престилка. Някой от агентите стреля по кучето, не улучи и раздробил лакътя на младия мъж с очилата. Лабораторният техник падна на земята и се затъркаля сграбчил лакътя си и призоваващ светата Дева на помощ. О. Дж. застреля кучето, преди да е успяло да ухапе младежа за гърлото.

Каква каша, простена той вътрешно. О, Боже мой, каква каша!

Вече десетина човека се катереха по широката врата. Жената, която О. Дж. бе накарал да се размърда, достигна върха, политна и падна отвън със задавен вик. Тя моментално започна да пици. Вратата беше висока; падането бе от три метра — беше се приземила лошо и си бе счупила ръката.

О, Боже Господи, каква каша!

Плъзнали по вратата, те изглеждаха като представата на луд за тренировка на новобранци от флота.

О. Дж. проточи врат назад и се опита да види хлапето, да види дали не идва за тях. Ако идва, свидетелите ще трябва сами да се

погрижат за себе си; той ще се прехвърли през тази врата и ще изчезне.

Тогава един от лаборантите извика:

— О, Божичко, какво е това?

Съскането се извиси светкавично и удави гласа му. По-късно О. Дж. щеше да си спомня как му се сторило, че баба му пържи яйца, но звукът бил милиони пъти по-силен, сякаш цяла тумба великани едновременно са решили да си изпържат яйца.

Съскането прииждаше, растеше и изведнъж езерцето с патиците между двете къщи се скри сред облак от бяла пара. Цялото езеро, около двайсет метра широко и в центъра си два метра дълбоко вреше.

За момент О. Дж. успя да види Чарли, застанала на около двайсет метра от езерцето, с гръб към онези от тях, които все още се бореха да излязат навън, а после и тя се изгуби сред парата. Свистенето нарастваше без прекъсване. Над зелената морава се стелеше бяла мъгла и яркото есенно слънце хвърляше прекрасни дъги сред памучната влага. Облакът пара се носеше на вълни. Вместо да бягат, спасяващите се висяха по оградата като мухи, с извърнати назад глави, и наблюдаваха.

„Ами ако водата не стигне? — ненадейно си помисли О. Дж. — Ами ако не стигне, за да изгаси нейния кибрит, факла или каквото, по дяволите, беше? Какво ще стане тогава?“

Орвил Джеймисън реши, че не желае да се мотае наоколо, за да узнае. Бе получил достатъчно от геройския пай. Той тикна Самохвалкото в кобура под мишницата си и се изкатери по вратата почти тичешком. На върха ловко прекрачи и в гъвкаво кълбо се приземи близо до жената, която все още стискаше счупената си ръка и пицеше.

— Съветвам те да не си хабиш дъха, а да се махаш по дяволите оттук — обърна се към нея О. Дж. и бързо последва собствения си съвет.

Чарли стоеше в собствения си свят от белота и тласкаше силата си в езерцето, борейки се с нея, за да я укроти, за да я накара да престане. Нейната жизненост изглеждаше безкрайна. Вече я бе овладяла наистина: тя струеше гладко към езерото като през невидима тръба. Но какво ще стане, ако цялата вода изври, преди да е разрушила и разпръснала силата?

Никакво унищожение повече. По-скоро ще ѝ позволи да се върне в нея самата и да я разруши, отколкото да тръгне навън и пак да започне сама да се подхранва.

(Прибери се! Прибери се!)

Най-после усети как тя загубва част от настойчивостта си, от... целостта си. Разпадна се. Навсякъде се стелеше плътна бяла пара и миришеше на гладачница. Чуваше се гигантско бълбукащо съскане откъм езерото, което вече не можеше да се види.

(!! ПРИБЕРИ СЕ!!)

Пак ѝ се мярна смътна мисъл за баща ѝ и скръбта отново я прорязва: мъртъв, той е мъртъв; мисълта, изглежда, още повече разпръсваше силата и най-после съскащият звук започна да намалява. Парата величествено се кълбеше покрай нея. Над главата ѝ слънцето се бе превърнало в потъмняла сребърна монета.

„Аз промених слънцето — помисли си тя без никаква връзка, а след това: — Не... не е истина... това е от парата... мъглата... тя ще се разсее...“

Но с внезапна увереност бликнала от самите ѝ дълбини, Чарли разбра, че би могла да промени слънцето, ако поиска... след време.

Силата все още растеше.

Този акт на разрушение, този апокалипсис беше доближил само сегашните ѝ граници.

Потенциалът бе едва докоснат.

Чарли падна в тревата на колене и започна да плаче, да оплаква баща си, да оплаква и другите хора, които бе убила, дори Джон. Може би това, което Рейнбърд бе искал за нея, щеше да бъде най-доброто, но

дори след смъртта на баща си и този дъжд от разрушения върху съвестта си, тя усещаше жажда да живее, един упорит ням копнеж да оцелее.

И затова може би най-силно от всички оплакваше себе си.

Нямаше представа колко дълго е седяла на тревата, със скрита между ръцете глава; макар да изглеждаше невъзможно, струваше ѝ се, че може дори да е поспала. Щом дойде на себе си, видя, че слънцето е малко по на запад върху небето и е малко по-ярко. Лекият бриз бе накъсал на парцали и издухал парата от врящото езеро.

Чарли бавно стана и се огледа наоколо.

Езерото първо грабна погледа ѝ. Тя разбра, че е било... на косъм. Останали бяха само локвички вода, лъснали под слънчевите лъчи като ярки стъклени скъпоценности, инкрустирани в гладката кал на езерното дъно. Тук-там лежах изкаляни листа на лилии и други водни растения, подобни на ръждясали бижута; калта вече бе започнала да изсъхва на места и да се напуква. Забеляза в нея няколко монети и нещо ръждясало, което приличаше на много дълъг нож или на острие от сенокосачка. Навсякъде около езерото тревата беше обгорена до черно.

Над комплекса на Арсенала тегнеше смъртна тишина, нарушавана единствено от оживеното бумтене и пукане на огъня. Баща ѝ поръча да ги накара да разберат, че са били на война, и останките наистина напомняха за напуснато бойно поле. Конюшният, хамбарът и къщата от едната страна на езерото яростно горяха. Къщата от другата страна се бе превърнала в димящи отломъци. Мястото имаше вид сякаш е било улучено от огромна запалителна бомба или снаряд от Втората световна война.

През тревата във всички посоки водеха изгорели и почернели линии и описваха идиотските спирали, които все още димяха. Армираната лимузина бе спряла на ръба на една вдлъбнатина в земята. Тя вече не приличаше на кола, а на голяма буца метал без предназначение.

Оградата беше най-лошото.

Покрай вътрешния ѝ периметър лежах разпръснати тела — пет или шест. В междинното пространство имаше още два-три трупа, плюс разхвърляните мъртви кучета.

Като в сън, Чарли тръгна натам.

По моравата се движеха и други хора, но не много. Двама я видяха да идва и побягнаха. Останалите изглежда нямаха никакво понятие коя е и никаква представа, че тя е причинила всичко това. Те се движеха с унесената, самодоволна походка на зашеметени от шока оцелели.

Чарли започна да се катери по вътрешната мрежа.

— Недей — извика ѝ с разговорен тон един мъж в санитарна униформа. — Ще те спипат песовете, момиченце.

Чарли не му обърна внимание. Останалите кучета ѝ изръмжаха, но не се приближиха: и на тях изглежда им беше дошло в повече. Тя се изкатери и по външната врата, като се движеше бавно и предпазливо, държеше се здраво и пъхаше върховете на мокасините си в ромбовидните дупки на мрежата. Стигна до върха, прехвърли внимателно единия си крак, след това другия. После, със същата предпазливост се спусна надолу и за първи път от половин година стъпи на земя, която не принадлежеше на Арсенала. За миг тя просто застана там, като в шок.

„Свободна съм — помисли си мрачно. — Свободна.“

В далечината воят от сирени се усили, приближаваше се.

Жената със счупената ръка още седеше на тревата, на около двайсет крачки от изоставената къщичка на пазача. Тя приличаше на дебело дете, твърде отегчено, за да се изправи. Около очите ѝ имаше бели кръгове от уплаха. Устните ѝ бяха добили синкав оттенък.

— Ръката ви — обади се дрезгаво Чарли.

Жената вдигна поглед към нея, позна я и се задърпа назад, хленчейки от страх.

— Не се приближавай до мен — изсъска тя яростно. — Все опити! Все опити! Нямам нужда от никакви опити! Ти си вещица! Вещица!

Чарли спря.

— Ръката ви. Моля ви. Ръката ви. Съжалявам. Моля ви. — Устните ѝ пак трепереха. Сега ѝ се струваше, че паниката на жената, въртящите се очи и озъбената ѝ гримаса са най-лошото нещо на света. — Моля ви — извика тя. — Съжалявам! Те убиха татко!

— Трябвало е и тебе да убият — рече жената задъхано. — Защо не се изгориш, като съжаляваш толкова?

Чарли направи крачка към нея, жената пак се отмести и изпищя, щом се опря на ранената си ръка.

— Не се приближавай до мен!

И изведнъж цялата скръб, болка и гняв на Чарли се изляха в думи.

— За нищо не съм виновна! — изкрещя тя на жената със счупената ръка. — За нищо не съм виновна: те сами си го докараха до главите и аз няма да приема обвиненията и няма да се убия! Чувате ли ме? А?

Жената се сви назад, мърморейки.

Сирените бяха по-близо.

Чарли усети как силата нетърпеливо се надига заедно с чувствата ѝ.

Тя я затръшна обратно, принуди я да се махне.

(и няма да правя това)

Тръгна и остави мърморещата, свита жена зад себе си. В далечината край пътя се простираше ливада с високи до кръста трева и тимотейка, сребърнобяла през октомври, но все още благоуханна.

(къде отивам?)

Още не знаеше.

Но те никога повече нямаше да я хванат.

ЧАРЛИ САМА

Историята се появи частично още същата сряда вечер в късните новини по телевизията, но в пълния ѝ вид тя бе поднесена на американците едва когато се събудиха на следващата сутрин. Дотогава цялата налична информация беше събрана и свързана в нещо, което американците наричат „новина“, подразбирайки: „Разкажете ми нещо, което да има начало, среда и някакъв край.“

Историята, която Америка получи за сутрешната си чаша кафе посредством „Днес“, „Добро утро, Америка“ и „Утринни новини на Си Би Ес“, беше следната. Свръхестествен научен център за теоретични изследвания в Лонгмънт, Вирджиния, бил нападат със запалителни бомби от терористи, все още неизвестни, макар вече три групировки да претендирали за честта — една от японски червени, някакви отцепници от „Червения септември“ и една родна, с пищното и чудновато наименование „Войнстващите метеоролози на Средния запад“.

Въпреки че никой не беше сигурен кой точно стои зад нападението, репортажите бяха съвсем конкретни относно начина на провеждането му. Един служител на име Джон Рейнбърд, индианец и ветеран от Виетнам, бил двоен агент и поставил запалителните бомби на терористите. Той бил убит — нещастен случай или самоубийство — в близост до една от запалителните бомби, в конюшната. Според един източник Рейнбърд всъщност загинал от горещината и пушека, докато се опитвал да изкара конете от пламналата конюшня, което послужи като повод за обичайните иронични коментари относно хладнокръвните терористи, интересувачи се повече от животните, отколкото от хората. В трагедията загинали двайсет души, четирийсет и пет били ранени, десет от тях сериозно. Всички оцелели били „секвестирани“ от правителството.

И толкова. Името на Арсенала почти не се спомена. Нямаше нужда.

Само дето историята остана недовършена.

— Не ме интересува къде е — отсече новата глава на Арсенала четири седмици след големия пожар и бягството на Чарли. През първите десетина дни, когато момиченцето лесно можеше отново да бъде уловено в мрежата на Арсенала, там цареше пълно объркване, от което все още не можеха да се оправят. Новата глава седеше зад временно бюро: нейното собствено нямаше да е готово още три дни. — И не ме интересува какво умее. Тя е осемгодишно дете, а не супермен. Няма да може да се крие много дълго. Искам да се намери и след това — да се убие.

Тя говореше на мъж на средна възраст, който приличаше на библиотекар от малко градче. Излишно е да се споменава, че не беше.

Той почукваше по бюрото на главата с купчинка подредени компютърни бланки. Картотеката на Кап не бе оцеляла в пожара, но по-голяма част от информацията се съхраняваше в банките на компютърната памет.

— Какво е положението с тези?

— Плановете със „Серия шест“ са отложени за неопределено време — му отвърна главата. — Всичко е въпрос на политика, разбира се. Единайсет старци, един млад мъж и три синьокоси стари дами, които вероятно са се абонирали за някоя швейцарска хормонална клиника... и всички ги тресе от страх при мисълта какво би станало, ако момиченцето се появи. Те...

— Много се съмнявам, че сенаторите от Айдахо, Мей и Минесота ги тресе от страх — промърмори мъжът, който не беше библиотекар.

Главата сви рамене.

— Те се интересуват от „Серия шест“. Естествено. Бих нарекла положението обаче кехлибарено. — Тя се заигра с дългата си коса — гъста, красиво тъмнокестенява. — „Отложени за неопределено време“ означава, докато не им предадем момиченцето с номер, закачен на палеца на крака.

— Налага се да бъдем Саломе — промърмори мъжът през бюрото. — Но подносът ни е все още празен.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Няма значение. Май сме пак на първото квадратче.

— Не съвсем — мрачно отговори главата. — Тя не разполага вече с баща си, който да я пази. Сега е самичка. И аз искам да се намери. Бързо.

— А ако си изпее всичко, преди да я открием?

Главата се облегна в стола на Кап и сплете ръце зад врата си. Мъжът, който не беше библиотекар, одобрително изгледа как пуловерът очерта закръглените форми на гърдите ѝ. Кап никога не бе изглеждал така.

— Ако имаше намерение да изплюе камъчето, мисля, че досега щеше да го е сторила. — Тя отново се наведе напред и почука по календара на бюрото. — Пети ноември... и нищо. Междувременно смятам, че сме взели всички разумни предпазни мерки. „Таймс“, вашингтонския „Поуст“, чикагския „Трибюн“... следим всички по-значителни издания, но засега няма нищо.

— Да допуснем, че реши да се обърне към някой от по-дребните? Подънския „Таймс“ вместо нюйоркския? Не можем да следим всеки информационен орган в страната.

— Така е за съжаление — съгласи се главата. — Но не се е появило нищо. Което означава, че тя нищо не е казала.

— А и без това кой би повярвал на такава щуротия от устата на осемгодишно момиченце?

— Ако в края на историята запали нещо, мисля, че може и да са склонни да повярват — възрази главата. — Но знаеш ли какво твърди компютърът? — Тя се усмихна и потупа бланките. — Компютърът твърди, че има осемдесет процента вероятност да успеем да доставим трупа ѝ на комитета, без дори да си мръднем пръста... освен за да установим самоличността ѝ.

— Самоубийство?

Главата кимна. Тази перспектива, изглежда, страшно много ѝ допаднаше.

— Хубаво — стана мъжът, който не беше библиотекар. — Колкото до мен, аз не съм забравил как компютърът също твърдеше, че Андрю Макджий почти със сигурност е напълно изчерпан.

Усмивката на главата потрепна.

— Приятен ден, шефе — пожела мъжът, който не беше библиотекар, и нехайно си излезе.

В същия ноемврийски ден мъж с ватирани блуза и панталон и зелени ботуши цепеше дърва под мекото бяло небе. В този приятен ден перспективата за още една зима изглеждаше още далечна — температурата беше десет градуса. Сакото на мъжа, за което жена му трябваше да го сгълчи, та да го облече, висеше на един кол от оградата. Зад него, струпана до стената на стар хамбар, се издигаше ефективна камара от оранжеви тикви — някои от тях вече започваха да гният за съжаление.

Мъжът постави нов пън на дръвника, вдигна брадвата и я стовари. Прозвуча глух удар и от двете страни на дръвника падна по цепеница. Той тъкмо се навеждаше, за да ги вдигне и да ги метне върху останалите, когато един глас зад него каза:

— Взел си нов дръвник, но следите още стоят, нали? Още стоят.

Мъжът стреснато се обърна. Това, което видя, го накара без да иска да отстъпи крачка назад и да изпусне брадвата на земята, където тя падна върху дълбока, неизличима, изгорена следа в пръстта. Първо помисли, че вижда дух, някакво ужасно привидение на дете, вдигнато от гробището на дартмутския кръстопът, на пет километра от пътя. Тя стоеше на алеята, бледа, мръсна и слаба, с хлътнали и блестящи очи и разкъсано на парцали костюмче. Следа от одраскване се плъзваше от дясната ѝ длан почти до лакътя. Изглеждаше инфектирана. На краката ѝ имаше мокасини или нещо, което някога е било мокасини; сега беше трудно да се определи.

А после изведнъж той я позна. Това беше момиченцето отпреди година: тя се бе нарекла Робърта и имаше огнехвъргачка в главата си.

— Боби? — поколеба се той. — Господи помилуй, ти Боби ли си?

— Да, още са точно там — продължи момиченцето без да го чува и той внезапно осъзна какво блести в очите му; то плачеше.

— Боби, миличка, какво е станало? Къде е татко ти?

— Още стоят — завърши тя и се срути напред в безсъзнание. Ърв Мандърс едва успя да я подхване. Прегърнал я, коленичил в

пръстта на задния двор, той започна да вика жена си.

Доктор Хофериц пристигна по здрач и остана в спалнята с момиченцето около два̀сет минути. Ърв и Норма Мандърс седяха в кухнята и повече гледаха, отколкото ядяха вечерята си. От време на време Норма поглеждаше съпруга си — не обвинително, а просто въпросително и страхът се промъкваше не в очите ѝ, но около тях — очи на жена, която се бори със силно главоболие или болки в кръста.

Мъжът на име Таркингтън пристигна в деня след големия пожар във фермата; той дойде в болницата, в която лежеше Ърв, и им се представи с картичката си, на която пишеше само УИТНИ ТАРКИНГТЪН — ПРАВИТЕЛСТВЕН ДОГОВАРЯЩ.

— Махайте се — сопна се Норма. Устните ѝ бяха стиснати и бели, а в очите ѝ се таеше същата болка, както сега. Тя посочи към ръката на съпруга си, обвита в планини от бинт; бяха му поставили и дренажи и доста го болеше. Ърв се бе пошегувал, че изкарал по-голямата част от Втората световна война без други поражения, освен едни болезнени хемороиди; трябвало да се върне у дома, в имота си в Хейстингс Глен, за да го ранят. — Веднага се махайте — повтори Норма.

Но Ърв, който вероятно бе разполагал с повече време за размисъл, рече:

— Кажете каквото имате да казвате, Таркингтън.

Таркингтън извади чек за трийсет и пет хиляди долара — не правителствен, а от сметката на голяма застрахователна компания. Не тази, обаче, на която Мандърс бяха клиенти.

— Няма да купите с пари мълчанието ни — тросна се Норма и посегна към бутона над леглото на Ърв.

— Мисля, че ще е по-добре да ме изслушате, преди да предприемете нещо, за което по-късно ще се разкайвате — тихо и учтиво отговори Уитни Таркингтън.

Норма погледна към Ърв и той кимна. Ръката ѝ се отдръпна от бутона. С неохота.

Таркингтън носеше дипломатическо куфарче. Сега той го сложи върху коленете си, отвори го и извади папка, надписана с имената Мандърс и Брийдлъв. Очите на Норма се разшириха и стомахът ѝ започна да се обръща. Брийдлъв беше моминското ѝ име. Никой не обича да вижда името си върху правителствени папки; има нещо ужасно в мисълта, че квитанциите се пазят и може би някакви тайни са известни.

Таркингтън говори около четирийсет и пет минути, тихо и убедително. От време на време илюстрираше думите си с ксероксни копия от папката Мандърс/Брийдлъв. Норма бегло ги поглеждаше със стиснати устни, а после ги подаваше на Ърв в болничното му легло.

— Става дума за националната сигурност — каза Таркингтън в онази ужасна вечер. — Трябва да го осъзнаете. И на нас не ни е приятно, но безспорно трябва да ви накараме да бъдете разумни. Вие сте много слабо запознати с тези неща.

— Запознат съм с факта, че вие се опитахте да убиете един невъоръжен мъж и неговата дъщеричка — не се стърпя Ърв.

Таркингтън се усмихна студено — усмивка, запазена за хора, които глуповато претендират за познаване на методите на правителството за защита на своите повереници — и отговори:

— Вие не разбирате какво сте видели и какво означава то. Моята работа не е да ви убеждавам в този факт, а само да опитам да ви убедя да не говорите за него. Сега послушайте ме: не е необходимо всичко да става толкова болезнено. Чекът е освободен от данъци. Той ще покрие поправката на къщата ви и болничната смета, като една хубава малка сумичка ще остане отгоре. И ще се избягнат огромно количество неприятности.

Неприятности, мислеше си Норма сега, докато слушаше как доктор Хофериц се движи насам-натам из спалнята и гледаше в своята почти недокосната вечеря.

След като Таркингтън си отиде, Ърв я погледна и макар че устните му се усмихваха, очите му излъчваха болка и обида.

— Както баща ми често викаше, когато участваш в състезание по хвърляне на лайна, не е важно колко ще хвърлиш, а колко ще полепне по тебе.

Те и двамата произлизаха от големи семейства. Ърв имаше трима братя и три сестри. Норма — четири сестри и един брат. Имаха

чичовци, племенници и братовчеди в изобилие. Имаха и родители, и баби и дядовци, и сватове... и както във всяко семейство — по един-двама нарушители на закона.

Един от племенниците на Ърв, момък на име Фред Дрю, когото той бе срещал само три или четири пъти, имал в задния си двор в Канзас малка градинка с марихуана, според документите на Таркингтън. Някакъв чичо на Норма, предприемач, бил затънал до гуша в дългове с недоходната си дейност по Гълф Коуст в Тексас. Този човек на име Майлоу Брийдлъв, издържал семейство от седем души и едно пошепване на правителството щяло да срути всичките му въздушни замъци и да го доведе до пълен банкрут. Една братовчедка на Ърв (втора братовчедка, той мислеше, че я е срещал веднъж, но не можеше да си спомни как изглежда) преди около шест години присвоила малка сума от банката, в която работела. Банката открила и я освободила от длъжност, като предпочела да не я съди, за да си спести неприятните последици от скандала. Тя възстановила парите за две години и дори се сдобила със средно печеливш собствен фризьорски и козметичен салон в Северен Форк, Минесота. Но срокът за давност още не бил изтекъл и тя можело да бъде подведена под отговорност по някой закон от банковото дело. ФБР имаше досие и за брата на Норма, Дон. В средата на шейсетте Дон участвал в студентска организация и за кратко бил замесен в заговор за нападение със запалителни бомби над един от филиалите на „Доу кемикъл къмпани“ във Филадельфия. Доказателствата не бяха достатъчно силни, за да се заведе дело (и самият Дон бе казал на Норма, че щом надушил накъде отиват работите, ужасен напуснал групата), но едно копие от досието, представено в отдела на корпорацията, където той работеше, несъмнено щеше да го лиши от длъжността му.

Гласът на Таркингтън бръмча цяла вечност в затворената тясна стаичка. Той беше запазил най-силния си коз за края. Първоначалната фамилия на рода Ърв, когато прадедите му през 1888-а се преселили от Полша в Америка, била Мандровски. Те били евреи и отчасти самият Ърв бе евреин, макар че още дядо му не се оженил за еврейка. Кръвта изтъняла още повече, когато и бащата на Ърв сторил същото (както и самият Ърв чрез женитбата си с Норма Брийдлъв, бивша методистка). Но в Полша все още живееха Мандровски и ако ЦРУ пожелаеше, можеше да задвижи къса верига от действия, които да

завършат, като направят много, много труден живота на онези роднини, които Ърв никога не бе виждал.

Гласът на Таркингтън затихна. Той постави отново папката си на мястото ѝ, затвори с щракване дипломатическото куфарче, сложи го пак до краката си и погледна сияно към тях като добър ученик, който току-що си е изпял отлично урока.

Ърв лежеше на възглавницата и се чувстваше много уморен. Усецаше погледа на Таркингтън върху себе си и това не беше от особено значение, но и очите на Норма бяха приковани в него, нетърпеливи и питащи.

„Имаш роднини в майката родина, а? — помисли си Ърв. Този израз беше такова клише, че звучеше смешно, но, кой знае защо, хич не му беше до смях. — Колко поколения трябва да минат, за да не са ти вече роднини? Четири? Шест? Осем? Вятър работа. А ако му се опънем на този лицемерен мазник, тогава какво?“

Доктор Хофериц, който беше почти на осемдесет, бавно излезе от спалнята, прокарайки съсухрени пръсти през бялата си коса. Ърв и Норма, и двамата доволни, че ги изтръгват от спомените им за миналото, се обърнаха към него.

— В съзнание е — съобщи доктор Хофериц и сви рамене. — Не е в много добра форма вашата малка дрипла, но няма никаква опасност. На ръката си има инфектирана драскотина и още една на гърба, която твърди, че е получила като пълзяла под ограда от бодлива тел, за да избяга от „едно прасе, което ѝ било сърдито“.

Хофериц седна с въздишка на кухненската маса, извади пакет „Кемъл“ и запали една. Цял живот беше пушил и понякога се смееше пред колеги, че що се отнася до него, всички, които проповядват против тютюна, могат да вървят по дяволите.

— Искаш ли да хапнеш нещо, Карл? — попита Норма.

Хофериц погледна към чиниите им.

— Не, но и да исках, май нямаше да става нужда да сервираш допълнително.

— Дълго ли ще се наложи да остане на легло? — попита Ърв.

— Трябва да я заведем в Олбъни — поясни Хофериц. На масата имаше чиния с маслини и той си взе една шепа. — Да бъде под наблюдение. Температурата ѝ е трийсет и девет градуса. От инфекцията. Ще ви оставя пеницилин и тубичка гентамицин. Това, от

което най-много има нужда, е да яде, да пие и да си почива. Недояждане. Обезводняване. — Той хвърли една маслинка в устата си. — Права си била да ѝ дадеш пилешки бульон, Норма. Всичко друго е щяла да повърне безусловно. Нищо, освен бистри течности утре. Телешки бульон, пилешки бульон, много вода. И много джин, разбира се, най-добрата от всички бистри течности. — Той захихика над старата шега, която и Норма и Ърв бяха чували вече десетки пъти, и метна в устата си нова маслина. — Ще трябва да уведомя полицията.

— Не — възкликнаха едновременно Ърв и Норма и се спогледаха, толкова очевидно изненадани, че доктор Хофериц отново се изкиска.

— Тя е в беда, нали?

Ърв се смути. Той отвори уста и пак я затвори.

— Може би има някаква връзка с онази неприятност, която изкарахте миналата година, а?

Този път Норма си отвори устата, но преди да успее да заговори, Ърв рече:

— Мислех, че си длъжен да докладваш само за огнестрелни рани, Карл?

— По закон, по закон — поде нетърпеливо Хофериц и си смачка цигарата. — Но ти знаеш, че има и дух на закона, както и буква, Ърв. Разправяш, че името на момиченцето е Робърта Макколи, но аз по-скоро ще повярвам, че магаре може да дриска жълтици. Тя казва, че си е одрала гърба, като е пълзяла под бодлива тел, а аз започвам да си мисля, че е странно да ти се случи такова нещо на път към роднините ти, дори при днешните ограничения на бензина. Тя твърди, че не си спомня много от последната седмица, и виж, това го вярвам. Коя е тя, Ърв?

Норма погледна към съпруга си изплашена. Ърв се наклони назад със стола си и се вгледа в доктор Хофериц.

— Да — започна накрая той. — Тя е свързана с онази миналогодишна неприятност. Затова и повиках теб, Карл. Ти си имал неприятности и знаеш, че понякога законите не са по-добри от хората, които ги използват. Разбери, че ако издадеш присъствието на това момиченце тук, ще причиниш неприятности на много хора, които не са го заслужили. На Норма и на мен, на много членове на рода ни... и на

нея, там, в спалнята. Повече не мога да ти кажа. Познаваме се от двайсет и пет години. Ти ще трябва да решиш какво да предприемеш.

— А ако си държа устата затворена — запали нова цигара Хофериц, — какво ще направите вие?

Ърв погледна към Норма, която срещна погледа му. След миг тя объркано, леко поклати глава и сведе очи към чинията си.

— Не зная — тихо промълви Ърв.

— Като папагал в клетка ли ще я отглеждате? — попита Хофериц. — В малко градче живеем, Ърв. Може и си задържа устата затворена, но аз съм изключение. Ти и жена ти принадлежите към църквата. Към „Чифлика“^[1]. Хора идват и си отиват. Ще се отбие насам и данъчният експерт някой хубав ден — оня, плешивият негодник — да определи нов данък на сградите ви. Какво ще направите? Ще й построите стаичка долу в мазето ли? Хубав живот за едно дете наистина.

Норма добиваше все по-разтревожен вид.

— Не зная — повтори Ърв. — Предполагам, че ми трябва известно време, за да размисля. Ясно ми е за какво говориш... но ако беше видял хората, които я преследваха...

Очите на Хофериц блеснаха при тези думи, но той си замълча.

— Трябва ми известно време, за да размисля. Засега ще запазиш ли в тайна присъствието й тук?

Хофериц метна последните маслини в устата си, въздъхна и се изправи, хванал се за ръба на масата.

— Да. Тя е здрава. Пеницилинът ще нокаутира микробите. Аз ще си държа устата затворена, Ърв. Но вие най-добре хубавичко си помислете над това. Дълго и съсредоточено. Защото едно дете не е папагал.

— Не е — тихо се съгласи Норма. — Не е, разбира се, че не е.

— Има нещо странно в това хлапе. Не можах да го разбера или да го „напипам“, но го усетих.

— Да — потвърди Ърв. — Има нещо странно в нея наистина, Карл. Затова е и в беда.

Той изпрати доктора навън, в топлата и дъждовна ноемврийска вечер.

---

[1] Земеделско сдружение. — Б. пр. ↑

След като докторът престана да я почуква и натиска със старческите си изкривени и удивително нежни ръце, Чарли изпадна в трескава, но не неприятна дрямка. Дочуваше гласовете им от другата стая и разбираше, че говорят за нея, но се чувстваше сигурна, че само говорят... не кроят планове.

Чаршафите бяха студени и чисти; теглото на шарения юрган притискаше успокоително гърдите ѝ. Тя се унасяше. Спомняше си как жената я нарече вещица. Спомняше си как се отдалечи. Спомняше си как хвана на стоп едно комби, пълно с хипита, които пушеха наркотици и пиеха вино, и си спомняше, че я наричаха малка сестричке и я питаха къде отива.

— На север — отговори тя и това предизвика рев на одобрение.

— После не си спомняше почти нищо до вчера, когато шопарът очевидно я бе гонил с намерение да я изяде. Как стигна до фермата Мандърс и защо дойде тук — дали го бе решила съзнателно, или не — не си спомняше.

Чарли се унасяше. Дрямката се задълбочаваше. Тя заспа. И в съня си се видя в Харисън как се сепва в леглото, с мокро от сълзи лице и ужасен писък, а майка ѝ се втурва при нея, кестенявата ѝ коса, ослепителна и прекрасна в утринната светлина, и тя извиква: „Мамо, сънувах, че ти и татко сте мъртви!“ А майка ѝ погалва с хладна ръка горещото ѝ чело и казва: „Спокойно, Чарли, спокойно. Вече е сутрин, всичко е било само един глупав сън!“

Тази нощ Ърв и Норма спаха много малко. Те изгледаха цяла серия от тъпи комични сценки, после новините и късния филм. Горедолу на всеки петнайсет минути Норма ставаше, тихо излизаше от всекидневната и отиваше да нагледа Чарли.

— Как е тя? — попита Ърв към един и четвърт.

— Добре. Спи.

Той изсумтя.

— Какво ще правим, Ърв?

— Трябва да я задържим, докато се позакрепи. После ще говорим с нея. Ще разберем за баща ѝ. Мога да гледам напред само дотолкова.

— Ако те се върнат...

— Защо да се връщат? — попита Ърв. — Те ни накараха да си замълчим. Мислят, че са ни изплашили...

— Те действително ни изплашиха — прошепна Норма.

— Но това не беше редно — отговори Ърв също шепнешком. — Ти го знаеш. Онези пари... онези „застрахователни“ пари... винаги съм се чувствал неудобно заради тях, а ти?

— Да — размърда се неспокойно тя. — Но доктор Хофериц е прав, Ърв. Едно малко момиченце трябва да се среща с хора... и да ходи на училище... да има приятели... и... и...

— Видя я какво направи тогава. Онова пиро-нещо си. Нарече я чудовище.

— Хиляди пъти съм се разкайвала за тази груба дума — рече Норма. — Баща ѝ... той изглеждаше толкова приятен човек. Само да знаехме къде е сега.

— Той е мъртъв — обади се едно гласче зад тях и Норма буквално извика, като се обърна и видя Чарли застанала на вратата, чиста сега и още по-бледа отпреди. Челото ѝ грееше като лампа. Тя плуваше в една от памучните нощници на Норма. — Моят татко е мъртъв. Те го убиха и сега няма къде да отида. Моля ви, ще ми помогнете ли? Съжалявам. Вината не е моя. Аз им казах, че вината не е

моя... казах им... но онази жена ме нарече вещица... тя каза... —
Сълзите вече напиреха, лееха се по бузите ѝ и думите ѝ преминаха в
несвързани ридания.

— О, мила, ела тук — призова я Норма и Чарли изтича към нея.

Доктор Хофериц дойде на следващия ден и обяви, че Чарли е по-добре. Дойде два дни по-късно и обяви, че е много по-добре. Дойде в края на седмицата и обяви, че е съвсем добре.

— Ърв, реши ли какво да правиш?

Ърв поклати отрицателно глава.

Норма отиде сама на църква тази неделя сутрин, като казваше на хората, че Ърв е „пипнал някакъв вирус“. Ърв си остана у дома с Чарли, която все още бе слаба, но можеше да се разхожда из къщата. Предния ден Норма ѝ бе купила много дрехи — не в Хейстингс Глен, където такава покупка щеше да предизвика коментари, а в Олбъни.

Ърв седеше край печката и си дялкаше. След малко Чарли дойде и седна до него.

— Не ти ли се иска да научиш? — започна тя. — Не ти ли се иска да научиш какво стана, след като взехме колата ти и си тръгнахме оттук?

Той вдигна поглед от парчето дърво, което дялкаше, и ѝ се усмихна.

— Смятам, че ще го разкажеш, когато си готова, фъстъче.

Лицето ѝ, бледо, сериозно и напрегнато, не се промени.

— Не се ли страхуваш от мен?

— Трябва ли?

— Не се ли страхуваш, че ще те изгоря?

— Не, фъстъче. Не ми се вярва да го направиш. Позволи ми да ти кажа нещо. Ти вече не си малко момиченце. Може да не си и голяма — някъде по средата си, — но си достатъчно голяма. Едно дете на твоята възраст — всяко дете — може да борави с кибрит и ако поиска да изгори къщата или нещо друго. Но малко деца го правят. За какво им е? За какво би го направила ти? На дете на твоята възраст може да му се повери нож или кибрит, ако е и наполовина толкова умно, колкото си ти. Така че — не. Не се страхувам.

При тези думи лицето на Чарли светна; по него се разля изражение на почти невероятно облекчение.

— Ще ти разкажа — реши тогава тя. — Ще ти разкажа всичко.

Чарли започна да говори и още говореше, когато един час покъсно се прибра Норма. Тя спря в антрето, заслушана, бавно си разкопча палтото и се съблече. Остави си чантата. А детският, някак

възрастен глас на Чарли продължаваше да бръмчи, без да спира, и разказваше ли, разказваше — за всичко.

А когато свърши, и двамата разбраха точно какви са рисковете и колко огромни са станали те.

Зимата дойде, без да е взето никакво твърдо решение. Ърв и Норма започнаха отново да ходят на църква, като оставяха Чарли сама в къщата, с изрични напътствия да не вдига телефона, ако звъни, и да слиза в мазето, ако намине някой, докато тях ги няма. Думите на Хофериц „като папагал в клетка“ преследваха Ърв. Той купи камара учебници — от Олбъни — и се зае сам да учи Чарли. Макар тя да беше схватлива, той не се справяше особено добре. Норма беше малко по-умела. Но понякога и двамата седяха край кухненската маса, наведени над учебник по история или география, и Норма вдигаше поглед към него с въпрос в очите... един въпрос, за който Ърв не успяваше да намери отговор.

Дойде Нова година; февруари; март. Рожденият ден на Чарли. Подаръци, купени от Олбъни. Като папагал в клетка. Но Чарли, изглежда нямаше нищо против и в някои отношения, разсъждаваше Ърв през нощите, в които не можеше да спи, може би това ѝ е било най-необходимо, този период на бавно лечение, на преминаване през всеки ден с бавния му, зимен ритъм. Но какво ще стане по нататък? Той не знаеше.

Един ден в началото на април, след напоителни двудневни дъждове, проклетите подпалки бяха толкова влажни, че той не можеше да запали кухненската печка.

— Отдръпни се за секунда — помоли Чарли и той го стори автоматично, мислейки, че тя иска да надникне вътре. Усети как нещо мина покрай него през въздуха, нещо твърдо и горещо, и миг по-късно подпалките пламнаха.

Ърв се обърна към нея с широко отворени очи и видя Чарли да му връща погледа с някаква нервна, виновна надежда на лицето си.

— Аз ти помогнах, нали? — попита тя не съвсем уверено. — Всъщност това не е лошо, нали?

— Да — отвърна той. — Не е лошо, ако умееш да го контролираш, Чарли.

— Малките мога да ги контролирам.

— Само не го прави пред Норма, момиче. Ще си глътне езика.

Чарли леко се усмихна.

Ърв се поколеба и добави:

— Колкото до мен, всеки път, когато решиш да ми помогнеш и да ми спестиш ядовете с тия проклети подпалки, действай. Мен никога не ме е бивало в тази работа.

— Добре — съгласи се тя, вече по-усмихната. — И ще внимавам.

— Естествено. Убеден съм — отговори той и само за миг пак му се мярнаха онези мъже на верандата, които се удряха по главите, за да угасят пламтящите си коси.

Лечението на Чарли се ускори, но все още имаше лоши сънища и апетита ѝ го нямаше никакъв. Тя беше по думите на Норма Мандърс, „злояда“.

Понякога се събуждаше от тези кошмари с плашеща внезапност, не толкова излязла от съня, колкото изхвърлена от него като военен пилот от самолета си. Веднъж ѝ се случи през една нощ от втората седмица на април: в единия миг спеше, а в следващия се намери съвършено будна в тясното си легло, с плувнало в пот тяло. За миг кошмарът се задържа, жив и ужасен (смолата вече свободно капеше от кленовете и Ърв я бе взел със себе си този следобед да подмени кошниците; в нейния сън кленовете отново сълзяха, а тя чу нещо отзад и се обърна, за да види как Джон Рейнбърд се промъква след тях от дърво на дърво, едва забележим; единственото му око блестеше зло, без никакво състрадание; в едната му ръка беше пистолетът, онзи, с който бе застрелял баща ѝ, и той ги настигаше). А после всичко се стопи — слава Богу, не помнеше никой от лошите си сънища за дълго и вече рядко пицеше при събуждането си, карайки Ърв и Норма да се втурват уплашени в стаята ѝ, за да видят какво става.

Чарли ги чу да говорят в кухнята. Тя намери пипнешком будилника в шкафчето си и го доближи до лицето си. Десет часът. Спала е само час и половина.

— ... ще правим? — попита Норма.

Не беше хубаво да подслушва, но как да се въздържи? А те говореха за нея; знаеше го.

— Не зная — отвърна Ърв.

— Мислил ли си нещо повече за вестника?

„Вестници — помисли си Чарли. — Татко искаше да говори пред вестниците. Татко казваше, че тогава всичко ще се оправи.“

— За кой? — попита Ърв. — За хейстингския „Тръба“ ли? Те могат да го напъхат между селскостопанската притурка и филмите през тази седмица в „Бижу“.

— Такива бяха плановете на баща ѝ.

— Норма. Бих могъл да я заведа в Ню Йорк. Бих могъл да я заведа в „Таймс“. Но какво ще стане, ако четирима мъжаги извадят пистолети и започнат да стрелят още във фоайето?

Чарли сега беше цялата в слух. Стъпките на Норма пресякоха кухнята, капакът на чайника изтрака и думите ѝ до голяма степен се изгубиха сред шума на течаща вода.

Ърв продължи:

— Да, страхувам се, че може да стане точно така. И ще ти кажа от какво се страхувам дори повече, въпреки цялата ми любов към нея. Тя може да вземе и да го пусне към тях. И ако излезе от контрол, както е станало там, където са я държали... В Ню Йорк живеят почти осем милиона души, Норма. Прекалено стар се чувствам, за да поема такъв риск.

Стъпките на Норма се запътиха обратно към масата и старият под на фермерската къща приятно поскърцваше под тях.

— Но, Ърв, изслушай ме сега — започна тя загрижено и бавно, сякаш дълго и внимателно бе обмисляла думите си. — Дори и малки вестници, дори и един малък седмичник като „Тръба“ е свързан с асоциацията по телеграфа. В днешно време новините идват отвсякъде. Ето, само преди две години едно вестниче от Южна Калифорния спечели наградата „Пулицър“ за някаква новина, а имаха тираж под хиляда и петстотин!

Той се засмя и Чарли неочаквано разбра, че е хванал ръката ѝ през масата.

— Ти си правила проучвания, нали?

— Да, и нямаш никакво основание да ми се смееш, Ърв Мандърс! Работата е сериозна, много сериозна! Ние сме в капан! Докога ще я държим тук, докато някой я открие ли? Ето, днес следобед ти я заведа да събирате смола от дърветата...

— Норма, аз не ти се смея, а детето трябва да излиза от време на време...

— Мислиш, че аз не го знам ли? Не те спрях, нали? Точно там е въпросът! Едно растящо дете има нужда от чист въздух, от движение.

Трябва са получава тези неща, ако искаш да има някакъв апетит, а тя е...

— Злояда, знам.

— Бледа и злояда, точно така. Затова и не те спрях. Радвах се, че я взимаш. Но, Ърв, ами ако Джони Гордън или Рей Паркс беше излязъл днес на разходка и просто случайно бе минал оттам да види какво правиш, както се случва понякога?

— Мила, но това не стана — само че в гласа на Ърв прозвуча безпокойство.

— Не стана този път! Нито миналия! Но Ърв, така не може да продължава вечно! Досега сме имали късмет, и ти го знаеш!

Стъпките ѝ пак пресякоха кухнята и се чу шум от наливане на чай.

— Да — призна Ърв. — Знам. Но... благодаря, скъпа.

— Моля — отговори тя и пак седна. — И забрави „но“-тата. Ти знаеш, че е необходим само един човек, най-много двама, за да се разнесе мълвата. Ще се разчуе, Ърв, че крием тук малко момиченце. Не е важно какво ще си мислят за нея — какво ще стане, ако слухът стигне до тях!

В мрака на спалнята косъмчетата по ръцете на Чарли настръхнаха.

Ърл отговори бавно:

— Зная какво искаш да кажеш, Норма. Трябва да направим нещо и аз не съм престанал да го мисля. Малък вестник... ами той просто не е достатъчно сигурен. Знаеш, че трябва да решим задачата правилно, ако искаме да осигурим безопасност за това момиченце през целия му останал живот... А за да бъде в безопасност, много хора трябва да знаят, че съществува и какво може да прави... не е ли така? Много хора.

Норма Мандърс бъркаше чая си, без да спира, но не проговори.

Ърл продължи натиска.

— Длъжни сме да го направим както трябва заради нея, а също и заради нас. Защото може и нашият живот да е изложен на опасност. По мен вече стреляха веднъж. И го вярвам. Обичам я като родна дъщеря, а знам, че и ти, но трябва да бъдем реалисти, Норма. Тя може да стане причина да ни убият.

Чарли усети как лицето ѝ пламва от срам... и от ужас. Не за нея самата, а за тях. Какво им беше докарала до главите!

— И не става дума само за нас и за нея. Спомняш ли си какво каза оня човек, Таркингтън? Досиетата, които ни показа? Става дума за брат ти, и за племеника ми Фред, и за Шели, и ...

— ... и за всички онези хора там, в Полша — допълни Норма.

— Е, за тях може само да е блъфирал. Моля се на Бога да е било така. Трудно ми е да повярвам, че човек може да падне толкова ниско.

Норма мрачно отсече:

— Те вече бяха паднали доста ниско.

— Във всеки случай ясно ни е, че ще стигнат колкото могат подалече, мръсните гадове. Лавината ще тръгне. Всичко, което искам, Норма, е да не тръгне напразно. Ако ще предприемем някакъв ход, нека бъде добър. Не ми се иска да се отнесем до някой провинциален седмичник, а те да го подушат и да го смажат. Могат да го направят. Те могат да го направят.

— Но какво ни остава тогава?

— Точно това — тежко въздъхна Ърв — се мъча да открия. Вестник или списание, но такова, за което не биха се сетили. Трябва да е честно и да бъде за цялата нация. Но най-вече не бива да има никакви връзки с правителството или с правителствените служби.

— Искаш да кажеш — с Арсенала.

— Да. С Арсенала.

Ърв отпи от чая си. Чарли си легна в леглото, като се вслушваше с очакване.

„... може и нашият живот да е изложен на опасност... по мен вече стреляха веднъж... обичам я като родна дъщеря, а знам, че и ти, но трябва да бъдем реалисти, Норма... тя може да стане причина да ни убият.“

(не моля ви аз)

(тя може да стане причина да ни убият, както стана причина да убият майка ѝ)

(не моля ви недейте моля ви недейте казва това)

(както стана причина да убият баща ѝ)

(моля ви спрете)

По извърнатото ѝ лице се търкаляха сълзи, стичаха се в ушите ѝ и мокреха калъфката на възглавницата.

— Добре, ще размислим още малко — реши Норма. — Има отговор, Ърв. Някъде.

— Да, надявам се да е така.

— А междуременно ни остава само да се надяваме никой да не знае, че тя е тук — гласът ѝ неочаквано се въодушеви. — Ърв, може би ако намерим адвокат...

— Утре — спря я той. — Съсипан съм, Норма. И никой още не знае за нея.

Но някой знаеше и новината бе започнала да се разпространява.

Докъм края на шейсетте си години доктор Хофериц, заклет ерген, спеше с дългогодишната си икономка, Шърли Маккензи. Сексуалната част бавно беше отмряла; последният път, доколкото Хофериц можеше да си спомни, трябва да е било преди около четиринайсет години, и то като някакво изключение. Но двамата бяха останали близки; всъщност, със спирането на секса приятелството им се бе задълбочило и загубило онова настръхнало напрежение, което изглежда е в центъра на повечето сексуални връзки. Тяхното приятелство беше преминало в платонична разновидност, преобладаваща истински само сред много младите и много старите от противоположните полове.

И все пак Хофериц сдържа знанието си за „пансионерката“ на Мандърс повече от три месеца. Тогава, една февруарска вечер, след три чаши вино, докато с Шърли, която тъкмо този януари бе прехвърлила седемдесет и петте, гледаха телевизия, той ѝ разказа цялата история, след като я закле да пази пълна тайна.

Тайните, както Кап би могъл да обясни на Хофериц, са по-нестабилни дори от уран-235 и стабилността им намалява пропорционално на тяхното издаване. Шърли Маккензи пази тайната почти месец, преди да я разкаже на най-добрата си приятелка, Хортенз Баркли. Хортенз пази тайната около десет дни, преди да я разкаже на своята най-добра приятелка, Кристин Трегър. Кристин каза на съпруга си и на своите най-добри приятелки (и на трите) почти веднага.

Ето как се разпространяват слухове в малките градчета; и до тази априлска вечер, в която Ърв и Норма разговаряха, голяма част от Хейстингс Глен знаеше, че са прибрали тайнствено момиченце. Любопитството растеше. Езиците се въртяха.

Накрая новината стигна до неподходящи уши. Последва обаждане по телефона с шифроващо устройство.

Агентите на Арсенала за втори път затвориха кръга около фермата Мандърс в последния ден на април; този път те дойдоха по утринните поля през пролетната мъгла, като някакви ужасни

нашественици от планета X в ярките си, огнеустойчиви облекла. Прикриваше ги едно поделение от Националната гвардия, което не знаеше какво, по дяволите, прави или защо е изпратено срещу мирното малко градче Хейстингс Глен в щата Ню Йорк.

Те намериха Ърв и Норма Мандърс седнали зашеметени в кухнята си, над една бележка. Ърв я бе открил тази сутрин, ставайки в пет часа, за да издои кравите. Тя се състоеше от един ред: „Мисля, че вече знам какво да правя. С обич, Чарли“

Тя отново бе избягала от Арсенала — но където и да се намираше, беше сама.

Единствената ѝ утеха беше, че този път не се налагаше да пътува далеч на автостоп.

Библиотекарят беше млад мъж, двацет и шест годишен, с брада и дълга коса. Пред бюрото му стоеше малко момиченце със зелена блузка и дънки. В едната си ръка държеше книжна кесия. То бе плачевно кльоцаво и младият мъж се почуди с какво, по дяволите, са го хранили майка му и баща му... ако са го правили изобщо.

Той изслуша въпроса ѝ внимателно и почтително. Татко ѝ, обясни тя, ѝ бил казал, че ако имаш наистина труден въпрос, трябва да потърсиш отговора му в библиотеката, защото там знаели отговорите на почти всички въпроси. Зад тях голямото фоайе на нюйоркската обществена библиотека глухо ечеше; каменните лъвове отвън стояха на безкрайната си стража.

Когато тя свърши, библиотекарът обобщи, като вдигаше по един пръст на всяка от важните точки.

— Честно.

Тя кимна.

— Голямо... тоест национално.

Тя кимна отново.

— Да няма връзки с правителството.

За трети път кльоцавото момиченце кимна.

— Ще имаш ли нещо против, ако попитам защо?

— Аз... — тя се поколеба — трябва да им кажа нещо.

Младият мъж се замисли за няколко мига, понечи да заговори, но вдигна показалец и отиде да се консултира с друг библиотекар. После се върна при момиченцето и изрече две думи.

— Можете ли да ми дадете някакъв адрес? — попита то.

Той намери адреса и грижливо го отпечата върху къс жълта хартия.

— Благодаря — рече момиченцето и се обърна да си върви.

— Хей — извика той, — кога за последен път си яло нещо, момиченце? Искаш ли няколко долара за обяд?

Тя се усмихна с една удивително приветлива и нежна усмивка. За миг младият библиотекар почти се влюби.

— Имам си пари — отвърна тя и наведе кесията така, че той да може да надникне.

Книжната кесия беше пълна с монети.

Преди да успее да добави нещо: да я попита например дали не е счупила своето прасенце-касичка, тя си бе отишла.

Малкото момиченце се качи в асансьора до шестнайсетия етаж на небостъргача. Някои от мъжете и жените, които се возеха с него, го изгледаха любопитно — само момиченце със зелена блузка и дънки, което държи смачкана книжна кесия в едната си ръка и позлатен от слънцето портокал в другата. Но те бяха нюйоркчани, а за Ню Йорк е характерно всеки да си гледа своята лична работа и да оставя другите да си гледат тяхната.

Тя слезе от асансьора, прочете табелите и зави наляво. В края на коридора двойна стъклена врата водеше към красива приемна. Под двете думи, които библиотекарят ѝ бе казал, беше написано следното мото: „Всички новини, които отговарят на истината“.

Чарли поспря отвън още за миг.

— Ето, правя го, тате — прошепна тя. — О, дано да го правя както трябва.

Чарли Макджий отвори едната от стъклените врати и влезе в редакцията на „Ролинг Стоун“, където я бе изпратил библиотекарят.

Секретарката беше млада жена с ясни сиви очи. Тя мълчаливо гледа Чарли няколко секунди, възприемайки смачканата книжна кесия, портокала, крехкостта на самото момиченце; то бе слабо, почти до изтощение, но високо за възрастта си и лицето му излъчваше някакъв спокоен, хладен блясък. „Тя ще стане много красива“ — помисли си секретарката.

— Какво мога да направя за теб, сестричке? — попита секретарката и се усмихна.

— Необходимо е да се видя с някой, който пише за вашето списание — заяви Чарли. Гласът ѝ беше тих, но ясен и твърд. — Искам да разкажа една история. И да покажа нещо.

— Точно като „разказвам и показвам“ в училище, а? — попита секретарката.

Чарли се усмихна. С усмивката, която бе очаровала библиотекаря.

— Да — каза тя. — Отдавна чакам този момент.

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

ПОДПАЛВАЧКАТА. ЧАСТ I. 1995. Изд. Плеяда, София. Поредица Стивън Кинг, №18 Роман. Превод: от англ. Вихра МАНОВА [Firestarter / Stephen KING]. Предговор: Емануел ИКОНОМОВ. II осъвременено изд. Печат: Полипринт, Враца. Формат: 20 см. Страници: 301. Цена: 98.00 лв. ISBN: 954-409-120-3.

ПОДПАЛВАЧКАТА. ЧАСТ II. 1995. Изд. Плеяда, София. Поредица Стивън Кинг, №18 Роман. Превод: от англ. Вихра МАНОВА [Firestarter / Stephen KING]. Предговор: Емануел ИКОНОМОВ. II осъвременено изд. Печат: Полипринт, Враца. Формат: 20 см. Страници: 287. Цена: 98.00 лв. ISBN: 954-409-121-1.

Първото издание е на изд. Народна култура от 1989 и е със заглавие „Живата факла“; в 1 книга

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.